EN İÇTEN DİLEKLE-RİMLE

ABBY JIMENEZ

Epsilon

Ayışığı Kitaplığı
kitapyurdu.com

goodreads Yılın En İyi Aşk Romanı Adayı

Dr. Briana Ortiz'in hayatı tam anlamıyla çıkmaza girmiş durumda. Boşanmak üzerinde olduğu yetmezmiş gibi kardeşi böbrek nakli için zamanla yarışıyor ve o çok istediği terfiye gelecek olursak... Eh, o da muhtemelen Briana'nın "baş belası" listesinde çoktan üst sıralara yerleşen yeni erkek doktora gidecek gibi görünüyor. Tam her şeyden nefret etmeye yemin etmişken Dr. Jacob Maddox tüm oyunu tersine çeviriyor... Hem de Briana'ya bir mektup göndererek.

Üstelik bu, gerçekten de harika bir mektup. Onun aslında şeytan olmadığını kanıtlayan türden. Dahası ilk izlenimlerde berbat bir iş çıkaran Jacob, son derece esprili ve beklenmedik bir şekilde sempatik biri olabilir. Ama Jacob, Briana'ya verilebilecek en büyük hediyeyi –erkek kardeşi için bir böbrek– vermeye karar verdiğinde, Briana bu sessiz ve çekici yeni doktora nasıl karşı koyabileceğini merak etmeye başlar. Özellikle de Jacob, reddedemeyeceği bir iyilik istediğinde...

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
https://t.me/ayisigikitap

Ayışığı Kitaplığı

Ayışığı Kitaplığı

@AYISIGIKITAP

EN İÇTEN DİLEKLERİMLE

ABBY JIMENEZ

Çeviri
Kübra Tekneci

epsilon

İÇERİK REHBERİ

Bu kitap birçok açıdan tam istediğim gibi ama okumaya başlamadan önce içerikte aldatılmış bir ana karakter, hamilelik, intihar ve klinik kaygı bozukluğu gibi unsurlar olduğuna dair uyarıda bulunmak istiyorum. Yine de, bu ağır konulara rağmen, okurlar kahkahalar atacak ve mutlu sonlarla ödüllendirilecekler. Goodreads sayfamda daha fazla içerik rehberi bulabilirsiniz. Okuduğunuz için çok teşekkür ederim, umarım kitap hoşunuza gider.

En iyi dileklerimle,
Abby.

Zor zamanlarda yanımda olan muhteşem kocam Carlos'a. Bana karşı daima zararsız olduğun için teşekkür ederim.

BİRİNCİ BÖLÜM
BRIANA

"Ona Doktor Ölüm diyorlar."

Jocelyn ayağa kalkıp, bilgisayarımın başında oturmuş hasta çizelgelerini düzenlediğim hemşire masasının diğer tarafından bana dramatik bir bakış attı.

Ben de ekranımın tepesinden ona bakıp gözlerimi devirdim. "Üzerine gitme," dedim, notlarımı yazmaya devam ederken. "Adam buraya geleli daha on bir saat oldu. İlk günü."

"Mesele de bu zaten," diye fısıldadı. "Yüzde yüz ölüm oranı var."

Alaycı bir şekilde güldüm ama tekrar ona bakmadım. "Ona böyle diyemezsin. Hastaların, hemşirelerin birine Doktor Ölüm dediğini duymalarını istemeyiz."

"Peki ona Doktor Ö. diyebilir miyiz?"

"Hayır."

"Neden?"

"Çünkü Doktor Ö. kulağa müstehcen geliyor."

Jocelyn ofladı. "Pekâlâ ama ciddiyim. Birinin bunu incelemesi gerekir. Altı hastası ölmüş?"

Saatime baktım. "Acil serviste çalışıyoruz, Jocelyn. Bu hiç duyulmamış bir şey değil."

"Sen acil servis şefi olmayacak mısın? Bu tür şeyleri soruşturmak senin *işin* değil mi?"

Bilgisayarıma son bir veri girdikten sonra ona baktım. "Doktor Gibson henüz emekli olmadı ve yönetim kurulu onun yerini kimin alacağını oylamadı; o yüzden hayır, benim işim değil."

"Ama öyle olacak. Bu görevi sen alacaksın. Bu işe uygun giyinip katliamı durdurman gerektiğini düşünmüyor musun?" Jocelyn geri çekilip kollarını göğsünde kavuşturdu.

Katın farklı köşelerinden bir düzine hemşirenin gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Jocelyn elçi olarak gönderilmişti. Hemşireler bir şeye kafayı taktıklarında, onu kolay kolay bırakmazlardı. Zavallı adam. Burada çalışmaktan hiç hoşlanmayacaktı.

Derin bir nefes verdim. "Birinci hasta doksan altı yaşında bir kalp hastasıydı. İkincisi, kalbi durursa tekrar canlandırılmak istemeyen seksen dokuz yaşında bir felç kurbanıydı. Biri de trafik kazasında ezilmişti; röntgenlerine baktım, Tanrı'dan başka kimse o adamı kurtaramazdı. Dördüncü hasta silahla başından yaralanmıştı; bunun yüzde doksan ölümcül olduğunu hatırlatmama gerek yok sanırım. Kurban hastaneye getirildiğinde komadaydı ve beyin sapının işlev gösterdiğine dair bir belirti yoktu. Beşinci hasta bir bakımevinde kalıyordu ve altıncısı da buraya getirildiğinde neredeyse ölüydü." Gözünün içine baktım. "Adamın hatası değil. Bazen bu tür şeyler olur."

Jocelyn dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. "Bazen. Ama işteki ilk gününde değil," diye belirtti.

Ona katılmak zorundaydım. Bu olasılık biraz düşüktü. Ama yine de...

"Yeni hastaları bana gönder, olur mu?" dedim, biraz bitkin bir sesle. "Adamın sadece bir saati kaldı. Ve ona Doktor Ölüm demekten vazgeç. Lütfen."

Jocelyn bana dik dik baktı. "Çok kaba biri bu arada."

"Ne açıdan kaba?" diye sordum.

"Hector'a telefonunu dolaba koymasını söyledi. *Sen* telefonlarımızı kaldırmamızı asla istemiyorsun."

"Hector kısa bir süre önce Jose'den sorunlu bir şekilde ayrılmadı mı? Muhtemelen her beş saniyede bir telefonunu kontrol ediyordur. Adamın yerinde olsaydım, ben de telefonunu dolabına kaldırmasını isterdim."

Sekiz numaralı odanın kapısı açıldı ve üzerinde siyah doktor önlüğü olan, kestane rengi saçlı, beyaz bir adam dışarı çıktı. Sırtı bana dönük olduğu için yüzünü göremedim. Eldivenlerini çıkarıp zararlı atık sepetine atmasını izledim. Burun kemiğini sıkıp derin bir nefes aldıktan sonra başı öne eğik bir şekilde dolapların olduğu tarafa ilerledi.

Hector da onun arkasından odadan çıkıp bize baktı. Parmaklarıyla "yedi" işareti yapıp dişlerinin arasından sertçe nefes aldı.

Jocelyn bana "söylemiştim" der gibi bir bakış atınca, başımı iki yana salladım. "Doktor Ölüm demek yok. Şimdi git. Verimli bir şeyle meşgul ol."

Bir süre dudaklarını büktükten sonra gitti.

Cep telefonum titreyince cebimden çıkarıp baktım.

Alexis: Ayın 19'unda gelip seni görmek istiyorum.

Yanıtımı yazdım:

İyiyim ben.

Kesinlikle iyi değildim. Ama balayı döneminde ve hamile olan en yakın arkadaşımı, hayatım terk edilmiş bir perili eve dönmüşken benimle vakit geçirmesi için çağırmayacaktım. Onu cezalandıramayacak kadar çok seviyordum.

Telefonum elimde çalmaya başladı.

Kalkıp boş bir odaya girdim ve Yanıtla tuşuna bastım. "Dedim ya, iyiyim ben," dedim.

"Hayır. Geliyorum. İşten kaçta çıkıyorsun?"

"Alexis." İnledim. "O gün herhangi bir günmüş gibi davranmak istiyorum."

"Herhangi bir gün *değil* ama. Boşanmanın sonuçlanacağı gün. Bu büyük bir mesele."

"Aptalca bir şey yapmayacağım. Sarhoş olup onu aramayacağım. Körkütük içip saçıma kusmayacağım..."

"Pencerelerinden içeri molotofkokteyli atmandan daha çok endişe ediyorum."

Alaycı bir şekilde güldüm. "Sanırım bu haklı bir endişe," diye homurdandım.

Söz konusu Nick olduğunda, sakin ve mantıklı olduğum söylenemezdi. Sonunda beni aldattığını öğrendiğimde, akıl ermez bir ihanet ve üzüntü karşısında ağırbaşlılığımı koruduğumu, dengeli ve zarif bir tutum sergilediğimi söylemek isterdim. Aksine, kahrolası aklımı kaçırmıştım. Alyansımı klozete atıp sifonu çekmiş ve Nick'in bitkilerine çamaşır suyu boca etmiştim. Sonra annesini arayıp nasıl bir adam yetiştirdiğini söylemiştim ve bu sadece başlangıçtı. Anlamsız davranışlar sonucu düşmeyi göze aldığım seviyeye ben bile şaşırıyordum. Ahlaksızlığımın derinliklerindeki büyük final o kadar utanç vericiydi ki, Alexis'in bu konuyu açmasını kesinlikle yasakladım.

"Bir randevun yoksa, seni görmeye geliyorum," dedi Alexis.

"Ha. Tabii." Bir sedyeye oturup alnımı elime dayadım.

Nick'ten sonra internet tarihinin en kötü çevrimiçi randevularına çıkmıştım. Geçen sene Tinder'da göz attığım çöp miktarı o kadar iç karartıcıydı ki, Nick onların yanında Beyaz Atlı Prens gibi kalıyordu.

"Hâlâ karşına biri çıkmadı mı?" diye sordu Alexis.

"Geçen ay çıktığım adamın o kadar çok madde etkisi altında araç kullanma sabıkası vardı ki, mahkeme arabasına alkolölçer taktırmasını emretmiş. Arabasının çalışması için benden nefesimi üflememi istedi. Sonra, kahve randevumuza boynunda gamalı haç dövmesiyle gelen biri vardı. Çıktı-

ğım en son randevuda, adamın var olduğunu bilmediğim eşi Benihana'ya gelip adama çocukların okul malzemeleri için ihtiyacı olduğunu söylediği parayla yaptığı şeyin bu olup olmadığını sordu. Bana çocuğu olmadığını söylemişti."

Hattın diğer ucunda Alexis'in rengi atmış olmalıydı. "Ah, iğrenç."

"Daniel'i bulduğun için ne kadar şanslı olduğunu bilemezsin. Ciddiyim. Onun için randevu tanrılarına bir şey kurban etmeliyim." Saatime baktım. "Gitmeliyim, çalışıyorum. İşten sonra ararım."

"Pekâlâ. Ama mutlaka ara," dedi.

"Mutlaka arayacağım."

Kapattık. Bir süre oturup duvara baktım. Orada bir ağrı değerlendirme tablosu asılıydı. Farklı ağrı seviyelerini gösteren küçük karikatür yüzler vardı. Sıfırın üzerinde yeşil, gülümseyen bir surat vardı. On numaranın üzerinde ise ağlayan, kırmızı bir yüz görülüyordu.

Gözlerimi ona diktim.

Ayın 19'unu çok fazla düşünmemeyi başarmıştım. O tarihe odaklanmazsam, belki şansım yaver giderdi ve gelip geçtiğini birkaç gün sonra fark ederdim. Boşanma sonuçlandığında pek fazla şey değişmeyecekti. Nick ve ben bir senedir ayrıydık. Bu sadece kâğıt üzerinde resmileşecekti.

Ama yine de...

Belki de Alexis haklıydı; boşanmanın sinsice gelip göğsüme bir yumruk indirmesi ihtimaline karşı yalnız kalmamalıydım.

Vardiyanın son saati olaysız geçti. Gelen tek hastayı kabul ettim ve kimse ölmedi. Ama dürüst olmak gerekirse, o bizim *Mınçıka Adamımızdı*; yine beyin sarsıntısı geçirmişti, o yüzden ihtimaller benim lehimeydi.

Jocelyn tekrar geldiğinde, vardiyamı bitirmek üzereydim.

"Hey, çıkmadan önce Gibson seninle konuşmak istiyor." Gözleri ışıldıyordu. "İşte bu!" dedi ahenkli bir sesle. "İşi sana verecek."

Gibson, Royaume Northwestern Hastanesi'nin mevcut acil servis şefiydi. Bu ay emekli olacaktı. Teknik olarak neredeyse bir sene önce emekli olmuştu. Alexis onun yerini almış ve Gibson gitmişti. Ama bir ay sonra Alexis işten ayrılıp, yeni kocasının yaşadığı hiçliğin ortasındaki küçük kasabaya taşınıp kendi kliniğini açınca, Gibson işine dönmüştü.

"Yönetim kurulunun oylama yapmış olmasına imkân yok, o yüzden sanmıyorum," dedim. "Yine de bana olan inancını takdir ediyorum."

Ama biraz düşününce, belki de gerçekten işi bana verecekti.

Benden başka kimse bu iş için elini kaldırmamıştı. Başka bir aday yoktu. Oylamaya gerek var mıydı bu durumda? Mesele bu değilse, Gibson benimle başka ne hakkında görüşmek istiyor olabilirdi ki?

Koridorda biraz heyecanla Gibson'ın ofisine doğru ilerledim. Yeni görevi üstlenmek çok fazla sorumluluk getirecekti. Haftada altı gün, günde sekiz saat ya da daha fazla çalışacaktım. Ama hazırdım. Royaume Northwestern Hastanesi tüm hayatımdı. Tam potansiyelimle çalışmak iyi olabilirdi.

Kapıyı tıklattım. "Merhaba. Beni görmek istemişsin?"

Gibson bana bakıp içtenlikle gülümsedi. "İçeri gel."

Gri saçı düzgünce geriye taranmış bir şekilde masasında oturuyordu. Bana tatlı bir büyükbabayı hatırlatıyordu. Onu seviyordum. Herkes onu severdi. Uzun zamandır bu görevi sürdürüyordu.

"Kapıyı kapat," dedi ve bir şeyi imzalamayı bitirdi.

Karşısındaki sandalyeye oturdum.

Evrak işini hallettikten sonra kenara itip bana kocaman gülümsedi. "Nasılsın, Briana?"

"İyiyim," dedim neşeyle.

"Peki ya kardeşin Benny nasıl?"

Başımı aşağı yukarı salladım. "Olabileceği kadar iyi."

"Bunu duyduğuma sevindim. Çok talihsiz bir durum. Ama harika doktorları var."

Başımla onayladım. "Royaume Western en iyi hastane. Bu arada, işe başlamak için heyecanlıyım... gitmeni sabırsızlıkla beklediğimi söylemeye çalışmıyorum, elbette," diye ekledim.

Gibson kıkırdadı.

"Oylama olacak mı?" diye sordum. "Benden başka aday yok."

Gibson parmaklarını karnının üzerinde kenetledi. "Seninle konuşmak istediğim konu da buydu. Sana bizzat söylemek istedim. Emekliliğimi birkaç aylığına ertelemeye karar verdim."

"Ah." Hayal kırıklığımı gizlemeye çalıştım. "Pekâlâ. Jodi'yle Kosta Rika'daki bir villaya taşınacağınızı sanıyordum."

Babacan bir edayla güldü. "Taşınacağız. Ama orman bekleyebilir. Oylamadan önce herkesin Doktor Maddox'u biraz tanıması için süre tanımak istiyorum. Böylesi daha adil görünüyor."

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. "Anlayamadım. Kim?"

Acil servise doğru başıyla işaret etti. "Doktor Jacob Maddox. İşe bugün başladı. Son birkaç senedir Memorial West'te acil servis şefiydi. Harika bir adam. Son derece kalifiye."

On saniye boyunca ne diyeceğimi bilemedim. "Oylamayı erteliyor musun? Onun için mi?"

"Ekibe onu yakından tanıma fırsatı vermek için."

"Ona destek olmak için," dedim dümdüz bir sesle.

Tepkim karşısında biraz şaşırmış görünüyordu. "Hayır, adil olması için. İkimiz de biliyoruz ki, bu tür şeyler popülarite yarışması gibi olabilir ve o da şansını denemeyi hak ediyor."

Kulaklarıma inanamayarak baktım ona. "Bunu gerçekten yapıyorsun yani. İşi alması için daha fazla şansı olsun diye oylamayı erteliyorsun. Ben *on* senedir bu hastanede çalışıyorum."

Gibson bana ciddiyetle baktı. "Briana, departman için en iyisini düşünmek zorundayım. Daha geniş bir aday listesi her zaman tercih sebebidir. İşi havada kapmanın görkemli bir yanı yok..."

"Havada kapmak değildi ki. Hak ettiğim için bu işi alacağımı düşünüyordum. On senelik liyakat sonucunda."

Gibson dikkatle süzdü beni. "Biliyor musun, Alexis'in de bu göreve gelmeden önce bir rakibi vardı. Rekabet sağlıklıdır. İş senin hakkınsa, üç ay sonra yine senin olur."

Orada oturup sakin bir şekilde burnumdan nefes almaya çalıştım. "Ona Doktor Ölüm diyorlar!" diye bağırmamak için kendimi zor tutuyordum.

"Sadece üç ay," diye devam etti Gibson. "O zaman oylama yapacağız ve sonra ben uzak bir kumsalda hindistancevizi suyu içerken, sen de burada olmak istediğin yerde olacaksın umarım. Fırtına öncesi sessizliğin tadını çıkar, ağırdan al. Benny'yle biraz vakit geçir."

Sakinleşmek için yavaşça nefesimi verdim.

Gibson, Doktor Ölüm denen o adamı muhtemelen tanıyordu. Arkadaş olmalıydılar. Muhtemelen birlikte golf falan oynuyorlardı. Bu mesele tamamen adam kayırma kokuyordu. Ama başka seçeneğim var mıydı? Gibson henüz emekli olmamaya karar verdiyse, yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

"Haber verdiğin için teşekkür ederim," dedim kaskatı bir şekilde. Kalkıp dışarı çıktım.

Arabaya biner binmez Alexis'i aradım. "Yeni adamdan nefret ediyorum," dedim, telefonu açınca.

"Sana da merhaba."

"Ona Doktor Ölüm diyorlar. Bugün yedi hastanın ölümüne sebep oldu. *Yedi.* İlk gününde."

"Olur böyle şeyler." Alexis'in sesi dalgın geliyordu.

"Şunu dinle: Yeni adamın acil servis şefliği için şansı olsun diye, Gibson emekliliğini erteliyor. Bu tam bir erkek dayanışması saçmalığı."

"Hıı hı," diye mırıldandı.

Bir saniyeliğine kulak kesildim. Sonra dehşet içinde geri çekildim. "Aman Tanrım! Siz yiyişiyor musunuz? Telefondayım be!"

O ve Daniel sürekli birbirlerinin üzerindeydiler. Herhalde sadece yemek yemek için ara veriyor olmalıydılar.

Şakağımı ovuşturdum. "Daniel'ın üzerine bir bardak soğuk su döküp benimle konuşur musun, lütfen? Kriz geçiriyorum burada."

"Affedersin, bekle." Alexis duyamadığım bir şey mırıldanıp kıkırdadı. Sonra *Daniel* da kıkırdadı.

Gözlerimi devirip bekledim. Bu benim bir canavara dönüşme hikâyem olacaktı, biliyordum.

Arka planda bir kapı kapandı ve Alexis telefona döndü. "Tamam, buradayım. Bana her şeyi anlat."

"Pekâlâ, yeni adam Memorial West'ten yetenekli bir transfer. Sanırım orada acil servis şefiymiş, o yüzden Gibson departmanın onu daha iyi tanıması için oylamayı ertelemek istiyor. Adam tam bir pislik, hemşireler ondan nefret ediyor..."

"Hemşireler ondan nefret ediyorsa, endişelenmen için hiçbir sebep yok demektir."

"Söylemeye çalıştığım şey bu değil. Transfer edilen doktor kadın olsaydı, sence Gibson bunu yapar mıydı?"

Alexis'in mikrodalga fırının tuşlarına bastığını duydum. "Ah, evet. Bence yapardı. Gibson oldukça adildir. Bunun onun için bir cinsiyet meselesi olduğunu sanmıyorum."

"*Benim* tarafımda olman gerekiyor."

"*Senin* tarafındayım zaten. Dinle, işi almamanın imkânı yok. Gibson sana bir iyilik yaptı. Haftada seksen saat acil

servise bağlı kalmadan geçirmen için yaz mevsimini verdi sana. Benny'nin şu anda sana ihtiyacı var. O adapte olurken, önümüzdeki birkaç ay boyunca serbest olman daha iyi."

Sessizleştim. Benny'nin durumu düşünüldüğünde, onu acil serviste de evde olduğum kadar görebilecektim. Küçük kardeşimi her düşündüğümde boğazımda beliren yumruyu yutkundum.

"Yeni adam nasıl bir tip?" diye sordu Alexis, belli ki konuyu değiştirmek için.

"Hiçbir fikrim yok," diye homurdandım. "Gölge gibi. Onun olduğu bir odaya her girdiğimde, diğer kapıdan çıkıyor. Birkaç kez arkadan gördüm ama hepsi bu."

"Oraya geldiğinde, kendini ona tanıtmadın mı?"

"Tanıtacaktım. Ama vardiyam başlar başlamaz iş yükünün altında kaldım. Ortalık biraz sakinleştiğinde de onu bulamadım. Sanki insanların ölümünü ilan etmediğinde, erzak odasında saklanıyor."

"Dinle," dedi Alexis tekrar konuya dönerek. "Herkes seni seviyor. Rakibin kim olursa olsun, en güçlü aday sensin. Yeni adama gelince, ona en fazla bir ay veriyorum. Hemşireler onu çiğ çiğ yiyecekler. Yaz sonunda Royaume tarihindeki ilk Salvadorlu şef olacaksın, *te lo prometo**."

Alexis üç dil biliyordu. İngilizce, İspanyolca ve Amerikan İşaret Dili. Zekiydi, prestijli bir aileden gelen dünyaca ünlü bir hayırseverdi ve iyimser olması da cabasıydı.

Mikrodalganın kapağını açtığını duydum. "Hey, evine geldiğimde sana küçük ekmekler pişireceğim," dedi.

Ve yemek pişirmeyi de biliyordu. Keyifsizliğime rağmen gülümsedim. Alexis'in küçük ekmekler pişirmesi, benim arka bahçeye çıkıp odun kesmeme benziyordu; balık kavağa çıkınca olurdu yani. Daniel'la tanışınca gerçekten iyi yönde değişmişti.

---

* (İsp.) Sana söz veriyorum. (ç.n.)

Dirseğimi arabanın kapısına yaslayıp başımı elime dayadım. Sakinleştiğimi hissettim. En iyi arkadaşım her zaman beni sakinleştiriyordu. Bazen bu özelliğinden nefret ediyordum. Bazı günler sadece kızgın olmak, saf öfkemin şiddetiyle sarsılmak istiyordum. Hiddetli kalabilme becerime minnettardım, özellikle de son bir senedir. Öfke güçlü bir yakıttı. Motive edici olabilirdi. Kuvvetlendiriciydi.

Öfkenin tek sorunu, hızlı olması ve çabuk tükenmesiydi. Uzun süre yanmıyordu.

Uzun süre yakıcı olan üzüntüydü. Yastı. Hayal kırıklığıydı.

Ayın 19'unda bunun olmasından korktuğumu anladım. Boşanmam sonuçlanınca, öfkem nihayet sönecek ve geriye sadece benden kalanlar olacaktı.

Ve bu çok azdı.

Ayışığı Kitaplığı

İKİNCİ BÖLÜM
JACOB

Otoparka girdim ve öylece oturup, gidip gitmemek konusunda tereddüt ederek ön camdan dışarıya baktım.

Amy ve Jeremiah benimle konuşmak istemişlerdi.

Bu noktada böyle bir şeye ihtiyaç duymalarının tek bir sebebi olabilirdi. Ne olduğunu biliyordum. Aylardır bunu bekliyordum. Nihayet bu mesele biteceği için ürkütücü bir rahatlık hissediyordum. Binanın tabelasına somurtarak baktım.

BAD AXE GRILL.

Bunu burada yapmaya karar vermişlerdi; kahrolası bir balta fırlatma barında. Bombayı burada mı patlatacaklardı? Bu görüşme için belirlenen mekân, almak üzere olduğum haberden sadece biraz daha iyiydi.

Gürültülü olacaktı. Etrafta sarhoşlar olacaktı. Duvaklı, doğum günü şapkalı insanlar müzik sesinden kendilerini duyurabilmek için bağırıp tezahürat ediyor olacaklardı. Herkes birbirinin üzerinde oturuyormuş gibi yoğun gelen bir yerdi. Yabancılar bana çarpacaklardı; tuvaletler pis ve kalabalık, masalar yapış yapış olacaktı. Chuck E. Cheese'in* alkol ve gürültücü cemiyet oğlanlarıyla dolu yetişkin versiyonu gibiydi.

---

* Bir restoran ve oyun salonu zinciri. (e.n.)

İçeride olma fikrinin kalp atışımı hızlandırdığını hissettim.

Sürüklenmediğim sürece barlara gitmezdim. Jeremiah'nın bunu bilmesi gerekirdi. O erkek kardeşimdi ve bu tür yerlerden hoşlanmadığımı, aşırı uyarıldığımı ve bunaldığımı biliyordu. Ama Amy'ye boyun eğdiğini tahmin ediyordum; bu tam da Amy'ye göre bir hareketti. Bir keresinde beni böyle bir yere götürmüş ve ben bir an önce orayı terk etmek isteyince şaşkına dönmüştü. "Ama tavuk kanatları çok meşhur! Tavuk kanatlarına bayılırsın, bu yüzden seni buraya getirdim!" gibi bir şey söylemişti, sanki doğru *buffalo* sosu geri kalan her şeyi hafifletebilirmiş gibi.

Gitmesine şaşırmamalıydı.

Sıkıcı, içedönük ve anlaşılması imkânsız biriydim. Birlikte iki buçuk sene geçirmiş olmamıza rağmen.

Koltuğumda kıpırdandım. Gitmeliydim buradan. Onlara daha sonra konuşabileceğimizi söyleyebilirdim. O kadar yorgundum ki, doğru düzgün düşünemiyordum bile. Bugün yeni bir işe başlamıştım. Acil servise gelen her hastayı kaybetmiştim.

Şakaklarımı ovuşturdum. Ölüm meleği gibi hissediyordum. Benim işimde ölen insanlar kaçınılmazdı. Herkesi kurtarmak mümkün değildi ve o sürme kapılardan içeri giren şeyler üzerinde herhangi bir kontrolünüzün olduğunu düşünmek, çok saf olduğunuz anlamına gelirdi. Ama ilk günümde bu kadar hasta kaybetmek?

Hemşireler benden nefret etmişlerdi. Tüm vardiya boyunca saçtıkları tiksintiyi hissedebiliyordum. Diğer uzman doktorların hiçbiri gelip merhaba bile dememişlerdi.

Son on iki saat içinde her şey hakkında fikir yürüttüm. Yeni bir yere gitmek için Memorial West'i bırakmayı, yöneticilik pozisyonumdan vazgeçip baştan başlamayı düşündüm. Teoride iyi bir fikre benziyordu ama sanırım uyum

yeteneğimi gözümde fazla büyütmüştüm. Fora etmiş ve dalgalı bir denizde oradan oraya savrulurken, geçen teknelerin tüm kaptanları bana bir cankurtaran halatı atmak yerine sırıtıyorlarmış gibi hissediyordum.

Bu berbat restoranda olmak, zaten tükenmiş ruhumun kalan son enerjisini de alıp götürecekti.

Belki de bu görüşmeyi yarına bırakabilirdim. Ama gidersem, Amy ve Jeremiah incindiğimi, atlatamadığımı, üstesinden gelemediğimi düşüneceklerdi. Sorunun, verecekleri haber değil seçtikleri mekân olduğunu onlara açıklasam bile bana asla inanmazlardı. Amy'yle yıllarca çıkmış olmama rağmen anksiyetemi anlamasını sağlayamamıştım, hâliyle neden şimdi anlasındı ki?

İşteyken genellikle yaptığım gibi kendimi teslim edebileceğim bir otomatik pilotun olmasını umdum. Ezbere hareket etmemi sağlayacak bir kas hafızası. Ama her şeyi kendim yapmak zorundaydım. Bunun için uyanık ve tamamen bilinçli olmam gerekiyordu.

Derin bir nefes verip kamyonetin motorunu durdurduktan sonra ayaklarımı sürterek bara gittim. Hostes standında hızmalı genç bir kadın duruyordu ve beni eski kız arkadaşım ile kardeşimin yan yana oturduğu arka taraftaki masaya götürdü.

Beni görmeden önce gülüşüp birbirlerine sokuluyorlardı ama gördükleri anda irkilip geri çekildiler.

Onları birlikte görünce midem altüst oldu.

Anne babamın evindeki her ay bir araya geldiğimiz akşam yemeklerine davet edilmedikleri için, şimdiye kadar bunu kendi gözlerimle görmek zorunda kalmamıştım. Midem bulanıyordu.

Masaya oturup sakin görünmek için elimden geleni yaptım. "Merhaba. Geciktiğim için üzgünüm."

Amy gergin olduğunda yaptığı gibi dudağını kemirdi.

"Sorun değil. Yeni iş arkadaşlarınla bir şeyler içmeye gidebileceğini düşündük. Bilirsin işte, ilk günün olduğu için?"

Alaycı bir şekilde güldüm.

"Geldiğin için teşekkürler," dedi Amy.

Başımı onaylar anlamda salladım.

Güm.

Güm.

Güm güm güm.

Baltalar duvarlara vuruyordu.

Görüş alanımın kenarlarını bir anksiyete nöbetinin kemirmeye başladığını hissedebiliyordum ve uygun olsun ya da olmasın, kalkıp gitmeme ne kadar kaldığını merak ettim.

Öylece oturup nereden başlayacaklarını bilmiyormuş gibi bana baktılar.

Amy başını salladı. "Pekâlâ. Affedersin." Saçını kulağının arkasına attı. "Pekâlâ, bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum..."

"Evleniyorsunuz," dedim.

Tek kelime etmeden önce özür diler gibi bakan suratından, tahminimde yanılmadığımı anladım.

Amy başıyla onayladı. "Evleniyoruz."

Güm. Güm güm güm.

Kahkahalar, bağrışlar, tabaklara sürten çatalların tıngırtıları. Birinin yere düşürdüğü bardak paramparça olunca, herkes tezahürat etti. İçerisi üzerime üzerime geliyordu ama gerçekçi olduğunu düşündüğüm bir şekilde gülümsemeyi başardım.

"Tebrikler. Bir tarih belirlediniz mi?"

Amy, Jeremiah'ya baktı ve kardeşim ona gülümsedi. "Temmuzda evlenmeyi düşünüyoruz," dedi.

Başımı aşağı yukarı salladım. "Harika. Güzel bir ay. Orada olmak için sabırsızlanıyorum." Sesimin bu kadar sabırlı çıkmasına şaşırdım.

Amy dudaklarını ıslattı. "Biz, şey... henüz kimseye söylemedik. Önce senin bilmen gerektiğini düşündük."

"Teşekkür ederim," dedim. "Ama buna gerek yoktu. Herkesin çok sevineceğine eminim." Tekrar saatime baktım. "Burası benim için biraz gürültülü. Sanırım gideceğim. Tebrikler tekrar. Yardıma ihtiyacınız olursa, haber verin."

Bana minnettarlıkla baktılar. Ne beklediklerini bilmiyordum. Belki de bu noktaya kadar her şeyin zarifçe üstesinden gelmeme rağmen bu haberin beni çileden çıkaracağını sanıyorlardı. Ama bu konudaki tutumumu korumaya son derece kararlıydım. İşi zora sokmak ya da içerlemek bunu değiştirmeyecekti. Ayrıca beni incitmek istemiyorlardı.

İncitmiş olsalar da.

Kalktım ve bardan çıkmak için normal bir hızda yürümeye özen gösterdim. *Gümbürtüler* peşimi bırakmadı; her biri topuklarımı hedef alan birer silah atışı gibiydi.

Serin nisan havasına çıkıp kaldırımda nefes nefese dizlerime tutunarak eğilirken, anksiyete dalgasını geride bıraktığımı hissettim.

Demek bu nihayet oluyordu. Sevdiğim kadın hayatına başkasıyla devam edecekti. Başka biriyle evlenecekti.

Ve o başka biri de erkek kardeşimdi.

Ertesi gün hastanede hastalar arasında gidip gelirken telefonum çaldı. Arayan ablam Jewel'dı. Kabullendiğim bir korkuyla, gelen aramaya baktım.

Bu haberin şok dalgalarıyla tek tek uğraşmam gerekecekti. Bu konudaki hislerim, sonra da başkalarının düşünceleri, her yanım sırılsıklam olana dek buzlu su gibi üzerime dökülecekti.

Erzak odasına girip Yanıtla tuşuna bastım.

"Jewel."

"Bu tam bir saçmalık," dedi. "Haberin olsun, düğüne gitmeyeceğim. İkisinin de canı cehenneme."

"İkisinin de canı cehenneme!" diye tekrarladı eşi Gwen arka planda.

Yorgun bir şekilde alnımı ovuşturdum. "Gwen, sorun değil."

"İyi hissetmemende bir sorun yok, Jacob." Annemin sesiydi bu.

"Ben de gitmeyeceğim," diye seslendi dördüncü kişi. Diğer ablam Jill'di bu da.

"Ben de gitmiyorum!" En küçüğümüz Jane de destekledi.

Amy ve Jeremiah aileme birlikte söylemiş olmalıydılar.

"Baban burada," dedi annem.

"Jacob, konuşmak istersen seni dinlerim," dedi babam, kadınlardan uzak bir yerden.

Bu telefon görüşmesine dahil olması için muhtemelen aklı çelinmişti. Dramatik konuşmalar genellikle tarzı değildi.

"Ektiklerini biçiyorlar," dedi Jewel. "Bu aileden kimse o düğüne gitmeyecek."

"Ben gideceğim. Onlar adına sevindim," diye yalan söyledim. "Onları desteklemeyi umuyorum," dedim dürüstçe. "Umarım siz de desteklersiniz."

Hepsi aynı anda nefeslerini tuttu. "Böyle bir şeyi *nasıl* kabul edebilirsin?" diye sordu Jewel. "Ayrılmanızın üzerinden üç ay bile geçmeden çıkmaya başladılar. Bu çok iğrenç."

"Berbat bir şey, dostum," diye ekledi Jill'in kocası Walter.

Tüm çete oradaydı. Harika.

Bir tuvalet kâğıdı kolisinin üzerine oturdum. "Gerçekten, ben iyiyim," dedim, burun kemiğimi sıkarak.

"İyi *değilsin*," diye üsteledi Gwen. "Onlar pislikler! Düğüne gitmeyi nasıl düşünebilirsin? İçimizden *birinin* gitmesini nasıl beklerler?"

"Herhangi bir şey beklediklerini sanmıyorum," dedim bitkince. "Ama bunu destelememeniz hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Orada olmamı istedikleri sürece, düğüne gideceğim. Siz gelmeseniz de."

"Jacob," dedi annem dikkatle, "her zaman diplomatik oldun. Bu yanını seviyorum ama kendine bu şekilde eziyet etmek zorunda *değilsin*. Sınır koymanda sakınca yok."

"Anne, ben gerçekten iyiyim. Bunu aştım. Hayatıma devam ediyorum."

"*Nasıl* devam ediyorsun?" diye sordu Jewel. "Amy seni terk ettiğinden beri tek bir randevuya bile çıkmadın."

Jill arka planda şöyle fısıldıyordu: "Belki de kendisini bulmaya çalışıyordur. Hayatına devam etmesi için ille biriyle çıkmasına gerek yok..."

"Evet, var!" diye tısladı Jewel. "Başkasıyla seks yapmıyorsa, o hâlde hâlâ *ona* takılıp kalmış olmalı..."

"Seks yapıp yapmadığını bilmiyoruz," dedi annem. "Eve birini getirmemesi seks yapmadığı anlamına gelmez, değil mi Jacob? Ayrılıktan sonra cinselliğini yeniden keşfetmenin özgüvenin için harika olduğunu düşünsem de sarsıcı bir ayrılığın ardından riskli cinsel birliktelikler daha sık görülür. Seks yapıyorsan da korunuyorsun, değil mi? Kaygan-laştırıcı olarak hindistancevizi yağı kullanmak hakkında ne düşündüğümü biliyorsun; vajina için çok faydalı ama prezervatiflerin yırtılmasına sebep oluyor..."

"Peki üzüm çekirdeği yağı?" diye sordu babam uzaktan bir yerden. "O da prezervatiflerin yırtılmasına sebep oluyor mu? Üzüm çekirdeği yağını severim. İpeksi."

"Pekâlâ, bu konuyu kapatabilir miyiz?" diye sordu Jewel.

"Babanız ve ben cinsellikten hoşlanan insanlarız," dedi annem. "Sizlerin buraya nasıl geldiğinizi bilmiyormuş gibi davranmayalım."

Gözlerimi sımsıkı yumdum. *Cehennemdeyim.*

"Jacob, herhangi biriyle seks yapıyor musun?" diye sordu Jill. "Bu konuyu açıklığa kavuşturmamız gerektiğini düşünüyorum."

Elimi havaya kaldırdım. "Bakın ne diyeceğim? Evet, yapıyorum."

Yalan bir anda ortaya çıktığı için neredeyse başka biri söylemiş gibi hissettim. Peki neden böyle bir şey *söylemiştim*? Ama sonra sebebini anladım.

Başkalarına iyi hissettirmek için söylenen yalanlardan biriydi bu. Ölmek üzere olan birine, doğru olmadığını bile bile her şeyin yoluna gireceğini söylemek gibiydi. Bir tür merhametti. Hepsi için.

Yüreğimin derinliklerinde ailemin bu evliliği sorun etmememi istediğini düşünüyordum. Amy'yi ve Jeremiah'ı seviyorlardı. Onlardan nefret ettikleri için değil, prensip gereği ve benim adıma üzgünlerdi. Onlar sadece bu olayın *bana* hissettirdiğini sandıkları şeylerden nefret ediyorlardı. Bekâr olduğum sürece, korunma ve içerleme ihtiyacı duyan reddedilmiş eski erkek arkadaş olacağım aşikârdı. Amy ve ben bir daha asla birlikte olmayacaktık, öyleyse ne anlamı vardı? Neden bu, onurumun karşısında bir engel olarak dursundu ki? Böyle bir şey istemiyordum.

Ailemin desteği olsun ya da olmasın, Amy ve Jeremiah evleneceklerdi. Çocukları olacaktı ve o çocukların bir suçu olmayacaktı. Tüm aile hayatlarının geri kalanı boyunca kardeşimi ve eski kız arkadaşımı dışlasa bile, bu hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Dikkatlerini dağıtmak için beyaz bir yalan söylemem gerekiyorsa, bunu yapacaktım.

"Görüştüğün biri mi var?" diye sordu Jill. "Kim?"

"Birlikte çalıştığım biri," dedim, konuyu kapatmalarını umarak.

"Royaume'de mi?" diye sordu Jewel. "Bu yüzden mi Memorial West'ten ayrıldın?"

"Ah..."

"Çünkü hepimiz kalbin kırıldığı, üzgün olduğun ve Amy'yle birlikte çalışmak istemediğin için oradan ayrıl-

dığını sandık!" Jill'in sesi heyecanlı geliyordu. "Ama âşık olduğun ve o kişiye yakın olmak istediğin için mi işten ayrıldın?"

Gözlerimi kırpıştırdım. "Evet?"

Herkesten *aaaaaaah* nidası yükseldi.

"Onunla ne zaman tanışabiliriz?" diye sordu Jane heyecanla.

"Bi... bilmiyorum," diye kekeledim. "Henüz onu sizlerle tanıştırmaya hazır değilim. Daha çok yeni."

Hattın öteki ucunda fokurdadıklarını hissedebiliyordum. Kahretsin. Artık bu işin peşini asla bırakmayacaklardı.

"Bakın," dedim, telefonu diğer kulağıma geçirerek. "Bu düğün meselesinin benim için mahsuru yok. Hayatıma devam ediyorum ve onlar adına *mutluyum*."

"Kız arkadaşını düğüne götürecek misin?" diye sordu Gwen, gülümsüyormuş gibi bir sesle.

"Ah... sanırım. Hâlâ birlikte olursak evet."

Daha fazla çığlık yükseldi.

Jewel'ın dramatik bir şekilde içini çektiğini duydum. "Pekâlâ," dedi. "Güzel. Senin için mahsuru yoksa, sanırım bu durumdan daha az nefret ediyorum. Yine de çok heyecanlı değilim."

"Düğünlere bayılırım," dedi Jill. "Ama haklısın, onlara hâlâ kızgınım," diye hemen ekledi.

Başımı iki yana salladım. "Onlara kızmayın. Dinleyin, kapatmalıyım. Vardiyadayım."

"19'unda akşam yemeğinde görüşecek miyiz?" diye sordu annem. "Lazanya istiyorum ama baban domuz rostosu pişirebilir."

"Evet, akşam yemeğine geleceğim," dedim.

"Bir şişe şarap getirir misin?"

"Tabii, şarap getiririm."

"Pekâlâ. Seni seviyoruz!"

Hepsi aynı anda veda edince telefonu kapattım. Cep telefonumu kalçama koyup avuçlarımı gözlerime bastırdım.

Vakti gelince, hayali kız arkadaşımdan ayrıldığımı söylemem gerekecekti. Ama bu süreçte üzerimdeki baskıyı hafifletmesini umuyordum. Belki herkes bana her an ufalanıp toza dönüşecekmişim gibi bakmaktan vazgeçerdi.

Elbette, kötü bir ayrılık *olmuştu*. Ama en azından köpeğimiz bende kalmıştı.

Güçlükle doğrulup erzak odasından çıkarken biri bana çarptı. *Ah* diye bağırdım ve telefonum elimden uçup sert zeminde kaydı.

Bana çarpan doktor durmadı. Hasta odalarına doğru koridorda koşmaya devam etti.

"Bu da neydi böyle?" diye homurdanıp telefonumu aldım. Ekranı çatlamıştı.

"Önüne baksana!" diye sinirle söylendim kadının arkasından.

Kadın dönüp bakmadı bile. Ama hemşirelerden biri pislikmişim gibi ters bir bakış attı bana.

Buradaki herkes böyle kaba mıydı? Bu hastanenin neyi vardı böyle?

Ümitsizce cep telefonuma baktım. Hâlâ çalışıyordu ama köşesi çatlamıştı. Hayatımın en kötü haftası harika bir şekilde bitmişti. Dişlerimi sıktım.

Kadının koştuğu yönde koridorda ilerlerken, planımın ne olduğundan tam olarak emin değildim. Ona koridorda koşmak hakkında ne düşündüğümü mü söyleyecektim? Telefonumun ekranının tamir ücretini karşılamasını mı isteyecektim?

Onu bulana kadar odalara baktım. Yatağın kenarındaydı ve sırtı bana dönük bir şekilde genç bir adamla konuşuyordu.

Hastanın rengi griye dönmüştü. Göğsünde bir diyaliz kateteri vardı. Etrafındaki deri kırmızı ve şiş görünüyordu.

"Neden beni çağırmadın?" diye sordu yataktaki adama. "Enfekte olmuş." Genç adamın etrafında koşturup hayati bulgularına baktı. "Septik şok geçirebilirdin. Bu çok tehlikeli." Hastanın ağzındaki termometreyi çıkarıp başını iki yana salladı. "Hiçbir şeyin bu kadar kötüye gitmesine izin veremezsin, Benny. Ters giden bir şey olduğunda bana söylemelisin."

O anda bir şeye burnumu soktuğumu anladım ve çıkmaya yeltendim ama bir hemşire kocaman bir diyaliz makinesiyle arkamdan yaklaşınca, beni odaya girmek zorunda bıraktı. Kenara çekildim ve cihazı yatağa doğru itmesi için duvarın dibinde durdum.

"Canım acıyor..." dedi Benny, kısık sesle.

"Biliyorum," dedi kadın daha yumuşak bir şekilde. "Sana antibiyotik ve ağrıkesici vereceğim." Elini adamın alnına koydu. "Birkaç dakika içinde yine mısır tarlasında Jäger içip sızdığın on altı yaşmdaki günlere döneceksin."

Bulunduğum köşeden alaycı bir şekilde gülünce, dönüp orada olduğumu fark etti. "Ah, yardımcı olabilir miyim?"

Tanrım, çok güzeldi. O kadar güzeldi ki beni sakinleştirdi. Bir an için orada ne yaptığımı unuttum.

Uzun, kahverengi saçını dağınık topuz yapmıştı. Kocaman kahverengi gözleri ve gür kirpikleri vardı.

Sonra anksiyetem kendini gösterdi; onuncu sınıftayken gergin bir şekilde güzel bir kızla konuştuğum âna döndüm ve bu, düşmanca bir çalışma ortamında, olmamam gereken bir odada, yeni iş arkadaşımla tanışmanın stresiyle birleşti. Donup kaldım.

İşteyken genelde bu tür şeyler başıma gelmezdi. İşyerinde anksiyetemi güzelce idare edebiliyordum. Meslektaşlarım ve astlarımla ilişkilerimde kendimden emin ve inançlıy-

dım. Harika bir doktordum. Ama karşımdaki kadın sadece bana bakarak –sinirli ve sabırsızca– yüzümün kızarmasına sebep olmuştu. Sosyal becerilerimin, bir kalp krizi kurbanının nabız göstergesi gibi dümdüz olduğunu hissettim.

Boğazımı temizledim. "Ah, bana az önce çarptınız," dedim beceriksizce.

Dünyadaki en önemsiz şeyi söylemişim gibi gözlerini kırpıştırarak baktı bana. "Pekâlâ. Affedersiniz?"

"Koridorlarda koşmamalısınız."

Kadın gözlerini bana dikti.

Ağzım kurumaya başlamıştı. "Demek istediğim, Memorial West'te acil servis şefiydim ve kazaların ne kadar kolay bir şekilde gerçekleştiğini..."

Kadının gözleri parladı. "Evet, özgeçmişinizin farkındayım, Doktor Maddox. İpucu için teşekkürler. Şimdi, sakıncası yoksa, hastamla yalnız kalmak istiyorum."

İçime hançerler saplamıştı. Benny bana bakıyordu. Hemşire bile dik dik bana bakıyordu.

Bir saniye daha orada durdum. Sonra geri geri çıktım odadan. Utancımdan boynuma kadar kıpkırmızı olmuştum. Bu şekilde içeri girerek ne olacağını sanmıştım ki? *Tanrı aşkına, Jacob.*

Acil serviste kendi tarafıma doğru giderken, söyleyebileceğim ve yapabileceğim şeyleri takıntı hâline getirerek bu tuhaf karşılaşmayı tekrar tekrar aklımdan geçirdim.

Çok *aptalcaydı.*

Yanında hasta varken ona bunu söylememem gerekirdi. Birincisi buydu. Belki de telefonumu kırmış olmasıyla başlamalıydım, böylece sadece koridorda koşturduğu için eleştirmediğimi anlardı.

Belki de uzatmamam gerekirdi.

Boş vermek daha iyi olurdu. Çünkü o zaman karşılaşmamış olurduk. "Yanlış odaya girdim," diyip çıkmam gerekirdi.

Tanrım, tam bir pisliktim. Hiç çaba harcamadan Royaume Northwestern'daki en nefret edilen kişi hâline gelmiştim.

Yıllarca aldığım terapiler sayesinde, aşırı düşündüğümü biliyordum. Bu karşılaşma onun için muhtemelen pek bir anlam ifade etmiyordu ama benim için olabilecek en utanç verici şeydi. On sene sonra yatağımda uzanmışken birdenbire gözlerimi açacak ve o kadının kulaklarına inanamıyormuş gibi bana bakmasını hatırlayacaktım; bana, acil servis odasına girme cüreti gösterip tanıdığı ve önemsediği belli olan, durumu kritik bir hastaya doğru koşması hakkında onunla konuşan bana.

Günün ikinci yarısı boyunca suratımı astım. Anksiyetem elektrik gibiydi. Kısık sesle tenimin altında uğuldayan bir akımdı; tetiklenmiş, içimi kemiren ve bana kaçmamı söyleyen bir hayatta kalma içgüdüsüydü. Ondan kaçamadığım gibi onu dindiremedim de.

Genelde anksiyete ilaçlarım tedirginliğimi yatıştırırdı. Ama ilaçlar da bir yere kadar yardımcı olabiliyordu. Stresi kontrol altına almalı, terapide öğrendiğim başa çıkma becerilerimden yararlanmalıydım. En önemlisi, sağlığa yardımcı olan bir yaşam tarzı benimsemeliydim. Memorial West'te Amy ve Jeremiah'la olan sağlıksız durumdan kendimi kurtararak ve akıl sağlığım için en doğru kararı verip buraya gelerek bunu yaptığımı düşünüyordum.

Ama şimdi de *böyle* bir şeyle karşı karşıyaydım.

Sessiz sakin olduğumun farkındaydım ve bu durum vardiyamdaki soğuk davranan hemşireler konusunda bana hiç yardımcı olmuyordu ama içime öylesine kapanmıştım ki, kendime engel olamıyordum. Benden nefret eden bir grup insan yerine Amy ve Jeremiah'yı her gün görmeye razıydım.

Yeni arkadaşlar edinmekte hep zorlanmıştım. Aşina olmadığım sosyal çevrelerde gergin olduğum için yanlış bir şey söyler ya da içime kapanırdım, o yüzden insanların bana ısınması zaman alırdı. Belki burada da zamana ihtiyacım vardı. Ama içimden bir ses buranın farklı olduğunu söylüyordu. Fazla gruplaşmıştı herkes. Bir kez daha lisede gibi hissettim. Dışlanmıştım ve her zaman dışlanmış kalacaktım, özellikle de bu şekilde her şeyi berbat etmeye devam edersem. Ve nasıl duracağımı bilmiyordum.

Vardiyamın bitmesine dört saat daha vardı ama bir molaya çıkmalıydım. Zihinsel pilim yine bitmişti. Doktor odasında o kadına rastlamak istemediğim için tekrar erzak odasına gittim.

Ama oraya ulaştığımda, içerisi boş değildi...

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
BRIANA

Benny'yi yerleştirirken ağlamamayı başardım. Sonra o rahat edince, hemen ağlama odama koştum.

Gibson'ın ofisinin yanındaki küçük erzak odasında ağlamayı seviyordum. Sessiz ve trafiği azdı. Üzerine oturduğum bir tuvalet kâğıdı kolisi vardı ve raflardaki şeyler kimsenin aklımı tamamen kaçırdığımı duymaması için izolasyon görevi görüyordu.

Bu küçük odada sayamayacağım kadar çok kez ağladım. Hastaları kaybettikten sonra burada ağladım. Benny'nin böbrek yetmezliğinin son evresinde olduğunu bana söylediklerinde burada ağladım. Nick için burada ağladım. Hatta pazar kahvaltılarında benimle buluşurken iki sene boyunca kocamla birlikte olan "arkadaşım" hain Kelly beni sırtımdan bıçakladığında da burada ağladım. Ama bir kere bile kimse içeri girip beni o hâlde bulmamıştı. Bugüne kadar.

Kapı açıldı ve bir adam içeri girdi. Kapıyı kapatıp arkasını dönünce, beni orada burnumdan sümük baloncukları çıkartarak ve saçım yanaklarıma yapışmış hâlde otururken buldu.

Doktor Ölüm.

Bir süre şaşkınlık içinde birbirimize baktıktan sonra... Kaçtı.

Tuttuğum nefesi verip yüzümü ellerimin arasına aldım.

Bu alanın kutsallığını o adam ihlal edecekti *elbette*. Tam bir pislikti.

Bana daha önce bağırmıştı. Yani, ona çarptığımın farkındaydım. Ama sonra beni Benny'nin odasına kadar takip edip koridorda koşma konusunda azarlamıştı. Önce elinden gelenin en iyisini yapıp işimi alması için önüne kırmızı halı serildi, sonra da bu. Olanlara inanamıyordum...

Kapı tekrar açıldı. İçeri girip kapıyı arkasından kapattıktan sonra önümde çömeldi ve bana ıslak bir bez verdi.

"Yüzün için," dedi nazikçe. "Sıcak."

Açık kahverengi gözlerinde son derece nazik ve sakinleştirici bir şey olduğu için ondan nefret ettiğimi neredeyse unuttum. Neredeyse.

Bir an tereddüt ettikten sonra bezi aldım. "Teşekkür ederim." Burnumu çektim.

Hafifçe gülümseyip başını onaylar anlamda salladı. Ama gitmedi. Oturup kapıya yaslandı.

Ne yaptığını sandığını merak ederek ona baktım. *Gitmesini* istiyordum. O varken oda çok kalabalıktı ve o burada otururken ağlayamazdım.

Ama sonra iyi olduğumdan emin olmak istediğini fark ettim. Sanırım, "Sinir krizinin tadını çıkar," der gibi bana ıslak bir bez verdikten sonra çekip gitmesi çok tuhaf olurdu.

Temkinli bir şekilde nefesimi verip sıcak bezi gözlerime bastırdım. Gerçekten de bana *daha iyi* hissettirdi.

"İyi misin?" diye sordu kısık sesle.

Burnumu çekip başımla onaylarken, yüzü hariç her yere baktım.

Siyah üniformasının bacakları yukarı kalktığı için gri çoraplarını görebiliyordum. Üzerlerinde küçük kahverengi

köpekler vardı. Sanırım tuhaf çoraplar tercih eden adamlardandı.

Siyah bir akıllı saati vardı. Çilli kolları spor yapıyormuş gibi kaslıydı. Boynunda bir stetoskop asılıydı ve hastane rozetini gömleğine iliştirmişti. Bakışlarım gözlerine ulaşınca, onun da bana baktığını fark ettim. Kirli sakallıydı ve gür, kızılımsı kahverengi saçları vardı. Çirkin değildi. Hem de hiç.

Prensip olarak yakışıklı erkeklere güvenmezdim. Nick yakışıklıydı ve sonuç ortadaydı.

Gözleri kızarmıştı ve onun gününün de benimki kadar kötü geçip geçmediğini merak ettim. Belki o da buraya mola vermeye gelmişti.

"Ee," dedi. "Buraya sık gelir misin?"

Şakasına keyifsizce güldüm. "Tüm hastanede ağlamak için en uygun yer," dedim boğuk bir sesle.

"Memorial West'teyken merdiveni severdim ben de."

Başımı salladım. "O da güzel bir tercih. Benim için fazla yankılı ama klostrofobiksen erzak odasına kıyasla iyi bir seçenek."

"Nöbet odaları da iyi," diye önerdi.

"Acil servisten fazla uzak. Ağlama odası hoşuma gidiyor. Birdenbire gelen gün ortası krizi için yeterince yakın."

"En sevdiğim," dedi yorgun bir şekilde.

Demek buraya *saklanmaya* gelmişti.

Bir süre duraksadı. "Adım Jacob," dedi.

"Briana."

Sonra yine sessizleştik.

Sessizliğin bir tür anlayış içeren rahatlatıcı bir yanı vardı.

Bana birkaç sene önce çıktığım sırt çantalı seyahati hatırlattı. Nick gelmek istemediği için tek gitmiştim. *Neden* gelmek istemediğini şimdi çok iyi anlıyordum. Telefonumun çekmediği bir dağda olduğum anlar, beni aldatmak

için en sevdiği saatlerdi ama her neyse. Şafaktan hemen sonra Superior Hiking Trail'deydim* ve patikada bir ayıyla karşılaştım. İkimiz de öylece durup birbirimize baktık. Onun ayı pençeleri ve ayı dişleri, benim de ayı spreyim vardı. Ama ikimiz de birbirimizi incitmek için harekete geçmedik; ayının ve benim birbirimize zarar vermeden alanı paylaşmaya karar vermemiz dışında, bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Şimdiki durum da ona benziyordu. Sessiz, dile getirilmeyen bir ateşkesti.

Belki de o kadar kötü biri değildi. Kötü birine *benzemiyordu.* Yorgun görünüyordu. Biraz kırılgandı sanki.

"Tanıdığın biri mi?" diye sordu kısık bir sesle. "Diyaliz hastası?"

Yavaşça nefesimi verdim. "Kardeşim," dedim.

"Buna ne sebep oldu?" diye sordu.

"Bir otoimmün hastalık. Birdenbire ortaya çıktı."

Sessizce oturduk. O kapıya yaslanmıştı, ben ise tuvalet kâğıdı kolisinin üzerinde oturuyordum.

"Biliyor musun, daha kötüsü olabilirdi," dedi bir süre sonra. "Onlarca sene diyalizle yaşayabilirsin."

Ânında odaya geri döndüm.

Daha kötüsü olabilirdi.

Yavan sözlerden bıkmıştım.

Tanrı'nın bir planı olmalı.

Her işte bir hayır vardır.

Seni öldürmeyen şey güçlendirir.

Hayır, güçlendirmiyordu ve bu sözlerin hiçbiri umurumda değildi.

Benny'nin başına böyle bir şey gelmesi için hiçbir sebep yoktu. Bu Tanrı'nın planı falan değildi ve onu güçlendirmeyecekti. Ne diyeceğim, biliyor musunuz? Belki daha kö-

* Kuzeydoğu Minnesota'da 500 kilometrelik bir yürüyüş yolu. (ç.n.)

tüsü olabilirdi gerçekten. Ama kimin umurunda? Bu en işe yaramaz sözlerden biriydi. Benny'nin başına gelen şeyden nefret etmeye her türlü hakkı vardı. Bundan daha kötü sayısız senaryo olsa da, kaybettiği hayatın ve bedenin yasını tutmaya hakkı vardı.

"Neden onlarca sene diyalizle yaşamak istesin ki?" diye çıkıştım. "O yirmi yedi yaşında. Arkadaşlarıyla kafasına estiğinde Vegas'a gitmek, bira içmek, kızlarla tanışmak ve göğsünden çıkan borulardan utanmadan seks yapmak istiyor."

Doktor Maddox elini havaya kaldırdı. "Öyle demek istemedim..."

"Umarım sevdiğin birinin başına böyle bir şey gelmez. Ya da *senin*. Ve umarım anne babana bu tür aptalca şeyler söylemiyorsundur."

Kalktım. "Çekil de geçeyim."

Dudaklarının arasından derin bir nefes verip bir an için başını dizlerinin arasına doğru eğdi. Sonra kalkıp kapıdan uzaklaştı.

Kapıyı açmadan önce duraksadım. "Bir şey daha var. Bence Gibson'la yaptığın şey hiç etik değil. Ama sorun değil. Önemi yok." Gözlerinin içine baktım. "Bu *benim* ekibim. Burası *benim* hastanem. Sana kim torpil yaparsa yapsın, işi asla alamayacaksın."

Dışarı çıkarken kapıyı sertçe kapattım.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
JACOB

Neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Hem de hiç. Ve ona sormayacaktım. Ona uzaklaşması için fırsat vermek adına, dışarı çıkmadan önce birkaç dakika erzak odasında bekledim. Sonra vardiyamın geri kalanı boyunca acil servisin bana ait olan bölümünde kalmaya özen gösterdim.

Bunu yapmaya devam edip edemeyeceğimi merak ediyordum. Burada perişan hâldeydim. Memorial'da da perişan hâldeydim ve muhtemelen nereye gidersem gideyim perişan hâlde olacaktım. Belki de artık hayatım sadece var olmak ve bunun her dakikasından nefret etmekten ibaretti.

Amy'nin benden vazgeçmekte haklı olabileceği aklıma geldi. Sevimli bile değilken, nasıl sevilebilirdim?

Son hastamla ilgilendikten sonra soyunma odasına gittiğim sırada Zander, Benny'nin olduğu yedi numaralı odadan çıktı.

"Maddox!" Bana sırıttı. "İşte buradasın. Senin peşine düşecektim ben de."

Doktor Zander Reese bir nefroloji uzmanıydı. Tıp fakültesinde ve staj döneminde ev arkadaşıydık. Bu transferi cazip kılan şeylerden biri de oydu. Burada tanıdığım bir doktor olması avantajdı. Nihayet tanıdık ve bana kaşlarını çatmadan bakan bir yüz görmek güzeldi.

Belki de Zander, Benny'nin böbrek uzmanıydı? Odayı görmek için doktorun arkasına baktım ama kayan cam kapının üzerindeki perde kapalıydı.

Onun hâlâ içeride olup olmadığını merak ettim. Muhtemelen oradaydı.

Erzak odasında söylediğim söz yüzünden ondan özür dilemem gerektiğini düşündüm ama konuştukça işler iyice kötüye gidiyor gibiydi.

Zander omzuma hafifçe vurdu. "Hey, dün seni göremediğim için üzgünüm dostum ama diyaliz kliniğinde kalmam gerekti." Koridorun ilerisini işaret etti başıyla. "Gibson seni bulmam için beni gönderdi. Vardiyan bitti, değil mi? Bir şeyler içmek ister misin? Yolun karşısındaki Mafi'ye gitmeyi düşünüyoruz."

Mafi'yi seviyordum. Daha önce gittiğim bir yer olmasını da ayrıca seviyordum. Muhtemelen bu yüzden orayı seçmişti.

Ne kadar gürültülü ya da kalabalık olduğuna dair fikrim olduğu için bildiğim mekânlar benim için daha az stresliydi. Kimseye tuvaletin ne tarafta olduğunu sormama gerek yoktu.

Bazen gitmeden önce neler görebileceğime bakmak için mekânları Google'da aratırdım. Ne sipariş edeceğimi belirler, park durumunun nasıl olduğuna bakardım. Katılmam gereken büyük bir akşam yemeği ya da parti varsa, bir gün önce mekânda dolaşırdım, böylece oraya gittiğimde kalabalıkla ilgilenmeden önce ortama daha aşina ve daha az gergin hissederdim.

Aynısını burada da yapmıştım. Transferi kabul etmeden önce Royaume'de iki kez dolaştım. Zander buradaydı, Gibson'ı tanıyordum, işi biliyordum ve transfer konusunda rahat hissettim.

Ama bazen en titiz inceleme bile bir şeyin kalbini görmenize yetmezdi...

Zander yanıtımı bekliyordu.

Genelde böyle bir günün ardından sadece eve gitmek isterdim. Ama sonuncusuna kafamı takmamam için olumlu bir sosyal etkileşime ihtiyacım vardı. Olanlarla arama mesafe koymazsam, gecenin geri kalanı boyunca buna odaklanacaktım.

"Elbette," dedim. "Üzerimi değiştireyim, orada buluşuruz."

Yarım saat sonra onları restoranda buldum. Gibson dostça bir gülümsemeyle bana el salladı. Herkesin hoşlandığı rahat insanlardan biriydi.

Gibson'la dostluğum eskiye dayanıyordu. Birlikte hiç çalışmamıştık ama son birkaç senedir işimiz aynıydı ve aynı konferanslarda karşılaştığımız için birbirimizi yeterince iyi tanıyorduk. Ayrıca annemi de tanıyordu. Birçok doktor onu tanırdı. Saygı gören bir hekimdi.

Otururken Gibson bana gülümsedi. "Maddox. Yeni işin nasıl gidiyor?"

"Güzel," diye yalan söyledim.

"Amy nasıl peki?" diye sordu.

"İyi. Sekiz ay önce ayrıldık."

Tek kaşını kaldırdı. "Ah. Bilmiyordum. Affedersin. Bu yüzden mi transfer olmak istedin?"

Menüyü alıp inceledim ama bakmama gerek yoktu. İnternetten çoktan kontrol etmiştim. "Bir bakıma evet," dedim. "Aslına bakarsan, evleniyor. Jeremiah'la."

Zander bana dik dik baktı. "Şaka mı yapıyorsun?"

"Maalesef hayır."

Gibson arkasına yaslandı. "Peki annen bu konuda ne düşünüyor?"

"Birçok şey," diye homurdandım.

Zander başıyla onayladı. "En azından köpek sendedir," dedi.

"Aynen öyle."

Amy ile ben birlikteyken, Teğmen Dan'i sahiplenmiştim. O benim köpeğimdi ama onu oldukça eşit paylaşırdık ve Amy de onu benim kadar seviyordu. Yarı vesayet istemesini beklemiştim ama neyse ki o konuda benimle tartışmadı. Düşününce, birçok konuda benimle tartışmadı. Tartışacak bir şey yoktu. Birlikte yaşamamıştık ve çocuğumuz yoktu.

Menünün üzerinden Gibson'a baktım. "Hey, sana sormak istediğim bir şey var. Burada bir doktor var, Briana... Zander, sanırım onun kardeşini tedavi ediyorsun."

"Doktor Ortiz," dedi Gibson biraz temkinli bir şekilde. "Sana sorun mu çıkarıyor?"

"Hayır. Benim için torpil yaptığını söyledi. Bu konuda kızgın görünüyor. Neden bahsettiğini biliyor musun?"

Gibson dudaklarının arasından derin bir nefes verdi. "Emekli olduğumda yerimi o alacaktı. Bir sonraki şefi oylamadan önce, emekliliğimi erteleyip ekibe seni tanımaları için bir şans vermek istediğimi söyledim. Bundan pek hoşlanmadı."

Dudaklarımı birbirine bastırıp başımla onayladım. Sebebi bu olmalıydı.

"O mevkiyle ilgilenmiyorum, Gibson."

Şaşırmış görünüyordu. "İlgilenmiyor musun? Şansını denemek isteyeceğini düşünmüştüm. Buraya gelerek kademeni oldukça düşürdün."

"Şeflik günlerim bitti benim. Buraya hayatımı basitleştirmeye geldim." Ve bu konuda berbattım...

Gibson derin bir nefes verdi. "Pekâlâ. Buna saygı duyabilirim."

"Benim için oylamayı ertelemek biraz adaletsiz görünüyor," dedim. "Bayan Ortiz'in neden canının sıkıldığını da anlıyorum."

"Eh, önemi yok," dedi Gibson umursamazca. "Yanlış anlama, zorlu bir rakip olacağından eminim ama ne kadar

beklersem bekleyeyim, o senden daha avantajlı konumda. Ekibi onu seviyor ve çok iyi bir doktor."

"O hâlde neden oylamayı erteliyorsun?" diye sordum.

Gibson menüsünü alıp incelemeye koyuldu. "Rakipsiz bir şekilde aday olmasının yarattığı algıdan hoşlanmıyorum. Kazanmanın geçerliliğini ortadan kaldırıyor ve kimsenin başka bir aday olmadığı için kazandığına dair fısıldaşmasını istemiyorum. Onun için adil olmadığı gibi, liderlik pozisyonunu almanın da iyi bir yolu değil."

Zander başını salladı. "Öyleyse, Ortiz'i zorlu bir rakiple karşı karşıya getirip onu yenmesine izin vereceksin." Etkilenmiş görünüyordu. "Hoşuma gitti." Başını salladı bana doğru. "Senin için berbat ama bu hoşuma gitti."

Benim de hoşuma gitmişti. Kaybedecek olmam değil, ardındaki sebep. En azından iyi niyetli bir hareketti.

"Kulağa asilce gelse de, bu yarıştan çekilmek zorundayım," dedim.

Gibson başıyla onayladı. "Anlaşıldı. Yine de, ona meydan okuyacak kadar cesur birinin ortaya çıkması ihtimaline karşı, bir süre görevimde kalacağım. Dürüst olmak gerekirse, fazladan birkaç ay daha çalışacağım için mutluyum. Henüz gitmeye hazır değilim. Yirmi yılın ardından emekli olmak çok büyük bir mesele. Ve tüm o vakti Jodi'yle birlikte geçirmek? Buna hazır olduğumdan emin değilim."

"Hazır değilsin," dedi Zander. "Güven bana. Biraz huzur bulmak için tüm yıl boyunca kocamın körling seyahatlerini sabırsızlıkla bekliyorum."

Gibson menüsünün üzerinden başını iki yana salladı. "Evde mutlu olan biri bu tür bir işi kabul etmez. Senin durumun hariç. Sanırım Amy umursamamış olmalı, ne de olsa işte seni görebiliyordu."

"Umursuyordu," diye homurdandım. Detaylara girmedim. "Her neyse, o zaman da şef pozisyonunu gerçekten

istememiştim. Ekip tarafından o işe itildim. Pek bana göre değil."

Gibson umursamazca elini salladı. "Seni buna zorladılarsa, sana göre bir iş demektir. Diplomatik ve adilsin, üstelik olay çıkarmaya meylin de yok. Sana saygı duyuyorlardı. Aslına bakarsan, Briana da benzer. Ama biraz daha buldok gibi."

Zander garson çağırmak için parmağını kaldırdı. "Briana iyi bir şef olacak, sen buradan defolup gidebilirsen tabii."

Gibson kıkırdadı.

"Anksiyeten ne durumda?" diye sordu Zander bana. "Yeni adam olmak kolay değil."

"İyi gidiyor," diye tekrar yalan söyledim.

"Yeni bir işe başlamak senin için cehennem gibi olmalı," diye devam etti Zander. "Sınıfın karşısında durup kendini tanıtmanın yetişkin versiyonu."

Alaycı bir şekilde güldüm. Kesinlikle öyleydi. Bir de üstüne, tabiri caizse, çıplaktım ve köpeğim ev ödevimi yemişti.

Neyse ki daha fazla konuşmak zorunda kalmadan garson masamıza geldi. Zander masaya her mezeden birer tane söyledi. Onlar başlangıç yemeği sipariş etmediler ama ben salata istedim. Gelen mezeleri deneyecek olsam da kızartmaları ve tuzu abartmayacaktım.

Akıl sağlığım zorlanırken, yediğim şeylere fazlasıyla dikkat ederdim. En ufak bir huzursuzluğun sinsice içimde yer edindiğini fark ettiğimde, egzersiz yapmaya ve yeterince uyumaya özen gösterirdim. Alkol, işlenmiş şeker ve karbonhidratı kesip tam tahıllı yiyeceklerle beslenmeye çalıştım. Hepsinin faydası oldu. Ve şu anda da mümkün olduğunca yardıma ihtiyacım vardı. Bir uçurumun kenarında sallanıyor ve düşmemeye çalışıyordum. Amy ve Jeremiah, ailem, yeni işim... hepsi atlamam için beni kışkırtıyorlardı.

Arkadaşlarımın kokteylleri servis edildi, ben de limonlu sodamı aldım. İkisi hastalarını anlatmaya başlayınca, arkama yaslanıp dikkatimi dağıtmalarının tadını çıkardım. Buraya geldiğime memnundum. Buna ihtiyacım vardı. Beni seven birilerinin olduğunu hatırlamak güzeldi.

Bu tür etkileşimler beni yormuyordu. Beni tanıyan insanlardı sonuçta. Sessizleşip sadece onları dinlemekle yetinirsem, üzerlerine alınmıyorlardı. İçki içmediğim için bana zorluk çıkarmıyorlardı, ben de bu konuda kimsenin üzerine gitmezdim. Birinin içki içmeme sebebini asla bilemezsiniz.

Onlar yanlarında rahat olabildiğim arkadaşlarımdı. Herkes için aynı şeyi söyleyemezdim.

Farklı insanların farklı enerji talepleri vardı. Bazı insanlar diğerlerinden daha fazla enerjimi tüketiyorlardı. Örneğin, babam düşük enerjiliydi. Atölyesinde molaya ihtiyaç duymadan onunla günler geçirebilirdim. Jill ve Jane de kolaylardı. Ama annem, Jeremiah ve Jewel? Birkaç dakika içinde beni tüketebilecek, yüksek enerjili insanlardı. Sayıları üstesinden gelemeyeceğim kadar fazlaydı.

İçlerinde en yüksek enerjiye sahip olan Amy'ydi. Asla sessiz kalmazdı. Her ânı doldurmak zorundaydı.

İlk başta bu hoşuma gitmişti. Etkileyici olmak ya da sohbeti zorlamak zorunda değildim. Her şeyi o yapıyordu, ben arkama yaslanıp hikâyelerini dinliyor ve onlara gülüyordum; asla katkıda bulunmama ihtiyaç duymuyordu. Benim katkım onu dinlemekti. Partilere gittiğimizde herkesle havadan sudan sohbet eden oydu, ben sadece yanında bulunuyordum. Bu, üzerimdeki baskıyı hafifletiyordu. Ailem onu sevmişti. Kolaydı. Sanırım çekingen yapım ona tam da istediği gibi dinlenildiğini ve ilgi odağı olduğunu hissettirmişti. Benim için de tam tersi geçerliydi. Beni *istediğim* gibi görünmez kılıyordu.

Ama bir gün, onunla ilgili her şeyi bildiğimi, Amy'ninse benim hakkımda hiçbir şey bilmediğini fark ettim. Hem de hiçbir şey. Biriyle birlikte olmama rağmen yalnızdım. En sonunda bunu onunla paylaştım ve... olan oldu.

Gibson başıyla Zander'ı işaret etti. "Bugün Benny düzeldi mi?"

"Evet. Kateteri enfekte olmuş."

Doğruldum. "Briana bana ondan bahsetti," dedim; birdenbire sohbete katılmak istemiştim. "Otoimmün hastalıkmış."

"Dostum, çok şansız bir çocuk. On sekiz ay içinde birdenbire böbrekleri iflas etti."

"Ablası ona böbreğini bağışlayacak mı?" diye sordum.

Zander viskisinden bir yudum aldı. "Uyumlu değil. Şimdilik uyumlu kimse çıkmadı."

Gibson başını iki yana salladı. "Zavallı çocuk. İşini kaybetti, kız arkadaşı ondan ayrıldı."

"*Bu* beni çok sinirlendirirdi işte," dedi Zander, Gibson'la kadeh tokuştururken.

"Kız arkadaşı neden ayrıldı?" diye sordum.

"Üstesinden gelemedi," dedi Gibson. "Ufukta bir değişiklik görünmüyordu ve beklemek istemedi."

Başımı iki yana salladım. "Öyle bir hasta nakil listesinde ne kadar bekliyor ki? Çok uzun olacağını sanmıyorum."

Zander başını salladı. "Değişir. Üç ila yedi sene olabilir. Ama Benny'nin nadir bir kan grubu var, aslına bakılırsa en nadir bulunan. Onun için süre daha uzun olabilir."

Arkama yaslandım. "Yedi seneden uzun," dedim. "Tanrım, düşünemiyorum bile." Ablasının bu kadar üzgün olmasına şaşırmamak gerekirdi.

Diyalizle ilgili o sözleri söylerken amacım anlayışsız olmak değildi. Güven vermek istemiştim çünkü doğruydu. Diyaliz onu hayatta tutardı. Fakat bu süreçte hayat kalitesi düşecekti. Bugün onun en iyi örneklerinden biriydi.

İnişli çıkışlı sağlık durumunun yanı sıra, gün aşırı dört saat boyunca diyaliz makinesine bağlı kalıyordu. Vücudu aldığı sıvıdan kurtulamadığı için çok fazla sıvı tüketemezdi. Çorba, dondurma ya da kavun yiyemezdi. Arkadaşlarıyla içki içemezdi. Kola bile içemezdi. Sodyumun üstesinden gelemeyeceği için tuzlu ya da kızarmış hiçbir şey yiyemezdi. Şu anda yaptığım gibi, hiçbir şey düşünmeden önüne gelen mezeleri tadamazdı.

"Yeni bir böbrek nakledildiğinde otoimmün hastalığı ona da zarar verir mi?" diye sordum.

Zander omuzlarını silkti. "Hastalığı kontrol altına aldık. Nüksetme ihtimali sadece yüzde on. Donör bulursa, normal bir hayatı olacak. Ama ben olsam buna bel bağlamazdım."

Uzun bir süre sessiz kaldım.

Briana'nın, erkek kardeşinin sadece normal olmak istediğine dair söylediklerini düşündüm. Hayatın dış bir faktör tarafından kontrol edilmesinin nasıl bir şey olduğunu iyi biliyordum. Anksiyetem de kısıtlayıcıydı. Ama bu? Çok zor olmalıydı. Özellikle de o kadar genç bir adam için.

Yirmi yedi yaşındayken ben ne yapıyordum? Zander'le birlikte sırt çantalarımızı alıp Machu Picchu'ya gitmiştik, sık sık kamp yapardık. Kanıksadığım, çok kıymet vermediğim şeylerdi. Diyalize bağlı yaşayan biri için mümkün olmayan şeyler olduğu kesindi.

"Ölmüş bir donör bulma olasılığı daha yüksek," diye devam etti Zander. "Ama organ uzun süre dayanmaz, vücut iyi karşılamaz. Reddetme ihtimali daha yüksek. Yaşayan bir donörden böbrek alması daha ideal ama nadir kan grubu sebebiyle ailesinden böbreği onunla uyumlu biri yok..."

"Yaşayan bir donör için iyileşme süreci nasıl?" diye sordum.

"Fena sayılmaz. Birkaç hafta sürer. Neden? Düşünüyor musun?"

"Annemden sonra bunu hep düşündüm."

"Ah, evet, onu unuttum," dedi Zander. "Ne zamandı? Yirmi sene önce mi?"

Başımla onayladım. "Aşağı yukarı."

Annem lupus hastalığına yakalanmıştı. Ben lisedeyken, böbrekleri iflas etti. Ama organ nakli listesine hiçbir zaman girmedi çünkü en yakın arkadaşı Dorothy devreye girip ona bir böbreğini verdi. Annem şanslıydı. Diyalize girmek zorunda kalmamıştı.

O zaman hepimiz çocuktuk, o yüzden hiçbirimiz yardımcı olamazdık ve babam da yüksek tansiyonu sebebiyle iyi bir aday değildi.

O jest karşısında çok duygulanmıştım.

"Yeterince büyüdüğümde, üzerime düşeni yapacağıma dair kendime söz vermiştim," dedim.

"Kan grubun ne?" diye sordu Zander.

"0."

Oturduğu yerde dikleşti. "Evrensel donör." Beni inceliyor gibiydi şimdi. "Herhangi bir sağlık problemin var mı?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır."

"Laboratuarı ayarlamamı ister misin? Sırf kontrol etmek için. Herhangi bir söz yok. Aile bilmeyecek."

Bunu bir süre düşündüm.

Kontrol etmenin ne zararı olurdu ki? Uyumlu çıkmayabilirdim ve her zaman hayır diyebilirdim.

Omuzlarımı silktim. "Pekâlâ. Elbette."

BEŞİNCİ BÖLÜM

BRIANA

Dün gece eve gittiğimde tam anlamıyla kendimi kaybettim.

Bir daha asla gerçekten mutlu olmayacağımı fark etmeye başlamıştım. En azından eskiden olduğum gibi. Hayatımı geri alamayacaktım ve tek sorun Nick de değildi. Benny'nin durumu beni kahrediyordu. Bardağı taşıran son damlaydı bu.

Benny çocuğum gibiydi. Ondan sekiz yaş büyüktüm ve annem hem çalışıp hem hemşirelik okuluna giderken, onu ben yetiştirmiş sayılırdım.

Annemin bana öğrettiği gibi güçlü bir kadın olabilirdim. Tıp fakültesini bitirmiş, kendi geçimini sağlayan ve berbat bir boşanma yaşayan biri olabilirdim. Ama Benny'nin bu şekilde kötüye gitmesini istifimi bozmadan seyredemezdim. Bunu yapamazdım.

Dün işten sonra kedisini almak için evine gidince, kapısının üzerinde evi boşaltması için üç gün süresi olduğunu belirten bir kâğıt buldum. Kirasını ödeyemiyordu. Sonra içeri girdim ve işler iyice kötüye gitti.

Evi darmadağınıktı. Haftalardır kedi kumunu temizlememişti, lavabodaki tabakların üzeri küflenmişti, eskiden her gün kullandığı koşu bandı kirli çamaşırlarla kaplıydı.

Kedi beni görünce sanki uzun zamandır beklediği arama kurtarma görevlisiymişim gibi kendisini neredeyse kollarıma attı ve onu kurtarmak için orada olmama sevindi.

Benny klinik olarak depresyondaydı. Geçen sene, tüm bu hastalık başladığından beri keyifsizdi ama hâlâ yıkandığı ve ilaçlarını aldığı işlevsel depresyon *buna* dönüşmüştü işte. Böbrekleri iflas edince o da pes etmişti.

Sanırım yanıma taşınması gerekiyordu. Ya yanıma taşınacaktı ya da annemi arayacaktım. Şu anda onunla ilgilenmesi için bir yetişkine ihtiyacı vardı. Hangi baskıcı kadının hayatında olmasını istediğine karar vermesi gerekiyordu çünkü istese de istemese de biri ona tahsis edilmek üzereydi.

Dün gece eve dönünce yatağıma yığıldım ve uykuya dalana kadar yastığıma hıçkırarak ağladım ama Benny'nin kedisi beni uyandırdığı için uykum pek uzun sürmedi. Dehşet içinde geçen on saniyenin ardından odamda bir katil değil bir kedi olduğunu anladım. Sonra tekrar uyuyamadım.

Bugün işe gitmemeye ihtiyacım vardı. Sutyensiz ve saçımı dağınık topuz yapmış bir şekilde evimde oturup *Schitt's Creek*'in tekrar bölümlerini izlemek istiyordum. Gözlerim hâlâ şişti ve en ufak esintide kendimi tekrar kaybedebilirdim. *Üstüne üstlük* regl olmuştum. Ölümün tatlı azadı olmadan bir hafta boyunca kan kaybedecektim.

Son gelişmelerden ve sebebinden pek memnun olmasam da sanırım şu anda yeni bir iş için eğitimden geçmemem iyi bir şeydi. En azından şu anki kırk sekiz saatlik mesaimin zar zor üstesinden gelirken, haftada seksen saat boyunca hastanede olmama gerek yoktu.

Saat sabah altı buçuktu. Bugün işten önce Jessica'yla kahve içecektim.

Eskiden ondan pek hoşlanmazdım. Bir ara Alexis'le iyi arkadaştı. Alexis taşınmadan önce komşuydular. Jessica'yı

hep biraz sert bulmuştum ama artık ben de sert biri olduğuma göre erkek egemenliğini yakma enerjisini takdir ediyordum.

Hastanenin kafeteryasına girip üç *shot* espressolu kapuçino istedim. Keşke içinde votka da olsaydı.

Jessica'nın köşedeki masada oturduğunu gördüm ve önlüğümün üzerine giydiğim siyah, bol kapüşonlu eşofman üstümle yanına gittim. Kapüşonum başımdaydı. Şişmiş ve kırmızı gözlerimi gizlemek için taktığım gözlükle birleşince, yılın en ateşli hip-hop albümünü yayımlamak üzereymiş gibi görünüyordum.

Öte yandan Jessica harika görünüyordu. Saçı kusursuzdu, kahrolası sabahın altı buçuğunda kıpkırmızı bir ruj sürmüştü. Kadın hastalıkları ve doğum uzmanıydı o. Kırk altı yaşındaydı ve her zaman derli topluydu; onu hiç gülümserken görmemiştim. Hem de hiç. Başarılı bir avukatla ya da o tür biriyle evliydi ama adamdan nefret ediyordu; buna pek şaşırmıyordum çünkü o herkesten nefret ederdi. Son zamanlarda en sevdiğim özelliği de buydu.

Karşısındaki sandalyeye kum torbası gibi çöktüğümde, telefonuna bakıyordu. "Ne oldu sana?" diye sordu başını kaldırmadan, sıkkın bir tonla.

"Neden bana bir şey olduğunu düşündün?"

Jessica telefonunu bırakıp asabi bir ergenle konuşan ebeveyn gibi baktı bana. "Kapalı mekânda güneş gözlüğü takıyorsun."

"Belki göz iltihabı geçiriyorumdur."

Bekledi.

Çantamı pat diye yere, hemen yanıma bıraktım. "Benny pek iyi değil. Bir de iki hafta içinde boşanmam sonuçlanacak."

"Güzel," dedi Jessica ilgisizce. "Nihayet özgürsün."

Gözlerimi devirdim. "Ne için nihayet özgürüm? Erkeklerle çıkmak için mi? Ateşli bekârlarla bol bol seks yapmak

için mi? Dışarıda durumun nasıl olduğunu gördün mü?" Öne eğildim. "İnan bana, standartlarım çok *düşük*. Çıta *iyice* inmiş. Bu noktada sırf penisi ve birden fazla havlusu olan, duvarlarında bayraklar asılı olmayan bir erkeğe razıyım. Annelerinin bodrumundaki bir şiltede onlarla seks yapmamızı mı bekliyorlar? Gerçekten mi?"

"Evet," dedi tekdüze bir sesle. "Bizden bekledikleri kesinlikle bu."

Ağır ağır arkama yaslandım. "Bence erkekler, aralarındaki en iyileri bizden saklıyorlar."

Jessica alaycı bir ses çıkardı; bu onun gülme biçimiydi. "Tek yaptıkları yalan söylemek ve PH dengemizi bozmak. Bize sürekli cinsel yönelimimizi kendimizin seçmediğini hatırlatıyorlar resmen; aklı başında kim erkeklerden hoşlanmayı seçer ki? Eş olarak da tamamen işe yaramazlar. Bir kadın ciddi bir şekilde hastalandığında kocası tarafından terk edilme ihtimalinin, kadının hastalanan kocasını terk etme ihtimalinden altı kat fazla olduğunu biliyor muydun?"

Gözlerimi ona diktim. "Sen ciddi misin?"

Jessica bir ayna çıkarıp dişlerini kontrol etti. "Ve kadınlar yaşlandıkça, terk edilme ihtimalleri de artıyor. Onkolojide bir deyim olduğunu duydum. Kadın hastalandığında, kocası kendisine yeni bir eş bulur." Aynasını tıkırdatarak kapattı ve bana bu-saçmalığa-inanabiliyor-musun der gibi dudaklarını büzüştürerek baktı.

Gözlerimi kırpıştırarak ona dehşet içinde baktım. "Bu *iğrenç*."

"Evet, öyle," diye onayladı beni Jessica. "Ama şu da var ki, erkekler olmasaydı kendi hâlimize şükredemeyebilirdik," dedi ahenkli bir sesle.

Biraz delirmiş gibi güldükten sonra alnımı elime dayadım. "İşte bu," diye mırıldandım. "Pes ediyorum. Bir daha asla seks yapmayacağımı kabul etmeliyim. Bikini bölgesi

ağdası randevularımı iptal edeceğim. Ormanın toprakları yeniden sarmasına izin verip içimdeki bataklık cadısına diz çökeceğim."

Gözlerimi sıkıca yumdum. "Ölürsem, cehennemde olduğumu fark etmemin en az yirmi dört saat süreceğini sanıyorum."

Sonra aklıma bir şey gelince inledim. "Bir de birlikte çalıştığım şu pislik var; katlanamadığım şu yeni adam..."

"Ah? Kim?" diye sordu Jessica ilgisiz bir sesle, tekrar telefonuna bakarak.

"Doktor Maddox." Suratımı ekşittim.

Jessica duraksayıp ekranının üzerinden bana baktı. "Jacob Maddox mı?"

Yorgun bir şekilde alnımı ovuşturdum. "Evet. Tanıyor musun?"

"Harika bir adamdır," dedi ciddiyetle.

Donakalıp gözlerimi kırpıştırarak baktım ona. "Anlayamadım... *ne*?"

Çağrı cihazı biplemeye başladı. "Annesini tanıyorum," dedi cihaza bakarak. "Tüm ailesini yıllardır tanıyorum. Acil bir sezaryen ameliyatım var bu arada, gitmeliyim." Kalktı.

"Bekle. Aynı Jacob'dan bahsettiğimize emin misin?" diye sordum, çantasını almasını izlerken. "Kızıl kahve saçlı? Biraz..."

"Memorial West'te acil servis şefiydi. Harika bir insandır."

Ona bakakaldım. Harika bir... "Kimse ondan hoşlanmıyor!"

Jessica çantasını omzuna attı. "Yanılıyorlar. Daha sonra bir şeyler içmek ister misin?"

"Yapamam. Ama..."

"Müsait olunca bana mesaj at."

Jessica kahvesini aldı ve topuklu ayakkabılarını tıkırdatarak uzaklaşmasını izledim. Kahve bardağını çöpe atıp köşeyi dönerek gözden kayboldu.

Gözlerimi kırpıştırarak öylece oturdum.

Bu da neydi şimdi böyle?

Jessica erkekler bir yana, *kimse* hakkında iyi bir söz söylememişti. Harika bir insan mı? İğrenç.

Her neyse.

Bunu düşünemeyecek kadar yorgundum. Bugün anne ve taşınma konusunu Benny'ye açmak zorundaydım. Kabul ederse, onu bir eve taşımam gerekiyordu ve bu durumdayken bana yardımcı olabileceğini hiç sanmıyordum. Dr. Bilmem-Kim'in ne kadar iyi olduğunu düşünecek vaktim yoktu.

Kahvemi tek başıma bitirip kapüşonum ve güneş gözlüğümden kurtulmak, bir de tamponumu değiştirmek için soyunma odasına gittim. Suratsız ve mızmız hissediyordum, acil servise varıp Gloria'nın Hector'la birlikte bir hasta odasının yanında durmuş perdedeki aralıktan içeri baktıklarını görünce, ön bahçesindeki insanları kovmaya hazırlanan huysuz bir ihtiyar gibi arkalarına yaklaştım. "Ne yapıyorsunuz?" diye homurdandım.

"Şışşt," diye fısıldadı Gloria. "İzliyoruz."

"Neyi izliyorsunuz?" diye sordum, sürgülü cam kapıların ardına bakmaya çalışarak.

"Doktor Maddox'u," diye fısıldadı.

İnledim. "Ah, Tanrım, yine ne yaptı?"

Erzak odasındaki *Canın Cehenneme* ânından beri birkaç gündür onu görmemiştim. Sanırım benden kaçıyordu.

Güzel.

Hector pencereden gözlerini ayırmadı. "Köpek ısırdığı için acile gelen küçük kızın oyuncak bebeğini dikiyor."

Kaşlarımı çattım. "Ne yapıyor?"

"Evet. Buradaydım. Sanırım köpek bebeği parçalamış, kız da paniğe kapılıp ağlamaya başladı ve Doktor Maddox oraya gidip yumuşak bir sesle, 'Mija, bebeğinle ilgilenelim, olur mu?' dedi. Sonra dikiş setini alıp bebeği onarmaya başlarken, stajyer doktor da kıza dikiş attı, böylece çocuk ne olduğunu fark etmedi bile. *Dios mio*,* hiç bu kadar sevimli bir şey görmemiştim." Gloria'ya döndü. "Sence bekâr mıdır?"

"Evet," dedi Gloria. "Ayrıca heteroseksüel olduğunu da düşünüyorum."

Hector başını iki yana salladı. "Hayır. Mümkün değil. Onu Cockpit'te gördüm."

"Nerede?" diye sordu Gloria.

Hector odaya bakabilmek için eğildi. "Şehrin kuzeyindeki bir eşcinsel barı. Kesinlikle oydu. Öyle bir çene hattını asla unutmam."

"Eşcinsel barında olması eşcinsel olduğu anlamına gelmez," dedi Gloria. "Memorial West'teki bir doktorla birlikte olduğunu duydum. Bir kadınla," diye ekledi. Bana başıyla işaret etti. "Gel bak." Perdenin arasındaki boşluktan bakabilmem için kenara çekildi.

Doktor Maddox'u, hastanın annesini, stajının ikinci yılındaki bir doktoru ve Jocelyn'i odada görebiliyordum. Doktor Maddox'un sırtı bize dönüktü ve sedyenin yanında oturuyordu. Pantolonu yukarı kıvrılmıştı ve ayaklarında yine renkli çoraplar vardı ama deseni bulunduğum yerden seçemiyordum.

Oyuncak bebeği masaya koymuş dikiyordu. Küçük kız en fazla dört ya da beş yaşında olmalıydı. Ağlamıyordu, dikkati dağılmıştı. Oyuncak bebek üzerinde çalışırken, Maddox kıza bir hikâye anlatıyor gibiydi çünkü kız kıkırdıyordu. Jocelyn

*(İsp.) Tanrım. (e.n.)

bile gülümsüyordu ve o Doktor Maddox'un ilk ve en kendini adamış düşmanlarından biriydi.

"Yok artık," diye homurdandım. "Şeytan'ın ta kendisi değilmiş demek."

"Ne yapıyorsunuz?"

Sesi duyunca irkildik. Zander çift kanatlı kapıdan bize doğru geliyordu.

"Selam. Hiçbir şey," dedim gözlüğümü tekrar takarak. "Sadece bir işlemi izliyorduk."

Gloria ve Hector fırsattan istifade edip gittiler.

"Ne var ne yok?" diye sordum.

"Sana bugün Benny'yi taburcu edeceğimi söylemeye gelecektim. İyi görünüyor. Gitmeye hazır."

Hemen neşelendim. "Harika!"

"Kimi izliyorsun?" Etrafımdan odaya göz attı. "Ah, Jacob." Ne yaptığını görünce sırıttı. "Piç kurusu ya, şu hâline bak. Bu hasta yaklaşımına hep bayılmışımdır."

Başımı eğdim. "Onu tanıyor musun?"

Zander onaylar anlamda kafa salladı. "Evet. Yıllarca ev arkadaşıydık. En yakın arkadaşlarımdan biridir. Harika bir adamdır."

Suratımı ekşittim.

Zander beni süzdü. "Ne?"

"Hiç, sadece bugün bunu duyup duruyorum ama burada kimse ondan pek hoşlanmıyor."

Zander suratını astı. "Jacob'dan mı?"

"Evet. Pisliğin teki biraz."

Zander o kadar yüksek sesle kahkaha attı ki şaşırdım. "Jacob pislik *değildir*. O tanıyabileceğin en iyi adam, inan bana. İnsana neyi var neyi yoksa verir."

"Jacob," dedim ifadesizce, kollarımı göğsümde kavuşturarak. "Kesinlikle çok kaba."

"Sana öyle geliyorsa, muhtemelen gergindir. O içine kapanık bir adam, biraz utangaç." Zander saatine baktı. "Dinle, gitmeliyim." Geri geri koştu. "Hey, ona iyi davran, tamam mı? İyi adamlardan biri o." Arkasını dönüp çift kanatlı kapıya kadar yolun geri kalanını koştu.

Arkasından bön bön baktım. İyi adamlardandı demek?

Zander'i yıllardır tanıyordum. Ona bir doktor olarak saygı duymanın yanı sıra, genel anlamda yargı gücüne güveniyordum. Doğru olduğuna inanmasaydı, kimse hakkında böyle bir şey söyleyeceğini sanmıyordum. Demek istediğim, doğru *değildi*, Jacob kesinlikle bir pislikti. Ayrıca, şef pozisyonu için Gibson'la işbirliği yapıyordu ve buna hâlâ kızgındım. Ama *Zander*'ın Jacob'ın iyi biri olduğunu düşündüğüne inanıyordum.

Jessica da Jacob'ın iyi bir adam olduğunu düşünüyordu...

Gibson da ondan hoşlanıyor olmalıydı.

Hah.

Tekrar camın diğer tarafına baktım. Jacob oyuncak bebeği dikmeyi bitirmişti. Onu kızın önünde salladıktan sonra oyuncağı burnuna hafifçe dokundurup ona verdi. Kız da bebeğine sarılıp gülümsedi.

Yüzümün yumuşadığını hissettim.

O gün erzak odasında bana sıcak bir bez de getirmişti şimdi. Çekip gidebilirdi, özellikle de Benny'nin odasında ona çıkışmamdan sonra. Üstelik o gün ona çarptığım için özür de dilememiştim. Şimdi de oyuncak bebekleri ölümden kurtarıyordu... Sanırım o kadar da kötü biri değildi.

Dudağımı kemirdim.

Jacob utangaç birisiyse, işteki ilk gününde tüm hastalarını kaybetmenin ve tüm hemşireleri kızdırmanın ona hiç faydası olmazdı. Sonrasında da ona kimse şans vermemişti. Ama Zander'ın dediği gibi gerçekten "iyi adamlardan bi-

riyse" bu bana kendimi kötü hissettirdi; sanki Jacob'ın yeni okuldaki ilk haftasıydı ve ben kötü kızlardan *biriydim*.

Belki de gerçekten kötü kızlardan *biriydim*.

Son zamanlarda o kadar huysuzdum ki, hayatım bir çöplük yangını gibi olmasaydı ona karşı bu kadar tahammülsüz olmazdım.

Benny de içekapanık biriydi. Okulda çok zorlanmıştı...

Perdenin arasından Jacob'ın ayağa kalktığını görünce, hemşire masasına doğru ilerledim ama birkaç adım attıktan sonra homurdanarak geri döndüm.

Bir dakika sonra, Jacob'un odasının kapısı açıldığında, dışarıda onu bekliyordum. Kollarımı göğsümde kavuşturarak önünde durdum. "Merhaba," dedim tekdüze bir sesle.

Eli kapının üzerinde donup kaldı. "Merhaba," dedi, araba farlarına bakarken kendini kaybeden bir geyiğe benziyordu.

"Onlara tatlı getir."

Gözlerini kırpıştırarak baktı bana. "Ne?"

"İlk gününde hemşirelere tatlı çörek getirmeliydin. Elin boş geldin, bu ilk hatan. Küçük kekler seni *kurtarabilir* ama ucuz şeyler olmasın. İki düzine Nadia Cakes, Gloria için keto sipariş et, en az dört tane glütensiz ve bir tane vegan olsun. Hector hayvansal gıda tüketmez. Angelica'nın yeni yavru köpeği için bir köpek keki alırsan, bonus puan kazanırsın."

Gözlerini bana dikti ama arkamı dönüp uzaklaştım.

İşte. Zander'ın istediği gibi, ona iyi davranıyordum. Bu ekibe yaptığı kötü dalıştan onu çekip çıkaracak aletleri vermiştim. Tavsiyeme uyup uymamak ona kalmıştı. Vicdanım *rahattı*. Artık kötü kız değildim.

"Hey," diye arkamdan seslendi.

Derin bir nefes verip döndüm. "Ne?"

İfadesiz bir şekilde durmamı zorlaştıran, şapkası elinde, içten, yavru köpek bakışıyla karşımda duruyordu. Beni sinirlendirse de bir kez daha sevimli olduğunu fark ettim.

O çok seksi, güçlü ve sessiz tiplere benziyordu. Derin bakan nazik kahverengi gözler, haşin ama bakımlı görünecek kadar kirli sakalla kaplı köşeli bir çene. Bir altmış iki santimlik boyuma karşılık, muhtemelen bir yetmiş beş ya da bir yetmiş sekiz vardı. Otuzlarının ortasında, formdaydı. Elleri siyah üniformasının ceplerindeydi ve kaslı kollarındaki damarları belirgindi. Bol su içen kişilerin damarlarına *bayılırdım.*

Silkelendim. Yakışıklı mıydı? Evet. Pekâlâ. Önemi yoktu. Ama çok sinir bozucuydu.

"Evet?" dedim sabırsızca.

"Peki ya sen?" diye sordu. "Sen ne tür keklerden hoşlanırsın?"

"Kırmızı kadife ama istemiyorum," dedim tekrar arkama dönerek. *Ondan* hiçbir şey istemiyordum.

ALTINCI BÖLÜM
JACOB

Vardiyamdan sonra, Zander'ın idaresindeki laboratuara ikinci kez uğradım. Ardından, üç gün sonra işe döndüğümde hazır olmaları için Briana'nın hemşirelere sipariş etmemi söylediği kek dükkânını aradım.

Bana neden yardım ettiğini bilmiyordum. Bunu yapmanın ona acı verdiği aşikârdı. Gibson ona bir şey mi söylemişti? Umarım söylememiştir. Patronun benim adıma araya girmesine, zoraki bir Uslu Dur uyarısına ihtiyacım yoktu.

Teğmen Dan'i yürüyüşe çıkardım ve Grubhub'dan bir şeyler aldım. Akşam yemeği yedim, duş aldım ve bitki odamda günlüğümü yazmak için oturunca telefonum çaldı.

Annem.

Açmadım. Geçen haftaki telefon görüşmesinden beri herkesin telefonlarını ve mesajlarını görmezden geliyordum. Ne istediklerini biliyordum: Kız arkadaşım hakkında bir şeyler öğrenmek. Bu konuda ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Bunu sürüncemede bırakmayı düşündüm. Hayali kız arkadaşımın neden bazı şeylere katılamadığına dair mazeretler sunup en sonunda ayrıldığımızı söyleyecektim. Belki bu, düğüne kadar güvensizliklerini sallantıda bırakırdı; elbette,

düğüne tek başıma gidecektim ve herkes yine bekâr olduğum, iki kez terk edildiğim için gelinin eski erkek arkadaşına acıyarak bakacaktı.

Belki de itiraf etmeliydim. En azından, oyunu sona erdirip hayali kız arkadaşımdan şimdi "ayrılmalıydım".

Belirsizliği korumak, biriyle görüştüğümü söyleyip fazla uzatmamak bir yere kadar anlaşılırdı. Ama detaylar canımı sıkıyordu. Ailemin gözünün içine bakarak onlara sahte bir isim ve var olmayan sahte bir kadın hakkında sahte bir hikâye sunma fikri hoşuma gitmiyordu. İyi niyetli olsam da bana yanlış geliyordu. Bunun üstesinden nasıl geleceğimi bilmiyordum. Açıkçası, onlara haberi verdiğimde ismini öğrenmek için beni zorlamamalarına şaşırmıştım. Sanırım o anda daha fazla bilgi isteyemeyecek kadar şaşırmışlardı ama artık bu konuyu iyice deşmeye kesinlikle hazırlardı. Walter bile beni aramıştı.

Annemin araması sonlandı. Sonra bir mesaj geldi.

Annem: Jacob, 19'unda yanında birini getirecek misin? Kaç tane pirzola hazırlayacağımı bilmem gerekiyor.

Bir dakika sonra bir başka mesaj geldi.

Bip.

Annem: Boş ver, pesto soslu makarna yapacağım. Bol bol olacak. Kabuklu yemişlere alerjisi yoksa tabii? Kabuklu yemişlere alerjisi var mı?

Burun kemiğimi sıktım. *Bilmiyorum, Jacob. Hayali kız arkadaşının kabuklu yemişlere alerjisi var mı?*

Tanrım.

Hepsi tek tek üzerime gelirken, bunu nasıl başaracaktım?

Sonra en amansız sorgulamanın bile diğer seçenekten, herkesin çözülüp çözülmediğimi izlemesinden, Jeremiah ve Amy'yi suçlayıp suçlamadığımı görmeye çalışmasından daha iyi olduğunu hatırladım. O kaçınılmaz durumun yakıcı bir sıcaklık gibi üstüme geldiğini hissedebiliyordum.

Görünmez olmak istedim. Herkesin hafızasını silebilmeyi, onlara Amy ve benim bir zamanlar çıktığımızı unutturmayı istedim.

Hatta, Amy'yle bir zamanlar çıktığımızı *kendime bile* unutturmak istiyordum.

Teğmen Dan ayaklarımın dibinde oturduğu yerden kalkıp kocaman kafasını kucağıma koydu. Anksiyetemin ne zaman yükseldiğini her zaman hissederdi.

Teğmen Dan iki yaşında, üç bacaklı bir Bern dağ köpeğiydi. Aynı zamanda, Royaume Northwestern'daki şeflik pozisyonuyla ilgilenmememin birçok sebebinden biriydi. Amy ve ben ona birlikte bakarken, haftada seksen saat çalışsam bile evde birkaç saatten fazla yalnız kalmıyordu. Ama artık sadece ben vardım. Artık evde olmamakla ilgilenmiyordum. Evde olmak *hoşuma gidiyordu*. Son zamanlarda ev gerçekten huzurlu hissettiğim tek yerdi.

Özellikle de işyerinde herkes benden nefret ederken.

Bitki odamdaki sandalyeme yaslanıp yorgun bir şekilde kalın yapraklı bitkilere baktım. Keklerin yardımcı olmasını umuyordum. Nasıl yardımcı olabileceklerini anlamıyordum. Bana kalırsa, durum hamur işlerinin ötesindeydi.

Günlüğüme tekrar baktım. Günlük tutmak beni yatıştırıyor, kendimi daha sakin hissetmemi sağlıyordu. Terapide öğrendiğim becerilerden biriydi bu ve her şeyi kâğıda döktüğümde, gün içinde olan olayları ve onları takip eden duygularımı çözmemi sağlıyordu. Ama sonunda günlük tutmadım.

Briana Ortiz'e bir mektup yazdım.

YEDİNCİ BÖLÜM
BRIANA

"Ya benim yanıma taşınırsın ya da annemi ararım."

Saat akşam yediydi ve vardiyamdan sonra hastaneden taburcu edilen Benny'yi arabamla eve götürüyordum.

Yolcu koltuğundan dehşete kapılmış gibi baktı bana. "Neden beni cezalandırıyorsun? Hayatım yeterince berbat değil mi?"

"Bunu seni cezalandırmak için yapmıyorum," dedim. "Şu anda yardıma ihtiyacın var ve evine gelip senin için temizlik yapamam, ilaçlarını aldığından emin olamam. Kiranı ödemiyorsun ve hastanelik oldun. Diyalize girmen gereken günleri atlıyorsun. Duş bile almıyorsun."

Benny alnını kapısındaki cama yasladı. O kadar kırılgan ve yorgun görünüyordu ki. On sekiz ay önceki, ikimiz için de bu kâbus başlamadan evvelki sağlıklı, güçlü, enerjik adamdan çok farklıydı.

Ne diyeceğim, biliyor musunuz? Belki de annemin olaya dahil olması gerekiyordu. Şu anda hem Benny *hem de* kendimle ilgilenecek zihinsel ve duygusal güce sahip olup olmadığımdan emin değildim. Onu aramak kesinlikle nükleer silahları devreye sokmak anlamına geliyordu ve bunu hafife almıyordum.

Nick meselesi geçen sene patlak verdiğinde, kocası Gil'le birlikte yaşayan emekli annem Arizona'dan uçup gelmiş ve bana öldüresiye annelik etmişti. Bir ay geçip de gideceğine dair herhangi bir belirti göstermeyince, Gil'i aramış ve gelip annemi almasını söylemiştim. Bir an bile yemek yapmaya ara vermemişti. Dondurucumu ağzına kadar yiyecekle doldurmuştu, sonra garaja koymak için bir derin dondurucu almış ve onu da doldurmuştu. Gideceği gün sosis pişirip sandviç ekmeklerinin arasına koymuş ve folyoya sardıktan sonra buzdolabına kaldırmıştı; sanki o gittikten sonra sosisi ve ekmekleri nasıl bir araya getireceğimi bilmiyormuşum gibi. Bir sene sonra *hâlâ* kalan yemekleri yiyordum. Onu eve çağırırsam, tam anlamıyla kaotik anne enerjisiyle gelecekti.

Otoyola saptım. "Ya anneme gideceksin ya da benimle kalacaksın," dedim.

"Evimi bırakmak istemiyorum," dedi Benny yorgun bir şekilde.

"Biliyorum," dedim, sol şeride geçerek. "Ama evin berbat görünüyor. Kedinle ilgilenmiyorsun bile. Yanıma taşın. Sadece bir süreliğine. Eski odanda kalabilirsin. Hatta eski *odama* geçebilirsin; daha büyük," dedim onu ikna etmeye çalışarak.

Cümle kurmak bile onu yoruyormuş gibi bir süre duraksadıktan sonra yanıt verdi. "Özel hayatını berbat etmek istemiyorum," diye homurdandı.

"Berbat edeceğin bir şey yok. Tanıdığın en bekâr insanım. Evime taşınarak hayat tarzımı etkilemezsin. Şu anda hayatımda biri yok."

Yanıt vermeyince, yan gözle ona baktım. "Sadece geçici bir süreliğine, Benny. Uygun donör bulunduğunda, hayatını geri alacaksın."

Uzun bir süre sessiz kaldı. "Hayatımın geri kalanı boyunca bununla uğraşacağım," dedi kısık sesle.

"Her zaman bu kadar kötü olmayacak. Bir böbrek bulduğunda..."

"*Bulamayacağım.* Bulamayacağımı biliyorsun. Sadece itiraf etmek istemiyorsun."

Bu kez sessiz kalan *bendim.* Onu umutlandırmanın mı yoksa beklentilerini idare etmenin mi daha iyi olduğundan emin değildim.

"Pekâlâ," dedim. "Diyelim ki böbrek bulunamadı ve hayatın bundan sonra böyle olacak, yine de güzel bir hayatın olabilir. Hatta *harika* bir hayatın olabilir. Neden eve bir diyaliz makinesi almıyoruz? Akşamları televizyon izlerken yapabilirsin. Her gün yaparsan, sadece iki saat yapman gerekiyor."

Yine yanıt vermeyince, ona bakmak zorunda kaldım.

"Evden yapabilir miyim?" diye sordu tereddütle.

"Evet, kesinlikle. Ablan doktor farkındaysan. Yalnız yaşarken bunu yapamazsın ama yanıma taşınırsan, ekipmanı sterilize edebilir ve hayati bulgularını kontrol edebilirim."

Tereddütlü olsa da biraz iyimser görünüyordu şimdi.

"Haftada üç kez yerine her gün diyalize girersen, sıvı birikmesi olmayacağı için yasaklanan yiyecekleri de yiyebilirsin."

Benny dikleşti. "Dondurma yiyebilir miyim?"

Başımla onayladım. "Evet. Daha sık diyalize girmen sayesinde belki bazı ilaçlarını bile kesebiliriz. Daha iyi hissedersin ve daha enerjik olursun..."

Sanırım aylardır ilk kez gülümsediğini görüyordum. Yani gülümsüyor sayılırdı. Gülümsemeye yakın, nötr bir kaş çatmaya daha çok benziyordu ama yine de bir gelişme sayılırdı.

"Benny, bunu yapabilirsin. Sadece alışman gerekiyor. Sana yardım edebilirim."

Lütfen sana yardım etmeme izin ver.

Sessizlik aramızda asılı kaldı.

"Pekâlâ," dedi en sonunda.

"Kabul mü? Yanıma taşınacak mısın?"

"Evet. Sanırım."

Derin bir nefes verdim. Hem rahatlamış hem de üzgün hissediyordum. Onunla ilgilenebileceğim, bundan sonra sürpriz acil servis ziyaretleri olmayacağı ve benimle yaşamanın hayat kalitesini artıracağı için rahatlamıştım. İkimiz için de bir sayfanın kapandığı içinse üzgündüm. Çünkü ikimizin de hayatı aniden durmuştu. Yetişkindik ve geriye gidiyorduk.

Sanki yirmi sene geriye gitmiştik. Birdenbire artık yetişkin, otuz beş yaşında, evli Briana değildim. O da beş kilometrelik maratonda koşmaya hazırlanan ve bilişim teknolojileri alanında çalışan, zeki ve hırslı Benjamin değildi. Annem gece derslerine gidip iki işte çalışırken, diş teli takan Benny'yle ilgilenen abla olmuştum tekrar. Ve onu takip etmek zorundaydım. Çünkü kendisine bakabileceğine güvenmiyordum.

Onu evine götürüp akşam yemeği hazırladım. Yemeğe doğru düzgün dokunmadan yatmaya gitti. Birikmiş bulaşıkları yıkayıp solmaya başlamış ama hâlâ kardeşimden iki kat daha canlı görünen bitkilerini suladıktan sonra evime gittim.

Eve girdiğimde zihnen öylesine tükenmiştim ki, bir battaniye alıp kanepeye yığıldım ve saat sabah ikide kedi sırtımda yürüyerek beni uyandırana kadar kalkmadım. Sonra yatak odama geçtim ve uyuyamadığım için karanlıkta tavana bakmakla yetindim.

Planladığım benden, planladığım *hayattan* giderek uzaklaşıyordum.

İki hafta içinde boşanmış olacaktım. Yapayalnızdım artık.

Bir daha asla ilişki yaşamayacaktım. Asla.

Kendi kendime annemin babam konusunda başına gelenlerin ona özgü olduğunu söyleyip dururdum. Birçok erkeğin hamile eşini ve sekiz yaşındaki kızını terk edip gitmeyeceğini, onları evsiz ve çaresiz bırakmayacağını düşünürdüm. Aşka inanırdım. Nick'le tanıştığımda, doğru kişiyi bulduğumu sanmıştım. Hatta bu konuda neredeyse alaycıydım. Dışarıda iyi adamlar da var, çoğunu da tanıyorum, derdim. Zander, Gibson, Benny ve hayatımın aşkı olacak kişiyi de bulmuştum.

Fakat erkeklerle arkadaş, meslektaş ve akraba olmak ile eş olmak arasında büyük fark vardı.

Annemin erkeklerle ilişki kurma konusunda hayatım boyunca bana söylediği her şey doğru çıkmıştı: Güvenilmezlerdi. Bel bağlanmazdı onlara. Erkekler her zaman incitir, terk eder ve hayal kırıklığına uğratırlardı.

Babamın yaptığı şey şimdi daha çok içimi acıtıyordu çünkü oğluna nadir bir kan grubu vermişti ama ihtiyacı olduğunda gelip ona bir böbrek vermemişti. Acı, bir bıçak gibi içimde burkuldu.

Buraya kadardı. Erkeklerle işim *bitmişti.*

Bundan sonra kadınları kullandıkları gibi ben de onları kullanacaktım. Eğlence için. Seks için. Kolaylık için. Çıktığım bir erkekle birlikte yaşamayacaktım ve bir daha da ölsem evlenmeyecektim. Asla. Çocuk mu? Hayır. Hayatımın geri kalanı boyunca babasıyla iletişim içinde olmam gerekecekse hayır.

Nick ve babamın yaptığı şeylerden son derece tiksinmiş ve hayal kırıklığına uğramıştım. Ve acil servise gelen her

hırpalanmış kadınla ve Tinder'da tanıştığım her aptalla birlikte hislerim giderek şiddetleniyordu. Gelişigüzel seks yapabileceğim birini bulamamak bile beni şaşırtmıyordu. Randevu uygulamalarında doğru düzgün görünen adamların hepsi evli çıkıyordu ve bu da erkeklerle çıkmaya dair düşüncelerimi genel anlamda iyice doğruluyordu.

Jessica haklıydı. Kediyle hayatıma devam etmem en iyisiydi.

Sonraki üç gün boyunca, Benny'nin evini topladım ve onu kendi evime yerleştirdim. En yakın arkadaşları Justin ve Brad ağır şeyleri taşımama yardım ettiler. Benny'nin koşu bandını ardiyeye götürdüler, eşyalarını depoya kaldırdılar ve onu yerleştirdiler. Arkadaşlarının olması, en azından duş alıp temiz giysiler giymesini sağlamıştı, hâliyle iyi bir şeydi bu.

Teslim edilmesi için evde kullanılacak bir diyaliz makinesi sipariş ettim. Benny'nin evinden topladığım, depresyonun etkisiyle uyurken biriktirdiği giysilerini yıkamam tam bir gün sürdü. Sonra soğuk bir bardak kahve alıp oturma odamda annemin 1994'te satın aldığı çirkin pembe çiçekli kanepenin yanında duran, kocaman ve en az kanepe kadar çirkin kedi tırmalama oyuncağına surat asarak baktım.

Şu anda büyüdüğüm evde yaşıyordum.

Annem Gil'le evlendiğinde, evini elden çıkarmak istememişti. Gil emekli olup Arizona'ya taşındıklarında bile evini satmamıştı. Erkekler söz konusu olduğunda her zaman her türlü ihtimale karşı hazırlıklı olmak gerektiğine inanırdı. Tüm yumurtalarını aynı sepete koymazdı.

Görünüşe bakılırsa, annem yine haklı çıkmıştı. Nick'ten ayrıldığımda, en azından gidebileceğim bir yer olmuştu işte.

Taşındığımda, annemin evini dekore etmedim. Bir sene sonra burada olmayı planlamıyordum ve dekore etmek, durumu kalıcı yapardı. O yüzden çocukluğumun solgun kalıntılarında yaşıyordum. Ev 1970'lerden kalma bir zaman kapsülüne benziyordu. Makrame duvar süsleri, kahverengi tüylü halılar, mutfakta soyulan döşemelik muşamba. İç karartıcıydı. Ve şimdi bir de gerçek ağaç boyutunda bir kedi ağacı vardı.

Neden bu şekilde yaşıyordum?

Bir apartman dairesine taşınabilirdim. Müstakil bir eve çıkabilirdim. Ama bunu düşünmek bile beni felç ediyordu. Sanki Nick'le kurduğum evden ayrılmaya yetecek kadar gücüm vardı ama kendime yeni bir ev kurmaya gelince gücüm kalmamıştı. Issız bir adaya düşen bir kazazede gibi, öylece oturuyordum burada.

Belki de bir yanım adadan ayrılmaya korkuyordu. Çünkü o zaman her şey gerçeklik kazanacaktı.

Benny'yi yanıma taşıma işini tamamen halletmek için hastaneden bir gün daha izin aldım. Çarşamba günü hastaneye döndüğümde zombi gibiydim. Tamamen uyuşmuş hissediyordum. Nick meselesi, Benny meselesi ve ev meselesi, korkunç bir üçüncü derece yanık gibiydi; o kadar şiddetliydi ki tüm sinir uçlarım gitmişti ve hiçbir şey hissetmiyordum.

Bunun hayatımın en kötü dönemi olduğunu fark ettim.

Yani Nick'in beni aldatması evet, çok kötüydü. Ama en azından, o zaman Benny'nin böbrekleri hâlâ çalışıyordu. En azından, Alexis yakınımdaydı. *Umudum* vardı.

Birkaç gün içinde diyaliz makinesi eve teslim edilecekti, Benny koridorun sonundaki bir yatakta zihnen eriyip gidiyordu ve çamaşır odamda sadece benim temizleyeceğim bir kedi kumu kutusu vardı. En yakın arkadaşım iki saatlik mesafedeydi ve olanları düşünmemem için dikkatimi dağıtamayacak kadar kendi hayatıyla meşguldü.

Sabırsızlıkla beklediğim hiçbir şey yoktu. Şeflik pozisyonu bile sekteye uğramıştı. Çıkabileceğim bir erkek yoktu. Hayatıma neşe katan hiçbir şey yoktu. Dikkatimi dağıtan tek bir şey bile yoktu. Bir senedir seks yapmamıştım. Sadece yaşlanıyordum. Her açıdan yanlış yöne gidiyordum, hayatım da etrafımda ufalanıyordu.

Ve sıkılmıştım.

En kötüsü de buydu. Sıkıntı. Sorunsuz, sıradan, depresif hayatın lanet monotonluğu.

Benny gibi bir etken olmasaydı, Sınır Tanımayan Doktorlar ya da öyle bir şeyle uğraşır, dünyayı dolaşırdım. Minnesota'da olmanın anlamı neydi? Burası soğuktu, her şey bana Nick'i hatırlatıyordu; daha da kötüsü, Kelly'yi. Yalnızdım. Dürüst olmak gerekirse, şeflik pozisyonunu öyle çok da istemiyordum. Alexis gittikten sonra herkesin benden beklediği bir şeydi bu ve neden olmasın diye düşünmüştüm; başka ne yapacaktım ki? En azından özgeçmişimi geliştirebilirdim.

İstediğim hayat bu değildi. Nasıl değiştireceğimi de bilmiyordum. Bataklıkta gibiydim.

Elimde üç *shot* espressolu kapuçinoyla kata vardığımda, Jocelyn hemşire masasındaydı ve benim kadar yorgun görünüyordu. Bütün günü nasıl geçireceğimi bilmiyordum.

"Hey, biri senin için bir şey bıraktı." Tezgâhın arkasını işaret etti.

Yorgun bir şekilde bakmak için eğildim. Kenarına, üzerinde ismim yazan bir zarf iliştirilmiş kocaman, kırmızı kadife kapkek vardı.

Günlerdir ilk kez gülümsedim. Alexis'ten miydi?

"Kimden?" diye sordum.

"Bilmiyorum. Dün buraya geldiğimde buradaydı." Kalemini tezgâha vurup beni süzdü. "Sen iyi misin? İzin aldın."

"İyiyim," dedim, eğilip kartı alırken. Kahveyi tezgâha bırakıp zarfın mührünün altına parmağımı soktum.

Bir mektuptu. El yazısıyla yazılmış, uzun bir mektup.

Doktor Maddox'tandı.

Gözlerimi kırpıştırarak baktım. Doktor Maddox'tan mı? *Neden ki?*

Bir yerden beni izliyor olabilirmiş gibi etrafıma göz gezdirdim. Onu görmedim.

"Kimden?" diye sordu Jocelyn.

"Kimseden. Hemen dönerim."

Kek kabını alıp erzak odasına koştum. Kapıyı arkamdan kapatıp tuvalet kâğıdı kolisine oturduktan sonra mektubu zarftan çıkardım. Siyah dolmakalemle anlaşılır bir şekilde ve özenle yazılmıştı.

Briana,

Bazen günlük tutmanın düşüncelerimi düzene soktuğunu düşünüyorum. Son zamanlarda doğru şeyleri söylemekte ve yapmakta zorlandığım için bunu yazmanın en iyisi olabileceğine karar verdim.

Kapkek önerin için sana teşekkür etmek istedim.

Muhtemelen bunun farkında değilsin ama sosyal anksiyeteyle boğuşuyorum. Tanımadığım insanların arasında, yeni bir ortamda olduğumda iyice kötüleşiyor. O tür durumlarda iletişim kurmak benim için pek iyi olmuyor ve zorlanıyorum. Hata yaptığımda, buraya geldiğimden beri sık sık yaptığım gibi kendimi daha da rahatsız hissediyorum ve anksiyetem şiddetleniyor. İyice gerilmek de içime kapanmama sebep oluyor. Bu bir bakıma kendi kendini tekrarlayan bir döngü. O yüzden, bana yardım etmek için bir sebebin olmadığını bilsem de yardımın için minnettarım.

Dikkat çekmek istediğim birkaç şey var.

Doktor Gibson'ın acil servis şefliğiyle ilgilenme ihtimalim sebebiyle oylamayı ertelediğinden bahsetmiştin. Bu pozisyonla ilgilenmiyorum, hastaneye geldiğimde Doktor Gibson'a böyle bir istekte bulunmadım. Bu kararı verdiğinin farkında bile değildim ve ona aday olmak istemediğimi söyledim. Oylamanın ertelenmesinin benim yüzümden olduğunu düşündüysen üzgünüm. Bu meseleyle bir ilgim yok.

Geçen gün erkek kardeşinin hastane odasına girdiğimde, telefonumu kırdığından bahsetmedim. Epey kötüydüm, koridorda bana çarptığından bahsetmek için daha iyi bir zaman seçmeliydim. Gerçi anksiyetem bazen sosyal işaretleri fark etmemi zorlaştırıyor ve kendimi her zaman umduğum şekilde ifade edemiyorum. Kötü bir yaklaşım sergilediğim için özür dilerim.

Son olarak, erzak odasında kardeşinin diyalizle yaşayabileceğini söylediğimde... Ben küçükken annem kronik böbrek hastasıydı. Diyalize ihtiyaç duymadan böbrek nakli oldu ama hayatımın o dönemi korkunçtu. Uygun böbrek bulmadan önce böbrekleri iflas ederse, en azından diyalizin onu hayatta tutacağını bilmenin beni rahatlattığını hatırlıyorum. Akciğerleri ya da kalbi kaybetmek gibi değildi. Vakti olacaktı. Gerekirse onlarca yılı olabilirdi.

Seni temin etmek için öyle söylemiştim ama bağlam dışında kulağa ne kadar duygusuzca geldiğini hiç düşünmedim. Niyetim kardeşinin başına gelenleri hafife almak ya da travmatik ve insanın hayatını değiştiren bir teşhisi çürütmek değildi.

Hatalarım sende strese ya da mutsuzluğa sebep olduysa, lütfen özrümü kabul et. İstemeden yaptım.

Tekrar teşekkür ederim.

En içten dileklerimle,
Jacob.

Kâğıdı dizlerime koydum.

Vay canına. Tam bir *pisliktim*. Kendimi BERBAT hissettim.

Son birkaç haftayı şimdi çok daha farklı görebiliyordum. Burada onu sıcak karşılamak için daha fazlasını yapmalıydım. Hakkında daha olumlu düşünebilir, ona bir şans verebilir veya hiç değilse öfkeden gözü dönmüş bir sürtük gibi davranmayabilirdim.

Uyluklarımda duran mektuba baktım tekrar.

Sanırım daha önce bana hiç kimse mektup yazmamıştı. Şaşırtıcı şekilde etkiliydi. Mesaj ya da e-postadan daha iyiydi; farklı bir ağırlığı vardı sanki. Kâğıdı elinde tutup sayfadaki mürekkebi ve kalemin izini görmenin etkisi farklıydı. Bunu o yazmıştı. Çaba gerektirmişti. Fiziksel bir eylemdi. Bir hata yapsaydı silemezdi, yazmadan önce söylemek istediği şeyleri düşünmek zorundaydı ya da tam olarak söylemek istediği şeyi yazmış ve değiştirmesi gerekmemişti.

Kapkeke baktım. Yemek istemiyordum bile. Onu yemeyi hak etmiyordum. Nadia Cakes içeri girip istediğiniz gibi bir şeyler alabileceğiniz bir pastane değildi, özel siparişle çalışırlardı. Bunu *benim* için özel olarak sipariş etmişti. Düşünceli bir davranıştı.

Bana kendimi bin kat daha kötü hissettirdi.

Kata dönmek zorunda kaldım ama mektup bütün gün içimi kemirdi. Mektubu ve nasıl yanıt vereceğimi düşünüp durdum çünkü yanıt *vermeliydim*. Ama bu arada, hayatım buna bağlıymış gibi Jacob'dan kaçınacaktım ve bu pek zor değildi çünkü sanırım o da benden kaçınıyordu; neden kaçınmasın ki? Acil servisin Kötü Cadısı'ydım.

Birinin yeni işinden nefret etme nedeni olduğunuzu düşünün. Ben tam olarak buydum işte. Sebep *bendim*.

Öğle tatilinde, yazıcıdan aldığım bir kâğıtla, çaktırmadan erzak odasına gidip ona bir mektup yazdım.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

JACOB

Soyunma odasındaki dolabıma bir zarf yapıştırılmıştı. Zarfa daha elimi sürmeden kalbim hızla atmaya başladı.

Büyük ihtimalle hemşireler kapkekler için teşekkür notu göndermiş olmalıydılar. Briana'nın bana "canın cehenneme" gibi bir şey yazması da ihtimal dahilindeydi.

Ona mektup yazmamalıydım.

Onunla aramdaki anlaşmazlığı ortadan kaldırıp kardeşi hakkındaki sözüm için özür dilemek istemiştim sadece. Ama belki de bunu yüz yüze yapmalıydım. Belki bir mektubun resmiyeti böyle bir şey için fazla yavandı ve onu umduğum gibi bir zeytin dalı olarak görmemişti.

Belki de bu zarfın içinde okunmamış bir şekilde iade edilen mektubum vardı.

Elimi ağzıma götürdükten sonra zarfı dolabın kapağından çekip aldım. İçindekini çıkarıp kimden geldiğini görmek için son sayfayı çevirdim.

Briana'dandı. Nabzım kulaklarımda zonkladı.

Geri kalanına bakmadan onu katladım ve evin yolunu tutmadan önce spor çantama attım.

Dışarı çıkarken herkes beni izliyormuş, hepsi bana bir mektup bırakıldığını ve beni o sayfalarda neyin beklediğini biliyormuş gibi hissediyordum.

Belki de biliyorlardı gerçekten.

Belki Briana onu dolabıma bırakmadan önce hemşirelere okumuştu. Onlara benim mektubumu bile okumuş olabilirdi... Belki de *şu anda* içkilerini içerken buna gülüyorlardı.

Her an patlayabilecek bir bombaymış gibi yanımda duran çantamdaki zarfı hissedebiliyordum.

Ona aldığım kapkek, vardiyasının sonunda ortadan kaybolmuştu. Yemiş miydi? Yoksa başka birine mi vermişti? Daha da kötüsü, onu atmış olabilirdi... Kek istemediğini söylemişti, belki de ona almamalıydım. Ama tecrübelerime göre, insanlar yiyecek istemeseler bile genellikle önlerine koyulduğunda sorun etmezlerdi.

Belki de *benden* bir şey istemiyordu.

Ya da ona kek vermem hoşuna gitmemişti; istemediğini söylediği hâlde ona zorla hamur işi yedirmeye çalışıyordum sanki. Bu yaptığım kabalık mıydı? Küstahlık mıydı?

Eve dönünce, kaçınılmazı ertelemek için Teğmen Dan'i uzun bir yürüyüşe çıkardım.

Bir an için mektubu hiç okumamayı düşündüm ama saçmalıktı bu. Briana'yla çalışmak zorunda olduğum için nerede durduğumu bilmem gerekirdi. Ama içimden bir ses bu kötü gittiyse, bu mektubun tonu korktuğum gibi çıkarsa, işimin biteceğini söylüyordu. Royaume'de kalamazdım. Kurtarılamaz bir duruma soktuğumu kabul edip hayatıma devam etmeliydim. İstifa edip başka bir yere gidebilirdim.

Nihayet kendimi oturup mektuba bakmaya zorladığımda, saat neredeyse on olmuştu. Derin bir nefes alıp zarftan çıkardım. İki sayfaydı, mavi tükenmezkalemle yazıcı kâğıdına yazılmıştı.

Sevgili Jacob,

Anksiyeten olduğunu artık bildiğime göre, sana cevap yazmam gerektiğini düşündüm. Yüz yüze konuşmak yerine bu şekilde yanıt vermenin daha az strese yol açacağını sanıyorum.

Kaşlarımı çattım. Elbette kendimi germeyi başarmıştım.

Çok sık mektup yazmam. Elim şimdiden acıyor, o yüzden çok fazla ara vereceğim ama işte başlıyoruz.

Öncelikle, kapkekler ve el yazısıyla yazılmış özür mektuplarıyla etkileneceğimi düşünüyorsan, kesinlikle haklısın. Özürlerini ve açıklamalarını kabul ediyorum. Ben de senden özür dilemek istiyorum. Sana karşı gerçekten <u>berbat</u> davrandım.

Berbat kelimesinin altını iki kez çizmişti.

Beni tanımadığını biliyorum ama genelde böyle biri değilimdir. İnsanların sürekli bu tür şeyler söylediklerini biliyorum ama ciddiyim. Her zaman böyle değilim. Son zamanlarda çok iyi bir hâlde değilim. Bunun bir mazeret olmadığının farkındayım fakat gerçekten kötü bir yıl geçiriyorum ve bu beni tüketiyor, sanırım sinirimi senden çıkardım. Bu kesinlikle doğru değildi ve çok üzgünüm. Bana verdiğin kapkeki yemek bile istemiyorum çünkü onu hak etmiyorum. Nadia Cakes şu anda benim için fazla iyi. Karmik olarak krem peynirli şekerlemeyi hak edene kadar dondurucuda saklayacağım.

Telefonunu kırdığıma inanamıyorum. Kesinlikle ücretini ödeyeceğim. Lütfen borcumu söyle. Seni yanlış anladığım

için de üzgünüm ama dürüst olmak gerekirse, Gibson şeflik meselesi hakkında pek net değildi, o yüzden bunu başlattığı için onu suçluyorum. Ama üzgünüm. Kendimi berbat hissediyorum.

Sana barış teklif etmek istiyorum. Gelmeyecek olsan bile sanırım her içedönük insan gibi davet edilmeyi istiyor olmalısın. Herkesle birer içki içmek senin eğlence anlayışına uymayabilir ama Mafi'ye her gittiğimizde, yine de seni davet edeceğim. Hoş karşılandığını ve istendiğini bil. Teklifimi kabul etmeye karar verirsen, barda yanına otururum, seni havadan sudan sohbet etmeye zorlamam ve dışadönük, sarhoş insanların yanına yaklaşmalarına izin vermem. Sana söz veriyorum. Bir tane bile dışadönük sarhoş olmayacak.

Gülümsememin gözlerime kadar yayıldığını hissettim.

Lütfen bunu bil; ciddiyim, tamam mı? Bu arada, sık sık bu tür mektuplar yazıyor musun? Çünkü elim ACIYOR.

Sonra bir kelimenin üzerini çizmişti. Aslına bakılırsa, üzerini çizdiği birçok kelime vardı. Sanırım Sil tuşu olmaması onu zora sokmuştu.

Pekâlâ, geri dönelim. Ellerimi esnetmek için beş dakika mola verdim.

Hatalarım seni strese soktuysa ya da üzdüyse, lütfen içten özrümü kabul et.

Saygılarımla. (Hep bir mektubu "saygılarımla" diye bitirmek ve "bendeniz" diye imzalanmış ya da bana "sevgili" diye hitap eden bir mektup almak istemişimdir. Tam Bay Darcy'ye göre bir şey.)*

Bri.

**Gurur ve Önyargı* romanındaki, ilk soğuk romantik kahraman örneği olarak geçen erkek karakter. (ç.n.)

Not: Doğru düzgün bir kâğıt almalıyım. Sanırım çizgili olsa daha iyi olurdu.

Sayfadaki imzaya hafifçe gülümsedim.

Göğsümden kalkan yükü tarif edemezdim. Haftalardır ilk kez, anksiyetemin elektriği andıran uğultusu hafiflemişti. Durmaksızın salınan kortizolün kesildiğini hissedebiliyordum. Yine nefes alabilirdim.

Teğmen Dan başını kucağıma koydu ve ruh hâlimdeki değişikliği hissetmiş gibi bana baktı.

Mektubu tekrar okudum. Sonra üçüncü kez okudum. Her okuduğumda, biraz daha hafiflediğimi hissettim.

Dördüncü kez okuduktan sonra, bir kâğıt ve kalem çıkardım.

DOKUZUNCU BÖLÜM
BRIANA

Jacob'ın dolabına yanıtımı bıraktıktan sonraki gün, erzak odasının kapısının arkasına üzerinde ismim olan bir zarfı yapıştırılmış hâlde buldum.

Sevgili Briana,

Güldüm.

Nazik yanıtın ve telefonumu tamir etmeyi teklif ettiğin için teşekkür ederim. Sigortam vardı ve düşük bir masraftı, o yüzden gerek yok ama teklifini takdir ediyorum. Bununla birlikte davetini kabul edeceğim ve asla gelmeyeceğim. Kulağa harika geliyor. Ayrıca telefonlara yanıt vermemekten, çevre edinmemekten, evden çıkmamaktan ve köpeğimle vakit geçirmekten hoşlanıyorum.

Beni affedebilmene sevindim, elbette ben de seni affediyorum. Zor bir dönemden geçmenin ve bunun insanın akıl sağlığını ve sabrını ne kadar zorladığının nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Bence benimle etkileşimlerinde cömerttin ve her şey düşünüldüğünde seninle birlikte çalışmak için sabırsızlanıyorum. Umarım bu konuda kendine çok sert davranmaz ve kapkekini yersin.

Şimdi izolasyonuma dönmeliyim. İşlev gösterebilmek için günde yirmi iki saat yalnız kalmam gerekiyor da.

İçten dileklerimle,
Jacob.
Not: Sadece şaka yapıyorum.

Güldüm. Sonra mektubu tekrar okudum. Kendisiyle dalga geçebilen insanları severdim.

Bir saat sonra, Jacob'ın grafik bilgisayarının tepesine katlanmış, sarı bir yapışkanlı not kâğıdı iliştirdim.

Köpeğin mi var? Seninle göz teması kurmamaya ya da havadan sudan sohbet etmemeye söz verirsem, onu sevebilir miyim?
–Bri

Bir saat sonra, *kendi* grafik bilgisayarımda katlanmış bir not kâğıdı buldum.

Sevgili Briana,

Evet, köpeğimi sevebilirsin. Ama bilmeni isterim ki, Teğmen Dan havadan sudan bahsetmekten hoşlanır; benimle bu tür sohbetler etmek istemesen de, belki onunla ne kadar serin bir ilkbahar geçirdiğimizi konuşmak isteyebilirsin.

Senin evcil hayvanın var mı? Yanıtını sabırsızlıkla bekliyorum.

En içten dileklerimle,
Jacob.

Sonrasında o kadar yoğunduk ki, işim bitene kadar yanıt verecek vakit bulamadım. Doğru düzgün kâğıtlar ve kullandığım ucuz Bic'ten daha iyi bir tükenmezkalem almak için eve dönerken Target'a uğradım ama seçeneklerden pek hoşlanmadım, o yüzden Google'da araştırıp, Paper Waits Card adında bir kırtasiye bulup oraya gittim.

Jacob mektuplarında gerçekten kaliteli bir kâğıt ve keten içeren bir zarf kullanıyordu. Çok süslüydü ve bu *benim* de süslü olmak istememe yol açıyordu.

İçeri girmek için daha önce bir sebebim olmayan bir dükkâna gitmek güzelce aklımı dağıttı. Bir tür görev ya da bir şeyler arayıp bulmayı gerektiren oyunlar gibiydi. İlgimi çeken bir proje varmış gibi hissediyordum.

Köşelerinde çiçekler olan pembe çizgili bir kâğıt seçtim. Pakette üç desen vardı: güller, leylaklar ve papatyalar. Böylece ona üç farklı mektup yazabilirdim ve hepsi farklı kâğıtlarda olabilirdi.

İhtiyacım olan şeyleri aldıktan sonra hızla eve döndüm. Benny'nin diyaliz makinesi bugün teslim edilecekti.

Onu kurmam iki saatimi aldı, sonra nasıl kullanacağımı bildiğimden emin olmak için bir diyaliz hemşiresinden uzun bir eğitim aldım. Ardından Benny'yi ona bağlamam ve akşam yemeğini hazırlamam gerekti. Hayati bulgularını takip ederken onunla film izledim, o yüzden yazmak için oturduğumda geç olmuştu.

Yazı yazmak gerçekten rahatlatıcıydı. Arındırıcıydı.

Yapacak bir şeyimin olması hoşuma gitmişti.

ONUNCU BÖLÜM
JACOB

Briana'nın bilgisayarına notu bıraktıktan sonra, gün boyunca yapacak başka bir şeyim yoktu. Gelgelelim, ertesi sabah dolabıma iliştirilmiş bir mektup daha buldum. Onu okumak için toplantı odalarından birine girdim.

Yeni kâğıt ve zarflar almıştı. Mektup yazmadığını söylediğine göre onları muhtemelen sadece bunun için almıştı. Bu çabayı gösterdiğini düşünmek gülümsetti beni.

Jacob,

Teğmen Dan mi? Haha.

Evcil hayvanım yok ama erkek kardeşim ve kedisi yanıma taşındılar, o yüzden sanırım bir kedim var? Adı Cooter. Çok sevimli bir kedi. Kardeşim onu bir benzincinin yanındaki çöp kutusunun arkasında buldu; duyduğuma göre en iyi kediler oralardan geliyormuş. Benny o zaman kolejde okuyordu ve en yakın arkadaşları Brad ve Justin'le aynı evde yaşıyordu; hepsi ismin komik olduğunu düşündüler. Ve şimdi, yedi sene sonra, onu beslemem gerektiğinde mutfağımda pisi pisi sesleri çıkarıp, "Gel buraya, Cooter Cooter!" diye seslenmek zorundayım.*

*(İng.) Kuku. (ç.n.)

Her neyse, burada olduğu hafta boyunca onu doğru düzgün görmedim. Yeni bir evde olduğu için çıldırdı ve ortalıkta görünmüyor. Hayatta olduğunu biliyorum, çünkü sabah üçte evin altını üstüne getiriyor ve nedense panjurlara takılıyor?

Kahkaha attım.

Briana çok komikti. Zander ve Gibson'ın –daha doğrusu herkesin– onu neden sevdiğini anlıyordum. Okumaya döndüm.

Pekâlâ, biraz rasgele olacak ama bak şimdi. Vanessa Price adında bir seyahat blogger*'ını takip ediyorum, sürekli çılgın hikâyeler anlatıyor. Evlenmeden ve kocası onunla birlikte her yere gitmeden önce, bunun komik olacağını düşünen bir kont tarafından İrlanda'da bir kuleye kapatılmış. Kadın çok sinirlenmiş. Sanırım kuleler gerçekten esintili yerler? Bir sürü böcek varmış ve pek romantik değilmiş. Özür niyetine kont ona bir Shetland midillisi hediye edince, "Küçük at için teşekkürler, pislik, şimdi beş saatimi geri istiyorum," demiş.*

Koca bir kahkaha attım.

Düşünüyordum da, özür dilemeyi beceremeseydim ve dışadönük sarhoşlardan seni koruyacağıma dair söz vermek yerine sana küçük bir at hediye etseydim, ne yapardın? Kendini şanslı hissetmiyor musun?

Kocaman gözlü bir gülen surat ve bir at çizip *B* harfiyle imzalamıştı mektubu.

İki kez okuduktan sonra vardiyama başlamaya gittim. Öğle aramda, ıspanaklı bir dürüm ve birkaç kâğıt alıp ona yanıt yazdım.

ON BİRİNCİ BÖLÜM
BRIANA

Hastaneden ayrılmadan önce, giysi dolabımda bir zarf buldum. Görür görmez de sırıttım. Biraz uzundu ve tüm sayfaları görünce heyecana kapıldım.

Bu eğlenceli bir şeydi. Uzun zamandır ilk kez gerçekten *eğleniyordum*. Mektubu eve götürdüm ve yatağımda bacaklarımı altıma kıvırıp sayfaları açtım.

Sevgili Briana,

Yetersiz özürler demişken, izninle sana anlatmak istediğim bir hikâye var.

Jewel, Jill ve Jane adında üç kız kardeşim var. Evet, anne babamız hepimize J harfiyle başlayan isimler verdiler. Erkek kardeşimin adı Jeremiah, annemin adı da Joy. Lütfen bunu bana karşı kullanma.

Jewel bir dövme sanatçısı. St. Paul'de bir salonu var. Çok yetenekli.

Birkaç sene önce onunla girdiğim bahsi kaybettim. Kaybedersem, bana dilediği dövmeyi yapmasına izin verecektim.

Hiç dövmem yok bu arada. O kadar kalıcı bir şeye kalkışmaktan hep çekinmişimdir. Ama Jewel işinde harika, o

yüzden bana çok seveceğim, güzel ve kalıcı bir motif vereceğini düşündüm. Hayatım boyunca tenimde taşımaya ihtiyacım olacağını hiç düşünmediğim bir şey.

Göğsümde tıraş edilmiş küçük bir kısmın yanına minik bir çim biçme makinesi dövmesi yaptı.

Kıkır kıkır güldüm.

O kadar çok güldüm ki, sanırım diğer odadaki kediyi korkuttum.

Jacob'ın bu kadar komik olması şaşırtıcıydı. Çok gergin görünüyordu. Ama anksiyete sebebiyle öyle görünüyor olabileceğini fark ettim. İnsanları görünüşlerine göre yargılamamak gerektiğine dair burada almam gereken bir ders vardı...

Okumaya devam ettim.

Dövmeyi daha sonra lazerle sildirdim, bana sekiz yüz dolara mal oldu ve çok acı vericiydi. Jewel özür dilemeyi reddetti. Sanırım aptalca oyunlar sonucunda aptalca ödüller kazanmakla açıklanabilir?

Bahsi Jewel kaybetseydi, saçını kazıtmak zorundaydı. Yine de saçını kazıttı. Anlaşılan, bunu yapmayı hep istemişti, o yüzden kaybetmem kaçınılmaz sondu. Bir hayat dolusu tecrübenin ardından ailemdeki kadınları aklımla alt edemeyeceğimi bilmem gerekirdi; galiba bu olaydan çıkarmam gereken ders buydu.

Sanırım küçük bir at hoşuma giderdi bu arada.

En içten dileklerimle,

Jacob.

Hepsi buydu. Başka mektup yoktu.

Telefon numarasını bilmeyi isterdim; aslına bakılırsa, hem biliyor hem de bilmiyordum. Eğlencenin bir kısmı mektup olmasıydı. Ama oldukça hızlı sona ermişti. Sadece birkaç dakika sürdü, sonra koca gün hiçbir şey olmadı. Onunla telefonda konuşurken ya da mesajlaşırken de bu kadar eğlenip eğlenmeyeceğimi merak ettim. Bahse girerim eğlenceli olurdu.

Benny hâlâ uyuyordu. Akşam yemeği ve diyaliz için onu uyandırmam gerekecekti ama Jacob'a çabucak cevap yazana kadar beklemeye karar verdim. Yarın ona bir mektup bırakmazsam, ondan bir mektup alana kadar uzun süre beklemem gerekecekti.

Mektubu yarılamışken, Benny güçlükle yürüyerek mutfağa girdi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, öylesine hâlsizdi ki verdiğim yanıtı anladığından emin değildim.

Uyurgezer gibi görünüyordu. Üzerinde dünkü giysileri vardı. Kırışık, gri bir tişört ve ekose pijama altı. Tıraş olması lazımdı.

Buraya taşınmasının her şeyi bir anda düzeltmeyeceğini biliyordum ama şimdiye kadar biraz daha iyi olmasını umuyordum. İlaçlarını alıyordu. En azından bu hafta. Bizzat ben veriyordum ona. Gittiğinden emin olmak için yanında bulunduğumdan, terapistiyle de görüşüyordu. Terapistinin Benny'nin acil servis ziyaretinden önceki birkaç hafta terapiye gitmediğini söylemesi birçok şeyi açıklıyordu.

Artık yalnız değildi ve güvenli bir yerdeydi. Onun için doğru şeyleri yapıyordum. Ama kendisinin de hâlâ orada olduğuna dair bir işarete ihtiyacım vardı. Yaptığım şeylerden bazılarının, herhangi birinin biraz olsun işe yaradığını bilmek istiyordum.

Boğazımı temizleyip kardeşimin bitkin bedenine baktım. "Mektup yazıyorum."

Mutfak tezgâhının önündeki sandalyelerden birine oturdu.

Kalemimi bıraktım. "Hey, bu gece film izlemeye ne dersin?"

Yanıt vermeyip sadece mutfağa baktı.

"Benny?"

Yine yanıt vermedi.

Uzanıp elimi bileğine koydum. "Hey, diyalizden sonra kısa bir yürüyüşe çıkalım. Bloğun etrafında dolaşırız. Olur mu?"

Benny gözlerini sımsıkı yumdu. "Başımın etini yemeyi bırak," diye fısıldadı.

Boğazıma fırlayan yumruyu yutmak zorunda kaldım.

Bir keresinde acil servise gelen bir anne vardı. Oğlu intihara kalkıştıktan sonra onunla aynı ambulansta gelmişti. Oğlanı kurtaramamıştık.

Haberi vermek için yanma gittiğimde, kadın son derece... *kabullenmişti.* Sanki bunun olacağını yıllardır biliyor gibiydi. Sanki bunun için çoktan ağlamış, oğlunun yasını tutmuştu da verdiğim haber durumu resmileştiriyordu sadece. Kadın kıpkırmızı gözlerle bana bakıp son derece içten bir sesle, "Ben elimden geleni yaptım," demişti.

Şu anda bunun ne anlama geldiğini biliyor olmak beni dehşete düşürdü.

Erkek kardeşim için yapabileceğim başka bir şey yoktu. Kalkıp harekete geçmesi için ona yalvarmak dışında, cephanemde başka bir şey kalmamıştı. Zaten terapiye gidiyor ve depresyon ilaçları alıyordu. Kabul etmediği sürece onu yatılı bir programa dahil edemezdim ve bunu asla istemezdi. Kendisine ya da başkalarına zarar vermediği sürece buna zorlanamazdı da. Benny'nin kendisine doğrudan zarar vereceğinden endişelenmiyordum. O sadece hayatta kalmaya çalışmaktan vazgeçecekti.

Sahip olduğu vücutta yaşamak istemiyordu. Böyle yetersiz bir vücutta.

Hayatlarını ağırbaşlılıkla, neşeyle ve amaç duygusuyla yaşayan, engelli ve kronik hastalığı olan *birçok* hasta tanımıştım. Benny gibi böbrek yetmezliğinin son evresinde olan ve bir an olsun hayatına ara vermeyen insanlar tanıyordum. Tatillere gidiyor, çocuklarını yetiştiriyor, eğleniyor, anılar yaratıyor ve planlar yapıyorlardı. Jacob diyaliz konusunda haklıydı. Bu bir lütuftu. İnsana *zaman* kazandırıyordu. Benny'nin de o noktaya varmasını, yeni normalini kabul edip hayatı sevmeye devam etmesini umuyordum. Ama kabul etmiyordu. Yitip gidiyordu. Her şey çok hızlı olmuş ve ondan çok fazla şeyi alıp götürmüştü. Kendine gelememişti. Diyaliz, olabilecek en kötü şeyin olduğuna dair bir hatırlatmaydı onun için. Her diyalize girdiğinde, kendisinden bir parça daha kaybediyordu. Bu durumu hızlı ve anlamlı şekilde değiştirebilecek tek şey bir böbrekti. Ama ben ona bir böbreğimi veremiyordum. Ona umut bile veremiyordum.

"Kime yazıyorsun?" diye sordu sonra düşüncelerimi bölerek. Ses tonu uysaldı. Bana bağırdığı için muhtemelen kötü hissetmişti.

Burnumu çektim. "Bir arkadaşıma yazıyorum. Acil serviste odana giren doktora."

"O adamı sevmediğini sanıyordum."

Omuzlarımı silktim. "Sevdim. İyi biri."

"Onunla çıkmaya falan mı çalışıyorsun?"

"Hayır. Sadece arkadaşız." Mektubu ters çevirip tezgâha koydum ve yerimden kalktım. "Senin için küveti doldu-racağım."

Benny homurdandı. "Ne? *Hayıır.*"

"Evet. İşin bittiğinde giymen için giysiler de çıkarırım."

Boğazının derinliklerinden gelen, kabullenmiş gibi bir

ses çıkardı. "Küveti doldurma. Sadece... duş alacağım," diye homurdandı.

"Harika. Ayrıca tıraş ol. Sonra kısa bir yürüyüşe çıkar ve diyalize girdiğinde bir film izleriz," dedim, sesimin neşeli çıkmasına özen göstererek.

Benny derin derin iç çekip kalktıktan sonra üst kata çıktı. Gidişini izledim ve o gider gitmez de çöktüm.

İkimiz için de güçlü olmak zordu. Kendim için bile çok az gücüm vardı zaten.

Ertesi sabah hastaneye girer girmez mektubu Jacob'ın grafik bilgisayarının klavyesinin altından görülecek şekilde bıraktım.

Jacob,

Tamam ama küçük bir at neden hoşuna gitsin? Gerçekten? Ne işe yarıyorlar ki? Yedi yaşında değilsen onlara binemezsin. Sevimliler ama bu hiç kullanışlı değil.

Bebek bezi takan küçük evcil maymunlara benziyorlar. Çok sevimliler ama kendi idrarları ve dışkıları içinde yüzüyorlar, üstelik tüm ampulleri söküyorlar.

Sanırım bu kısmı ne zaman okuduğunu anladım çünkü erzak odasından bir kahkaha geldiğini duydum. Orada mola vermek hoşuna gidiyordu.

Hey, kız arkadaşın yok, değil mi? Yeni aklıma geldi. Sana bunu daha önce sormadım; giysi dolabına mektup bırakmam uygunsuz olabilir. Sana asılmıyorum, kız arkadaşının endişelenmesini ya da senin endişelenmeni istemem. Sadece bunu açıklığa kavuşturmak istedim. Bekârım ve

kimseyi aramıyorum, o yüzden bana kimin mektup yazabileceğine ya da eve ne tür egzotik bir evcil hayvan getireceğime kimse karışamaz. Hatta kendimi kaybedip bir kokarca rehabilitasyon merkezi açma hayalimi gerçekleştirebilirim. Koku bezleri alındıktan sonra onlara sarılmanın güzel olduğu söyleniyor.

Kötü bir kokarca çizimiyle mektubu bitirmiştim.

Onunla flört ettiğimi düşünmesi ihtimaline karşı bu mektuplaşmanın arkadaşlıktan öte olmadığını açıklığa kavuşturmam gerektiğini düşünmüştüm.

Çalıştığım erkeklerle çıkmazdım. Sıradışı bir şekilde *çekici* olsa da bu benim için kişisel bir kuraldı. Belki de *özellikle* sıradışı bir şekilde çekici olduğu için demeliydim...

Kişiliği gerçekten bunu bir seviye yukarı çıkarmıştı.

Öğle yemeğinde, grafik bilgisayarımda bir mektup vardı. Evden yazdığında kullandığı kâğıda yazmıştı ve bu sırf bana yazabilmek için kâğıdı işe getirdiği anlamına geliyordu. Sırıttım.

Sevgili Briana,

Ben de bekârım. Eski sevgilimle geçen sene ayrıldık. Arkadaşlığını başka bir şekilde algılamadım ama birlikte çalıştığımız için bunu açıklığa kavuşturmanın iyi olduğunu düşünüyorum.

Sanırım bir Shetland midillisinin üstesinden gelebilirim. Zor idare edilen hayvanlar konusunda biraz tecrübeliyimdir. Teğmen Dan barınaktan sahiplenilmiş, davranış problemleri olan bir köpek ve bir papağanla büyüdüm. Cafer adında, otuz yaşında, gri bir Afrika papağanıydı. Biraz pislikti. Her şeyi devirir ve sonra kediyi suçlardı. Ayrıca (argo

sözcük için özür dilerim) "orospu çocuğu" demeyi severdi, o yüzden arada sırada bir şey kırıldığında, cam sesinin hemen peşinden, "Kedi yaptı, orospu çocuğu!" dediğini duyardık.

Katıla katıla GÜLDÜM.

Cafer tuhaf kelime dağarcığına "palavra", "şerefsiz" ve "kumandanın üzerinde oturuyorsun" ifadelerini de eklemişti. Ona bunları kimin öğrettiğini bilmiyoruz ama zarif aile buluşmalarında bir miktar kaostan hoşlanan büyükbabam olduğundan şüpheleniyorum.

Öğle arasında, arkadaşına ayak serçeparmağını yerine dikebileceğini kanıtlamak için onu kesen bir hastanın hikâyesini alelacele özetleyerek mektubunu yanıtladım. Parmağı yerine dikmiştik, yani adam haklı çıktı sanırım ama yine de...

Saat beş civarı, Jacob bir kutu dolusu şekersiz jelibon ayıcık yiyebileceğine dair girdiği bahsi kazanan adamdan bahseden bir mektupla karşılık verdi. Şiddetli ishal olmuş. Jacob'ın ona bez pişiği sebebiyle Desitin yazması gerekmiş ve adamın arkadaşları o kadar çok gülüyorlarmış ki, Jacob onları kovmak zorunda kalmış.

Sonra vardiyalarımız bitti. Eve döndük, ikimizin de dört günü boştu çünkü Jacob'la çalışma saatlerimiz aynıydı: Bir hafta dört gün boyunca günde on iki saat çalışıyorduk ve üç gün tatilimiz oluyordu. Sonraki hafta üç gün çalışıp dört gün izne çıkıyorduk.

Dört gün boyunca mektup olmayacaktı. Bu *berbattı*.

Şimdi *gerçekten* yapacak bir şeyim yoktu. O kadar sıkıldım ki.

İlk izin günümde, hava o kadar güzeldi ki Benny'yi neşelendireceğini umarak onu dondurma yemeye götürdüm, ne de olsa altı aydır dondurma yiyememişti. Kaşığıyla dondurmasını dürtüp tadının tuhaf olduğunu söyledi. Aldığı ilaçlar muhtemelen tat alma duyusunu etkiliyordu. Eve dönerken bir parkta durdum ve onu benimle gölün etrafında yürümeye zorladım. Kaçırılmış gibi davrandı ve yürüyüş boyunca perişan hâldeydi. Eve dönünce de doğruca odasına gitti.

Burada kalmak zorunda olmasaydım, muhtemelen hafta sonu Alexis'i görmeye giderdim. Sanırım hâlâ gidebilirdim. Benny'nin diyalizini şimdi halledip yarın gece tekrar yapmak için zamanında dönebilirdim. Ama burada olmamı umursamasa da onu yalnız bırakma fikri hoşuma gitmiyordu. O yüzden evde kalıp hiçbir şey yapmadım.

Bir sonraki izin günümde çamaşırları yıkadım. Bulaşıkları hallettim. Kedi kumunu temizledim. Sonra kanepede uzanıp TikTok'ta dolaştım.

Son zamanlarda sabırsızlıkla beklediğim tek şeyin Jacob'ın mektupları olduğunu fark ettim. Çok ilginç ve komik biriydi.

İzin günlerinde ne yaptığını merak ettim. Belki mektubu hafta sonunu nasıl geçirdiğiyle ilgili olacaktı.

TikTok'ta olup olmadığını da merak ettim. Arama çubuğuna ismini yazdım ama birkaç bin beğeni almış viral bir video dışında bir şey çıkmadı. Birkaç ay önce Memorial West'te acil servisin bir tarafından Jacob'ı videoya çekmiş bir hasta, doktorunun ne kadar çekici olduğundan bahsediyordu. *Doğruca* yorumlara baktım ve hayal kırıklığına uğramadım. Sanırım beş dakika boyunca güldüm.

"Bir sonraki Pap Smear testimi nerede yaptıracağımı biliyorum."

"Büyükanneniz işte bu yüzden herhangi bir kaza geçirme ihtimalinize karşı size temiz iç çamaşırı giymenizi söylüyor."

Ve en tepedeki yorumda şu yazıyordu:

"Sanki Minnesota yeterince ıslak değilmiş gibi."

Öldüm resmen.

Umarım Jacob bu videonun varlığından haberdar değildir; muhtemelen çok utanırdı. Videoyu ve yorumları beğendim.

Gülümseyerek araştırmama devam edip Google'a başvurdum ama Royaume Northwestern'in sitesindeki özgeçmişi dışında bir şey bulamadım. Facebook'u ya da Twitter'ı yoktu. Instagram'a baktım. Arama sonucunda onu bulamadım ama Zander'ın arkadaşlarına göz atınca buldum.

Hesabı gizliydi. Hemen takip isteği yolladım. Birkaç dakika içinde kabul etti. Gülümseyerek oturup hemen hesabına göz atmaya başladım.

Sadece yirmi üç arkadaşı vardı ama birçok fotoğraf yüklemişti. Aşağıya kaydırıp en başa, üç sene öncesine kadar gittim.

Birçoğu aile fotoğrafına benziyordu. Noel'de, barbekü partilerinde ve göl kenarında çekilmiş fotoğraflar vardı. Jacob çoğunda yoktu ve özçekim fotoğraflara da meraklı görünmüyordu. Profil fotoğrafı bile bir doğa manzarasıydı.

Teğmen Dan'in bir sürü fotoğrafı vardı. Köpeği üç bacaklıydı.

Onu görür görmez kahkaha attım. Köpeğine *Forrest Gump*'taki ampute karakterin adını vermişti. Jacob köpeğinin bir bacağının olmadığından hiç bahsetmemişti. Alçakgönüllü ve ölçülü şekilde şaşırtıcı bir espri anlayışı vardı.

Sanırım bu yeni şeyin en iyi yanlarından biri Jacob'dan bir şeyler öğrenmekti. Onu çözmek, kim olduğu hakkında daha çok şey öğrenmek istiyordum. Her mektupla birlikte katmanlarını soyduğumu, mahremiyetine oldukça önem veren ve çekingen birine dair ufak tefek şeyler keşfettiğimi hissediyordum. Bu tür insanları severdim. Benny de öyleydi. Arkadaşlıklarını kazanmanız gerekirdi. Onlarla takılmak isteyen herkesle arkadaş olmazlardı ama bir kez dostunuz olduklarında, bunun anlamı büyük olurdu.

Bir yerdeki küçük bir kulübeyi onarıyordu sanki. Onun bir sürü fotoğrafını paylaşmıştı.

Eski kız arkadaşının fotoğrafları yoktu. Belki de silmişti. Nick ve ben ayrıldıktan sonra, Tanrı biliyordu ki tüm fotoğraflarını silmiştim. Tüm hesabı silip baştan başlamak herhalde daha kolay olurdu ama prensip olarak Nick'le ilgili olmayan anılarımı silmeyi reddetmiştim.

Bunun için bir uygulama çıkarmalıydılar. Eski sevgilinizi saptayan ve fotoğraflarını silen bir yüz tanıma uygulaması. Tek tıkla tüm cihazınız tertemiz olmalıydı. Ayrıca eski sevgilinizin tüm yorumlarını da silmeliydi bu uygulama; böylece, kendi yatağımızda Kelly'yle seks yaptığını artık bildiğim günlerden birinde, en yakın arkadaşımın evinde çekilmiş bikinili bir fotoğrafımın altına yazdığı, "Çok çekicisin!" gibi yorumları görmek zorunda kalmazdım.

Nick ve yalanları her şeyi lekeliyordu. Dahil olmadığı anıları bile.

İçimdeki karabulutu bastırıp Jacob'ın profilinde gezinmeye devam ettim.

Duluth'taki Gooseberry Şelalesi ve Split Rock Deniz Feneri'nin birer fotoğrafını koymuştu. Bir yürüyüş patikasıydı. Patikanın ortasında çekilmiş bir fotoğrafı vardı.

Sarışın bir kadınla birlikte kanodaydı. Belki de bu oydu? Can yeleği giymişlerdi. Kadını tam olarak seçemiyordum. Bir başka fotoğrafta diz çöküp yanındaki iki küçük çocuğa kollarını dolamıştı. Bir kız ve erkekti. O fotoğrafta gerçekten gülüyordu. Beni de gülümsetti. Çok mutlu görünüyordu. İşteki hâlinin tam tersi olduğunu fark ettim.

Hector onu Cockpit'te gördüğünden bahsetmişti. Jacob'ın profilini gördükten sonra, Hector'ın yanıldığından neredeyse emindim. Fotoğraflarının hiçbirinde o tür bir yerde değildi, üstelik sosyal anksiyetesi olan bir adamı *shot* atarken bir yandan da düdük çalan bir garsondan içecek aldığı gürültülü bir barda hayal edemiyordum.

Birkaç dakika daha fotoğraflara göz attım. Son birkaç günde hiçbir şey paylaşmamıştı. Bugün nerede olduğuna ve ne yaptığına dair hiçbir fikrim yoktu. Son fotoğrafa ulaşınca içimi çektim.

Mektupların yeterli olmadığını düşünmeye başlamıştım. Eğlenceliydi ama talebi karşılamıyorlardı. Sadece son vardiyamızda dört kez mektuplaşmıştık ve hâlâ ona söylemek istediğim şeyler vardı, onun da bana söylemek istediği şeyler olduğunu düşünüyordum.

Onunla vakit geçirmek istiyordum. Buna sıcak bakıp bakmayacağını merak ettim. Ama ona asılmadığımı gerçekten vurgulamalıydım. Birlikte vakit geçirmek durumu biraz belirsizleştiriyordu, özellikle de iş dışında ve sadece ikimiz olacaksak. Ama belki Mafi'ye hep birlikte bir sonraki gidişimizde onu da bizimle gelmeye ikna edebilirdim. Bu sorun olmazdı.

Yüklediği son fotoğraf hoşuma gitmişti; ahşap verandada uyuyan köpeğinin fotoğrafıydı, ben de kısa bir yorum yazdım. Birkaç dakika sonra yorumumu beğendi.

Pazartesi günü işe başlayana kadar Jacob'dan göreceğim tek ilgi buydu.

Ama belki de...

ON İKİNCİ BÖLÜM
JACOB

Cumartesi, yani dört günlük iznin ikinci günüydü ve bahçe işleriyle uğraşıyordum. Otlar aşırı büyümüştü ve önceki günü göl manzarasını bozan birkaç isfendanı keserek geçirmiştim. Üstümde bir şey yoktu ve Teğmen Dan verandada yattığı yerden, ağaçlardan birini kesip yakacak oduna dönüştürmemi izliyordu. Odunları kurumaları için istiflerken telefonumdan bildirim sesi geldi. Açıp baktığımda, bir dakika boyunca yüreğim ağzımda ekrana baktım.

Briana bana arkadaşlık talebi göndermişti.

Ânında adrenalin salgılamaya başladım.

Sosyal medya hesaplarımı bulmak kolay değildi. Araştırmış olmalıydı. İyi de neden?

Birbirimize notlar yazıyorduk sadece, flört etmiyorduk. O konuda benimle açık konuşmuştu. Aslına bakılırsa, bunu söylediğinde biraz hayal kırıklığına uğramıştım.

Sanırım ben de onunla flört etmiyordum. İlgilenmediğimi söyleyemezdim, sadece o kadar cesur değildim. İlk hamleyi yapmak ya da bir kadının buna açık olabileceğini bile kabul etmek benim için büyük bir meseleydi. Yaptığımız her şey arkadaşlık seviyesinde bile genelde rahat olduğumdan daha cüretkârdı. Belki de birbirimizle konuşmadığımız

için daha kolaydı? Sadece mektuplaşıyorduk. Sanki birbirimizle konuşmamız yasaktı, sanki konuşmak bunun bir parçası değildi. Peki şimdi bu da neyin nesiydi? Instagram'da arkadaş olmak?

Takipçi koleksiyonu yapan insanlardan değildim. Sadece en yakın arkadaşlarım ve aile fertlerimin beni takip etmelerine izin veriyordum. Tanıdıklar değil, liseden insanlar değil. Yakın arkadaşlar. Paylaştığım fotoğraflar beni herkesten daha iyi tanıyan insanlar içindi, o yüzden ne düşündükleri hakkında hiçbir zaman endişelenmezdim. Ama Briana'nın ne düşündüğünü umursuyordum. Hem de çok.

Ya bu arkadaşlık talebini kabul ettiğimde, ne kadar sıkıcı olduğumu fark ederse? Ya da iş dışındaki kişiliğim beklediği gibi çıkmazsa? Ya beni daha iyi tanıyınca benden hoşlanmazsa?

Yüzümü ovuşturup arka basamaklara oturdum. Neden onun gibi bir kadın benimle iletişim kuruyordu? İlginç ya da eğlenceli biri değildim.

Yine de arkadaşlık talebi yollamıştı işte. Kabul etmemi istiyor olmalıydı.

Bir süre daha bildirime baktım. Sonra güçlükle yutkunup kabul ettim.

Hemen onun profiline baktım. İlk fotoğrafında kucağında gri bir kedi vardı. Kedi sevgiyle başını onun çenesine sürtüyordu. Altına "yeni ev arkadaşım" yazmıştı. Cooter olmalıydı.

Profilinin biraz daha aşağısında, birkaç düğün fotoğrafı vardı. Briana siyah bir elbise giymişti ve gülümseyen kızıl saçlı gelinle birlikte poz veriyordu.

Doğa fotoğrafları da vardı. Ağaçlarda açık yeşil yaprakların olduğu bir patika. Minnehana Şelalesi'nin önünde bir özçekim. O fotoğrafta güneş gözlüğü ve gri bir beyzbol şapkası

takmıştı. Benim gibi doğa yürüyüşlerine çıkmaktan hoşlanıyordu demek. Doğada ve kamp yaparken çekilmiş birçok fotoğrafı vardı. Superior Yürüyüş Patikası'nda mesela.

Havuz kenarında çekilmiş bikinili bir fotoğrafını gördüm. Ona muhtemelen bakmam gerekenden daha uzun bir süre baktım. Güzel bir vücudu vardı. Üzerinde doktor önlüğü varken bunu anlamak zordu ama fiziği hoştu. Çok çekici bir kadındı.

Yedi ay önce koyduğu, bir davete gidiyormuş gibi mavi gece elbisesiyle çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Güzel görünüyordu.

Aşağıya kaydırırken, erkek kardeşiyle iki sene önce çekilmiş bir fotoğrafına rastladım. Aradaki fark çok büyüktü. Hastalıktan öncesi ve sonrası. Genç adam bronz ve sağlıklıydı. Briana da daha mutlu görünüyordu. O fotoğrafta parmağında bir alyans vardı.

Daha önce evli miydi? Belki de zor bir yıl geçirdiğini söylerken bunu kastetmişti.

Benny'yle ilgili durumu bilmeseydim, Briana'nın şimdiki yorgunluğunu fark etmeyebilirdim. O zaman da bugün olduğu kadar güzeldi. Ama yaşadıklarından ne kadar etkilendiğini anlayabiliyordum.

Fotoğraflarımdan birini beğendiğine dair bir bildirim aldım. Sonra yorum bıraktığını belirten bir bildirim geldi. Yorumunu beğendim. Teğmen Dan'in profilime yüklediğim son fotoğrafıydı. "Çok sevimli! 😊" yazmıştı. Gülümsedim.

Belki köpeğimle tanışmak isterdi. Bir gün işten sonra benimle köpek parkına gitmek isteyip istemeyeceğini sormayı düşündüm. Ona mesaj gönderebilirdim.

Arka arkaya mesajlaşabilirdik. Şu anda. Bunu yapmak istiyordum.

Mektuplarla akıcı bir şekilde sohbet etmek zordu. Çok uzun sürüyordu. Üç ya da dört kez mektuplaştığımız günler-

de bile, bir soruya yanıt alabilmek için bütün gün beklemek zorundaydım. İzin günlerimizde ise hiç mektuplaşmıyorduk.

Birbirimize not bırakmadığımız günler bana çok uzun geliyordu.

Ama ne diyebilirdim ki? Nasıl bir mesaj gönderebilirdim? "Selam" mı? Selam yazıp gönderemezdim. Akıllıca bir şey olmalıydı. Ya da komik. Selam olmazdı.

Bir bildirim belirdi. Mesaj gelmişti. Briana'dan.

Yüreğim ağzıma geldi. Hemen tıklayıp açtım.

Briana: Selam.

Zihnimden bir sürü şey geçmeye başladı. Nasıl yanıt vermeliydim? Selam mı demeliydim ben de? Yoksa ucu açık bir soru mu sormalıydım. Böylece Selam, Selam ve gerisi gelmeyen bir diyalog yerine bir şey yazmak zorunda kalırdı.

Bir başka mesaj belirdi.

Briana: N'apıyorsun?

Paniğe kapılıyorum???

Ayağa kalkıp ileri geri yürümeye başladım. Mesaj çubuğuna yazdım:

Ben: Pek bir şey yapmıyorum. Bu hafta sonu kulübemdeyim. Ya sen?

İyi olduğuna karar verene kadar mesajımı beş kez okudum. Gönder tuşuna basıp ekrana baktım.

Yeni bir mesaj gelmedi.

Birkaç dakika bekledim. Sonra sırf bir şey yapmış olmak için onun profiline döndüm. Ama oraya gidince, özel mesajım olduğunu gösteren mesaj okundaki kırmızı #1 uyarısını gördüm. Üzerine tıkladım ama orada bir şey yoktu.

Kahretsin. Kablosuz bağlantı yüzündendi. Mesajlarım yüklenmiyordu. *Hayuur.*

Kulübenin interneti berbattı. Cep telefonu da tam olarak çekmiyordu. Aslında bu hafta sonu buraya gelmemin

sebeplerinden biriydi bu; ailem beni sorgulamak için bana ulaşamadığında sağlam bir mazeretimin olması. Evde kalsaydım beni köşeye sıkıştırırlardı, o yüzden kuzeye kaçmıştım. Ama şimdi planım geri tepiyordu çünkü konuşmak istediğim tek kişiye ulaşamıyordum.

Bazen Instagram saatlerce açılmazdı. Cep telefonumun sinyali çok zayıftı ve ancak yolun ilerisindeki kulübe temalı küçük restorana gittiğimde biraz daha iyi çekiyordu.

Daha iyi sinyal alabilmek için oraya gidecektim.

Tişörtümü giyip ceketimi, cüzdanımı ve Teğmen Dean'in kayışını aldım. Hayatım boyunca hiç yapmadığım kadar hızlı bir şekilde tasmasını bağladım ve restorana olan yarım kilometrelik mesafeyi onunla birlikte koşmaya başladım. Verandaya varır varmaz, cep telefonum restoranın kablosuz ağına bağlandı ve Briana'nın mesajı geldi.

Briana: Hiçbir şey. Çok sıkıldım.

Orada nefes nefese durdum.

Garsonlardan biri boş bir masayı başıyla işaret edince, nasıl göründüğümü fark ettim; terli ve nefes nefese, sanki üzerimde ceketim ve ayaklarımda iş botlarıyla koşmaya çıkmışım gibi.

Garson masaya menü bıraktı ve bir sandalyeye oturup ne yazacağımı düşünerek ekrana baktım. Ama herhangi bir şey yazmaya fırsatım olmadan Briana bir mesaj daha yolladı.

Briana: Seni arayabilir miyim?

Konuşmak mı istiyordu? *Telefonda?*

Elimi saçımın arasında gezdirdim. Onunla konuşmak istiyordum aslında. Ama bu bana zihinsel vites değiştirmem ve *şu anda* neler olduğuna alışmam için yeterli vakti vermiyordu. Özellikle sosyal durumlar söz konusu olduğunda, bir anda karar vermezdim.

Ama onunla konuşmak *istiyordum*... Onunla gerçekten konuşmak istiyordum.

Ben: Elbette.

Numaramı yazdım.

Telefonum ânında çaldı. İlk çalışta açtım ve sonra bu kadar hevesli göründüğüm için kendime kızdım.

"Selam," dedi Briana neşeyle.

Bir haftayı aşkın bir süre önce ne tür kapkekler getirmemi tavsiye ettiği günden beri bana söylediği ilk kelime buydu.

"Selam," diye karşılık verdim.

"Özür dilerim, telefonda yazmak çok uzun sürüyor. Konuşmak daha iyi," dedi.

"Evet. Sorun değil."

"Pekâlâ, sormam gereken bir şey var," dedi. "Ve kesinlikle dürüst olmana ihtiyacım var. Kıçında sorun olan tüm hastaları bana sen mi yolluyorsun?"

Kahkaha attım. "*Ne?*"

"Bütün bir hafta boyunca kıçında problem olan tuhaf hastalarla uğraştım. Birine kabak, diğerine başsız bir Barbie bebek, bir diğerine de antika bir şamdan girmişti ve şamdan *annesinin* olduğu için adam benden onu çıkarırken dikkatli olmamı istedi. O hastaları bana sen mi yolluyorsun? Başhemşirelerle bir anlaşman mı var?"

Kıkırdayarak başımı iki yana salladım. "Hayır. Ama kendini daha iyi hissedeceksen hafta boyunca bana sadece üniversiteli sarhoş oğlanlar geldi. Biri serumunu çıkarıp soyundu ve kaçmadan önce peşine düşmem gerekti. Peki *sen* başhemşirelerle bir anlaşma yaptın mı?"

"Elbette. Ama sana tüm sarhoş üniversiteli oğlanları gönderen ben değilim. Sadece koşucuları gönderiyorum."

O kadar yüksek sesle güldüm ki garson bana baktı.

"Bana getirilen son sarhoş üniversiteli, arabaya sipariş verilen bir restoranda olduğunu sanıyordu," dedi Briana. "Ona sürekli, 'Bayım! Burası Arby's değil!' demek zorunda kaldım."

Gözlerimden süzülen yaşları sildim. Tanrım, çok komikti.

"Burada her gün dolunay var," dedi. "Memorial West de bu kadar yoğun muydu?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır, bu kadar kötü değildi. Ama orası birinci seviye travma merkezi değil, o yüzden..."

"Evet, sıkılacak vakit bulamadığımız kesin. Yeni hastanenden memnun musun?"

Başımı onaylar anlamda salladım. "Sanırım memnunum. Hiç sıkıcı bir an yok."

Kulağa lafı uzatıyor gibi geliyordu. "Neden acil tıbbı seçtin? Anksiyeten düşünüldüğünde bu zor bir uzmanlık alanı olmalı."

İnsanlar sık sık bu yanılgıya düşüyorlardı. Sebebini anlıyordum; stresli bir işti ve sinirler için iyi değildi. Ama benim için harikaydı.

Her zaman kapasitemin farkındaydım, çocukken bile. Anne babanız büyüdüğünüzde ne isterseniz onu olabileceğinizi söylerler. Ama küçük yaştan itibaren bunun doğru olmadığını biliyordum. Öğretmenimin bana bir gün başkan olabileceğimi söylediğini ama ona geçit törenlerinden hoşlanmadığım için başkan olmak istemediğimi söylediğimi hatırlıyorum.

"Las Vegas'ta staj yaparken acil servis departmanında kısa bir süre çalıştım," dedim.

"Las Vegas'ta mı yaşadın?"

"Sadece birkaç sene. Zander'la ev arkadaşıydık; bunu bilmiyorsundur belki. Uzun zamandır tanışıyoruz, o en eski arkadaşlarımdan biri. Her neyse, orada yaşamak istedi. Utah'a yeterince yakındı ve oradaki parklarda yürüyüşe

çıkmak istediğim için onunla birlikte gittim. Ya pediatri ya da acil servisi seçecektim, sonuçta acil servisi seçtim. Çok hareketli olduğu için odaklanmamı sağlıyor. Sanki beynim sadece önümdeki işe ayıracak vakti olduğu için sessizleşiyor. Aslına bakarsan, oldukça rahatlatıcı."

"Mantıklı geliyor," dedi Briana. "Odaklanıyorsun. Böylece iş hızla geçip gidiyor. Tanrım, cerrah olduğunu düşünebiliyor musun? Düşünmekten başka yapacak bir şeyin olmazdı."

"Bundan *nefret* ederdim."

"Orada hiç ünlülere rastladın mı?" diye sordu.

"Ah, evet."

HIPAA* sebebiyle ona kimleri gördüğümü söyleyemezdim ve aynı sebepten ötürü o da bana soramazdı ama ona genel anlamda bir yanıt verebilirdim. "Çok fazla porno oyuncusu vardı," dedim. "Çoğu sarhoştu. Yara bereler ve kesiklerle gelirlerdi. Bir keresinde tanınmış bir müzisyen geldi. Eli morarmıştı ama kırığı olduğunu yazdım."

"Öyle mi? Neden?"

Omuzlarımı silktim. "İçimden bir ses bir süre çalışmaya ara vermeye ihtiyacı olduğunu söylemişti."

"Çok düşüncelisin. Peki ya yakalansaydın?"

"Asistan hekimlerin bize yaptığını yapardım. Ne yaptığımı bilmiyormuş gibi davranırdım."

Briana güldü. "Bu gelenekselleşmiş bir yöntem."

Gülümsedim. Sonra garson masaya yaklaştı.

"Bir saniye bekler misin?" diye sordum.

Onu sessize alıp bir salata ve misket limonlu soda sipariş ettim. Aç değildim ama masayı işgal ediyordum. Teğmen Dan için de sossuz ızgara tavuk göğsü ve bir kâse su istedim.

---

*(İng.) Sağlık sigortası taşınabilirlik ve sorumluluk yasası. (ç.n.)

"Pekâlâ, geri döndüm," dedim.

"Eğlenmek için ne yaparsın?" diye sordu Briana. "Hector seni Cockpit'te gördüğünü söyledi. Barlardan hoşlanır mısın?"

Başımı iki yana salladım. "Kesinlikle hayır."

Bir keresinde bir kâbusumda masaya servis yapılmayan kalabalık bir barda olduğumu ve insanların arasına girip barmene seslenerek tıka basa dolu tezgâhtan sipariş vermek zorunda kaldığımı görmüştüm. Soğuk terler içinde uyanmıştım.

"Beni orada geçen yaz görmüş olmalı," dedim. "Oraya sadece bir kez gittim. Jewel'ın eşi Gwen oranın sahibi. Onunla oradaki pazara gittim. Birkaç şey geri getirmek isteyince karpuz taşıdım."

"Karpuz mu taşıdın?" Briana'nın hoşuna gitmiş gibiydi bu.

"Evet. Kimse Baby'yi kenara koyamaz."

İlk Aşk İlk Dans'tan alıntı yaptığımı duyunca güldü ve onu güldürmek hoşuma gitti.

"Peki barlardan hoşlanmıyorsan, çıktığın kadınları nereye götürüyorsun?" diye sordu.

"Kimseyle çıkmıyorum. Şu anda sadece yeni işime alışmaya çalışıyorum. Sen de kimseyle çıkmıyordun, değil mi?"

Briana içini çekti. "Bir süre randevuları denedim. Ama dışarısı çok kötü durumda."

"Gerçekten mi?" diye sordum. "Ne kadar kötü?"

"Ah, Tanrım, sıkı tutun. Gerçekten *kötü*. Yanında üç kedisini getiren bir adam vardı..."

"*Kedilerini* mi getirdi?"

"Evet. Ona hayvanları sevdiğimi söyleyince, üç tekir kedisini getirdi. Kediler adamın arabasında serbestçe dolaşıyorlardı. Sonra yemek yemeye giderken, arabada kalamayacaklarını fark etti ve beni onları bırakmak için eve

dönmeye ve özel yaptırdığı kedi verandasını göstermeye ikna etmeye çalıştı."

"Kedi nesi?"

"Kediler için etrafı kapalı bir veranda. Dürüst olmak gerekirse, onu görmek *istedim* ama yeni tanıştığım birinin kedi evine girip cinayete kurban gitmek istemedim. Beni evine gitmeye ikna etmeye çalışırken, kedilerden birini şal gibi omzuna atmıştı. Çok tuhaftı. Bir de kızarıklığını göstermek isteyen bir adam vardı..."

"Ben de öyle biriyle çıkmıştım. Eski sevgilimden önce."

"Neden sürekli bir kızarıklık oluyor?"

"Bazen de benlerini göstermek istiyorlar."

Briana kahkaha attı.

Gülerek devam etti. "Bir keresinde internette bir adamla tanışmıştım, tıpkı senin gibiydi. Yakışıklı, akıllı, komik... *normal*. Sorunun ne olduğunu merak edip durdum. Akşam yemeği planladık ve içkilerimiz servis edilir edilmez saadet zincirini satmaya çalıştı."

Kıkırdadım. Aynı zamanda da yakışıklı, akıllı ve komik olduğumu düşünmesinin ne kadar hoşuma gittiğini gizlemeye çalıştım.

"Tanrım, bazen sadece ucubeleri kendime çektiğimi düşünüyorum," dedi Briana.

"Sen güzel ve zeki bir kadınsın," dedim. "Herkesi kendine çekersin."

Bunun üzerine sessizleşince, yanlış bir şey söyleyip söylemediğimi merak ettim. Birden ağzımdan çıkmıştı. Belki de onunla flört ettiğimi sanmış ve hoşuna gitmemişti? Ama tekrar konuşmaya başlayınca, sesinde gülümser gibi bir tını vardı.

"Bu randevuların bir süre sonra insanı yorması inanılmaz. Randevu işi benim için bitti. Şu noktada yatak başlığı olacak kadar hayatını yoluna koymuş birini bulmak bile beni heyecanlandırır."

"Ha."

"Yoksa yatak başlığın mı *var*?" diye sordu.

"Evet. Elbette."

O sırada garson içeceğimi getirip önüme koydu.

"Tebrikler. Yüzde birlik dilimdesin."

Yatak odası mobilyaları eksiksiz bir adam olarak onayladığı bir kategoriye dahil olduğuma sevindim.

"Aynı fikirde olan diğer kadınları bulup bir cadılar meclisi kurmama az kaldı," diye devam etti Briana. "Her neyse, Teğmen Dan çok sevimli."

Masanın altında, ayaklarımın dibinde uyuyan köpeğime baktım.

"Barınak onu sahiplenmeme neredeyse izin vermiyordu."

"Neden?"

"Erkeklerden hoşlanmıyormuş. Yavruyken bir erkek tarafından eziyet gördüğünü tahmin ediyoruz. Yanına yaklaşmama bile izin vermiyordu."

"Bunun üstesinden *nasıl* geldin?" diye sordu, etkilenmiş gibi.

"Her gün barınağa gittim. Ona mama götürdüm ve yere oturup güvenini kazanana kadar onunla kısık sesle konuştum."

"*Aaaaaah*. Ona o ismi sen mi verdin?"

"Evet. Uygun göründü."

"Bacağına ne olmuş?"

Sodama limon sıktım. "O şekilde doğduğunu sanıyoruz. Muhtemelen bir yavru köpek çiftliğinde."

"Ah. Bu çok üzücü. Algoritma hoşlanmadığımı anlayana kadar TikTok'ta eziyet görmüş ya da ihmal edilmiş hayvan videoları karşıma çıkarmıştı. Yetim yavruları sahiplenen hayvanlar ya da evlerine dönen askerlerin köpeklerine sürpriz yapmalarıyla ilgili videolar; şu anda duygusal olarak o tür bir enerjiyle uğraşacak durumda değilim. TikTok hesabın var mı bu arada?"

"Hayır," dedim. "Yani sayılır aslında. Ev tadilatlarıyla ilgili videolar izliyorum ama hiçbir şey paylaşmıyorum."

"Şu anda lezbiyen TikTok'undayım ve dünyadaki en muhteşem yer olabilir."

"Gerçekten mi? Sizin İçin Seçtiklerimiz sayfasında nedense bir sürü Başarısız Olma videosu karşıma çıkıyor," dedim. "Onlardan nefret ediyorum."

"*Ben de.* Kazayı gösterip daha sonra ne olduğunu göstermiyorlar. Tüm yaralanmaların bir listesiyle birlikte, Altı Ay Sonra Ne Durumda videosuna ihtiyacım var."

"*Evet.* Tam ilginç olmaya başladığı anda kesilen bir belgesele benziyor."

"Gerçekten. Her neyse, uygulamayla etkileşim içinde olmalısın," dedi Briana. "Hoşlanmadığın videoları hemen kenara kaydırırsan, neleri görmek istemediğini anlarlar. Çok geçmeden kendini benim gibi lezbiyen TikTok'unun sıcak kollarında bulursun."

"TikTok'taki lezbiyenler eski duvar kâğıtlarının nasıl çıkarıldığını biliyorlar mı? Çünkü şu anda ihtiyacım olan içerik türü bu."

"Ah, evet. *Her şeyi* biliyorlar. Lastikli çarşafın nasıl katlandığını oradan öğrendim."

TikTok lezbiyenleri, diye aklımın bir köşesine yazdım.

Telefonu kapatmayıp bu şekilde saatlerce havadan sudan sohbet ettik. Zaman uçarcasına geçti. Onunla sohbet etmek alışık olmadığım şekilde kolaydı.

Beni kabuğumdan çıkarmıştı. Kendimi rahat hissetmemi sağlıyordu. Ve kelimeler akıp gitti. Bana kendimi ilginç hissettirdi, sanki beni tanımak ve söyleyeceğim şeyleri duymak istiyor gibiydi. Birçok ortak noktamız vardı. Aynı işte çalıştığımız için sanırım bu mantıklıydı. Ama ikimiz de doğada vakit geçirmekten hoşlanıyorduk. Kumsalda dinlenmek yerine kültürel seyahatleri tercih ediyor ve aynı tür

filmleri seviyorduk. Telefonlarımızda aynı Lola Simone şarkıları vardı.

Görüşmemiz bir saati doldurduğu sırada, hafifçe yağmur yağmaya başladı. Yeterince geniş olmayan masa şemsiyesinin altına sığındım. Kulübeden çıkarken kadar acele ettiğimden köpeğimi getirmenin detaylarını düşünmemiştim. Teğmen Dan yüzünden restorana giremezdim. Briana'yla konuşmaya ara verip köpeğimi bırakmak için eve koştuktan sonra buraya geri de gelemezdim. Onu daha sonra arayacağımı söylersem, sah günü konuşabileceğimizi söyleyip kapatacağını düşünüyordum ve bu riske girmek de istemiyordum. O yüzden ceketimin arkası yağmurdan sırılsıklam olurken, şemsiyenin altına sığındım; Teğmen Dan masanın altına saklandığı için benden daha kuruydu. Garson aklımı kaçırmışım gibi bana bakıyordu.

Üç saatin ve bir dilim ışkınlı-çilekli turtanın ardından, güneş batmaya başlarken Briana, Benny'nin diyalizine başlamak için telefonu kapattı.

Sivrisinekler beni diri diri yiyordu, o yüzden belki de kapatmak iyi olmuştu ama yine de telefonu ilk kapatan ben olmayacaktım.

Ondan hoşlanmıştım. Hem de çok.

Tuhaf olan, nedense onun da benden hoşlanmış gibi görünmesiydi. Sebebini anlayamıyordum.

Neşelendirmişti beni bu durum. Düşününce gülümsedim. Son birkaç aydır kendimi o kadar kusurlu ve reddedilmiş hissediyordum ki, birdenbire öyle olmadığımı bilmek güzeldi. En azından onun için öyle olmadığımı.

Hafta sonunun geri kalanı boyunca ondan haber almadım ama önemi yoktu, çünkü işe döndüğümde mektuplaşmaya devam edeceğimizi biliyordum. Bunu sabırsızlıkla bekliyordum. İtiraf etmek istediğimden biraz daha fazla.

Salı günü hastaneye giderken, Jewel'ın aramasını görmezden geldim. Ailemle ilgili meseleyi ne yapacağıma hâlâ karar vermemiştim. Arayıp yarın akşamki aile yemeğini iptal etmek aklıma gelen tek seçenekti.

Yeni işimin ve iş arkadaşlarımın stresi insaflı bir şekilde hafiflerken, ailemin sebep olduğu stres artmaya başlamıştı.

Vardiyam için acil servise inerken, Jewel'ın numarasını sessize aldım, böylece en azından ablamın bana telefonla kaç kez ulaşmaya çalıştığı konusunda uyarılmayacaktım. Buna odaklanmış bir şekilde koridorda ilerlerken, Briana köşeyi döndü.

"İşte buradasın! Gel, bunu kaçıracaksın!" Beni dirseğimden tuttu.

Çarpıştığımız an dışında bana ilk dokunuşuydu bu. Beklenmedik etkileşim *ve* temas sonucunda nefesim kesildi.

"Neyi kaçıracağım?" diye sordum, beni sürüklemesine izin verirken.

"Leydi Opera'yı."

"Kimi?"

"Ayda bir sarhoş hâlde gelen ve acil serviste şarkı söyleyen bir grup opera şarkıcısı var. Bunu *görmelisin*. Her yerde seni arıyordum."

Gülümsememi bastırdım.

Acil servisin çift kanatlı kapısından içeri girdik. Ön tarafa yaklaşırken, altı numaralı odanın önünde çoktan küçük bir grup toplanmıştı. Tiz bir soprano odada arya söylüyordu. Herkes sessizce durmuş onu dinliyordu.

Bunu biliyordum. *Sihirli Flüt*'ten "Der Hölle Rache". Bir Mozart bestesiydi. Kıvılcımlar gibi yükselen nefes kesici notalardı. Eksik enstrümanları zihnimde duyabiliyordum. Flütler, obualar, kemanlar, klarnetler. Parçanın dokunaklı vokal jimnastiği karşısında eridim âdeta. Çok güzeldi.

Dinlerken Briana'ya baktım. Çalışanların bizim için yer açmaları dikkatimi çekti; kapıya daha yakın olabilmemiz için kenara çekilmişlerdi. Bu bir saygı belirtisiydi ve benim için değildi.

Kapkeklerden sonra beni dostça selamlamaya başlamışlardı. Hemşireler artık eskisi kadar soğuk değillerdi. Ama gelişimize gösterilen bu tepki Briana içindi. Beni buraya getirmesi, sevdikleri ve saygı duydukları biri tarafından sevildiğime dair herkese verilen bir mesajdı. Hatta Briana herkesin bunu bilmesi için beni aramış olabilirdi.

Yumuşadığımı hissettim. Buranın devreye soktuğu savaş ya da kaç tepkisi nihayet ortadan kaybolmuştu.

Burada başından beri hazırlıklıydım. İnsanlarla yüzleşmeye ve benden hoşlanmamalarına hazırdım. Genel olarak nahoşluğa hazırdım. Ama şimdi beynim buna gerek olmadığına karar veriyordu. Bu *Briana* sayesindeydi.

Artık işe gelmekten hoşlanıyordum. Bunu iple çekiyordum. Her mektup gördüğümde, bir miktar dopamin salgılıyordum.

Acil serviste onu her gördüğümde de bir miktar dopamin salgılıyordum...

O mektupların onun için sadece notlar olduğunu biliyordum. Sempatik ve rahat biriydi. Muhtemelen bu rahat iletişimi herkesle kurabilirdi. Ama benim için bir cankurtaran halatından farksızdı. Düşerken bana uzatılan bir el, sağanakta bana verilen bir şemsiyeydi. Düşmanca bir yerde bana sunulan dostluktu.

Son birkaç gündür onun için bir şey yapıyordum. *Schitt's Creek*'i izliyordum.

Genellikle yeni dizileri izlemezdim. Aynı dizileri tekrar tekrar izlerdim. Aşinalık ve öngörülebilirlik hoşuma giderdi. Bir diziyi tekrar izlersem, sürprizlerle karşılaşmayacağımı biliyordum. Beklenmedik nahoş sürprizler olmuyordu. Yeni duyguları sindirmeme ya da arkası yarın stresi yaşa-

mama gerek kalmıyordu. Ne olacağını ve nasıl biteceğini biliyordum. Müzik konusunda da böyleydim. Anksiyetem aşırı yükseldiğinde, yeni müzikler katlanamayacağım kadar yorucuydu. Eski şarkılara sığınırdım. Şarkı sözleri güvenilir bir alan sunardı; tekrarı rahatlatıcı buluyordum. Uzun zamandır kaygı seviyem şu anda olduğu kadar yüksek değildi.

Briana'nın geçen günkü telefon konuşmamızda bahsettiği ve yaptığı referansları anlamak istediğim için *Schitt's Creek*'i izliyordum. Onunla ortak ilgi alanlarımın olmasını istiyordum. Sevdiği şeyleri denemek istiyordum.

Bu benim gösterebileceğim küçük, görünmez bir arkadaşlık jestiydi. Ne kadar çaba harcamam gerektiğini bilmediği için muhtemelen bunu asla tam olarak takdir etmeyecekti. O sadece onun izlediği popüler bir diziyi izlediğimi düşünecekti, hepsi bu. Asla bilmeyecek olsa da, onun için yer açıyordum. İşitilemeyecek kadar sessizce olsa da arkadaşlığı için teşekkür etme biçimimdi bu.

Şarkı bitti. Grubun yarısı gözyaşlarını siliyordu.

Herkes dağılmaya başlayınca, Briana'ya döndüm. "Çok iyi bir şarkıcı," dedim. "Bunu sarhoşken yapabilmesi inanılmaz."

"Tenörü dinlemelisin bir de."

Gösteri bittikten sonra nasıl devam edeceğimizden emin değilmişiz gibi öylece durduk.

Tanrım, çok güzeldi. Saçını gevşek bir atkuyruğu yapmış ve okuma gözlüğü takmıştı.

Boğazımı temizledim. "Beni çağırdığın için teşekkür ederim. Buna minnettarım. Benim için dahil edilmenin anlamı çok büyük."

"Sana bunu yapacağımı söylemiştim." Sonra kaşlarını çattı. "Sivrisinek ısırıklarıyla *dolusun*."

Kollarıma baktım. "Evet. Kulübede bir sürü sinek var

da." *Daha doğrusu, onunla telefonda konuştuğum restoranın verandasında bir sürü sinek vardı...*

Briana başparmağıyla omzunun üzerinden işaret etti. "Bugün öğlen ağlama odasını ziyaret edecektim..."

"Ah. Bunu bilmek güzel," dedim. "Sana fırsat vermek için sinir bozukluğumu öğleden sonra iki civarına ayarlayacağım."

Briana güldü. "Hayır. Benimle buluşmak ister misin? Öğle yemeğimi orada yiyeceğim. Yeni bir tuvalet kâğıdı kolisi var; artık ikimiz de oturabiliriz."

Dudağımın kenarı seğirdi. "Öğlen yiyebilirim. Doktor odasında yemek istemiyor musun? Ya da kafeteryada?"

Bunu benim de istediğim söylenemezdi aslında. Doğrusu, erzak odasını tercih ederdim. Çoğunlukla öğle yemeğimi orada ya da kamyonetimde yiyordum. Sessizlik hoşuma gidiyordu. Ama Briana için tuhaf bir tercihti.

Başını iki yana salladı. "Erzak odası sessiz."

"Erzak odası *sessiz*," diye ona katıldım.

Briana gülümsedi. "Güzel. Öğlen görüşürüz."

Parmaklarıyla bana silah işareti yapıp onu bekleyen küçük bir grup hemşireye katıldı. Koridorda ilerleyip köşeyi dönmesini izledim.

Ardından paniğe kapıldım. Sonraki dört saat boyunca ne yiyeceğimi düşünüp durdum.

Dar alanda kokacak bir şey yemek istemiyordum. Keçi peyniri ya da sarımsaklı bir şey olmazdı. Masamız olmayacağı için çatal bıçak kullanmamızı gerektirecek bir şey de yiyemezdik. Çorba söz konusu bile değildi. Ufak odada ses abartı çıkacağı için gevrek bir şey yemek istemiyordum. Elma ya da patates cipsi olmazdı. En sonunda –dişime yapışmaması için soğansız ve ıspanaksız– bir sandviç ve yanında meyve salatası yemeye karar verdim.

Muhtemelen Briana'nın benim gibi her şeyi en ince ayrıntısına kadar düşünmediği geldi aklıma. Ama ben bunun için fazla endişeliydim.

Yemek yemek samimi bir şeydi. Bir başkasının karşısında yemek yiyecek kadar kendimi rahat hissetmem uzun zaman alıyordu.

Pek çok şeyi bir başkasının karşısında yapacak kadar kendimi rahat hissetmem uzun zaman alıyordu.

Öğle arasında yiyeceklerimle birlikte erzak odasına girdim. Briana geçen seferki yerinde oturmuş telefonuna bakıyordu. Beni görünce, başını kaldırıp içtenlikle gülümsedi. "Selam."

Yerde, hemen yanında bir Cup Noodles vardı ve ben kapıyı kapatırken onu kaldırdı. "Yemeğe başlamak için seni bekledim," dedi.

"Bunu yapmana gerek yoktu," dedim, kâğıt havlu kolisine otururken.

Plastik çatalını çıkarıp eriştesinin kapağını açtı. "Ne yiyorsun?"

"Sadece bir sandviç," dedim, buna karar vermemin bir gün sürdüğü kısmına değinmedim.

Sandviçi kucağımda paketinden çıkardım ve sirke koyduklarını fark edince biraz huzursuz oldum. Kokuya tepki verip vermediğini görmek için ona baktım ama erişteleri çatalının etrafında çevirip ağzına atmakla ve kaba düşenleri yakalamakla meşguldü; böylece umursamadığını anladım. Yemek yerken nasıl göründüğü umurunda değildi ve muhtemelen kahrolası sandviçimin kokusu da umurunda değildi. Açıkçası, tüm oda çorba gibi kokuyordu.

Biraz rahatladım. Herkesin benim gibi her şeyi aşırı düşünmediğini hatırlamak zorundaydım.

Bu şekilde yaşamak harika olmaz mıydı? O yükü bera-

berinizde taşımamak. Sürekli bunalmış ve aşırı uyarılmış olmamak, her şey hakkında fikir yürütmemek.

İnsanları tanıdıkça daha iyiye gidiyordum. Memorial West'te anksiyetem hiç sorun olmuyordu neredeyse. Oradakiler arkadaşlarımdı, ekibimdi. Onlara alışıktım ve yanlarında kendimi rahat hissediyordum.

Her şey düşünüldüğünde, Briana'nın yanındayken de rahat olduğumu fark ettim.

Briana beni tedirgin ediyordu ama rahatsız hissettirmiyordu. Bu büyük bir farktı. Benim için tedirginlik zamanla düzeliyordu genelde. Rahatsızlık ise düzelmiyordu.

En azından, Amy'yleyken düzelmemişti.

Amy bana kendimi hep rahatsız hissettirmişti. Hâlâ öyle hissettiriyordu. Büyük ihtimalle bana kendimi rahat hissettirecek kadar beni tanımamasından dolayıydı.

Briana eriştesini yerken sandviçimden bir ısırık aldım ve sessizleştik. Ama birçok sessizliğin aksine, bu hiç tuhaf değildi. Mektuplarımızın arasındaki duraksama gibiydi. Diyalogda ufak bir kesintiydi sadece.

Briana eğilip meyve suyunu aldı. "Çorabındakiler ne?" diye sordu başıyla ayak bileklerimi işaret ederek.

Bakmak için pantolonumu yukarı çektim. "Filler."

"Hep hayvan desenli çoraplar mı giyiyorsun?"

"Yeğenlerim için yapıyorum. Hoşlarına gidiyor."

"Bugün onlarla mı görüşeceksin?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Ama çoraplarım genel olarak çocukların hoşuna gidiyor, o yüzden işe gelirken bunları giyiyorum."

Briana gülümsedi. "Bir şey sorabilir miyim?" diye sordu, içeceğinin kapağını kapatırken.

Peçeteyle ağzımı sildim. "Elbette."

"Annenin böbrek nakli olduğunu söylemiştin."

Başımla onayladım. "Lupus hastasıydı, en yakın arkadaşı ona böbreğini verdi."

Briana bir süre duraksadı. "Annen nasıl?"

"Çok iyi. Sağlıklı. Lupus hastalığı büyük ölçüde kontrol altında." Yan gözle ona baktım. "Kardeşin nasıl?"

Briana omuzlarını silkip erişte kabına baktı. "Diyalizle yaşamaktan pek memnun değil. Şimdiye kadar en azından alışmasını bekliyordum ama..." Tekrar sessizleşti. "Canı o kadar sıkkın ki kateterini bilerek enfekte ettiğini düşünmeye başlıyorum."

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. "İntihara meyilli olduğunu mu düşünüyorsun?"

Briana erişte sinin çorbasını karıştırdı. "Sanırım artık bu şekilde yaşamak istemediği için hiç bu kadar çok ölmek istememişti."

Ona bakakaldım. Durumun bu kadar kötü olabileceğini bilmiyordum.

Briana hâlâ bana bakmıyordu. "Belki hastalık biraz daha ağır ilerleseydi, onu bu kadar kötü etkilemezdi. Ama her şey çok hızlı oldu. Sağlık sorunları sebebiyle çalışamadığı için işini kaybetti. Birkaç ay sonra kız arkadaşı ondan ayrıldı ve bunun da pek faydası olmadı hâliyle."

Bunu biliyordum. Gibson bahsetmişti. Ama doğrulandığını duymak daha da üzücü kılıyordu. "Hastalandığı için mi?" diye sordum, kulaklarıma inanamayarak.

Briana omzunu silkti. "Benny hastalandığı için mi yoksa artık bir zamanlar tanıdığı insan olmadığı için mi onu terk ettiğini bilmiyorum. Kız arkadaşına karşı huysuzlaştı, vücudundan utanmaya başladı. Kimsenin ona dokunmasını istemiyordu. Belki de onu kendisinden uzaklaştırdı. Bilmiyorum."

Yeterince iyi bir sebep değildi. Sevdiğim birinin bana ihtiyacı olduğunda onu asla terk edemezdim, özellikle de hastaysa.

Briana'nın yüzünü inceledim. Kardeşinden bahsederken yorgun görünüyordu.

"Donör konusunda bir gelişme var mı?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Hayır. Bir internet sitesi açtım ve hepimizin arabalarında BENNY'NİN BÖBREK BULMASINA YARDIM EDİN! UYGUN DONÖR OLABİLİRSİNİZ! çıkartmaları var. Ama sekiz aydır birini bulamadım."

"Daha fazla çıkartman var mı? Ben de kamyonetime yapıştırırım."

Briana başını kaldırıp bana bakarken neşelenmişti. "Yapıştırır mısın gerçekten?"

"Evet, elbette."

Bu ufak jest çok büyük bir şeymiş gibi bana gülümsedi. "Teşekkür ederim. Öğle yemeğini benimle yediğin için de teşekkür ederim," dedi.

"Ne zaman istersen," dedim, muhtemelen sandığından daha büyük bir içtenlikle. "Belki bir dahaki sefere kafeteryada yiyebiliriz."

Hafifçe güldü. "Gürültülü ve kalabalık yerlerden hoşlanmadığını biliyorum. Seni doktor odasında hiç görmedim. Burada daha rahat olacağını düşünmüştüm."

Bunun üzerine *ifadem* yumuşadı.

Burayı özellikle mi seçmişti? *Benim* için mi?

Briana, Amy'nin birlikte neredeyse üç sene geçirmemize rağmen yapmadığı şeyi yapmayı başarmıştı. Beni, tedirgin olmayacağım bir yerde öğle yemeği yemeye davet etmişti.

Böyle olmam Amy'nin suçu değildi. Ama onunla her dışarı çıktığımda tükendiğimi hissetmeseydim, acaba hâlâ birlikte olur muyduk diye düşünüyordum bazen. Belki beni en iyi *nasıl* tanıyacağını anlasaydı, beni daha iyi tanıyabilirdi. Bu şekilde. Beni rahat ettirerek. Orta yolu bularak.

Biri erzak odasının kapısını tıklattı. Sırtımı kapıya yasladığım için kalkıp açmam gerekti.

"Birini mi bekliyorsun?" diye takıldı Briana.

Buna gülümseyerek kapıyı açtım ama kim olduğunu görür görmez yüz ifadem dümdüz oldu. *Jewel* gelmişti.

"Burada... ne arıyorsun?" diye sordum şaşkınlıkla.

Parlak pembe tişörtünün üzerinde kollarını kavuşturdu. "Kimse sana ulaşamadığı için iyi olup olmadığını kontrol etmem gerekti. Hemşirelerden biri bana öğle yemeğini erzak odasında yediğini söyledi?"

Sonra arkamda duran Briana'ya baktı. Ablamın yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi.

"Selam," dedi Briana gülümseyerek yerinden kalkarken. "Sen Jewel olmalısın."

Ablam kafasını kazıtmıştı, vücudu dövmelerle doluydu ve bana benziyordu. Onunla ilgili anlattığım birkaç şey sebebiyle tanınması kolaydı.

Jewel son derece mutlu görünüyordu. "Benim. Ya sen?"

"Briana," dedi neşeyle elini uzatarak.

"Briana. Tanıştığımıza çok memnun oldum." Gülümseyerek onun elini sıktı. "Burada ne yapıyorsunuz bakalım?" diye sorarken, bakışları aramızda gidip geldi.

"Sadece öğle yemeği yiyorduk," dedim.

"Anlıyorum. Hayatta olduğunu bildiğime göre, yemeğe dönmenize izin vereceğim. İşten sonra beni ara."

"Evet, elbette."

Çözemediğim bir gülümsemeyle bana baktıktan sonra gitti. Kapıyı kapatıp yerime oturdum.

"Hoş biri," dedi Briana, içeceğini alırken. "Sana-bir-çim-biçme-makinesi-dövmesi-yaptım diyen türden bir çekiciliği var."

Alaycı bir şekilde güldüm.

"Ailen iyi olup olmadığını sık sık kontrol ediyor mu?"

"Jewel şu sıralar işime burnunu sokuyor," dedim. "Hepsi öyle hatta."

"Neden?"

"Eh, uzun hikâye."

Briana saatine baktı. "On beş dakikamız daha var."

"On beş dakikadan uzun sürer."

"Pekâlâ. İşten sonra buluşup bir şeyler içmek ister misin? Herkes Hector'un doğum günü için Mafi'ye gidecek. İçki endüstrisini desteklemek için payımıza düşeni yaparken, kendi bölmemizde oturabiliriz."

Güldüm. Sonra gerçekten gitmemi isteyip istemediğini, yoksa geleceğimi düşünmediği için mi beni davet ettiğini düşündüm. İfadesini inceledim. Neredeyse umutlu görünüyordu. Gerçekten de beni aralarına dahil etmeye çalışıyordu.

"Zaten gidecektim," dedim. "Zander'la." Daha önce işten sonra buluşmak için mesaj atmıştı.

"Harika. Gelip bir selam veririm."

Molamız bitince, dışarı çıkmak için ona kapıyı tuttum. "Akşam görüşürüz," dedi acil servisin kendi tarafına gitmeden önce. Gidişini izlerken, cep telefonum bipledi. Sonra arka arkaya biplemeye devam etti.

Neler olduğuna bakmak için telefonumu cebimden çıkardım ama ekranı görür görmez gülümsemem kayboldu.

Ah, *hayır*...

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
JACOB

Öğle arasından beri ardı arkası kesilmeden ailemden gelen mesajlara baktım. Babam hariç herkes mesaj göndermişti. Birçok ünlem ve kalp emojisi vardı. Yüzümü ovuşturdum.

Daha önce söz verdiğim gibi işten sonra birer içki içmek için Zander'la birlikte Mafi'de oturuyordum. Briana doğum günü kalabalığıyla birlikte restoranın öteki tarafındaydı. Barın yanında Hector'la gülüştüğünü görebiliyordum.

"Çok kötü oldu," diye homurdanıp telefonumu ters bir şekilde masaya bırakırken, avuçlarımı gözlerime bastırdım.

Jewel, Briana'nın kız arkadaşım olduğunu düşünüyordu.

Her şeyin, bir kadınla birlikte erzak odasında yalnız olmanın ve Briana'nın ablamı tıpkı bir kız arkadaştan beklenileceği gibi görür görmez tanımasının nasıl görüneceğini düşünmek, o zaman aklıma bile gelmemişti. Jewel'ın o kadar gülümsemesine şaşırmamak gerekirdi.

Herkese kız arkadaşımla tanıştığım söylemişti. Briana'nın biyografisi ve fotoğrafını bulmak için Royaume Northwestern'ın internet sitesini araştıracak kadar uğraşmış, sonra da fotoğrafı mesaj grubunda paylaşmıştı.

"Ne kötü oldu?" diye sordu Zander.

Arkama yaslanıp uzun bir süre duraksadım. "Her şeyi berbat ettim," dedim en sonunda.

"Hangi konuda?"

"Ailem konusunda. Onlara kız arkadaşım olduğunu söyledim."

Zander gözlerini kırpıştırarak baktı bana. "Neden böyle bir şey yaptın?"

Dudaklarımın arasından nefesimi verdim. "Benim için endişeleniyorlardı. Jeremiah ve Amy evleniyor. Sadece iyi olduğumu düşünmelerini istedim."

Zander'ın gülümsemesi kıkırdamaya dönüştü. "Vay be. Annen bunu öğrendiğinde *çılgına* dönecek. Hayatının her alanı psikoanaliz edilecek."

"Biliyorum," dedim. "Ama dahası var. Briana'nın kız arkadaşım olduğunu sanıyorlar."

"*Bizim* Briana mı? *Şu* Briana?" Başıyla bardaki Hector'un yanını işaret etti.

"Jewel bugün beni görmeye geldiğinde, Gibson'ın ofisinin yanındaki erzak odasında onunla öğle yemeği yiyorduk. Kız arkadaşım olduğunu sandı."

"Peki ne diyorlar?" diye sordu Zander.

Telefonuma göz attım. "Kız arkadaşımın güzel olduğunu düşünüyorlar ve onunla tanışmak için sabırsızlanıyorlar. Erzak odasında oynaştığımızı da sanıyorlar."

Zander kahkaha attı.

"O *bekâr*, biliyorsun," dedi gülmeye devam ederek. "Bak şimdi. Evli olduğu pislik var ya, onu arkadaşıyla aldattı." Başını iki yana salladı. "Aptal herif. Briana onu yakaladığında ona neler yaptığını görmeliydin."

Kaşlarımı çattım. "Ne yaptı?"

"Anlatmak bana düşmez. Ona sormalısın. Adamın bunu hak ettiğini söyleyebilirim ve umarım Briana'yı *asla* sinirlendirmem." Zander tekrar güldü.

Derin bir nefes aldım. "Ailemi arayacağım." Telefonumu alıp arama bölümüne girdim ama Zander bana engel oldu.

"Bekle bir saniye. Dur," dedi. "Neden ona sormuyorsun?"

"Neyi sormuyorum?"

Zander omuzlarını silkti. "Düğünde sana eşlik etmek isteyip istemeyeceğini."

"Ailem onun *sevgilim* olduğunu sanıyor. Bana eşlik etmesi yeterli olmaz."

Zander tekrar omuzlarını silkti. "O hâlde sevgilin olmak isteyip istemediğini sor."

Kulaklarıma inanamıyormuşum gibi ona baktım.

"Gerçekten değil. Ondan sana yardım etmesini iste."

Karşılık vermeyince, masada öne eğildi. "Dinle, Briana çok iyidir. Muhtemelen bunu kabul eder. Özellikle de kardeşine böbreğini verirsen..." Kaşlarını oynatıp sırıttı.

Bir süre ona bakakaldım. "Böbreğim onunla uyumlu mu?"

Zander başını iki yana salladı. "Uyumlu olmakla kalmıyor. Muhteşem uyum; insanın kendi organlarını üretmesi dışında olabilecek en muhteşem uyum. Şu kadarını söyleyeyim, o çocuk senden daha iyisini bulamaz."

Uyumluyum.

Zander laboratuar testlerine ek olarak son iki hafta içinde beni fiziksel ve zihinsel bir değerlendirmeye de göndermişti. Sanırım bu her şeyin yolunda gittiğine dair iyi bir işaretti. Yine de şaşırmıştım bu habere.

"Bana genel hatlarıyla anlat."

"Pekâlâ," dedi Zander arkasına yaslanarak. "Tüm standart ameliyat riskleri mevcut. Ağrı, enfeksiyon, fıtık. Kanama, kan pıhtısı. Genel anestezi, kapalı ameliyatla böbreğin çıkarılması iki ila üç saat sürer. Sonrasında, birkaç kez hastaneyi

ziyaret edeceksin. İki hafta boyunca araba kullanmak ve bir ay boyunca beş kilo üzeri yük kaldırmak yok. Hepsi bu. Donörler, organ vermeyen kişilerle aynı ortalama yaşam süresine sahipler. Hayatına olduğu gibi devam edeceksin."

Arkama yaslandım. "Bunu düşünmeliyim."

"Elbette."

"Benim için pek iyi bir zaman değil. Önümüzdeki birkaç ay boyunca düğün meselesi var."

"Ne zaman istersen, o zamana ayarlayabiliriz."

"Ayrıca, Gibson'ın izne çıkmama müsaade edip etmeyeceğini bilmiyorum..."

"Edecek. Ona çoktan sordum."

Alaycı bir şekilde güldüm.

"Dinle, sana baskı yapmaya çalışmıyorum," dedi Zander. "Ama bunu yapmanı istemediğimi söylersem de yalan söylemiş olurum. Bu o genç adam için olası en iyi senaryo bu. Briana arkadaşım ve onun biraz rahatladığını görmek istiyorum. Çok zor bir dönem geçirdi."

Briana. Dürüst olmam gerekirse, bunu yapmanın artısı oydu. Ondan hoşlanıyordum. Bunu yapmaya karar verirsem, böbreği veren kişinin ben olduğumu bilmeyecekti ama. İsmimi gizli tutmak istiyordum.

"Düşünmem lazım," dedim. Bu büyük bir karardı.

Zander başıyla onayladı. "Pekâlâ. Sadece söyledim. Bu düğünde kesinlikle yanında birinin olmasını sağlar."

"Bunu yaparsam, donörün ben olduğumun bilinmesini istemiyorum."

Saçma sapan konuşuyormuşum gibi bana baktı. "Neden ki? Dostum, acil servisin kahramanı olacaksın. Senin için muhtemelen bir geçiş töreni düzenlerler..."

"İşte bu yüzden bilinmesini istemiyorum. Bunu tanınmak için değil, Benny'ye yardımcı olmak için yapıyor olacağım. O şekilde dikkat çekmek istemem."

Memorial West'teki son günümü bile kimseye söylememiştim. Kimsenin bunu büyütmesini istemiyordum. İnsanların bana, "Mutlu Yıllar Sana," diye şarkı söylemelerinden bile hoşlanmazdım. Benny'nin ailesinin gözyaşları içinde teşekkür etmesi, sırtımın sıvazlanması ve yabancıların elimi sıkması benim için cehennem olurdu.

"Bunu yaparsam, gizlilik içinde yapacağız ve burada değil, Rochester'daki Mayo nakil merkezinde olacak. Kimsenin kaldığım odaya başını uzatmasını istemiyorum."

Zander içini çekti. "Pekâlâ, pekâlâ. Bu senin kararın, saygı duyuyorum. Ama yine de, ona sormanın iyi olacağını düşünüyorum."

Bitkince alnımı ovuşturdum. "Ondan bunu isteyemem," diye mırıldandım.

"Neden? Söyleyebileceği en kötü şey ne? Hayır mı?" Kokteylinden bir yudum aldı. "Bana söylediklerini söyle işte ona da. Onunla açık konuş. Ayrıca, ailen çok komik. Bence orada çok eğlenir."

Derin bir nefes verdim. "Muhtemelen bir grup kaçık olduğumuzu düşünür."

Briana'nın o karmaşaya dahil olduğunu düşünmek bile kalp çarpıntısı yaşamama sebep oldu. Büyükbabamın elektrikli tekerlekli sandalyesiyle insanları çalıların arasında ezmeye çalışması, annemin seks oyuncakları ve kaygan laştırıcılardan bahsetmesi ve Cafer'in küfürler etmesi. Hayır. Tanrım, hayır.

Zander bardağını bana doğru kaydırdı. "Ailen *harika*. Hatta, mümkün olsaydı, düğüne seninle ben *katılırdım*. Bu düğünün üstesinden geldiğini görmek istiyorum." Kadehine doğru tekrar güldü.

Telefonumdaki bir dizi mesaja baktım. Bu sohbet için bana ihtiyaçları bile yoktu, hızla ilerleme kaydediyorlardı. Bunu tamamıyla sorgusuz sualsiz kabul etmişlerdi. Neden kabul etmesinlerdi ki zaten?

Tuhaf bir şekilde kendi kendini gerçekleştiren bir kehanet gibiydi; sanki evrene yalan söyleyerek Briana'yı yaratmıştım. O tam olarak ailemle tanıştırmak isteyebileceğim gibi bir kadındı. Akıllı, başarılı, sempatik ve... güzel. Aileme biriyle görüştüğümü söylediğimde ima ettiğim gibi benimle birlikte çalışıyordu. Kolumda onunla düğüne gidersem, eski sevgilim erkek kardeşimle evleniyor diye bana kimse acımasızdı. Briana hangi açıdan bakılırsa bakılsın kusursuzdu.

Ama bu konuyu ona nasıl açacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. *Hem de hiç.* Beni asıl endişelendiren kısım, bu fikirden hoşlanmaması ya da bunu çok garip bulması sebebiyle benimle konuşmayı tamamen kesmesiydi.

Bu yeni arkadaşlık şu anda başıma gelen tek güzel şeydi. Bunu tehlikeye atmak istemiyordum.

Yine de, aileme kız arkadaşımın olmadığını itiraf etme fikri... Hangi senaryonun daha kötü olduğunu bilmiyordum: Buraya geldiğimden beri edindiğim tek arkadaşı korkutup kaçırmak mı yoksa Amy Jeremiah'la evlenirken, düğüne tek başıma katılmamın ve herkesin üzüntüden ölüp ölmeyeceğimi izlemesi mi?

"Kendimi bu duruma nasıl soktum?" diyerek nefesimi verdim.

Zander başını iki yana salladı. "Ona *sor*. İnan bana. O tanıdığım en iyi insanlardan biridir."

Tekrar telefonuma baktım. Bu kez babamdan mesaj vardı. Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum.

Herkes iyi olmamı istiyordu. Çok mutlulardı çünkü bu iyi olduğuma, hayatıma devam ettiğime, sağlam olduğuma dair bir *kanıttı*. Bir bakıma Amy/Jeremiah meselesini unutmaları, onlar adına heyecanlanmaları ve bu yeni gerçekliği kabullenmeleri için aileme izin veriyordum. Telefonumdan yayılan mutluluğu, bunun gerçek olduğunu düşündüklerini

ve hayatımda gerçekten bir kadın olmasının onları rahatlattığını, o kötü dönemin gerçekten sona erdiğine inandıklarını hissedebiliyordum.

Ailemin buna ne kadar ihtiyacı olduğuna dair en ufak bir şüphem varsa bile yanıt gözlerimin önündeydi.

Restoranın diğer tarafındaki Briana'ya baktım. Bu kez o da bana bakıyordu. El salladıktan sonra öne eğilerek Hector'a bir şey söyledi. Hector da bana bakıp el salladı. Sonra Briana bar taburesinden kalkıp bize yöneldi.

Anında gerildim. Sanki ailemle aramdaki yanlış anlamadan haberi varmış ve bir açıklama talep edecekmiş gibi hissettim. O yaklaştıkça terlediğimi, sanki konuşma becerimi kaybetmek üzere olduğumu hissettim.

"Selam," dedi masaya gelince. "Gelmişsin." Tüm yüzünü aydınlatan bir şekilde gülümsedi bana.

Zander araya girdiği için neyse ki yanıt vermek zorunda kalmadım. "Otursana," dedi kenara kayarak.

Briana masamıza yerleşip çantasını yanma koydu ve Zander'ın tabağındaki patates kızartmalarından birini alıp yedi. "Ne konuşuyordunuz bakalım?" diye sordu çiğnerken. "Restoranın öteki tarafından gülüştüğünüzü duydum."

Zander tabağını ona doğru itip başıyla beni işaret etti. "Birkaç sene önce Jacob'ın yaralı bir ATV sürücüsünü ağaçlıktan taşıdığı günü konuşuyorduk."

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. Konuştuğumuz şey bu *değildi*. Bahsettiği şey gerçekten olmuştu ama yıllardır konusu açılmamıştı. Ne yapıyordu böyle? Beni pohpohlamaya mı çalışıyordu?

Briana tek kaşını kaldırarak bana baktı. "Öyle mi? Ne olmuştu?"

Boğazımı temizledim. "Kaza yapmış. İki ayağı da kırılmıştı. Telefon çekmediği için yardım çağıramadık."

"Onu sırtında mı taşıdın?"

Başımla onayladım. "Üç saat sürdü."

"Ve bu *komik* mi yani?" diye sordu, bir Zander'a bir bana bakarak.

Zander hiç vakit kaybetmedi. "Adam yürüyüş sırasında Jacob'ın sırtına kustu."

Briana gülmekten boğulacaktı. Anlaşılan, Zander'ın beni pohpohlaması da buraya kadardı.

"Yine de çok düşünceliymişsin," dedi Briana, kıkırdamaya devam ederek. Sonra hafifçe öne eğildi. "Bilmen için söylüyorum, Hector'ın buraya gelmesini yasakladım." Başıyla barı işaret etti. "Bugünün dışadönük sarhoşu o."

Hafifçe güldüm.

Sonra aklına bir şey gelmiş gibi yanına uzanıp çantasını karıştırmaya başladı. "Unuttum. İşte araban için küçük bir çıkartma," dedi.

Masaya yüzü aşağı dönük şekilde koyup çıkartmayı bana doğru kaydırdı. "Aldığın için teşekkür ederim."

Elimi üzerine koydum. "Elbette."

"Ben bizimkilerin yanına döneyim," dedi saatine bakarak. "Neden ailenle ilgili o meseleyi yarın öğle arasında bana anlatmıyorsun? Erzak odası? Öğlen?"

Başımla onayladım. "Elbette."

"Size iyi eğlenceler!" deyip Zander'ın tabağından bir patates kızartması daha aldı. Sonra masadan kalkıp restoranın kendi bölümüne gitti.

"Gördün mü? O iyi biri," dedi Zander, patates kızartmalarını tekrar kendi önüne çekerek. "Sana söylüyorum, sor işte gelmesini."

Briana'nın bara yürüyüp Hector'ın yanındaki tabureye oturmasını izledim.

Tampon çıkartmasını alıp bir süre ona baktım. Beyaz fon üzerine mavi harflerle yazılmıştı. BENNY'NİN

BÖBREK BULMASINA YARDIM EDİN. BÖBREĞİNİZ ONUNKİYLE UYUMLU OLABİLİR! yazıyordu. Altında bir internet sitesinin adresi vardı.

Çok beyhude geldi. Boşluğa haykırmaktan farksızdı.

Bu genç adam asla birini bulamayacaktı. Uygun bir donör bulması yıllarını alacaktı.

Tanımadığım birine böbreğimi vermeyi hiç düşünmemiştim. Bir gün bunu yaparsam, bir yabancı için değil, hayatımdaki biri için yapacağımı sanıyordum. Hatta bir yanım annemin yeni bir böbrek nakline ihtiyacı olana kadar beklemek istiyordu, gerçi buna gönüllü olacak dört çocuğu daha olduğunu biliyordum. Böbreklerimden birini ona saklamama ihtiyacı yoktu.

Çıkartmaya baktım.

Benny'yi tanımıyordum. Ama ablasını *tanıyordum.* Bunu yaparsam, sadece onun hayatını değiştirmekle kalmayacak, *ablasının* hayatını da değiştirecektim.

Restoranın öteki tarafındaki Briana'ya baktım. Hemşirelerden bazılarıyla gülüşüyordu. Ama daha önce erkek kardeşinden bahsederken, yüzünde beliren ifadeyi hatırlıyordum. Benny'nin acil servise geldiği günü ve onu tedavi ederken sesindeki paniği hatırlıyordum. Onu erzak odasında bulduğumda nasıl ağladığını... ne kadar umutsuz olduğunu da hatırlıyordum... Annem donör bulamasaydı, ben de onun gibi hissederdim.

Briana gözlerimi üzerinde hissetmiş olmalıydı ki bana bakıp gülümsedi. Güzel, içten, dostça bir gülümsemeydi.

Ve o anda karar verdim.

"Varım," dedim. Zander'la konuşurken, ona bakmaya devam ettim.

Bir anlık sessizlik oldu. "Affedersin, anlayamadım."

Zander'a baktım. "Varım. Bunu yapacağım. Böbreğimi vereceğim."

Zander masaya elini sertçe indirdi. "Pekâlâ! Evet!" Sonra duraksadı. "Emin misin?"

Başımla onayladım. "Eminim."

Zander sırıttı. "Ona bu gece söyleyeceğim. Benny aklını oynatacak. Gerçekten, dostum. Bunun onlar için ne anlama geldiğini tahmin edemezsin. İyi bir şey yapıyorsun." Duraksadı. "Bağışı isimsiz yapmak istediğinden emin misin?"

Başımı salladım tekrar. "Eminim. Kimseye söyleme. Kimseye. Anneme bile."

"*Annene* söylemeyecek misin?"

"Hayır. Kimseye söylemeyeceğim."

Ailemin bilmesini istemediğimden değildi. *Briana*'nın bilmesini istemiyordum. Bana herhangi bir şey borçlu olduğunu düşünmesini ya da bu yüzden kendisini arkadaşım olmaya mecbur hissetmesini istemiyordum. İpleri elimde tutmak ya da aramızda şartlar olsun istemiyordum. Sadece ona yardım etmek ve bunu gizlice yapmak istiyordum; ailemin bunu bilmesi fazla riskliydi. Onunla çoktan bağlantı kurmuşlardı. Jewel'ın tekrar çalıştığım hastaneye gelip gelişigüzel bir şekilde birine böbreğimi bağışladığımdan bahsetmesi riskini göze alamazdım. Annemin de. Çok fazla insan tanıyordu ve bu bilginin sızması için çok fazla ihtimal vardı. Sessiz ve gizli kalmasını istiyordum, en azından şimdilik.

Sonra kendimi tutamayıp güldüm çünkü benim için koca bir organ vermek, bir kadına birkaç aile buluşmasına gelmesini teklif etmekten daha kolaydı. Reddedilme ve yargılanma korkum o derece şiddetliydi.

Sanırım beni neyin daha çok korkuttuğuna karar vermeliydim. O düğüne tek başıma gitmenin mi yoksa Briana Ortiz'e uygunsuz bir teklifte bulunmanın mı?

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
BRIANA

Eve dönünce, Alexis'in verandadaki salıncakta oturduğunu gördüm.

"Ne işin var burada?" diye sordum, arabamın kapısını kapatırken. "Yarın geleceğini sanıyordum!" Koşup onu kucakladım.

"Geceyi burada geçireceğim," dedi, çenesini omzuma koyup hamile karnını benimkine yaslarken. "Duygusal desteğe ihtiyacın olabileceğini düşündüm. Jessica bugün ofisime gelip ayaküstü kontrolümü yaparken, ormanın araziyi ele geçirmesine izin vereceğini söyledi."

Kahkaha atıp onu bıraktım.

"İyi misin?" diye sordu, beni süzerek.

İçimi çektim. "İyiyim. Sayılır yani."

İnsan boşanma arifesinde ne kadar iyi olabilirse o kadar iyiydim.

Yarın ayın 19'uydu. O gün gelmişti sonunda. Boşanma günü. Herhangi bir çarşamba günüymüş gibi davranmayı planlıyordum. Alexis'e iki haftadır birçok kez gelmemesini söylemiştim. Ama yine de gelmişti.

Onu bu yüzden seviyordum.

Harika görünüyordu. Kızıl saçını atkuyruğu yapmıştı ve üzerinde koyu yeşil, dar bir tişört ile kot pantolon

vardı. Karnı hafif çıkmıştı. Makyajsızdı. Oldukça huzurlu görünüyordu. Daniel'la tanışmadan önce olduğundan çok farklıydı. *Ben de* eskisinden farklıydım ama bu değişim iyi anlamda değildi.

Salıncaktan bir silindir çanta ve kesekâğıdı aldı. "Sana kek getirdim," dedi. "Kendim pişirdim."

"Elbette kendin pişirdin. Artık kasaba kadınısın. Tereyağını da sen mi yaptın?"

Alexis güldü. "Kapa çeneni," dedi peşimden içeri girerken.

Dışarı çıkmak üzere olan Benny'nin arkadaşı Justin'le kapıda karşılaştık.

"Selam," dedim, birinin burada olmasına hem şaşırmış hem de sevinmiştim.

"Merhaba."

Benny oturma odasındaki kanepedeydi. Son zamanlarda boş gözlerle tekrar televizyona dönmeden önce yaptığı gibi dümdüz bir ifadeyle Alexis'e baktı.

"İyi bir gün geçirdiniz mi?" diye sordum Justin'e, umutlu bir sesle.

Hayır anlamında dudaklarını büzüştürdü.

"Yarın GameStop'a gideceğiz, değil mi, dostum?" diye omzunun üzerinden seslendi Justin.

Benny yanıt vermedi. Justin, *Bütün gün böyleydi,* der gibi bana baktı.

"Denediğin için teşekkürler," dedim kısık sesle.

"Evet. Elbette." Tekrar Benny'ye baktı. "Yarın tekrar deneriz."

Justin iyi bir arkadaştı. Brad de öyle. Üçü çok yakınlardı. Justin'in babası birkaç sene önce ölmüştü ve Benny ile Brad o zaman arkadaşlarının yanında olmuşlardı, şimdi arkadaşları Benny'ye destek oluyorlardı. İkisi de böbreklerinin uyumlu olup olmadığını öğrenmek için test yaptırmış-

lardı. Benny'nin tüm arkadaşları testten geçmişlerdi. Justin ve Brad dışında artık kimse eve uğramıyordu. Gelenlere sonsuz minnettardım.

Justin gitti. Alexis'i misafir odasına aldıktan sonra, Benny'yi diyalize bağlamaya koyulduk. Alexis onu yerleştirmeme yardım etti. O süre boyunca tek kelime etmeden konuştuk. Tıp fakültesinden sonra on sene birlikte çalışınca, kendi dilimizi geliştirmiştik. Benny için endişeleniyordu.

Kardeşimin fiziksel olarak kötüye gitmesi Alex için şok edici olmalıydı. Onu en son gördüğünden beri, altı ay içinde en az on dört kilo vermişti. Üzerinde şortu vardı. Bacakları o kadar inceydi ki, ortasında düğümler olan halatlara benziyorlardı. Tıraş olmamıştı ve gözleri çukurlaşmıştı. Onu yerleştirdiğimiz süre boyunca bizimle sadece iki kelime konuşmuştu.

Alexis onun tansiyonunu ölçerken benimle göz teması kurdu. Birlikte çalışırken bana attığı, hasta hakkında baş başa görüşmemiz gerektiği anlamına gelen bakıştı bu.

Ondan gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım.

Artık bu durumda olmaktan; Alexis'e gösterebileceğim iyi bir hayatım, onunla paylaşacağım güzel haberler olmamasından nefret ediyordum. Yarın boşanmam sonuçlandığında yalnız olmamı istemediği için buraya gelmek zorunda kalmasından ve buraya geldiğinde karşısında böyle bir hayat, bu köhne evi ve hasta kardeşimi, kırık kalbimi bulmasından hoşlanmıyordum.

Acınasıydı.

Oturma odama göz gezdirip en yakın arkadaşımın endişeli bakışları dışında bir şeye odaklanmaya çalıştım ama manzaranın geri kalanı da pek iç açıcı değildi; çirkin, eski kanepe, kahverengi tüylü hah ve kahrolası kedi ağacı.

Ani bir çaresizlik dalgasına kapıldım.

Koruyucu kalkanımın ortadan ikiye yarıldığı anlar vardı. Öfke aralanır, üzüntü dışarı sızardı. Bundan *nefret* ederdim. Sinirli olduğumda, en azından duygu kendime değil dışa yönelikti. Ama bugün çok ağır geliyordu. Duygular üzerime yığıldı ve çöktüm.

Çarşaf dolabından Benny'ye bir battaniye alacakmış gibi yapıp yanlarından ayrıldım. Köşeyi döner dönmez de koridorda durup sessiz gözyaşlarına boğuldum.

Lanet olası hayatım neredeydi? Nasıl bu hâle gelmiştim?

Her şey ters gitmişti.

Gözyaşlarım bir kez akmaya başlayınca, onlara engel olamadım. Çığ olmuştu artık içimde. Dev bir dalga. Hiç ama hiç iyi olmadığıma dair bir kanıttı bu.

Nick.

Bitmişti. Resmen bitmişti.

Boşanmamı kutlamak istemiyordum. Şampanya patlatmak ya da şehre gidip evliliğim bittiği için mutluymuş gibi davranmak istemiyordum. Mutlu değildim. Bir kâbusu yaşıyordum. Varlığını asla öğrenmemem gereken alternatif bir gerçeklikteydim.

Nick ve benim birlikte yaşlanmamız gerekiyordu. *Güzeldi.* Mutluyduk.

Ama ben *o kadın* değildim.

Sanırım bir sorun olduğunu her zaman biliyordum. Nick'in iş ortağıydı o. Nick'le tanıştığımda, onun bir erkek arkadaşı vardı, sonra kocası oldu. Birbirimizin evinde barbekü partilerine gittik, birlikte gezilere çıktık. Onu *severdim.* Arkadaşımdı.

Ama şimdi o zamanlar anlayamadığım gerçeği görebiliyordum.

Nick'i onun düğününde hiç içmediği kadar içki içerken görmüştüm, sonra üzerinde giysileriyle otel odamızdaki yatakta sızmıştı.

Onuncu yıldönümü yemeğimizin olduğu gece, mutfağımızda fısıldaşarak tartıştıklarını görmüştüm, sonra Nick işle ilgili bir mesele olduğunu söyleyince ona inanmıştım çünkü inanmak istemiştim. O kadın olmadığım ve bu onu sinirlendirdiği için karamsar ve mesafeli olduğu diğer anları da hatırlıyordum.

Bu kanser olduğunuzu öğrenip, tüm noktaları birleştirip yıllardır tüm belirtileri gösterdiğini fark etmek ve böylesine korkunç bir şeyi nasıl gözden kaçırdığınızı merak etmek gibiydi. Ve şimdi nasıl bu kadar aptal olabildiğimi, o güne kadar nasıl fark edemediğimi merak ediyordum.

Annem haklıydı.

Ancak aptallar tüm yumurtalarını aynı sepete koyardı. Nick'e her şeyimi vermiştim. Ve şimdi hiçbir şeyim kalmamıştı, umudum bile. Çünkü erkeklere olan güvenimi, tekrar biriyle birlikte olamayacağım kadar sarsmıştı. Benim için bir daha olmayacaktı böyle bir şey. Hayatımda ikinci bir eş ya da bir başka aşk olmayacaktı. Sadece bu olacaktı.

"Hey. Sen iyi misin?" diye sordu Alexis nazikçe arkamdan.

Arkama dönüp gözlerimi sildim. "Evet. Affedersin. Sadece..."

Başımı iki yana sallayıp kendimi toparlamak için elimden geleni yaptım. "Beni çok kötü etkiledi."

Alexis banyoya uzanıp bir kutudan aldığı mendilleri bana uzattı. Sonra karşımdaki duvara yaslandı.

"Teşekkürler." Burnumu çekip gözlerimi kuruladım.

Alexis bekleyip sessizce bana baktı.

Derin bir nefes alıp yavaşça verdim. "Küçükken nasıl ışınlandığını hatırlıyor musun?"

"Ne?"

"Hani çocukken arabada uyuyakaldığında, baban seni yatağına taşıdığı için eve nasıl döndüğünü anlamazsın ya? Zihninde uzayda süzülmüşsün gibi puslu bir anıdan

başka bir şey kalmaz. Ertesi sabah yatağında uyandığında, oraya nasıl geldiğini hayal meyal hatırladığın anları kastediyorum."

Alexis düşünüyormuş gibi gözlerini kıstı. "Evet. Gerçi o kişi babam değildi. Dadımdı. Her neyse."

Burnumu çektim. "Babam ben sekiz yaşındayken bizi terk etti. Ondan sonra hiç ışınlanmadım. Beni taşıyacak kadar güçlü biri yoktu." Uzun bir süre duraksadım. "Erkekler beni hep terk ettiler, Ali," dedim alçak sesle.

Alexis sessizce bekledi.

"Hayatın en güzel dönemini yaşadığımızı asla fark etmiyoruz," dedim usulca. "Her şey bir anda olup bitiyor ve ne olduğunu sonra anlıyorsun. Nick'e kimseyle paylaşmadığım bir parçamı verdim. Ona insanın aklını başına toplamadan önce verebileceği gibi aptal ve masum bir sevgi verdim. En iyi hâlime sahip oldu. Ve o hâlimi bir daha asla bulamayacağım."

"Evet, bulacaksın..."

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Bulamayacağım. Bir daha kimseye güvenmeyeceğim. Nick'e yaptığım gibi kendimi kimseye tamamen teslim etmeyeceğim. İçimde böyle bir şey kalmadı. O istisnaydı. 'Pekâlâ, babam gitmiş olabilir ama o gitmeyecek. Doğru kişiyi buldum; herkes babam gibi değil. O beni tüm kırık parçalarımla birlikte kucağında taşıyacak,' diye düşünmemi sağlamıştı." Duraksadım. "Ama taşımadı. Annemin beni erkekler konusunda uyardığı şeyin *aynısını* yaptı. Çocukluğumda duyduğum her uyarı hikâyesini haklı çıkardı. Her zaman farklı bir banka hesabın olsun. İsminin evin tapusunda olduğundan emin ol. Güven duy ama doğrula." Tekrar başımı iki yana salladım. "Annemi dinlemedim," diye fısıldadım. "Ve şimdi bir daha asla ışınlanamayacağım."

Alexis gözlerinde hüzünle bana baktı. "Bu senin hayatın değil, Bri. Bu sadece hikâyendeki saçma bir bölüm. Bilirsin, Neil'den sonra ben de kimseyle çıkmayacağımı sandım ama sonra Daniel'ı buldum. Dışarıda bir yerde iyi adamlar var, sen de birini bulacaksın."

İlgisizce burnumu çektim. "O gemi çoktan kalktı. Söz konusu eş seçmek olduğunda, güvenilir bir kaynak değilim." Gözlerimin altını silip derin bir nefes aldım.

"Eşlerden bahsetmişken," dedim, konuyu değiştirerek. "Kocanı evde yalnız bıraktığına inanamıyorum."

"Bir süreliğine uzaklaştığımda, seks daha iyi oluyor."

"Ah, beni görmeye neden geldiğini *şimdi* anlıyorum. Bu ön sevişme."

Alexis güldü.

İçimi çektim. "Keşke evlilik, kocanın penisinin sadece tek bir kullanıcı için çalışmasını sağlayan bir uygulamayla birlikte gelse. Kilitlenebilen bir cep telefonu gibi? Sana evlilik hediyesi olarak böyle bir şey verirdim."

"Daniel konusunda endişelenmem gerektiğini sanmıyorum."

Başımı onaylar anlamda salladım. "Muhtemelen haklısın. Bir gün iyi bir ışınlayıcı olacak ama yine de kendine ait bir banka hesabın olsun. Bu konuda bana güven."

Alexis gülümsedi. Sonra şakacı bir şekilde kaşlarını oynattı. "Biliyorsun, Doug hâlâ bekâr."

Öğürür gibi yapınca, Alexis güldü. Kocasının huysuz arkadaşı, düğünlerinde elinde bir gitarla beni takip etmişti.

"O kadar çaresiz değilim," dedim. "Henüz."

Biz buna kıkırdarken, içeriden çığlık sesleri gelmeye başladı.

Benny.

Alexis ve ben bir saniye birbirimize baktıktan sonra yerimizden fırladık.

Sonrasında her şey ağır çekimde ilerledi.

Koridorda koşup köşeyi dönerek oturma odasına girdik; korkunç bir şeye kendimi hazırlamıştım. Yerinden çıkan bir ince boru, her yere saçılmış kan. Ama odaya girdiğimde, Benny onu bıraktığım yerdeydi; hâlâ makineye bağlıydı.

İsterik bir şekilde ağlıyordu.

Alexis ve ben yanma gidip acil servis moduna girdik ve o haykırırken, telaşla kabloları ve diyaliz makinesindeki ekranları kontrol ettik.

"Sorun ne?" diye sordum, tuşlara dokunarak. "Benny!"

Öyle bir duygu patlaması yaşıyordu ki cümle kuramıyordu.

Alexis başını iki yana salladı. "Her şey iyi görünüyor. Makineyle ilgisi yok."

Panik içinde kardeşime döndüm. "Benny, ne oldu?"

Sonra Benny'nin ağlamadığını fark ettim. Gülüyordu. Hıçkırıkların arasında çılgınca, tiz bir sesle gülüyordu.

"Zander..." demeyi başardı ve gözlerinde yaşlarla bana baktı. "Az önce aradı... Donör bulunmuş."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM
JACOB

Acil servise girmeden önce bile hareketliliği hissedebiliyordum. Kattaki ruh hâli elle tutulur cinstendi âdeta. Herkes mutluydu ve sohbet ediyordu. Briana'yı hemşire masasının yanında etrafına bir grup toplanmış hâlde görünce, sebebini anladım. Zander, Benny'ye haberi vermiş olmalıydı.

Gülümseyip geride kaldım ve ellerim ceplerimde onları izledim. Briana ışıldıyordu. Kahkaha atıyor, gülümsüyordu. Biri ona sarıldı. Sonra başka biri sarıldı.

Gülümsemem gözlerime kadar yayıldı.

Başını kaldırıp beni görünce, heyecanla el salladı. Sonra herkese bir şey söyleyip yanıma koştu.

"Duydun mu?" Gülümsedi.

"Hayır," dedim aptal rolü oynayarak. "Ne oldu?"

"Benny'ye böbrek donörü çıktı."

Ona gülümsedim. "Harika bir haber."

Briana altdudağını ısırıp hafifçe zıpladı. "Çıkartmayı arabana yapıştırdığın için teşekkür ederim. Ondan olmadığını biliyorum; ne de olsa çok yeni. Ama bu tür şeyler oluyor işte. O yüzden teşekkürler."

"Ne demek." Gülümseyerek karşısında durdum.

Gözleri hafifçe dolmaya başlayınca onları sildi. "Affedersin. Çok duygulandım. Çok beklenmedik bir şeydi. Bugün seninle öğle yemeği yiyemeyeceğim; en yakın arkadaşım şehirde. Yarın olur mu? Erzak odasında buluşuruz? Bana ailenle ilgili o meseleyi anlatman lazım."

Başımla onayladım. "Evet. Elbette. Yarın görüşürüz."

Sonra onu bekleyen bir grup hemşirenin yanına gitmesini izledim.

Bu kadar güzel bir his olacağını fark etmemiştim. Donörün ben olduğumu bilmeseler de herkesin mutluluğunun kaynağı olmaktan memnundum. En çok da Briana'yı bu kadar heyecanlı görmek hoşuma gitmişti. Bunun beni bu kadar sevindirmesini beklemiyordum.

Briana'nın beni Royaume'de hoş karşılayarak kaygılarıma son vermesi gibi muhtemelen ben de onun için aynı şeyi yapmıştım. Bir anda rahatlamıştı. Bu şekilde düşünmek gülümsememe yol açtı. Sanki gizli bir şekilde olsa da iyiliğinin karşılığını ödemiştim.

Benny'nin bugün kutlama yapmasını umdum. Ama itiraf etmem gerekirdi ki Briana'nın haberi nasıl karşıladığıyla daha çok ilgileniyordum. Bu gece ailemle akşam yemeği yiyeceğim için gergindim ama sabah boyunca keyfim yerindeydi.

Hayatım berbat hâldeydi. Ama en azından Briana'nın hayatı olması gerektiği gibiydi.

Ayışığı Kitaplığı

ON ALTINCI BÖLÜM
BRIANA

Kafeteryada Alexis'le öğle yemeği yemeyi yeni bitirmiştim, o da evime dönmüştü. Molamın son on dakikasında Gibson'ın ofisine uğrayıp kapısını tıklattım. Parmağını kaldırdı ve telefon görüşmesini bitirirken beklememi işaret etti.

Benny'nin temmuz ayındaki böbrek nakli için ondan izin istemeliydim. Yerimde duramıyordum. Dün geceden beri böyleydim. Gülümsememe engel olamıyordum.

Sanki kardeşimin içinde bir ışık yanmış, anlık bir değişim olmuştu.

Alexis ve benimle birlikte, uyumadan önce haberi kutlamıştı. Brad ve Justin de gelmişlerdi ve şakalaşıp gülen kardeşim uzun zamandır ilk kez *Benny* gibi davranıyordu; bunu düşünürken bile içimden ağlamak geliyordu. Bu sabah uyandığımda, onu koşu bandında buldum. Bir sonraki maratona hazır olmak istiyorsa, şimdiden çalışmaya başlaması gerektiğini söyledi. Sonra eksiksiz bir kahvaltı etti. Her şeyi yedi. Sevinçle hıçkırmamak için kendimi zor tuttum.

Biri bana kardeşimi geri vermişti.

Donörün kim olduğunu ya da bizi nasıl bulduğunu bilmiyordum. Hepimize temmuz sonunda nakil için müsait

olduğu, bunu Mayo Clinic'te yapmak istediği ve ismini belirtmek istemediği söylendi. Zander kusursuz bir uyumluluk olduğunu söyledi.

Kusursuz bir uyumluluk.

Bugünün berbat olmasına kendimi hazırlamıştım. Ama şu anda resmen boşanmış olmam umurumda bile değildi. Hem de hiç. Bu âna hiçbir şey gölge düşüremezdi. Nick bile.

Gibson telefonu kapatıp içeri girmemi işaret etti.

Masasının önünde dururken havada süzülüyormuş gibi hafif hissediyordum. "Temmuzda iki haftalık izin almam gerekiyor."

"Pekâlâ." Bilgisayarına döndü. "Eğlenceli bir yere mi gidiyorsun?" diye sordu, klavyesinde bir şeyler yazarken.

"Rochester'a. Organ nakli merkezine."

Gibson duraksayıp gözlüğünün üzerinden bana baktı. "Vay canına. Gördün mü bak? Her şeyin bir sebebi var." Yazmaya devam etti. "Ya başka hastaneye gitseydi?"

Hafifçe güldüm. "Benny neden başka bir hastaneye gitsin ki?"

"Benny değil. Jacob. Çalışmak için başka bir hastaneye gitseydi, kardeşinle asla tanışmazdı. Şuna bak, her şey olması gerektiği gibi oldu." Gülümseyerek başını iki yana sallayıp tekrar ekranına döndü.

Beynim söylediği şeylere anlam vermeye çalışırken orada öylece durdum. "Jacob mı?" diye sordum.

"Bunu Joy için yapıyor," dedi, ekrana bakarak. "Sana bundan bahsetti mi? O çocukken, annesi böbrek nakli olmuştu. Hep bu iyiliğin karşılığını ödemeyi hayal ediyordu. En azından, Zander test olmak isteyip istemediğini sorduğunda, ona böyle söyledi. İşe yaramasına sevindim."

Ruhum. *Bedenimden.* Ayrıldı.

"Kardeşimin donörü Jacob mı?" diye sordum nefes nefese.

Gibson bana baktı. "Ne oldu?"

Yutkundum. "Donör isimsiz..."

Gibson'ın gülümsemesinin kaybolmasını ve yerini saf paniğe bırakmasını izledim. "Sadece... o... Briana, hiçbir fikrim yoktu." Kekeledi. "Bundan rahatça söz etti, ikiniz... arkadaş gibi görünüyordunuz; dün birlikte öğle yemeği yiyordunuz. Ben... bilmiyordum, sandım ki..."

Dönüp koştum. Onu bulmalıydım. Hemen. *Bir an önce.*

Hızla ilerleyip erzak odasının kapısını açtım. Orada değildi, o yüzden numarasını tuşlayarak acil servis katına koştum.

Kalbim kulaklarımda zonkluyor, zihnim ayak uyduramayacağım kadar hızlı çalışıyor, detaylar yer değiştirip yeniden şekilleniyordu.

Jacob, Benny'nin böbrek donörüydü.

Jacob. Benny'nin. Böbrek. *Donörüydü.*

Nasıl???

Ona çok kötü davranmıştım.

İlk başta ona karşı nazik bile değildim. Tam bir kâbustum. Laboratuvar testleri, doku örnekleri, medikal ve ruh sağlığı değerlendirmeleri haftalar sürdüğü için o zaman bile bunun üzerinde uğraşıyor olmalıydı; kardeşime uygun donör olup olmadığımı öğrenmek için ben de test yaptırdığımdan bu kadar uzun sürdüğünü biliyordum.

Telefonum kulağımda onu arayarak hasta odalarının sürgülü cam kapılarını yana kaydırıp perdeleri açmaya devam ettim. Yanıt vermeyince, doktor odasına koşup merdiveni ve kafeteryayı kontrol ettim.

Sonra ağlamaya başladım.

Bilmemi istememişti.

Hiçbirimizin bilmesini istememişti. Bunu açıkça yapıp herkesin bu yüzden onu sevmesini sağlamak yerine –ki severlerdi– gizlice yapmayı seçmişti. Bu departmanda çalışan herkes fedakârlığından dolayı ona hemen bayılır, taparcasına saygı duyarlardı. Çok sevilecek, ne yaparsa hoş görülecek ve kahraman ilan edilecekti.

Ama Jacob böyle biri değildi. O gerçek bir *kahramandı*; kimsenin bunu bilmesini istemeyen türden bir kahraman.

Hıçkırınca, elimle ağzımı kapatmak zorunda kaldım.

Jessica haklıydı. O harika bir insandı.

Sevgi, minnettarlık ve takdir içimde yer kaplayan somut şeylermiş gibi, göğsümün şiştiğini hissettim. Duyguların yüreğimden taştığını, parmak uçlarımdan aktığını ve bir haykırış gibi ağzımdan fışkırdığını hissedebiliyordum.

Bu adam için kendimi bir otobüsün önüne bile atardım. Onun için kendimi feda edebilirdim. Bir serseri grubuyla kavga ederdim. Onu ölümüne savunabilir ve ona yan gözle bakan birini öldürebilirdim.

Zamanda geriye gidip bir anlığına bile onu mutsuz ettiysem bunun için *kendi* yüzüme yumruk atmak istedim. Ona olan bağlılığım adrenalin gibi vücudumu sardı ve ona teşekkür edebilmek için telaşla onu bulmaya çalıştım, gerçi teşekkür etmek asla yeterli olmayacaktı.

Rimelim yüzüme akmış, hıçkırarak koridorlarda dolaşıp kapıları ardına kadar açarken kendimi kaybetmiş gibi görünüyor olmalıydım. Her şey bir rüya gibiydi. Bacaklarınızın yeterince hızlı hareket etmediği ve aradığınız şeyi bulamadığınız rüyalardan.

Ve işte oradaydı.

Koridorda giysi dolaplarının olduğu taraftan geliyordu. O güzel, iyilik meleği gibi adam.

Üzerine koşup elini tutarak onu bir erzak odasına çektim.

"Ah..." dedi onu sürüklememe izin vererek. "Ne yapıyoruz..."

Onu küçük odaya çekip nefes nefese kapıyı arkamdan kapattım.

Bana baktı. "İyi misin?"

Bir süre nefesimi tuttuktan sonra sordum: "Benny'nin böbrek donörü sen misin?"

Sorum karşısında yüzünün aldığı hâli izledim.

Başımı iki yana salladım. "Kimsenin bilmesini istemediğini biliyorum. Kimseye söylemeyeceğim. Benny'ye bile. Ama o kişinin sen olup olmadığını bilmeliyim, kendim için. Sen misin?" Son kelimeyi söylerken sesim titredi.

Sessizce bana baktı. O an uzayıp bin yıl sürdü sanki.

İfadesini okumaya, çenesindeki seğirmede ya da kararlılıkla çattığı kaşlarında, içime işleyen nazik kahverengi gözlerindeki bakışta yanıtı bulmaya çalıştım. Bilmeliydim, *bilmem gerekiyordu.*

Dudaklarını aralayıp, "Evet," demesini izledim.

Üzerine *atladım.*

ON YEDİNCİ BÖLÜM
JACOB

Briana üzerime atladı.

Onu tuttum ve geriye doğru birkaç adım sendeledikten sonra dengemi geri kazandım.

Hayatım boyunca kimse bana böyle sarılmamıştı. Sanki bir yarışın bitiş çizgisinin sonunda yere yığılıyor gibiydi.

"Teşekkür ederim," diye hıçkırdı. "Teşekkür ederim, teşekkür ederim, *teşekkür* ederim."

"Rica... ederim," dedim. "Bunu yapmak istedim."

Boynuma doğru ağlarken, sevinç gözyaşları döktüğünü bilmeme rağmen içimden kollarımı ona dolayıp onu teselli etmek geldi. Bunu yaptığımda da bana daha sıkı sarıldı ve yapacağım her şey –organ bağışı, ameliyat, iyileşme süreci– sırf bu âna bile değerdi.

Herhangi bir minnettarlık belirtisinin bana kendimi rahatsız hissettireceğini sanmıştım. Ama nedense, o anda bu gerçekleşirken rahatsız olmadım çünkü bana minnettarlık gösteren *oydu*.

Ondan hoşlanıyordum.

Ve onu mutlu etmek, bu şekilde görmek ve bu kucaklaşma *hoşuma gitmişti*.

Amy'den beri kimsenin bana –gerçekten– sarılmadığım fark ettim. Gerçi o günlerde bile, en son ne zaman birbiri-

mize bu şekilde sarıldığımızı hatırlamıyordum. Benden o kadar bıkmıştı ve ben de ondan o kadar uzaklaşmıştım ki, samimiyet ilişkiden çok uzun zaman önce bitmişti.

Bu basit insan etkileşiminden yoksun kalmıştım ve şimdi tekrar yaşayınca buna ne kadar ihtiyacım olduğunu anladım. Nefesimi verirken, Briana alanı doldurdu ve... hareketsizleştim. Sakin ve kontrollüydüm.

"Sana karşı nazik bile değildim," diye boynuma fısıldadı.

"Bana karşı gayet naziksin," dedim kısık bir sesle.

Briana geri çekilip yaşlı gözlerle bana bakarken çenesi titredi. "Jacob, sana bunun için nasıl teşekkür edebilirim? Ne diyeceğimi bilmiyorum."

Cebimden hep yanımda taşıdığım mendil paketini çıkarıp ona bir tane verdim.

Briana onu alıp kirpiklerinin altını sildi. "Teşekkür ederim."

Biraz sakinleşiyordu. Nefesi normale döndü.

Bir süre kendisini toparlamasını izledim. Çok güzeldi. Ağlarken bile güzeldi. Gözlerimi ondan kaçırmam gerektiğini hissettim ama bunu nasıl yapacağımı bilemiyordum. Bitmiş olmasına rağmen kucaklaşmayı hâlâ hissedebiliyordum ve bu içimdeki bir şeyi yeniden etkisiz kıldı; tıpkı Benny'nin hastane odasında onu gördüğüm ilk gün gibi. Tamamen onun merhametinde donup kalırken nutkum tutulmuştu ve aklımı alıp almadığını, bir tür büyü etkisi altında olup olmadığımı şaşkınlık ve neşe içinde merak etmiştim. Çünkü daha önce hiç yeni tanıştığım biri için böylesine güçlü şekilde bir şey yapma ihtiyacı hissetmemiş ve kimseye bu kadar şiddetle çekilmemiştim.

Belki de bahsettiği o cadılar meclisini gerçekten kurmuştu.

Briana burnunu çekip bana baktı. "Jacob, Benny'nin hayatını tamamen değiştirdin. Bildiğinin farkındayım ama

ne kadar sevindiğini tahmin edemezsin. Kardeşim hayata döndü. Yine *kendisi* oldu."

Ona hafifçe gülümsedim. "Güzel." Sonra başımı eğdim. "Nasıl öğrendin?" diye sordum.

Gözlerinin altını sildi. "Gibson'dan. Sanırım ağzından kaçırdı."

Başımı aşağı yukarı salladım. "Ah."

Sanırım bu anlaşılır bir hataydı. Gibson böbreğimi gizlilik içinde bağışlayacağımı bilmiyordu. Onu bugün görmemiştim de.

Bu konuyu sadece on iki saat gizli tutabilmiştik.

"Kimseye söylemezsen sevinirim," dedim.

Briana başını iki yana salladı. "Söylemem. Söylemeyeceğime dair sana söz veriyorum. Gibson bana söylediği için kızgın mısın?"

Ellerimi ceplerime soktum. "Hayır. Bu anlaşılabilir bir hata."

"Ona mesaj atıp söylemelisin. Muhtemelen telaşlanmış olmalı." Briana burnunu çekti.

Başımla onayladım. "Pekâlâ."

Gözlerimin içine baktı. "Bugün günlerden ne, biliyor musun, Jacob?" diye sordu bana bakarak. "Boşanmamın kesinleştiği gün. Bir zamanlar evli olduğumu bilip bilmediğini bilmiyorum."

"Fotoğraflarının bazılarında alyansın vardı."

Briana ellerindeki mendile bakarken başıyla onayladı. "Bugünü güzel kılabilecek bir şey olacağı hiç aklıma gelmezdi." Gözlerini bana dikti. "Ama sonra bu oldu işte." Gözyaşlarının ardından gözlerini kırpıştırarak bana gülümsedi. "Hayatımın en kötü günlerinden biri olması gerekirken hayatımın en güzel günlerinden biri. Bugüne dair hatırlayacağım tek şey sen ve yaptığın iyilik olacak. Çok

teşekkür ederim." Son kelimeyi söylerken sesi boğuk çıktı.

Ne diyeceğimi bilemiyordum. O yüzden hiçbir şey söylemedim.

Sessizlik her zamanki yanıtımdı. Bazı şeyler söylenmeden daha kolay anlaşılırdı. Bazen kelimeler her şeyi karıştırır, bulanıklaştırırdı. Böyle bir ânın kelimelere ihtiyacı yoktu.

Öylece durduk. Ellerim ceplerimdeydi, Briana ise gözlerini silerken etrafına minnettarlık saçıyordu.

Uzun bir süre Amy'nin beni bu şekilde takdir etmesini istemiştim ve bu bile gerçek değildi aslında. Briana sadece minnettar ve heyecanlıydı, zamanla geçecekti. Yine de güzel bir histi.

Telefonumun biplemesi sessizliği bozdu.

Boğazımı temizledim. "Gibson olmalı. Açsam iyi olacak."

Cep telefonumu çıkardım ve ekrana bakınca içimi çektim. Briana'dan gelen duymadığım bir cevapsız çağrı ve annemden beş mesaj vardı. Bu geceyi soruyordu.

Suratımı ekşitmiş olmalıydım ki Briana bir şey söyledi.

"Her şey yolunda mı?"

Yüzümü ovuşturdum. "Hayır. Sana söyleyeceğim şu aile meselesi."

"Ne? Ne oldu? Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

Kahkaha attım. İronik olmuştu bunu sorması.

"Ne?" dedi.

Başımı iki yana salladım. "Bir şey yok."

"Bir şey yok mu?"

Başımı geriye atıp tavana baktım. "Aslına bakarsan, bu konuda bana yardım edebilirsin. Ama senden bunu asla isteyemem."

"Ah, elbette isteyebilirsin," dedi. "Dramatik olmak istemiyorum ama senin için şu anda ölebilirim bile. Neye ihtiyacın var?"

Ona baktım. "Yapamam. Düşünmek bile çok gülünç."

"Söyle bakalım. Gülünç şeyleri düşünmek uzmanlık alanımdır. Bu konuda *gerçekten* çok iyiyim."

Hafifçe güldüm. Sonra nefesimi verdim. "Birkaç aylığına bir kız arkadaşa ihtiyacım var."

Briana bana bakakaldı.

Elimi havaya kaldırdım. "O şekilde değil. Benimle bir düğüne gelmesi için. Ailemin biriyle birlikte olduğunu düşünmesine ihtiyacım var. Erkek kardeşim evleniyor. Eski kız arkadaşımla."

Bana tuhaf bir bakış attı. "Eski... kız arkadaşınla mı?"

"İki buçuk seneden biraz daha uzun süre çıktık. Geçen sene ayrıldık. Üç ay sonra çıkmaya başladılar ve birkaç hafta önce de nişanlandılar. Düğün temmuzda. Hayatıma devam ettiğimi düşünmelerini istiyorum."

"Neden?"

Bir süre ordan gözlerimi kaçırıp bunu nasıl açıklayacağımı çözmeye çalıştım. Tekrar ona dönüp gözlerimi ondan ayırmadım.

"Beni bırakıp *kardeşimi* seçmek onun için kolay olmadı. Kız kardeşlerim onlarla altı ay boyunca konuşmadılar, annemle babam da kardeşimi neredeyse evlatlıktan reddedeceklerdi. Bu olay yılın büyük bir kısmı boyunca ailemi paramparça etti. Nasıl davranacaklarına karar vermek için hepsi *bana* bakacak. Üzgünsem, onlar da üzülecekler ve zaten duygularımı gizlemek için elimden geleni yapıyorum. Mutlu olduğumu ve hayatıma devam ettiğimi düşünmeleri gerekiyor. Yalnızsam, sonraki üç ayı o ikisinden nefret edip etmemeye karar vermek için bir tür kriz yaşamamı bekleyerek geçirecekler. Bu da mutluluklarını azaltacak ve bunun olmasını istemiyorum."

Briana kulaklarına inanamıyormuş gibi bana baktı. "Erkek kardeşinle çıkmak için üç ay beklemiş ve onun *mutlu* olmasını mı istiyorsun?"

"Onu seviyorum," dedim. "Elbette mutlu olmasını istiyorum."

İfadesi yumuşadı biraz. "Sen benden çok daha iyi bir insansın, Jacob Maddox. İnsanlar bana kötü davrandıklarında, onlara daha kötü davranırım."

Kendimi tutamayıp güldüm.

"O hâlde onu unutamadın," dedi. Bu bir sorudan ziyade beyandı.

Duraksadım. Karmaşık bir meseleydi ve dürüst olmak gerekirse, ben bile yanıttan emin değildim.

Hislerimi bulandıran birçok şey vardı. Yarım kalmışlık, reddedilme, çok kısa süre içinde başkasıyla görüşmeye başlamasında ve o adamın Jeremiah olmasındaki ihanet. Ama her şeyi basitleştirmek adına, "Hayır. Unutamadım," dedim.

Briana dudaklarını büzüştürüp başıyla onayladı. "Pekâlâ. Sence çıktığımıza inanırlar mı?" diye sordu.

"Zaten inanıyorlar. Kız kardeşim bizi erzak odasında görünce çıktığımızı sanmış. Düzeltmedim ben de. Biraz paniğe kapıldım. Özür dilerim."

Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Peki tam olarak ne yapmam gerekiyor?"

"Ailemle tanışacaksın. Her ay evlerinde verdikleri yemeğe geleceksin. Sonra nişana, prova yemeğine ve düğüne katılacağız. Hepsi bu."

"Varım."

Gözlerimi kırpıştırarak baktım ona. "Var... mısın?"

"Kesinlikle. Benny'ye böbreğini vereceğin için değil. Bunu zaten kabul ederdim."

İfadem değişti. "Kabul eder miydin? Neden?"

"Geçen sene en yakın arkadaşım Alexis'in düğününde

yanımda bir erkek olması için tek gözümü verirdim. Gece boyunca Doug adında bir adam gitarıyla beni kovaladı. Bana Extreme'in 'More Than Words'* şarkısını söyledi. İki kez. Bir an önce bitmesi için ölü taklidi yapmayı bile düşündüm. Kimse düğünlere tek başına gitmek zorunda kalmamalı."

Gülümsedim ama sonra tekrar ciddileştim. "Emin misin?" diye sordum.

"Son derece eminim."

Ona dikkatle baktım. "Teşekkür ederim," dedim. "Üzerimden büyük bir yük kalktı."

"Güzel. O böbreğe iyi bakmalıyız."

Neşeli bir ses çıkarınca sırıttı.

"İlk buluşma ne zaman?" diye sordu.

"Bu akşam."

Briana'nın yüzü bembeyaz oldu. "Bu akşam mı?!"

"Aile yemeği akşamı. Jeremiah ve Amy orada olmayacaklar. Davetliler ama Amy'nin babasının doğum günü. Bu hem ailemle hem de eski kız arkadaşımla tanışmak zorunda olmadığın tek etkinlik. İstersen, nişan partisine kadar bekleyebiliriz ama herkesle aynı anda tanışmak çok fazla gelebilir."

Briana dudaklarını büküp biraz düşündükten sonra başıyla onayladı. "Pekâlâ. Bu akşam gelebilirim. Beni evden alacak mısın?"

"Alırım."

Bir adım yaklaşıp bana baktı. "Jacob, görüp görebileceğin en iyi kız arkadaş olacağım."

---

* (İng.) Kelimelerin Ötesinde. (ç.n.)

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM
BRIANA

Alexis'le akşam yemeği planımızı iptal etmek zorunda kaldım. Ona neden o gece birdenbire başka bir yerde olmam gerektiğini açıklayamadım, o yüzden ona gerçeğe en yakın olan şeyi, yakışıklı bir adamla randevum olduğunu söyledim. Bu şartlar altında eve erken dönmeye dünden razıydı. Ayrıca, Daniel'ı özlediğini düşündüm.

İşten sonra hemen eve gidip hazırlandım. Alexis gitmeden önce benim için Benny'yi diyalize bağlamıştı ve bu harika olmuştu çünkü vaktim çok kısıtlıydı. Gri, hoş bir bluz ve kot pantolon seçtim. Saçımı ve makyajımı yaptım, Jacob saat tam sekizde beni siyah F-150'siyle evden aldı.

Bu sahte kız arkadaş rolünün işe yaraması için benden *ne* istiyorsa yapacaktım. Hollywood'un bile hiç görmediği, Oscar ödülüne layık bir performans sergilemek üzereydim. Kendimi bu işe o kadar vermiştim ki, Jacob'ın ismini göğsüme dövme yaptırabilirdim. İsterse sahte nişan fotoğrafları için poz da verirdim. Hatta kahrolası sahte bir düğün bile yapabilirdim.

Kapıdaki güvenlik kamerasından geldiğini gördüm, o yüzden Jacob beni almak için eve yürürken ben çoktan dışarı çıkıyordum. İçinde yaşadığım zaman makinesini görmesi için onu eve davet etmek istemedim.

"Merhaba," dedim, araladığım kapıdan dışarı çıkıp sinekliği arkamdan kapatırken.

"Merhaba. Hazır mısın?"

Kot pantolon ve kollarını kıvırdığı siyah, V yaka ince bir kazak giymişti. Çok yakışıklı görünüyordu.

"Bir şişe şarap aldım," dedim, beyaz şarabı göstererek.

"Bayılacaklar," dedi, ellerini ceplerine sokarak.

Biraz gergin görünüyordu. Çenesi kaskatıydı.

Kamyonetine baktım. Teğmen Dan başını arka koltuğun penceresinden dışarı çıkarmıştı.

"Köpeğini getirmişsin!"

Jacob omzunun üzerinden baktı. "Evet. Onu gittiğim her yere götürüyorum."

Köpeği sevmek için patikada hızlı adımlarla ilerlerken, Jacob beni takip etti.

"Çok sevimli," dedim, köpeğin başını okşayarak. Kuyruğunu sallayıp heyecanlı sesler çıkardı. "Kamyonet kullanan adamlardan olduğunu düşünmemiştim," dedim, Teğmen Dan'in kulağını kaşıyarak.

Jacob hafifçe gülümsüyordu ama gülümsemesi gözlerine ulaşmıyordu. "Kulübeyi onarıyorum. Yatağa ihtiyacım vardı."

Saatine baktı. "Yola çıkmalıyız. Sanırım oraya en son biz varacağız."

"Pekâlâ."

Benim için kapıyı açtıktan sonra şoför tarafına geçip arabaya bindi.

"Ailenin evi nerede?" diye sordum, emniyet kemerini bağlarken.

"Edina'da," dedi motoru çalıştırırken.

Başımla onayladım. "Hımm. Şık." Muhtemelen güzel bir evdi. *Benim* yaşadığım yere benzemiyordu.

Evimin dışı da içi kadar çirkin ve köhneydi. Bahçe yabani otlarla kaplıydı, kaldırım çatlamıştı ve evin boyası dökülüyordu. Jacob'ın bu konuda tek kelime etmemesine sevindim.

"Senin ailen nerede yaşıyor?" diye sordu, mahallemden sola saparak.

"Annem Arizona'da, yeni kocası Gil'le birlikte yaşıyor. Babamla görüşmüyorum. Bu arada iyi oldu bu," dedim. "Bana daha fazla soru sor. Oraya varmadan önce birbirimizi mümkün olduğunca tanımaya çalışmalıyız."

"İyi fikir."

"Peki nasıl tanıştık?" diye sordum. "Bunu muhtemelen soracaklar."

"Onlara kız arkadaşıma yakın olmak için yeni bir hastaneye transfer olduğumu söyledim. O yüzden, bu birkaç ay önce tanıştığımız anlamına geliyor; Royaume'de tanışmış olamayız."

"Pekâlâ. Neden Benny'nin Memorial West'in acil servisine geldiğini ve o şekilde tanıştığımızı söylemiyoruz?"

Jacob başıyla onayladı. "Bu hoşuma gitti. Ama hangi acil servis olduğunu söylemeyelim, teknik olarak hikâye gerçek olsun. Bence mümkün olduğunca gerçeklerden sapmayalım. Her şey olabildiğince basit kalsın."

"Katılıyorum. Böbreğini vereceğini biliyorlar mı?" diye sordum ona bakarak.

Jacob başını iki yana salladı. "Onlara söylemeyecektim. Ama senin kulağına gitmesini istemediğim için. Annem Jessica'yla arkadaş. Zander ve Gibson'ı da tanıyor."

"Onlara söyleyecek misin artık peki?"

Jacob omuzlarını silkti. "Sanırım söyleyebilirim," dedi, otoyola çıkarken. "Bu noktada onlardan saklamanın anlamı yok. Hey, kabuklu yemişlere alerjin var mı?" diye sordu.

"Hayır. Peki ya senin? Herhangi bir yiyeceğe karşı alerjin var mı? Hoşlanmadığın şeyler ne?"

"Çok pişmiş yumurtadan hoşlanmıyorum. Kokusuna dayanamam. Dereotunu da sevmem. Bunların dışında, denemeyeceğim çok az şey var. Peki ya sen?"

"Bence yoğurt iğrenç. Ve kavun boğazımı kaşındırıyor."

"Yoğurt ve kavun yok." Bana baktı. "Seni saat kaçta geri götürmeliyim? Benny'yi diyalize bağlayacak mısın?"

"En yakın arkadaşım gitmeden önce o işi halletti." Gülümsedim. "Benny eve döndüğümde gitmişti bu arada. Arkadaşlarıyla kutlama yapıyor. Tıraş bile oldu. Lavabonun her yerine sakalları saçılmıştı. O pisliği yeniden temizlemek zorunda olmanın beni bu kadar heyecanlandıracağını hiç düşünmemiştim."

"Kendi sakal kalıntılarını temizlemiyor mu?" diye sordu, şerit değiştirirken.

"Onları temizleyen erkek var mı? Siz erkekler, dökülen sakallarınızı temizlediğinizi *sanıyorsunuz*. Islattığınız tuvalet kâğıdıyla bir kez silince iş bitmiş olmuyor."

"Aslına bakarsan, ben dökülen sakallarımı temizliyorum," dedi Jacob.

"Hıı-hı. Gözümle görmeden inanmam. Aklıma gelmişken, evin nasıl? Sanırım bunu bilmem gerekir."

"Küçük. Bir yatak odası ve bitkiler için bir oda var."

"*Bitkiler* mi?"

"Bitkileri severim," dedi. "Sen de sever misin?"

"Elbette. Onlarla ilgilenen kişi ben olmadığım sürece. Kaktüs öldürmüşlüğüm var."

"Fazla mı su verdin?"

"Hiç sulamadım. Varlığını unuttum. Anlaşılan, mutfak penceremin kenarı yaşama çöllerden daha elverişsiz."

Jacob neşeli görünüyordu.

Birkaç dakika daha arabayla ilerledikten sonra, hoş bir mahalleye girdik. Teğmen Dan ayaklanıp nerede olduğunu biliyormuş gibi ön camdan dışarı bakmak için yüzünü koltuklarımızın arasına soktu.

"Ailenin evine sık gelir misin?" diye sordum köpeği okşarken.

"Yakın bir aileyiz. Ben onları ziyaret ederim, onlar da beni."

Jacob alnını ovuştururken onu süzdüm. "İyi misin?"

Derin bir nefes verdi. "Sadece biraz başım ağrıyor. Dişlerimi sıkmaktan."

Sonra aniden ön camdan dışarı baktı. Hemen kamyoneti kenara çekip park etti.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Bir şey almalıyım." Torpido gözünden lastik eldivenler ve bir çöp poşeti çıkardı.

"Ah... ne alman gerekiyor?" diye sordum, durduğu sokağa göz gezdirirken. Yerleşim yeriydi. Dikkat çeken bir şey yoktu.

"Hemen dönerim."

Jacob kamyonetten indi ve başımı çevirip aracın arkasına dolaşmasını izledim. Çömelip oluktan bir rakun cesedi alırken, şaşkınlıkla ona baktım. Hayvanın kollarını kaldırıp ters çevirdi. Sonra onu çöp poşetine koydu.

Penceremi indirdim. "Bu tür şeylerle ilgilenen insanlar yok mu?"

"Yeni ölmüş ve güzel bir hayvan," diye seslendi.

"Anlıyorum? Peki bu *neden* bu kadar önemli?"

Jacob rakunu kamyonetin arkasına atıp şoför tarafına döndü ve kamyonete binip eldivenlerini çıkardı. "Özür dilerim. Onu babam için almalıydım."

Ona bakakaldım. "Babana ölü bir rakun mu götürmen gerekiyor?" diye sordum şaşkınlıkla.

Emniyet kemerini taktı. "Babam taksidermist. Bir tabana oturtmak için güzel bir rakun arıyordu."

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. "Bir seri katille aynı araçta olduğumdan endişelenmemem için onu görmezden gelemezdin, değil mi?"

Bana baktı; yüzümdeki ifadeyi yeni fark etmiş gibiydi. "Affedersin. Tuhaf oldu." Biraz utanmış görünüyordu. "Araçtan inmeden önce açıklamam gerekirdi. Üzgünüm. Sadece... gergin olduğumda... çok telaşlanıyorum... ve bazen adımları atlayabiliyorum."

Şapkası elindeydi ve yavru köpek gibi bakıyordu. Yanlış bir şey yapmış gibi kırılgan bir hâli vardı.

İfademin yumuşadığını hissettim. "Gergin olmana gerek yok. Üstesinden geleceğiz. Her şey çok güzel olacak."

Bana inanmıyormuş gibi baktı.

"Göreceksin. Rakun meselesini de merak etme. Dürüst olmak gerekirse, randevularda bundan daha tuhaf şeyler görmüşlüğüm var. Hiçbir sorun yok."

Kendini tutamayıp güldü. Sonra yine biraz ciddileşip gözlerini benden kaçırdı. "Bunu sık sık yaptığımı düşünmeni istemiyorum."

"Yol kenarında ölen hayvanları toplamayı mı kastediyorsun?"

Tekrar bana döndü. "Hayır. Aileme yalan söylemeyi."

Ona doğrudan bakabilmek için oturduğum yerde döndüm. "Jacob, bana ne tür bir insan olduğunu söylemene gerek *yok*. Biliyorum."

Uzun bir süre bana baktı. Yüzünde arada gördüğüm o sakin, düşünceli bakış vardı ama o ifadenin ardında beyninin muhtemelen aşırı çalıştığını fark ettim. Durumu de-

ğerlendirmeye çalışıyor, endişeleniyor, Benny'nin her zaman yaptığını bildiğim gibi aşırı düşünüyordu. Anksiyetesi uğulduyordu. Kimsenin göremediği, içini kemiren bir panik vardı.

Ama *ben* bunu görebiliyordum. Çünkü erkek kardeşimde hayatı boyunca bunu görmüştüm.

Sanırım Benny'nin teşhisi bu yüzden ona bu kadar zor gelmişti. O sadece olanları yaşamakla kalmıyordu. Neler *olabileceğini* de yaşıyordu. Zihninde anksiyetesinin körüklediği sonsuz ihtimaller dolaşıyor, her birini aynı anda gerçekleşiyormuş gibi tecrübe ediyordu, tüm bunlar da içini kemirip onu dehşete düşürüyor ve ona işkence ediyordu. Bir kez o yolda ilerlemeye başlayınca, buna engel olmak çok zordu. Duygusal yıkımın kendi kendini yenileme döngüsüydü bu.

Jacob'ın fedakârca jestinin yörüngesini bozduğu bir şeydi.

Jacob, Benny'ye kendi içinde haykırmayı bırakıp beyninin uydurduğu olası en kötü senaryolar yerine tek bir yöne odaklanması için bir sebep vermişti. Ona *umut* vermişti. Ve bunu yaparken, tedirgin zihnine biraz olsun huzur vermişti.

Kamyonetindeki bu sessiz anda, Jacob'ın içinde bir haykırış olduğunu anlayabiliyordum. Tek kelime etmesine gerek kalmadan bunu anlayabiliyordum. Bugün ailesinin evinde olacaklar konusunda endişeleniyordu. Onun hakkındaki düşüncelerim konusunda endişeleniyordu. Eski kız arkadaşının, erkek kardeşiyle evlenecek olmasını kabullenmekle uğraşıyordu ve muhtemelen yalanımızın ortaya çıkmasından da korkuyordu.

O anda görevimin, onun tüm bu endişelerini dindirmek olduğuna karar verdim. Tampon işlevi görecektim. Duygusal olarak ona destek olacaktım. Kurşun geçirmez bir yelek gibi kendimi üzerine atacaktım. Onu koruyucu bir kalkanla saracaktım.

"Dinle, her şey çok güzel olacak," dedim. "Hazırım. Elmacıkkemiklerimi düzgünce kontürledim. Şarabımız ve ölü hayvanımız yanımızda..."

Dudaklarının kenarları hafifçe yukarı kıvrıldı.

"Gülümseyecek ve yemek yiyeceğiz, kimse ne yaptığımızı anlamayacak, her şey *yolunda* gidecek. İnan bana."

Jacob burnundan derin bir nefes verdi. "Pekâlâ."

Bu kez buna inanmış görünüyordu. En azından inanmak *ister* gibiydi.

Kamyonetle birkaç blok daha ilerledikten sonra, yarım düzine aracın garaj yoluna park ettiği iki katlı, güzel bir evin önünde durduk. Ön camdan eve baktı.

"İçeride tam bir kaos olacak," dedi, neredeyse kendi kendine.

"Pekâlâ. Kaos konusunda iyiyimdir."

"Ben değilimdir," diye homurdandı.

Başımı ona eğdim. "Bir oyun oynamak ister misin?"

Tek kaşını kaldırdı. "Oyun mu?"

"Evet. Bence hoşuna gidecek. Eskiden bu tür davetlere gittiğimizde, Benny'yle bu oyunu oynardık."

"Pekâlâ..."

"Sana popüler bir söz söyleyeceğim. Sen de sözü sohbete dahil etmenin bir yolunu bulacaksın. Onu söylediğin anda, bir süreliğine insanların arasından ayrılabiliriz. Köpekle birlikte gidip merdivende otururuz ya da öyle bir şey yaparız."

Beni süzdü. "Popüler bir söz mü? Ne gibi?"

Dudaklarımı büzüp yan gözle ona baktım. "Örneğin, 'Ben görev başındayken olmaz,'" dedim, sahte İngiliz aksanıyla.

Jacob hafifçe gülümsedi.

"Benny bundan hoşlanırdı çünkü ona bir amaç verirdi ve insanlarla konuşmaya zorlardı."

Jacob düşünceli bir hâle büründü. "Pekâlâ. Deneyeceğim."

"Güzel!" Emniyet kemerimi açtım. "Son dakika ipucu var mı?"

"Evet, büyükbabam ne derse desin ona sigara verme. Oldukça ikna edicidir. Ve ne olursa olsun, anneme seks oyuncaklarından bahsetme. O sohbetten asla kaçamazsın. Kimse seni kurtaramaz."

"Ah, annenle konuşurken seks oyuncakları konusunun açılacağını sanmıyorum."

"Onun bu konuyu ne kadar kolay açtığına inanamazsın," diye homurdandı. Omzunu kapıya yaslayıp Teğmen Dan'i indirmek için kamyonetten indi.

Çantamı alıp kamyonetin önünde yanına geçtim. "El ele tutuşalım mı?" diye sordum kısık sesle. "Yürüyüş yolunda ilerlerken? Belki biri pencereden bakıyordur ya da kapıda güvenlik kamerası vardır?"

Jacob başını iki yana salladı. "Anlaşmanın bir parçası olarak bana dokunmak zorunda değilsin. Bence bunu yapmadan da üstesinden gelebiliriz."

"Benim için sakıncası yok."

Jacob başını iki yana salladı. "Bence böyle idare ederiz."

Kapıya varınca tıklatmadı. Kilitli değildi ve doğruca açtı. Dave & Buster'a* girmek gibiydi. Müzik, kahkahalar, çığlık atan çocuklar, sesi fazla açılmış bir video oyunu ve bir blender sesi duyuluyordu. Yiyeceklerin davetkâr kokusu da cabasıydı.

Antrede bir papağan uçunca başımı eğdim. "Vay canına!"

Portmantonun üstüne konup avazı çıktığı kadar bağırdı: "AŞAĞILIK HERİF!"

"Affedersin," dedi Jacob, şimdiden utanmış görünüyordu. "Bu Cafer."

---

* ABD'de bulunan bir restoran ve eğlence işletmesi. (e.n.)

Sonra nereden çıktığı belli olmayan iki çocuk bize doğru koşmaya başladı. "JJ Amca!" diye aynı anda seslendiler.

Jacob gülümsedi ve kocaman sarılıp onları kucağına almak için çömeldi. Çocuklar kollarını Jacob'ın boynuna doladılar. "Hangi çorabını giydin?"

Jacob gülümseyince, balrengi gözlerinin kenarları kırıştı. "Kurbağalı çoraplarımı giydim, istediğiniz gibi."

"Yaşasın!"

Jacob beni görebilmeleri için onları çevirdi. "Carter, Katrina, bu Briana."

Küçük oğlan bana baktı. "Merhaba."

Gülümsedim. "Selam."

Küçük kız da merakla beni süzdü. "Güzelmişsin."

"Teşekkür ederim," dedim. "Kolyen hoşuma gitti."

Kız karşılık vermedi. Fırlayıp gitmek için aralarında sessiz bir anlaşma yapmışlar gibi Jacob'ın kollarından kıvrılarak kurtuldular. Yere iner inmez, "JJ Amca uzun saçlı bir kızla burada" diye bağıran kasaba tellalları gibi koştular.

Jacob bana baktı. "Onlar Jewel ve Gwen'in ikizleri. Bu gecenin en kolay tanışması olacak."

"Hayvan desenli çorap giymen *çok* sevimli," dedim.

"Bazen karar veremiyorlar ve iki farklı çorap giymek zorunda kalıyorum."

Güldüm.

Sonra yetişkinler antreye akın etmeye başladılar. Bir insan seli gibi koridordan geldiler ve gülümseyip heyecanla beni selamlayarak etrafımı sardılar.

Jacob'ın yanımda gerildiğini hissedebiliyordum ve iyi olduğumu belirtmek için ona uzanıp elini sıkmak istedim ama ailesi bana yaklaşmak için onu kenara itince fırsatım olmadı. Etrafım tamamen sarılmıştı. Bir kedi bacaklarıma sürtünmeye başladı, ikizler kalabalığın etrafında sekiyor-

lardı ve insanlar elimi sıkıp takip edemeyeceğim kadar hızla kendilerini takdim ederlerken, Cafer portmantodan küfürler savuruyordu.

Pembe elbiseli genç ve güzel kız Jane'di. Jewel'la zaten tanışmıştım; eşi Gwen burnu hızmalı, mavi saçlı, Asyalı bir kadındı. Üzerinde kapri pantolon ve sade beyaz bir bluz olan Jill, Jacob gibi kestane rengi saçlı, ufak tefek bir kadındı ve iriyarı kocası Walter'ın üzerinde pit-pull barınağı tişörtü vardı. Elektrikli tekerlekli sandalyesinde oksijen maskesiyle nefes alan yaşlı bir adam gelip bacağıma çarptı, sonra da karşımda oturup gözlerini bana dikti. Biri onu "büyükbaba" olarak takdim etti. Selam verdiğimde, adam beni görmezden geldi.

Jacob'ın babası olduğunu düşündüğüm adam, selam vermeden önce karışıklığın dinmesini bekler gibi kalabalığın arkasında duruyordu. Sonra dökümlü şal desenli bir bluz ve sallanan küpeleri olan, kolları da bileziklerle dolu yaşlı bir kadın kalabalığı yarıp beni kucaklamaya geldi.

Tüm bunların bunaltıcı olduğunu söyleyebilirdim ama annem bizi ziyaret için El Salvador'a götürdüğünde, her aile buluşmasında aynı şeyi yüz kez yapmıştım. Ortalıkta dolaşıp tüm kuzenlerime ve ailelerine selam vermek bir saatimi almıştı. Bu hiçbir şeydi. Üstelik kurallar evrensel ve basitti: Gülümseyip herkesle tanışır ve yaptıkları bir şey varsa nasıl yardımcı olabileceğinizi sorardınız. Bunun nasıl üstesinden geleceğimi biliyordum ve tamamen rahattım. Fakat Jacob'a bakınca, benim adıma panik atak geçirmek üzere olduğunu gördüm. Annesi geri çekilmeden önce, omzunun üzerinden ona güven verecek şekilde gülümsedim.

"Ben Joy," dedi kadın, bana içtenlikle gülümseyerek. Biraz tanıdık görünüyordu ama nereden tanıdığımı çıkaramadım. Belki de Jacob'a benzediği içindi? "Tanıştığımıza çok memnun oldum," dedi.

Gülümsedim. "Ben de çok memnun oldum."

Kalabalığın geri kalanı evin içine dağılmaya başlarken, yaşlı adam bize doğru ilerledi. Eşinin yanında durdu. "Ben de Greg, Jacob'ın babasıyım. Gelmene çok sevindim."

Başımla Jacob'ı işaret ettim; yer açıldığı için artık yanımdaydı. "Buraya gelirken yoldan senin için bir rakun aldık," dedim.

Greg'in yüzü aydınlandı. "Öyle mi?"

"Kamyonette," dedi Jacob.

Babası ellerini ovuşturdu. "Pekâlâ, gidip onu alalım."

Greg yanımdan geçip Jacob'la birlikte ön kapıdan çıkarken, beni büyükbaba, köpek ve Joy'la yalnız bıraktılar.

Bir yerde bir zamanlayıcının alarmı çalmaya başladı.

Joy sesin geldiği yöne doğru baktı. "Ah, çıkarmam lazım." Bana onu takip etmemi işaret etti. "Gel hadi, sana da içecek bir şey ayarlayalım," dedi, Teğmen Dan hemen peşinden koridorda ilerlemeye başlarken.

Parmaklarımı şaklattım. "Tüh," dedim aklıma bir şey gelince. "Şarabı Jacob'ın kamyonetinde unuttuk. Gidip hemen alayım."

"Pekâlâ. Mutfak bu tarafta," dedi, yürümeye devam ederek. Sonra bir kapıdan geçip gözden kayboldu ve yaşlı adamla yalnız kaldım.

Ona gülümsedim ama bana dik dik bakıyordu. "Bana sigara ver, aksi takdirde Jacob'a bana asıldığını söylerim. Beş dakikan var."

Gülmemek için kendimi zor tuttum. "Ne?"

"Bir sigara verip beni çardağa götürecek ve gözcülük edeceksin."

Başımı iki yana salladım. "Bayım, *oksijen* tüpü kullanıyorsunuz."

"Bundan sana ne? Zaten öleceğim! Yarı ölü sayılırım.

Bir sigara. Eğer bana tam bir paket verirsen, sana Mor Kalbimi veririm."

İfademi bozmamak için büyük bir mücadele verdim. "Korkarım, sizin için bunu yapamam."

Yaşlı adam sulu gözlerini kıstı.

O sırada Jacob kamyonetten aldığı şarapla birlikte antreye girdi. Babası yanında değildi. Büyükbabası hemen parmağını bana doğrulttu. "Bana asılıyor bu!"

Jacob duraksayıp bir bana, bir büyükbabasına baktı.

"Doğru," dedim. "Çok yakışıklı. Kendime hâkim olamadım."

Yaşlı adam kaşlarını çattı. Sandalyesiyle üzerime gelecek gibi yaptı. Sonra döndü ve etkileyici bir şekilde gözlerini kırpmadan bana baktıktan sonra antreden ayrıldı.

Sahte sevgilime dönüp gülümsedim. Bu gerçekten *çok* eğlenceliydi.

Jacob şarabı kapının yanındaki banka koyarken yorgun görünüyordu. "Özür dilerim."

Güldüm. "Ne için?"

"Onun için?" Büyükbabasının tekerlekli sandalyesiyle gittiği yönü başıyla işaret etti.

"Yalan söylediğini kim söylemiş?"

Alaycı bir şekilde güldü.

"Sana bunun çok fazla olacağını söylemiştim," dedi.

"Jacob, El Salvador'da birinci dereceden yirmi iki tane kuzenim var," dedim, ayakkabılarımı çıkarıp diğer ayakkabıların yanına koydum. "Bu *hiçbir şey* değil. Rahatla biraz."

Geldiği yöne işaret ettim. "Git ve babanla bir şeyler yap. Ölü rakunun derisini yüzün. Ben de annenle birlikte mutfakta olacağım."

Jacob başını iki yana salladı. "Hayır. Seni onlarla yalnız bırakmak istemiyorum."

"Ne olacak ki?"

Ellerini ceplerine sokup tek kelime etmeden bana bakınca, yine zihnindeki çarkların döndüğünü, felaketle sonuçlanabilecek her türlü senaryoyu düşündüğünü anladım.

"Pekâlâ," dedim. "O hâlde benimle gel. Ama sakin ol. Ben çok iyi vakit geçiriyorum."

Bana inanmadığı aşikârdı.

İçimi çektim. Bu gecenin üstesinden gelebildiğime memnundum çünkü bu çok fazla gelseydi, erkek kardeşi ve eski kız arkadaşıyla tanışmak tam bir felaket olabilirdi.

Burası içekapanık biri için kesinlikle kâbustu. Gürültülü ve kalabalıktı. Küçük bir zaman dilimine sıkıştırılan birçok sosyal beklenti, ailesiyle yeni birini tanıştırmanın stresiyle birleşmişti. Bu rolün üstesinden gelemeyeceğimizi düşünmek de onu endişelendiriyordu.

Bu endişeyi aradan çıkaracağımız için bir dahaki sefere böyle bir sorunu olmayacaktı. Hâlâ diğer şeylerle uğraşması gerekecekti ama en azından ikimiz o zamana kadar bu anlaşmanın pürüzlerini gidermiş olacaktık.

Başımla evi işaret ettim. "Hadi. Bana evi gezdir."

Gruba tekrar katılmadan önce biraz rahatlaması için ona bunu bilerek teklif etmiştim. Bunun doğru bir hamle olduğunu da hemen anladım. Jacob rahat bir nefes verdi ve onu takip etmem için başıyla işaret etti.

Ev kocamandı. Ailenin buluşma noktası olduğu izlenimine kapıldım. Eğlenmek için inşa edilmişti âdeta. Bodrumda ve havuz başında eksiksiz birer bar vardı. Bir su kaydırağı ve hoş bir barbeküsü olan havuz kenarı vardı. Sinema salonları ve yirmi kişilik bir yemek masası olan çok rahat, geniş bir oturma odaları ve bir sürü misafir odaları vardı.

"Hiç burada yaşadın mı?" diye sordum, ikizlerin oyuncaklarının saçıldığı bir misafir odasının kapısının önünden geçerken.

"Burada büyüdüm."

"Aaah," dedim ve dönüp ona gülümsedim. "Bana odanı göster hadi."

"Çocukluğumdaki gibi değil. Artık o odayı babam kullanıyor," dedi.

"Yine de görmek istiyorum."

Holdeki bir kitaplığın önünde durdum. Kitapların arasına sıkıştırılmış çerçeveli fotoğraflar vardı; Jacob'ın sekizinci sınıfta çekilmiş bir fotoğrafını buldum. Saçı her yöne fırlamıştı, diş telleri vardı ve üstçenesi biraz öndeydi.

Vay be. Ergenlik bu adama *otobüs* gibi çarpmıştı. Değişimi şaşırtıcıydı.

"Ah, şuna bak," dedim, bildiğim bir kitabı göstererek. "*Love Shows Up*. Okumuştum bunu." Kitabın sırtına hafifçe dokundum.

"Onu annem yazdı."

Donup kaldım. "*Ne?*"

"Kendisi ilişki danışmanı ve seks terapisti. Çoksatan bir yazar. Klinik seks bilimi üzerine doktora yaptı. Aynı zamanda, kurul sertifikalı bir kadın hastalıkları ve doğum uzmanı."

Yavaşça dönüp ona dehşet içinde baktım. Sonra onu en yakın odaya çekip kapıyı arkamızdan kapattım.

"Lütfen bana şaka yaptığını söyle," diye fısıldadım.

Jacob şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı.

"Annen Doktor J. Maddox mı? Dünyaca ünlü ilişki uzmanı mı? Sen ciddi misin, Jacob? Sence bundan bahsetmiş olman gerekmez miydi?"

Afallamış görünüyordu.

Başımı iki yana sallayarak ona baktım. "Yalan söyleyip söylemediğimizi anlamak resmen onun *işi*."

"Ona yeni çıkmaya başladığımızı..."

"Jacob, penisinin şeklini bile bilmiyorum."

"Şey, sana göstermeyeceğim..."

"Göster demiyorum zaten! Sadece durumu açıklamaya çalışıyorum!"

Elimi göğsüme koydum. "Buraya gelince, babanın bana gece boyunca Brenda ya da Bianca diye hitap edeceğini, benimle havadan sudan konuşacaklarını ve sonra eve döneceğimi, ardından nişan partisine kadar rolümüzü kusursuzlaştırmak için üç haftamız olacağını sanıyordum. Aksine, çoksatan bir *seks* uzmanıyla birlikte iki saatlik ilişki seansındayız. Bana bir kez bakması, seni hiç çıplak görmediğimi anlaması için yeterli olur. Bunu yüzümden okuyacak!" Karamsar bir şekilde ona baktım.

Jacob bunu bir süre düşündü. "Belki de henüz seks yapmamışızdır. İlişkimizi ağırdan alıyoruzdur."

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Mümkün değil. *Kesinlikle* seks yapmış olmamız lazım. Bana yakın olmak için Royaume'ye transfer oldun ama henüz seks yapmadık, öyle mi? Bu nasıl inandırıcı olabilir? Bunu yapmamızın tek amacı onları birbirimizden çok hoşlandığımıza ikna etmek. Yeni kız arkadaşınla çılgınca sevişmiyorsan, Amy'yi nasıl unutmuş olabilirsin?!"

Jacob gülmeye başladı.

"Bu hiç komik değil!"

"Biraz komik!"

"Hayır! Bu arada, bu oda da neyin nesi?!" diye sordum kollarımı iki yana açarak.

Bin tane camdan göz bana bakıyordu. Taksidermiyle doluydu içerisi. TAMAMEN. Ve *tuhaf* bir şeydi bu.

Bir kaplumbağanın sırtına binmiş kovboy şapkalı ve

pantolonlu bir sincap vardı. Büyücü pelerini giydirilmiş ve gözlük takılmış beyaz bir fare kitap okuyordu, boynuzlu bir tavşan ve küçük bir küvette banyo lifiyle sırtını ovuşturan bir gelincik vardı. Progressive reklamlarındaki Flo gibi giydirilmiş ölü bir çakal dikkatimi çekti. Kabarık saç kesimi, kırmızı ruju ve her şeyi tamdı. Epey komikti ama yine de tuhaftı.

"Burası eski odam. Bunlar da babamın eserleri," dedi Jacob. "İlginç parçalarını burada tutuyor."

Karşı karşıya olduğumuz soruna döndüm. "Bu bir felaket, Jacob," diye fısıldadım. "Ya annen bana Instragram'da arkadaşlık talebi yollarsa? Birlikte çekilmiş tek bir fotoğrafımız bile yok. Bugüne kadar hayatında hiç yokmuşum gibi görünüyor." Başımı iki yana salladım. "Buraya paldır küldür daldık. Hakkında bu işin üstesinden gelecek kadar bilgi sahibi değilim. Kaç yaşında olduğunu bile bilmiyorum. Vantilatör açık mı uyuyorsun mesela? Kahveni nasıl içersin? Horlar mısın?"

"Otuz beş yaşındayım. Vantilatör açık uyuyorum," dedi sakince. "Anksiyetem yüksekken kafeinsiz, kremalı ve şekerli kahve içerim ve bildiğim kadarıyla horlamıyorum."

Durumun vahametini anlamadan karşımda duran bu müthiş ve saf adama başımı iki yana sallayarak baktım. "Annenin Jessica'yı tanıdığını söylemiştin, değil mi?" diye sordum.

"Evet. Zander ve Gibson'ı da tanıyor."

"Herkesin karşısında birlikte olmamız gerekecek. İşteyken de çıkıyor gibi davranmamız gerekecek. Benny'ye söylemeliyim. İlişkimizi İnsan Kaynakları'na bildirmeliyiz."

Jacob'ın yüzü düştü.

"Merak etme, benim için sorun değil," dedim. "Sadece bu sandığımdan daha büyük bir durum."

Jessica'nın Joy'la çok sık görüşmediğini ve Ondan Nef-

ret Ediyorum'dan Ona Âşığım'a geçmeme değinmemiş olmasını umdum.

"Oyunumuzu ciddiye almamız gerekecek, Jacob. Hem de çok. Annen kitabında samimiyetin küçük detaylarda olduğunu yazıyor," diye fısıldadım. "Odaya girdiğimizde, elini belime koyman ya da birlikteyken yüzünü bana dönmen anlamına geliyor bu. Bana dokunmalısın. Bunu bilerek yapmalısın ama hiç düşünmeden yapmışsın gibi görünmeli; bana dokunmak hoşuna gittiğinden, bu senin için çok doğal bir şeymiş gibi. Benim de aynı şeyi yapmam gerekecek."

Jacob ellerini ceplerine soktu. "Pekâlâ..."

"Birlikte daha fazla vakit geçirmeliyiz," diye fısıldadım. "Annen gecenin sonunda bunun numara olduğunu anlamazsa bile, bu işte iyi olmazsak Amy üç hafta içinde anlar. Evini görmem gerekecek. Senin de *benim* evimi görmen." Son cümlede yutkundum. "Her gün birlikte öğle yemeği yemeliyiz."

Dudaklarının kenarının seğirdiğini görür gibi oldum.

"Belki de kulübeye gelmelisin," diye önerdi.

"EVET. *Her şeyi* yapacağız."

Yavaşça nefesimi verdim. "Tanrım. Seks oyuncakları konusunda beni uyarmana şaşırmamalı." Gerçi bu konuda annesiyle konuşmak isteyebilirdim...

Joy'un kitabını okumuştum. İki kez. Güzeldi. Alanına hâkimdi. Aynı zamanda, bana Nick'ten ne kadar az ilgi gördüğümü keşfettiren kitap olmuştu. Uzun zamandır bazı şeylerin ne kadar ters gittiğini de bu sayede anlamıştım. Sorunun bende olduğunu sanıyordum. Bozulan şeyin ne olduğunu bilmememe rağmen bir şeyi tamir etmeye çalışıyordum.

Sonra da ne olduğunu öğrendim.

"Aralarına dönmeliyiz," dedim, dudağımı kemirerek.

Harika. Şimdi gergin olan *bendim*. İkimiz de gergindik. Bu muhteşemdi gerçekten.

"Affedersin. Bunu neden düşünemediğimi bilmiyorum," dedi üzgün bir şekilde.

Umursamazca elimi sallayıp Doktor J. Maddox'ın evinde olduğum için paniğe kapılmamaya çalıştım. En önemli detayları unutmak ancak bir erkekten beklenebilecek bir şeydi zaten.

Jacob ne yapacağını bilmiyormuş gibi bir süre öylece durdu. Sonra elini cebinden çıkardı ve elini tutmak zorunda olmama üzülüyormuş gibi bana uzattı.

Mahcup ifadesini görünce burnumdan hafifçe nefes verdim. Bu konuda kendisini kötü hissetmesini istemiyordum. Annesinin kim olduğunu bilseydim bile ona yardım ederdim. Sadece, tanıdığım herkese bir erkek arkadaşım olduğunu söylemek beklenmedik bir durumdu. Bu performansın bu kadar uzayacağını beklememiştim. Dışarıda söylediklerimde ciddiydim: Birbirimize dokunmak benim için hiç sorun değildi.

Ona güven verircesine gülümsedim. "Her şey yolunda gidecek, Jacob. Halledeceğiz."

Elini tuttum ve birbirimize temas eder etmez midemde hafif hafif kelebeklerin uçuştuğunu hissedince şaşırdım.

Ona ilk kez dokunmuyordum. Daha önce ona erzak odasında sarılmıştım ama bu sadece gösteri amacıyla olsa da daha samimi gelmişti. Ensemin kızardığını hissettim.

Boğazımı temizledim. "Dudaktan öpüşmek yok," diye fısıldadım.

"Öpüşmek yok," diye bana katıldı.

Sonra "erkek arkadaşım" beni odadan çıkardı.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM
JACOB

Mutfaktaydık. Jill, Jane, Jewel ve Gwen tezgâhta oturmuş şarap içiyorlardı ve makineden kestikleri makarnaları kurutma rafına asıyorlardı. Walter tabakları yıkarken, annem bir tencereyi karıştırıyordu. Babam atölyesinden dönmüştü ve sarımsaklı ekmek yapıyordu. Büyükbabam pencereden bahçeye bakan sandalyesinde oturuyordu. Mezeler masaya yerleştirilmişti. Anneme en yakın arkadaşının Noel hediyesi olarak verdiği penis şeklinde bir şarküteri tahtası ve Edible Arrangement tabağı vardı.

Mutfağa girdiğimizde, Briana hemen tabakları kurulamaya başlamıştı.

Bunu yaptığını görünce biraz rahatladım. Aile yemeklerinin doğal olarak toplu bir çaba gerektirdiğini anlıyor gibiydi.

Birçok şeyi anlıyordu. Son birkaç saat içinde anksiyetem tam güç geri gelmişti. Bugüne dair her beklenmedik detayla birlikte kartopu hız kazanıyordu.

Böbreğimi vereceğimi açıklamaya hazır değildim. Sorun değildi ama bu hazır olmadığım bir zihinsel vites değiştirmeydi. Çıktığımız bu "randevu" için de aynı şey geçerliydi.

Briana'dan benim için bunu yapmasını istemeyi planla-

mamıştım ve her şey gerçekleşirken, tüm bunları işlemden geçirmeye ya da bu saçmalığı gerçekten yapacağım fikrine alışmaya fırsatım olmamıştı. Üstüne üstlük, yaptığımız şeyden hoşlanmayacağımı hiç beklemiyordum.

Daha önce aileme hiç yalan söylememiştim. Bunu iyi bir sebep için yaptığımı bilsem de açığa çıkma korkusu beni telaşlandırmak için yeterliydi.

Bu işi becerebilirsek, yalanımız herkesin işine yarayacaktı. Ama yakalanırsak, ailem ne kadar çaresiz olduğumu anlayacaktı. Amy'yi unutamadığım ve kendimi iyi hissetmediğim için yalan söylediğimi düşüneceklerdi. Gerçek bir kız arkadaş bulamadığım için bir tane uydurduğumu sanacaklardı. Bana acımalarına dayanamazdım. Çok büyük bir riske girmiştim. Ayrıca, Briana'dan bunu yapmasını istediğim için de berbat hissediyordum kendimi.

Bir yanım bana borçlu hissettiğini biliyordu ve bundan hoşlanmıyordum, çünkü bunu yapmayı kabul ederken gerçekten ne hissettiğini asla bilemeyecektim. Onun için bir külfet miydi? Dişlerini sıkıp buna tahammül mü ediyordu? Elimi tutmak zorunda olmaktan rahatsızlık duyuyor muydu? Bu saçma talebimi yerine getirmek zorunda hissetmemek için Benny'nin böbrek donörünün kim olduğunu öğrenmemiş olmayı mı diliyordu?

Donörün ben olduğumu bilmeden önce bu kararı vermiş olmasını tercih ederdim, çünkü o zaman bunu yapmayı gerçekten istediğini bilirdim. Kendisini buna mecbur hissettiğinden o kadar endişeleniyordum ki, evinden onu almaya gidene kadar her şeyi iptal etmeye hazırdım.

Ama artık oyuna başlamıştık ve geri dönüş yoktu.

"Ayrılsak" bile yalanı başlangıç noktasının ötesine götürmüştük; aslına bakılırsa, yalanı ilerletip bir gösteriye dönüştürmüştük. Daha da kötüsü, ondan buna dahil olma-

sını istememdi. Onu yalanıma ortak etmiştim. Onu yalancı yapmıştım.

Ama olan olmuştu artık. Ailem söz konusu olduğunda, bir yandan bunun yapılabilecek en doğru şey olduğunu kabul ederken, öte yandan suçluluk duymaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu.

Tüm bu stres elektrik tellerini devreye soktu. Çıtırdayıp kıvılcımlar saçıyor ve parmaklarımdan fışkırıyorlardı. Eve yaklaştıkça, durum iyice kötüleşmişti. Sonra yol kenarındaki *ölü hayvanı* almak için durmuştum çünkü otomatik pilota bağlayıp beni olduğumdan daha tuhaf gösterecek bir şey yapmam gerekiyordu. Ardından ailemin tüm acayiplikleri bizi kapıda karşıladı. Cafer, büyükbabam ve aşırı hevesli ailem. İçimden çıkmaya çalışan bir çığlık gibi bana baskı yaptıklarını hissedebiliyordum.

Ama Briana bulaşıkları kuruluyordu ve ailem onunla sohbet edip gülüşüyordu.

Annemin kim olduğunu öğrendikten sonra gerildiyse bile bunu belli etmedi. Söylemeyi neden akıl edemediğimi bilmiyordum. Belki de, diğer her şeyle çok meşgul olduğum için en önemli husus dikkatimden kaçmıştı. Ama Briana toparlanmış görünüyordu. Rahattı ve oynadığımız bu oyun bana kolay ve ikna edici geldi; bu planı düşündüğümden beri, üzerimden bu yük kalktığında, herkes iyi olduğuma inandığında hissedeceğimi hayal ettiğim rahatlığı ilk kez hissediyordum. Gerçekten de biraz daha iyi *hissetmiştim*. Çünkü artık bunu tek başıma yapmayacaktım.

Makarna için bir tencereye su doldurmaya koyuldum ve Briana bana gülümsedi.

Gülümseyerek karşılık verdim ben de.

Tuhaftı, çünkü bir organ verdiğime inanmak Briana Ortiz'in şu anda tüm ailemle birlikte bu mutfakta olduğu-

nu ve kız arkadaşımmış gibi davrandığını kabul etmekten daha kolaydı. Amy, Jeremiah'la evleneceği için bunu yaptığına inanmak daha da zordu. Sanırım bir sene önceki ben şimdiki benin bilincine sadece otuz saniyeliğine sahip olsaydı, "Ne oluyor ya?!" diye düşünmek öldürürdü beni.

"Pekâlâ," dedi Jewel, biraz daha makarna hamuru açarak. "Bize nasıl tanıştığınızı anlatacak mısınız?"

Briana sırıttı. "Ah, bu *çok* güzel bir hikâye. Jacob, benim anlatmamın sakıncası var mı?"

Tencereyi ocağa koyup ateşi yaktım. "Hayır. Anlatabilirsin."

Briana hafifçe zıpladı ve elinde bulaşık beziyle mutfaktakilere döndü. "Erkek kardeşim hastanedeydi ve koridorda onun odasına doğru koşuyordum, o sırada odaların birinden çıkan bir adama çarptım. Telefonunu kırdım."

Hafifçe güldüm.

Herkes bana baktı. "Doğru," dedim. "Telefonumu kırdı."

Briana anlatmaya devam etti. "O kadar acelem vardı ki, özür dilemek için durmadım bile. Ona doğru düzgün bakamadım. Beş dakika sonra, bir doktor kardeşimin hastane odasına girdi; çarptığım adamdı ve *çok* tatlıydı. Biraz beceriksizdi... Ama 'Ne kadar yakışıklı olduğumun farkında değilim' diyen bir sevimliliği vardı."

Yanaklarımın kızardığını hissettim. Kimsenin görmemesi için bir tencere kapağı arıyormuş gibi yaptım.

"Onun hakkında ne düşündün?" diye sordu Jane, ben elimde tencere kapağıyla dolaptan dönerken.

Briana bana bakıp bekledi.

Uzun bir süre duraksayıp ne diyeceğimi düşündüm. Sonra doğruyu söylemenin en iyisi olduğuna karar verdim.

"Onun gördüğüm en güzel kadın olduğunu düşündüm."

"Aaaaaah!" dedi kız kardeşlerim aynı anda.

Briana gülümsedi. "Ama ona numaramı vermedim," dedi.

"Neden?" diye sordu Jane.

Briana ellerini havaya kaldırdı. "İstemedi."

"*Çok* utangaçtır," dedi Jill.

Jewel başıyla onayladı. "Kesinlikle."

Briana onlara hınzır bir şekilde gülümsüyordu. "Ne yaptı, biliyor musunuz? Bana mektup yazdı."

Jill nefesini tuttu. "*Mektup* mu yazdı?"

Briana başını onaylar anlamda salladı. "Evet."

"*Çok* romantik," dedi Jane.

"Jacob'ın el yazısı çok güzeldir," dedi annem, pesto sosunu karıştırırken. "Hep öyle düşünmüşümdür."

"Neden mektup yazdın?" diye sordu babam.

Herkes bana baktı.

Yanıtı dikkatle düşündüm. Sonra doğruyu söylemenin daha iyi olacağına karar verdim tekrar. "Onunla konuşmak istedim ama bunu nasıl yapacağımı bilemedim."

Briana gülümsedi. "Mektubuna yanıt verdim. Sonra bana tekrar yazdı. Tek düşünebildiğim, bir sonraki mektubun ne zaman geleceğiydi... Sonra Instagram'da onu buldum ve bana telefon numarasını vermesi için ona mesaj attım. Kulübedeydi. Onu aradım ve günün yarısını telefonda geçirdik."

Jill şaşkın görünüyordu. "Kulübedeyken seninle mi konuştu?" Bana döndü. "Orada telefonun çekmiyordu."

Boğazımı temizledim. "Yolun ilerisindeki restoranda oturuyordum."

Bunun üzerine Briana şaşırdı. "Restoranda mıydın? Ama... üç saat konuştuk."

Tekrar boğazımı temizledim. "Biliyorum." Duraksadım. "Seninle konuşmak istemiştim."

Uzun bir süre gözlerimin içine baktı. Sonra daha fazla uzatmamaya karar verip hikâyeye devam etti.

"Bana çıkma teklif etmedi," dedi, hâlâ merakla bana bakarak. Gözlerimi ondan kaçırmak zorunda kaldım. "En sonunda, ona birlikte öğle yemeği yemeyi teklif ettim ve gerisi malum."

Tüm kadınlar bana gülümseyip içlerini çektiler.

Pekâlâ, buraya kadar gayet iyiydi.

Sonraki yarım saat boyunca herkes gelişigüzel bir şekilde sohbet etti. Su kaynadığında makarnayı haşlamaya başladım, mezeler de masaya yerleştirildi ve yemek için yerlerimize geçtik.

Büyükbabam her zamanki gibi annemin yanına oturdu ama bu tam karşımızda olacağı ve o konumu Briana'ya dik dik bakmak için kullanacağı anlamına geliyordu. Neyse ki Briana rahatsız olmuş gibi değildi.

"Peki ne işle meşgulsün?" diye sordu annem Briana'ya, ona bir tabak sarımsaklı ekmek uzatırken.

"Jacob gibi acil servis doktoruyum," dedi, iki dilim ekmek alıp tabağı bana uzattı.

"Biliyor musun, Jacob doktor olmayı hiç istemedi," dedi annem. "Hep veteriner olmak istemişti."

Briana bana baktı. "Bunu görebiliyorum. Neden olmadın?"

Sarımsaklı ekmekleri Jane'e uzattım. "İstismara uğramış ya da ihmal edilmiş hayvanları görmeye dayanamazdım."

Briana güldü. "Biz de bunun yerine, istismara uğramış ve ihmal edilmiş insanlarla uğraşıyoruz."

"İnsanlar daha fazla yardım bulabiliyorlar."

Briana başıyla onayladı. "Doğru."

"Peki annen ve baban ne işle meşguller?" diye sordu babam.

"Babam ben sekiz yaşındayken bizi terk etti. Ama annem hemşire. Emekli oldu. On sekiz yaşındayken El Salvador'dan buraya göç etmiş."

"Ah! İspanyolca biliyor musun?" diye sordu babam.

Yanıtı bilmediğimi fark ettim. Briana haklıydı. Hazır değildik.

Briana başıyla onayladı. "Evet. Anadilim."

"Hmong* da benim anadilimdi," dedi Gwen. "Okulda çok zorlandım."

"Ben fena değildim," dedi Briana omuzlarını silkerek. "Sanırım annem için daha zordu. Burada ailesi yoktu." Briana, Walter'a dönüp gömleğini işaret etti. "O barınakla mı çalışıyorsun?"

"Oranın sahibiyim."

Briana gülümsedi. "Çok iyiymiş."

"Evet, şu anda neredeyse otuz köpeğimiz var. İlkbahar ayları en kötüsü."

"Bağışta bulunurum. Venmo'n** ne?" diye sordu Briana telefonunu çıkararak.

Walter onu barınağın sitesine yönlendirirken, Cafer masanın altında, ayaklarımızın arasında dolaştı. Kendi kendine konuşup bildiği tüm kötü lafları tekrarlarken, aralarına *Bieber* kelimesini sıkıştırıyordu. Bu özellikle dehşet vericiydi çünkü kız kardeşlerime göre, bu anne babamızın güvenlik sözcüğüydü***. Briana'nın bunu sormaması için *Tanrı'ya* dua ettim.

Papağanın ayak parmaklarımın üzerine çıktığını hissedebiliyordum. Briana'nın ayaklarına ne zaman geçtiğini ise hemen anladım çünkü yanımda şaşkınlıkla tiz bir ses çıkardı.

"Jacob'ın bebeklik fotoğrafları var mı?" diye sordu Briana, ayağına tüneyen papağana tepki vermemek için mücadele ederken.

"Ah, *bir sürü* var," dedi annem, büyükbabama servis ya-

* Bazı Asya ülkelerinde konuşulan bir dil. (e.n.)

** ABD'de kullanılan bir tür mobil ödeme servisi. (e.n.)

*** Genellikle seks sırasında bir tarafın durmak istediği zaman kullandığı sözcük kastediliyor. (e.n.)

parken. "Yemekten sonra gösteririm. Üçüncü sınıf Cadılar Bayramı kostümünü görene kadar bekle. O kadar sevimli ki."

İçimden inledim.

Briana benimle ilgileniyormuş gibi görünmeye çalışıyordu ama ilgilenmediğine emindim. Buna mecbur kaldığı için kendimi kötü hissediyordum. Güzel bir çocuk *değildim*. Tuhaf ve sivilceli bir tiptim. Ergenliğe on beş yaşımda girmiştim.

Briana'nın ise okuldaki en havalı çocuklardan biri olduğuna emindim. Onun tipsiz bir dönemden geçtiğini hayal edemiyordum. Acil servise hükmettiği gibi muhtemelen okuluna da hükmetmiş olmalıydı. Popüler ve çok sevilen bir çocuk olduğunu düşünüyordum. Onun gibi kızlar benimle asla konuşmazlardı ya da belki de ben onlarla konuşmaktan fazla korkardım.

Çok fazla şey değişmemişti.

"Jacob küçükken nasıl bir çocuktu?" diye sordu Briana anneme, makarnasını çatalına dolarken.

"Ah, çok uslu bir çocuktu," dedi annem, tabağına salata koyarken. "Küçük yaşta bile kendi kendine yetebiliyordu. Tek başına *saatlerce* oyun oynayabilirdi. Kucağa alınmaktan hoşlanırdı, çok hassas bir çocuktu. Giysilerindeki etiketlere ya da saçının ıslak kalmasına dayanamazdı. Hatırlıyor musun, Greg? Onu kaşındıran hiçbir şey giyemezdi."

Babam başıyla onayladı. "Evet. Üzerinde etiket olmayan iç çamaşırları almak zorunda kalırdım, aksi takdirde onları çıkarıp ortalıkta çıplak dolaşırdı."

Jewel güldü. "Okulda altına kakasını yaptığını hatırlıyorum."

"Jewel!" diye çıkıştı Jill.

Jewel'a ters bir bakış attım.

Gözlerini devirdi. "Ne? Yirmi beş sene önceydi. Aşın bunu artık."

"Sadece sekiz ya da dokuz kez oldu," dedi Jill. "Sanki her gün yapmış gibi konuşuyorsun."

"Çocuklar..." dedi Jane, benim adıma utanmış gibi.

Yüzüm kıpkırmızı oldu ve yanımda oturan Briana şarabından büyük bir yudum aldı.

"Midesi sık sık bozulurdu," diye açıkladı annem. "Sürekli hemşirenin ofisindeydi, zavallı şey. Bu tuvalet eğitimini biraz zorlaştırdı. Ama çok tatlı bir oğlandı, gerçekten."

Cafer masanın altından tiz bir sesle, "BIEBER!!!" diye avazı çıktığı kadar bağırınca, herkes kıkır kıkır güldü.

Papağanın sesleri, etiketsiz iç çamaşırları ve birinci sınıf ishal hikâyesi arasında, tortop olup ortadan kaybolmak istedim. Sanki ailem beni kimin daha çok utandıracağına dair bir yarış içindeydi ve papağan bile buna dahildi.

Teğmen Dan yanımda yattığı yerden kalkıp başını kucağıma koydu. Onu okşamaya başladığımda ise Briana elini elimin üstüne koyup hafifçe sıktı. Babamın taksidermi odasında olduğu gibi yüreğim ağzıma geldi.

Ona baktığımda, nazikçe bana gülümsediğini gördüm.

"Biliyor musunuz," dedi masaya dönerek. "Zeki çocuklara tuvalet eğitimi vermenin daha zor olduğuna dair bir çalışma okumuştum."

Jewel bir süre bunu düşündü. "Evet. Doğru olabilir. Jacob çok zekidir."

Jill başıyla onayladı. "Kesinlikle."

"Eskiden arkadaşlarıma abimin dâhi olduğunu söylerdim," dedi Jane. "O tanıdığım en zeki insan. Bir seneyi atlamamış mıydı?"

"Evet," dedi babam. "Ve tıp fakültesini de rahatlıkla bitirdi."

Briana tekrar elimi sıktı. Hafifçe gülümsedim. Annemle babam o sırada, masanın öteki tarafında çözemediğim bir şekilde bakıştılar.

Bir saat sonra gecemiz sona erdi. Annem Briana'ya sadece bir fotoğraf albümü gösterebildi. Tatlı olarak da ona

üzerinde kavun olan Edible Arrangement tatlısı uzatınca, sohbete önceden kararlaştırdığımız popüler sözcüğü katmayı başardım. "Ben görev başındayken olmaz!" dedikten sonra, meyve sanki fırlayıp Briana'yı ısıracakmış gibi üzerine atıldım. Bu benim için gecenin tuhaf finaliydi.

Sonrasında, Briana bana verdiği sözü tutup kedisine mama vermek için eve dönmesi gerektiğini söyleyince, oradan ayrılabildik.

Hepsi ona sarıldı çıkarken. Ondan gerçekten hoşlanmış görünüyorlardı; böyle olacağını biliyordum. Bu işi başarmıştık. En azından bugünlük.

Bununla birlikte, böyle bir şey yapmayı kabul ederek Briana'nın ne kadar pişman olduğunu merak ediyordum...

YİRMİNCİ BÖLÜM

BRIANA

Jacob kapıya kadar bana eşlik ettiğinde saat neredeyse on buçuktu.

"Tam bir kâbustu," dedi, ellerini ceplerine sokarak. "Dayandığın için teşekkürler."

"Ne?" dedim, anahtarlarımı bulmak için çantamı karıştırırken. "Ben *çok* eğlendim. Bence iyi iş çıkardık. Gerçi, popüler sözcüğün ağzından çıktığı an biraz aniydi." Anahtarlarımı çıkarıp ona döndüm. "Bir dahaki sefere, geçiş konusunda biraz daha çalışabilirsin ama yine de on üzerinden altı veriyorum."

Eğlenmiş gibiydi.

"Ayrıca, o Cadılar Bayramı fotoğraflarında *çok* sevimliydin. Denizkızı olduğuna inanamıyorum."

"Deniz*erkeği*," dedi alaycı bir ciddiyetle. "Deniz*erkeğiydim*."

Benim gülmem üzerine Jacob da güldü ve gözlerinin kenarları kırıştı. Onu gevşemiş görmek hoşuma gidiyordu. Gece sona erdiği için hafiflemiş gibiydi. Ölümle burun buruna gelip de kurtulduktan sonra rahatlamış gibi bir hâli vardı.

"Tuvalet eğitimiyle ilgili söylediğin şey için teşekkür ederim," dedi. "Görünüşe bakılırsa, benimle dalga geçmek aileye kabul töreninin bir parçası olmalı."

"Evet, o kısmı uydurdum. Ama bağlam açısından doğru. Oldukça zekisin."

"Uzun bir süredir tuvalet eğitimim olduğunu bilmeni isterim. Bununla fazlasıyla gurur duyuyorum."

Ben tekrar kahkaha atınca, Jacob bana mahcup bir şekilde gülümsedi.

Kahretsin, çok yakışıklıydı. Klişe gibi görünüyordu ama gülümsemesi gerçekten etrafı aydınlatıyordu. Işıl ışıl ve göz kamaştırıcıydı ama bunu pek sık yapmıyordu. O gülümsemeyi gerçekten hak edip ortaya çıkarmanız gerekiyordu.

Benimse hak etmek hoşuma gidiyordu.

Bu bir randevu olsaydı, çok eğleneceğimi fark ettim. Gerçekten iyi vakit geçirmiş olurdum. Bu adamla eve gidebilirdim.

Neden randevu uygulamalarında bu tür adamlar yoktu?

Ama nedenini hemen anladım. Çünkü Jacob kendisini ortaya atamayacak kadar içekapanıktı. O tür uygulamalara üye olsa bile, içimden bir ses bana duygusal birliktelik olmadan cinsel ilişkiye girebilecek biri olmadığını söylüyordu ama benim de ilgi duyduğum tek erkek tipi buydu. Profilinde muhtemelen hayat arkadaşını aradığı, evlenip çocuk sahibi olmak istediği yazardı. Onu sola kaydırırdım.

Ama yine de manzaranın tadını çıkarabilirdim.

"Yarın işteki herkese söyleyeceğiz," dedim. "Muhtemelen Jessica'ya haber vermek için onunla öğle yemeği yiyeceğim."

Jacob başıyla onayladı. "Pekâlâ."

"Ne zaman gelip evimi görmek istiyorsun?"

Kapıya baktı. "Şimdi göremez miyim?"

"*Hayıır.*" Başımı iki yana salladım. "Hayır, hayır, hayır. Önce temizlik yapmalıyım."

Adaçayı yakmalı, döşemeleri parçalamalı ve sekizinci sınıfta odama astığım posterleri kaldırmalıydım.

"Pekâlâ," dedi Jacob tekrar. "Cuma işten sonraya ne dersin?"

"Tamamdır."

Sonra orada öylece durup birbirimize baktık. Ağlama odasında yaptığımız gibi.

Birbirimize zarar vermeyeceğimizi kabul ettiğimizde olduğu gibi.

Gece ılık ve sakindi. Bir yerlerde kurbağalar vıraklıyor, cırcırböcekleri ötüyordu. Verandanın ışığında gece kelebekleri uçuşuyordu. Lamba direğinin yanındaki, her yeri sardığı için artık gerçekten budamam gereken leylak da iyice açmıştı.

Verandadaki salıncak kısmen davetkâr görünüyordu. Ona kalmasını söylemek ve onunla oturup biraz sohbet etmek istedim. Fakat ikimizin de sabah işe gitmesi gerekiyordu ve insanlarla vakit geçirmek onu muhtemelen yormuş olmalıydı. Ama onunla biraz daha vakit geçirebilirdim gerçekten. Ondan hoşlanmıştım.

Jacob da aynı şeyi düşünüyormuş gibi salıncağa baktı. Sonra boğazını temizleyip başparmağıyla omzunun üzerinden arkasını işaret etti. "Gitmeliyim."

"Evet. Haklısın." Saçımı kulağımın arkasına attım. "Yarın görüşürüz."

"Yarın görüşürüz." Başka bir şey daha söyleyecekmiş gibi en üst basamakta duraksadı. Sonra vazgeçip kamyonetine doğru ilerledi.

Gidişini izlerken kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Jacob?"

Kaldırımda durdu ve arkasına dönüp o nazik, kahverengi gözleriyle bana baktı.

"Sırf benimle konuşmak için gerçekten üç saat boyunca restoranda mı oturdun?"

Sessizleştiğinde yaptığı şeyi yaptı.

Bu duraksamaların koruyucu bir refleks olduğunu fark etmeye başlıyordum. Söyleyeceklerini her zaman iyice düşünüyordu. Sanki sözlerini tartıyor, neyi açıklayacağına karar veriyordu.

Jacob bir kaleydi âdeta. İnsanlara sık sık içini açmadığı izlenimine kapıldım. Ama oraya girmem *gerekiyordu*. Birincisi, bu oyunu ailesi için ikna edici kılmalıydık. İkincisi, bana içini açmasını gerçekten *istiyordum*. Onu tanımayı çok istiyordum.

İlgimi çekiyordu.

Ne tür bir insan eski sevgilisini ve küçük kardeşini onların bencil seçimlerinin sonuçlarından korumak isterdi ki? Kendisinden önce ailesinin hislerini düşünebilirdi?

Kim ismini açıklamadan bir yabancıya böbreğini verirdi?

Zander, Jacob'ın insana neyi var neyi yoksa verebileceğini söylemişti ve artık Jacob'ın nasıl biri olduğunu bildiğim için bu benzetme son derece yetersiz kalıyordu.

Kendine özgü ahlak kuralları vardı.

Ondaki zarafet bende yoktu. Ahlaki tarafım şimdilik yapım aşamasındaydı. Geçmişe gidip bebek Jacob'a sarılmak istedim. Lisede arkadaşı olmak ve ona zorbalık yapan herkese cehenneme gitmelerini söylemek istedim. Bir bakıma, Jewel'a da cehenneme gitmesini söylemek istiyordum...

Bir saniye daha bekledikten sonra sorumu yanıtladı. "Evet," dedi. "Üç saat boyunca bir restoranda oturdum."

Ona bakarak başımı iki yana salladım. "Ama... *neden*?"

Kaldırıma bakıp anahtarlarıyla oynadı. "Seninle konuş-

mak istemiştim," dedi sadece, daha önceki yanıtının aynısıydı. Tekrar gözlerini bana dikti ve öylece durup birbirimize baktık.

Birbirimize zarar vermiyorduk.

Bunun hiçbir anlamı yoktu ama. O gün ben de onunla konuşmak istemiştim ve bir amacım yoktu. Ayrıca, başka birine âşıktı. Bu yüzden buradaydık. Ama yine de midemin düğümlenmesine sebep olmuştu.

Belki de midemin düğümlenmesinin sebebi, Jacob'ın her nedense beni sevmiş olmasıydı. Ve Jacob'ın beni sevmesinin bir anlamı olmalıydı çünkü o çok utangaçtı. Başka birinin evcil hayvanının kendi sahibi yerine gelip sizin ayaklarınızın dibinde oturması ve size seçilmiş kişi olduğunuzu hissettirmesi gibi bir şeydi bu. Bende bir şey bulmuş gibiydi ve bu bana kendimi biraz özel hissettirdi. Ama ne bulduğunu aklım almıyordu.

"Pekâlâ," dedim. "Güzel. Ben de seninle konuşmak istemiştim."

Jacob dudaklarının kenarları seğirirken, gözlerini ayakkabılarına dikti. "İyi geceler."

"Evet. İyi geceler."

Kamyonetine binip uzaklaşmasını izledikten sonra içeri girdim.

"Ondan nefret ettiğini sanıyordum," dedi Jessica hemen.

Ertesi gün kafeteryada öğle yemeği yiyorduk. O tavuklu salata yiyordu, ben de Sezar dürüm almıştım.

"Sanırım aramızdaki cinsel gerilim yüzünden öyleydi."

Jessica gözlerini kısarak bana baktı.

"Evet, aşk ile nefret arasında çok ince bir çizginin olduğunu söylerler. Anlaşılan doğruymuş. Kimin aklına gelirdi?"

"İş arkadaşlarından biriyle asla çıkmayacağını söylüyordun."

"Bu bir kuraldan ziyade prensipti."

Jessica dudaklarını büzdü ve çatalını bir çeri domatese saplayıp beni süzerek onu yavaşça çiğnedi.

Bu sabah resmi açıklamayı yapmıştık. Gibson'a söyledik; hem şaşırmış hem de rahatlamış gibiydi çünkü böbrek meselesini ağzından kaçırsa da bu artık Jacob erkek arkadaşım olduğu için bana zaten kendisinin söyleyeceği anlamına geliyordu.

Sanırım Jacob durumdan bahsettiği için oyunumuzdan haberi olan tek kişi Zander'dı. O yüzden ben de Jacob'a en yakın *arkadaşımla* bunu paylaşıp paylaşamayacağımı sordum, o da adil olduğu için kabul etti.

İlginç bir telefon görüşmesiydi.

Alexis kulağa romantik komedi filmi gibi geldiğini söyledi ve yatak sahnesine sıra geldiğinde ona haber vermemi istedi.

Jacob'ın tüm ailesi bana Instagram'da arkadaşlık isteği göndermişti. Artık "ilişkimizi" herkese açıkladığımıza göre, orada fotoğraflarımızı paylaşmaya başlamamız da gerekecekti.

İşten dönünce evi temizlemeye başladım. Jacob yarın evimi görmeye gelecekti. Açıkçası, evin görünümü konusunda yapabileceğim çok fazla şey yoktu. Kirli değildi, sadece çok eskiydi.

Ama odamda bazı yenilikler yapabilirdim. Öncelikle, annemin bana on beşinci yaş günümde aldığı rüküş yatak örtüsünün altında uyumama gerek yoktu. Karanlıkta parlayan fosforlu yıldızları tavandan sökebilirdim. Ayrıca, her yere asılı *Smallville* posterlerine ihtiyacım yoktu. Tom Welling'i ürkütücü bir şekilde takıntı hâline getirmiştim bir zamanlar.

Hepsini toplamaya başladım. On dört yaşımdayken ısrar ettiğim camgöbeği duvar boyası yirmi senedir güneş gördüğü için posterlerin etrafında solmuştu. Yeni bir yatak örtüsü almak istedim ama onun için vaktim yoktu.

Geri çekilip acınası odama baktım ve Jacob'a nasıl görüneceğini fark ettim. Utanç vericiydi. *Üzücüydü.*

Posterleri çöpe atıp pes ettim.

Yatağıma yığılırken, cep telefonum bipledi.

Jacob: Yarın akşam yemeği için plan ne?

Ben: Bilmem. DoorDash'ten bir şeyler sipariş edebiliriz.

...Jacob yazıyor...

Jacob: Bu konuda daha fazla bilgiye ihtiyacım var.

Onu aradım. Hemen açtı.

"Senin aklında ne var?" diye sordum, merhaba bile demeden.

"Pek umurumda değil. Sadece ne yiyeceğimizi bilmek hoşuma gider."

Anksiyetesi yüzündendi kesin. Muhtemelen kendisini neye hazırlaması gerektiğini bilince daha iyi hissediyordu. Bunu da aklımın bir köşesine yazdım.

"Pekâlâ," dedim. "Taco Bell'e ne dersin?"

Jacob homurdandı. "Mecbur muyuz?"

"Ne? Neden olmasın? Uzun zamandır Taco Bell'den bir şey yemedim. Nick eve gelirken bana sürpriz yapardı. Çiçeklerle birlikte Taco Bell getirirdi."

"Taco Bell mi? Romantik bir gece deyince aklına bu mu geliyordu Nick'in? Herkesin ishal olması mı?"

"Taco Bell'i *severim*. Bu arada, istemediğin hâlde birinin sana yemek getirmesi kadar sevgi dolu bir jest yoktur. İstemediğin hâlde yemek getiren bir adam düşünceli ve naziktir. Doğal bir besleme-bakma eğilimi vardır, karşı tarafla ilgilenir. Son derece etkileyicidir. Taco Bell *olsa* bile."

"Nick kulağa iyi biri gibi geliyor."

"Pisliğin tekidir."

Jacob kahkaha attı.

"Oradan ne sipariş edeceğiz?" diye sordu, sesinde hâlâ kıkırdama tınıları varken.

Omuzlarımı silktim. "Bir *chalupa* ve acı soslu iki Taco Supreme."

"Onlar gelmiş geçmiş en kötü takolar."

"Gönül ferman dinlemez, Jacob."

Duraksamasında bir gülümseme gizliydi. "Karşı teklif sunabilir miyim?" diye sordu.

"Sunabilirsin."

"Juicy Lucy. Ben alırım. Evine vardığımda, peynir yenilebilecek kadar soğumuş olur."

Bu, Juicy Lucy'den bir şey yerken göz önünde bulundurulması gereken bir detaydı. Köftenin arasına kızarmış peynir koyularak hazırlanan bir hamburger yapıyorlardı. Soğuması çok uzun sürerdi.

"Olabilir," dedim.

"Pekâlâ. Sana menüyü yollarım. Başka ne yapacağız?"

Sırtüstü uzanıp tavana baktım; tam tepemde pirinç ve sahte ahşaptan çok eski bir vantilatör vardı. "Bilmiyorum. Televizyon izleyebiliriz? Rahat takılacağız. Üzerimde pijamalarım olacak. Makyajsız ve sutyensiz olacağım, o yüzden abartı giyinme. İstersen Teğmen Dan'i getirebilirsin, kedimiz köpeklerden korkmuyor."

"Pekâlâ."

"Bu arada uyarayım, evim çok *çirkin*."

"Anlaşıldı," dedi. "Nereye park edeceğim?"

"Ufak araba bölmesinin arkasındaki garajın önüne."

"Pekâlâ. İshale sebep olacak yiyecekler getirmiyorum diye kızmadın, değil mi?"

"Çok kızdım. Ama sana kızdığımda, böbrek kozunu kullanabilirsin."

Jacob güldü, sonra da kapattık.

Bir dakika sonra bana Teğmen Dan'in bir fotoğrafını gönderdi. Köpeğin dili dışarıdaydı ve gülümsüyor gibi görünüyordu. Sırıttım. Cooter'ın taşındığından beri nadiren gündüz vakti ortaya çıktığı anlardan birinde koridorda çekilmiş fotoğrafıyla karşılık verdim. Hâlâ günün büyük bir bölümünü saklanarak geçiriyordu.

Jacob gözlerinden kalpler saçan bir kedi emojisi gönderdi. O gece ondan en son aldığım mesaj buydu.

Ertesi gün Jacob ile ben acil servisteki tek doktorlardık ve bu stajyer doktorlarla ilgilenecek kimse olmadığı için öğle yemeğini birlikte yiyemeyeceğimiz anlamına geliyordu. Gelgelelim, öğle vakti grafik bilgisayarımın yanına, kesekâğıdına iliştirilmiş bir not bıraktı.

Sevgili Briana,

Zevksizliğine diyecek laf yok. Ama gönül ferman dinlemez.

En içten dileklerimle,
Jacob

Kesekâğıdını açtım. Taco Bell'den bir şeyler almıştı.

Kahkaha attım ve başımı kaldırıp baktığımda, acil servisin öteki tarafında gülümseyerek beni izlediğini gördüm. Ona bir öpücük gönderdim, o da yakalamış gibi yaptı; Jacob standartlarına göre, alışılmadık şekilde şakacı bir hareketti. Beni çok güldürdü. Birkaç hemşire ve hasta *aaaaaah* diye iç geçirdiler.

Âşık rolünü oynarken çok iyi iş çıkarıyorduk. Herkes bize inanıyordu.

Mola verdikten sonra bilgisayarına bir not bıraktım.

Akşam eve geldiğinde banyodaysam, sevdiğim şeyi yerken öldüğümü ve buna senin sebep olduğunu bil.

Saygı ve sevgilerimle,
Briana

Bana acı sos bile almıştı.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM
JACOB

Juicy Lucy yiyeceğimizi bildiğim için yemekleri alıp da Briana'nın evine vaktinde varabileceğim şekilde evden ne zaman çıkacağımı dikkatle planladım. Google Haritalar'dan evi buldum. Benim için hazır olmama ihtimaline karşı erkenden orada olmak istemiyordum. Oraya erken varırsam, kararlaştırdığımız vakte kadar arabamda beklemeyi planlıyordum ama onun garaj yolunda değil, sokağın ilerisinde bir yerde olacaktım. Yoksa eve yanaştığımı görebilirdi ve sonra kapıyı tıklatmamış olmama rağmen dışarıda olduğumu bilmek onu telaşlandırır, bu da *beni* strese sokardı.

Gelgelelim, son hastam üzerime kustuğu için geç kaldım.

Tüm planım yirmi yedi dakika aksadı. Yirmi yedi dakika geciktim. Bu durum beni telaşlandırdığından, ona mesaj atıp olanları anlatmama ve Briana gecikmemi umursamamasına rağmen arabayı evinin önüne çektiğimde hâlâ gergindim.

Saat neredeyse sekizde kapısını tıklattığımda, anksiyetem hafif hafif baş göstermişti. Ama Briana kapıyı açınca, tamamen dindi ve sonra bir anda yok oldu.

Üzerinde kafatası desenli, siyah yün pijama altı ve *Her Şey Berbat* yazan lacivert bir tişört vardı. Saçını tepesinde dağınık topuz yapmıştı ve söylediği gibi sutyensizdi.

Durum bu kadar gayriresmiyken gergin hissetmek zordu. Genel olarak onun yanında gergin hissetmenin zor olduğunu anlamaya başlıyordum. Çoğunlukla onunla vakit geçirmek değil, onu görmeden önceki anlar beni strese dokuyordu ve sebebi her şeyi aşırı düşünmemdi.

Aşırı düşünmek demişken...

Dün gece anne babamın evinde söylediği şeyi düşünüp duruyordum. Briana mektuplarımı sabırsızlıkla beklediğini söylemişti. Bunu hikâyemizi destelemek için söyleyip söylemediğini merak ediyordum. Çünkü *ben de* o mektupları sabırsızlıkla bekliyordum. Hem de çok.

Sanırım böbreğimi vereceğimi öğrenmeden önce olduğu için o mektupları önemsiyordum. Mektuplar hakkındaki düşünceleri Benny için yapacağım şeyle ilgili değildi, onlar sadece bizim aramızdaydı. Minnet duygusundan bağımsızdı.

Artık minnet duygusundan etkilenmeyen hiçbir şey olmayacaktı. Söylediği ya da yaptığı herhangi bir şeyin rol mü yoksa bana karşı kendini borçlu hissettiği için mi olduğunu bilemeyecektim.

Keşke bunu daha iyi çözüp ne olduğunu bilebilseydim.

Mektuplar gerçekten hoşuna mı gitmişti? İlişkimizin gerçekçi görünmesi için uğraşmasaydı, bu gece burada olur muydum? Geçen gece telefonda konuşur muyduk? Sahte ilişkimizden dolayı, kendisini mecbur hissettiği için fazladan ne kadar zamanını alacaktım?

Bunu bilememekten nefret ediyordum.

"Selam," dedi Briana, kapıyı ardına kadar açıp Teğmen Dan ve beni içeriye alarak. Antreye girince, köpeğimi okşamak için çömeldi ve Teğmen Dan tek ön ayağı üzerinde sıçrayıp tiz sesler çıkardı. Briana'yı sevmişti.

Briana köpeğimin başını okşarken, etrafıma baktım. Ev hakkında şaka yapmıyordu. Gerçekten... *eskiydi.*

Eski şeyler hoşuma giderdi. Kulübem de eskiydi. Fakat burada iyi yaşlanmış, nostaljik türden bir eskilik söz konusu değildi. Bu demode ve bir an önce tadilattan geçmesi gereken bir eskilikti. Yerde kahverengi, tüylü bir halı vardı ve tavan patlamış mısır dedikleri, dokulu, delik deşik gibi bir yapıdaydı. Parlak pirinç ayakları olan cam bir sehpa vardı. Köşede, ucuz ve eğri panjurlarla örtülü pencerenin yanında kocaman bir kedi ağacı duruyordu. Oturma odasındaki pembe çiçek desenli kanepenin üzerinde kalın bir plastik vardı ve üzerine simli çerçeveye oturtulmuş bir Meryem Ana tablosu asılıydı.

Briana ellerini beline koyup benimle birlikte eve göz gezdirdi. "İşte burası."

"Bu ev..."

"Sakın bana yalan söyleme. Düşündüm de... hayır. Yalan söylesen daha iyi."

Hafifçe güldüm.

Briana başıyla kanepeyi işaret etti. "Hadi yiyelim. Evi daha sonra gezdiririm."

Ayakkabılarımı çıkardım ve Briana kanepeye ilerledi. Pijama altını ters giymişti.

"Pijaman ters," dedim, peşinden giderken.

"Biliyorum. Dışı daha tüylü. Modayla ilgili püf noktalar için beni takip et."

Gülümsedim.

İşe giderken giydiğim kıyafetleri giymeye karar vermiştim; gri tişört ve siyah Nike spor pantolon.

Buna karar vermem bile bir günümü almıştı.

Briana kanepeye oturup yanındaki mindere hafifçe vurdu. Yerime oturunca, altımdaki plastik gıcırdadı. Yiyecekleri sehpaya çıkarmaya başladım ve Briana televizyonu açarken Teğmen Dan ortalığı kokladı. Kanepenin toz etek-

liğini koklamaya başlayıp kuyruğunu salladı. Muhtemelen kedi oradaydı.

Yere oturup sırtımı kanepenin minderine yasladım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Briana.

"Kedinle tanışmaya çalışıyorum."

"Aşağıda mı?"

"Sanırım."

Ona bir hamburger verdim. Briana da battaniye alıp kucağına koydu. Sonra bacağını altına alınca, dizi sırtıma değdi.

Fark etmemiş gibi yaptım ama fark etmiştim. *Gerçekten* fark etmiştim.

Bundan sonra fiziksel temas kaçınılmazdı. Zorunlu temaslardı ama yine de temastı işte. Bunu ailemin karşısında yapmamız gerekecekti.

Diğer şeyler hakkında hissettiklerim bu konuda da geçerliydi. Hoşuma gidiyordu ama onun da hoşuna gidip gitmediğini bilmemekten nefret ediyordum.

Televizyonun sesini açtı. İki aktör bir otoparkta yürürlerken, arkalarındaki bir bina havaya uçuverdi. "Bu tür şeyler beni mahvediyor," dedi Briana, kumandayı bırakıp yiyecek paketini açarken.

"Tam bir saçmalık," dedim.

"O şekilde uzaklaşamazlar. Hiçbir şey olmasa kulak zarları patlar," dedi Briana.

"Basınç değişikliği akciğerlerini yırtabilir. Yumuşak doku hasarı olur."

Briana bir tane kızarmış patates yedi ve bunu biliyor olmam ve bu konuda şikâyet edebilmemiz hoşuna gitmiş gibi bana gülümsedi.

"Google'da tanışma oyunlarını araştırdım," dedi Briana. "Bence Hangisini Tercih Edersin'i oynamalıyız."

Keyifsizce güldüm.

"Ne oldu?" diye sordu Briana.

"Amy'nin oynamak istediği en son oyun Penis'ti," diye homurdandım, dişlerimle bir ketçap paketinin kenarını koparırken.

"Biri utanıp vazgeçene kadar halka açık bir alanda giderek daha yüksek sesle penis diye bağırılan oyun mu? Bu senin için tam bir kâbus olmalı."

Başımla onayladım. "Evet. Aynen, öyle. Ne yazık ki pek eğlenceli değilim."

Briana dudak büktü. "Eğlencelisin. O oyun çok saçma. Sana başka ne tür eziyetler etti? 'Konuşmalıyız' diye mesaj atmaktan hoşlanıyor muydu?"

Duraksadım. "Aslına bakarsan, evet."

Briana gözlerini devirdi.

"Geçen sene bana sürpriz bir doğum günü partisi düzenledi," dedim. "Neden öylesine dehşete kapıldığımı anlayamadı çünkü orada sadece ailem ve Zander vardı, bir de en sevdiğim pastadan almıştı." Başımı iki yana salladım. "Partilerden hoşlanmam. Özellikle de benim için verilen ve zihnen hazırlanma şansım olmayan partilerden hiç hoşlanmam. Üçlü bir kâbus gibiydi."

Briana kızarmış patateslerden birinin ucunu ısırdı. "Derdi neymiş onun ya? Seni üç haftadır tanıyorum ama ben bile bundan nefret edeceğini biliyorum."

Hamburgerimden küçük bir parça ısırıp onu kanepenin altına uzattım. Bir dakika sonra yumuşak bir ağız alıverdi. "Onun suçu değildi. Hep iyi niyetliydi. O sadece insanların arasında olmaktan hoşlanan biri, partileri sever. Her şeyi berbat eden bendim."

Briana'nın beni incelediğini hissedince ona baktım. "Ne?"

"O tür şeylerden hoşlanmaman senin suçun değil, bunu biliyorsun değil mi? Sende bir sorun yok."

Buna nasıl karşılık vereceğimi bilemedim.

Briana bana doğruca bakabilmek için oturduğu yerde döndü. "'Bir balığı ağaca tırmanma kabiliyetiyle yargılarsan, tüm hayatını aptal olduğunu düşünerek geçirir,' sözünü hiç duymuş muydun?"

"Evet..."

"Anlaşılan, Amy ağaçlarda dolaşmaktan hoşlanıyor."

Hafifçe güldüm.

"Ağaca nasıl tırmandığın konusunda seni asla yargılamayacağım, Jacob. *Ender* bir balık olduğunu da bilmelisin."

Briana gözlerini bana dikince, gülümseyip bakışlarımı kucağıma çevirdim. Bunu duymaya ihtiyacım olduğunu bilmiyordum. Ama varmış.

Amy'yle aramda geçenlerin çoğu yüzünden kendimi o kadar suçlamıştım ki buna başka bir gözle bakmak aklıma gelmemişti. Bir an için gerçekten de ağaca koyulmuş bir balık olabileceğime inanma izni verdim kendime.

"Pekâlâ," dedi Briana, tekrar kanepeye yaslanarak. "Hangisini Tercih Edersin oynuyoruz. Hazır mısın?"

Hamburgerden bir parça daha koparıp kanepenin altına uzattım. "Hazırım."

"Yarı insan yarı at olmayı mı yoksa yarı insan yarı deniz erkeği olmayı mı isterdin?"

"At ya da balık kafalı bir insan olmayı mı kastediyorsun?"

"Aynen öyle."

Bunu düşündüm. "Yarı insan yarı at olmayı tercih ederdim. Gözlerimi kırpmama fikrinden hoşlanmıyorum."

"Ya da nefes alamamak. Suda yaşamak zorunda kalır ve iyice büzüşürsün."

Kıkırdadım.

"Sıra sende," dedi Briana, hamburgerinden ilk ısırığını alırken.

"Google'da soruları araştırmalıyım. Birdenbire aklıma hiçbir şey gelmiyor," dedim, telefonumu çıkarırken.

Hangisini Tercih Ederdiniz sorularından oluşan bir listeye göz attım. "Pekâlâ. Uçan maymunlarla mı yoksa sonsuz sayıda karıncayla mı savaşmak isterdin?"

Briana yutkundu. "Uçan maymunlarla," dedi hiç düşünmeden. "Karıncaların arkası kesilmez. Bu çok kolaydı, başka bir soru daha sor."

Listeye tekrar baktım. "Dokunduğun her şeyin tarihini bilmek mi yoksa hayvanlarla konuşabilmek mi isterdin?"

Briana suratını ekşitti. "İkisini de sevmedim. Hayatımın geri kalanı boyunca çözülmemiş sırları çözmek zorunda kalırdım her türlü. Ama seçmek zorunda olsaydım, hayvanları seçerdim."

"Çözülmemiş sırları sevmez misin?"

"Severim ama bunun işim olmasını istemem. Cinayet sırlarını sadece eğlence olsun diye çözüyorum."

Ona neşeli bir bakış attım.

"Sıra bende," dedi Briana. "Çocuğuna dilediğin bir ismi mi verirdin, yoksa on sekiz sene boyunca ücretsiz kablosuz internet karşılığında ona bir internet hizmet sağlayıcısının ismini mi verirdin?"

Güldüm. "Ne yani? Xfinity gibi bir şey mi?"

"Evet."

"Xfinity o kadar da kötü değil."

"O hâlde evet mi diyorsun? Bunu yapar mıydın?"

"Verecekleri ücretsiz kablosuz internet ne kadar?"

Briana başını salladı. "İlk çocuğuna onların ismini vereceğin için en değerli paketi alacağını düşünürsek... ayda yetmiş beş, belki yüz dolar olmalı?"

"On sekiz sene boyunca bu yaklaşık yirmi bin dolar kâr demek. Evet. Bunu yapardım."

Briana bana hayretle baktı. "Yirmi bin dolar kâr etmek için çocuğunun tüm hayatı boyunca böyle bir isimle yaşamasına izin mi verirdin? Şahsen ben çocuğumun öyle bir ismi *olmaması* için yirmi bin dolar öderdim."

"Ne? Ona CenturyLink adını vermiş değilim. Xfinity güzel bir isim."

"Disney filmlerindeki atlardan biriysen fena değil."

Ona bakmak için oturduğum yerde dönüp ciddi bir ifade takındım. "Xfinity'nin üzerine düşeni yapmasında bir sakınca yok. Çocuk bakımı masraflıdır."

"Vay canına. Bu kadar kolay satın alınabilmen çok üzücü. En azından kızın Google'da terapistleri araştırabilecek."

"Ona bir lakap takabiliriz ve on sekiz yaşına girince, ismini resmen değiştirebilir."

"Lakabı ne olacak? Şifre mi?"

Sırıttım. "Sen olsan, kızına hangi lakabı takardın?"

"Ava," dedi hiç düşünmeden.

"Neden Ava?"

"Çünkü o isim hoşuma gidiyor. Bir gün köpeğim olursa, ismini Ava koyacağım."

O sırada kedi kanepenin altından çıktı.

Briana gözlerini kırpıştırarak baktı ona. "Daha neler..."

Cooter önce beni, sonra Teğmen Dan'i kokladı. Ardından dönüp kafasını elime sürterek onu sevmeme izin verdi. "Merhaba."

Briana başını iki yana salladı. "Bunu nasıl *başardın*?" diye sordu ağzı açık bir şekilde. "Haftalardır saklanıyor."

"Yavaş hareket ederek, kısık sesle konuşarak ve yiyecek vererek," dedim, kediyle alçak sesle konuşarak.

Briana üç tane kızarmış patates alıp onları ketçaba batırdıktan sonra uçlarını ısırdı. "Etkilendim."

Ona bakıp gülümsedim; onu etkileyen bir şey yapmış olmak hoşuma gitmişti.

"Hayalindeki randevu nasıl?" diye sordu, kızarmış patatesten bir ısırık daha alarak. "Çıkıyormuşuz gibi davrandığımız süre içerisinde neler yapıyoruz?"

Omuzlarımı silktim. "Bunu."

Briana bana baktı. "Gerçekten mi? Bunu mu seviyorsun? Sadece takılmak?"

"Bayılırım."

Briana başını onaylar anlamda salladı. "Ben de. Ama yeterince hakkı verilmiyor. Doğa yürüyüşleri ve kamp yapmak da hoşuma gider bir de."

"*Evet.*"

"Nick hiç benimle yürüyüşe çıkmak istemezdi," dedi. "Hep tek başıma gitmek zorunda kaldım."

"Ben gelirim seninle," dedim, biraz fazla aceleci davrandığım için pişman olarak. Benden ona katılmamı istememişti.

"Aman Tanrım, *çok sevinirim.*"

Dudaklarımın kenarları yukarıya kıvrıldı. "Kulübenin yakınlarında çok güzel patikalar var."

"Pekâlâ, bu bir randevu o zaman. Ah! Aklıma gelmişken. Sanırım tüm randevu uygulamalarımı silmeliyim. Birinin beni Bumble ya da o tür bir şeyde görmesini ve seni aldattığımı düşünmesini istemiyorum." Briana telefonunu çıkardı. "Sen de kendi telefonundakileri silmelisin. Hemşirelerden biriyle eşleşme ihtimaline karşı."

"O tür uygulamalar kullanmıyorum."

Briana telefonunun üzerinden bana baktı. "Gerçekten mi? Hiç mi?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır."

"Amy'yle nerede tanıştın?"

"İşte. Ondan önceki kız arkadaşımla da işte tanıştım."

"Vay canına. İnternette flört etme dehşetinden kendini kurtarmışsın," dedi. "Çok şanslısın."

"Nasıl bir şey olduğunu bile bilmiyorum. Hiç kullanmadım," dedim.

"Benimkini görmek ister misin?"

"Elbette," diye yanıtladım, kalkıp kanepede tekrar yanına oturarak. Kedi de beni takip edip kucağıma atladı.

Briana birkaç kez ekranda parmağını gezdirdikten sonra uygulamada kendi profilini açıp telefonunu bana verdi.

Minnehaha Şelalesi'nde gri beyzbol şapkası ve güneş gözlüğüyle çekildiği fotoğrafını profil fotoğrafı yapmıştı.

Profili kısaydı. Sosyal içici, sigara içmiyor, çocuksuz ve çocuk istemiyor. Kısa bilgisinde şöyle yazıyordu:

Gelişigüzel bir ilişki arıyorum. Birlikte eğlenceli şeyler yapabileceğim birini. Tako sevmeli. Google'da sizi araştıracağımı ve bu konuda çok iyi olduğumu bilmenizi isterim, o yüzden iddia ettiğiniz kişi değilseniz, zahmet etmeyin. Ciddi bir ilişki istemiyorum, fikrimi değiştiremezsiniz; âşık olmayın.

"Ciddi bir ilişki istemiyor musun?" diye sordum ona bakarak.

"Hayır."

"Şimdi mi? Yoksa hiç mi?"

"Hiç."

Ah.

Boşanması o kadar kötü mü olmuştu? Amy de beni incitmişti ama pes etmeyecektim. Henüz bir ilişkiye hazır değildim ama eninde sonunda olacaktım.

Telefonunu ona geri verdim. "Orada yalan söylemişsin."

"*Hangi* konuda?"

"Tako sevdiğini yazmışsın. Sevdiğin şey gerçek tako değil."

İçerlemiş gibi bir ifade takındı. "Ah, kes şunu."

"Miden ne durumda? Her şey yolunda mı?" diye sordum, elimi kedinin sırtına koyup ona sırıtarak.

"*İşine bak*, Jacob. Kedilere fısıldayan adam. Bir gün seni Taco Bell'e götüreceğim ve karşında onlardan on tane yediğimde, bundan tiksinmeyecek, aksine çok etkileneceksin."

Kahkaha atmaya başlayınca, Briana da benimle birlikte güldü.

Tanrım, bu çok kolaydı.

Onun da bunun ne kadar kolay olduğunu anlayıp anlamadığını merak ettim. Belki de onun için tüm arkadaşlıklar böyleydi. Benim için değildi ama. Biriyle tanışır tanışmaz bu şekilde sohbet edebilmek benim için sıradışıydı.

Briana'yla birlikteyken, nedense en iyi hâlim ortaya çıkıyordu.

Gülmeyi bırakıp kucağımda oturan Cooter'a gülümsedi. "Sen ve eski kız arkadaşın neden ayrıldınız?" diye sordu kediyi okşarken.

Derin bir nefes verdim. "Açıklaması zor."

Bekledi.

"Sanki... bir tür sahne malzemesiydim."

"*Sahne malzemesi* mi?"

"Evet. Sanki o ana karakterdi, ben de yardımcıydım. Her şey ondan ibaretti. Ne yapmak istediği, neden hoşlandığıyla. Benim sadece yanında olmam gerekiyordu. Nihayet bu konuda bir şey söyleyince de çekip gitti." Keyifsizce güldüm. "İşin komik yanı, Jeremiah onun *gerçekten* yardımcı karakteri. Ve kardeşim bundan memnun. Aynı şeylerden hoşlanıyorlar ve Jeremiah, Amy ne istiyorsa, ona olanak sağlamaktan mutluluk duyuyor."

"Ah, bunu kesinlikle anlıyorum. Annem ve Gil de öyleler. Adam onu yavru köpek gibi takip ediyor. Kardeşin ve Amy nasıl tanıştılar bu arada?" diye sordu.

"Birlikte çalışıyorlar. Aslında onlar önceden tanışıyorlardı, biz daha sonra tanıştık. Amy çocuk doktoru, kardeşim de Memorial West'in çocuk bölümünde hemşire."

"Hastaneden bu yüzden mi ayrıldın?"

"Bu yüzden ayrıldım." Derin bir nefes daha verdim. "Peki ya sen?" diye sordum. "Nick'le neler oldu?"

Briana dudaklarını birbirine bastırdı ve bana bakmak yerine kediye baktı. "Eh. On iki senedir birlikteydik. On senedir de evliydik. Bunun son iki senesini bir arkadaşımızla gizli bir ilişki yaşayarak geçirdi. Öyle işte."

Yan gözle ona baktım. "Üzgünüm."

"Evet. Çok kötüydü. Kelly ve ben birlikte vakit geçirirdik. Neredeyse her gün bana mesaj atardı; bu her şeyi iyice iğrençleştiriyor. Duygusal ilişkilerinin fiziksel ilişkilerinden daha uzun süre devam ettiğine eminim. Sanırım evliliğimizin büyük bir bölümü boyunca Kelly olmamı diliyordu." Briana hafifçe güldü. "Bundan Alexis dışında kimseye bahsetmedim. Utanç verici."

"Hayır, değil. Nick'in zevksiz, Kelly'nin de zayıf karakterli olduğunu gösteriyor bu sadece."

Briana başıyla onayladı ama bana bakmadı.

"Her neyse. Sonra Nick beni olabilecek her şekilde perişan etmeye devam etti. Evlendiğimizde ev zaten onundu ve tapuda ismim yoktu. Büyükannesine aitti ve o ev için evlilik sözleşmesi imzalamamı istemişti, o yüzden oradan hiçbir şey kalmadı. Evin içindeki eşyaların yarısı benimdi. Onlar hakkımdı. Ama ikisi de orada yaşıyordu ve tüm eşyalar kirlendiği ve midemi bulandırdığı için hiçbirini istemedim, maddi karşılığını alabilmek için bir sene boyunca mahkemede onunla mücadele etmek zorunda kaldım."

Briana ifadesizleşti.

"Sevdiğin birinin senin hayatını yakıp kül ettikten sonra kendi yoluna devam ettiğini görmek çok zor."

Yüzünü inceledim. "Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum. Amy hiç çabalamamıştı bile. Bir kez terapiye gittik. Oradan çıktı ve hepsi bu. Benden ayrıldı."

Briana gözlerini kırpıştırarak bana baktı. "*Aynı* gün mü?"

Başımla onayladım. "Aynı gün. Arkasına bile bakmadı."

"Ne oldu o terapide?"

"Ne kadar mutsuz olduğum konusunda dürüst davrandım."

"O da pes ederek mi karşılık verdi yani?" Briana başını iki yana salladı.

Gözlerimi ondan kaçırdım. "Uzun bir süre ihanete uğradığımı hissettim," dedim. "Sonra Jeremiah'la çıkmaya başlayınca, bir kez daha ihanete uğradım. Ardından nişanlandılar ve daha fazla acı çekemeyeceğimi anladım."

Briana bir süre sessizleşti. Sonra bana baktı. "Ne düşünüyorum, biliyor musun? Kusursuz uyumu düşünüyorum. Organ bağışında kusursuz uyum diye bir şey olmadığını bilir misin? Her şeye rağmen organın reddedilme ihtimali vardır, mesela sen ve Benny için her şey mükemmel bir şekilde denk gelmiş olsa da. Hiçbir şey kusursuz *değildir*. Sadece diğerlerine kıyasla işe yarama ihtimali daha yüksek olan eşleşmeler vardır. Belki siz de öyleydiniz. Yürüyebilirdi ama tüm hayatınızı bunun için uğraşarak geçirirdiniz."

"Belki de. Haklı olabilirsin." Ona baktım. "Peki ya senin kusursuz uyumlu olduğun kişi dışarıda bir yerdeyse? Onu aramayacak mısın?"

Briana alaycı bir şekilde güldü. "Çok geç. Pes ettim. Bir ömür boyu yetecek kadar üzüntü çektim." Gözlerimi ona diktim ama Briana gözlerini kaçırdı.

"Her neyse. Amy'nin kıskanmasını istemem çok mu üzücü?" diye sordu. "Bu meseleye kendi üzüntümü yansıtıyor olabilirim ama senden vazgeçtiği gün için pişman olmasını istiyorum. Onunla tanıştığımda, tam anlamıyla Morticia ve Gomez Addams gibi davranmalıyız. Sanki birbirimize doyamıyormuşuz ve yol üzerinde kaçamak yapmak için mola vermişiz gibi."

"Bence artık ne yaptığımı umursayacak noktayı çoktan aştı. Ama bu oyuna bağlılığını takdir ediyorum."

Evin bir yerinde bir kapı kapandı. Basamaklar gıcırdadı ve Benny hole indi.

Briana neşelendi. "Hey, nereye gidiyorsun?"

Benny sehpanın öteki tarafında durdu. "Justin'in evine. PlayStation almış. Merhaba, ben Benny," dedi hafifçe el sallayarak. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Jacob. Ben de öyle."

Onu son gördüğümde olduğundan daha iyi görünüyordu. Hâlâ güçsüzdü ama Briana haklıydı; daha neşeli ve toparlanmış duruyordu.

Birkaç ay içinde böbreklerimden birinin onun bedeninde olacağını bilerek bu adama bakmak biraz tuhaftı. Ama Briana yanıma yaklaşıp bana sokulduğu için bunu düşünmeye pek fazla vaktim olmadı.

Nefes bile alamadım.

"Biz de film izleyeceğiz," dedi Briana, elini göğsüme koyarak. "Ben yattıktan sonra eve dönersen alarmı kur, olur mu?"

"Tamam. Görüşürüz." Benny başıyla bizi selamlayıp gitti.

Benny kapıyı arkasından kapatınca, Briana başını kaldırıp bana gülümsedi. "Nasıldı? İyi miydi?" Dudakları dudaklarıma *çok* yakındı.

Boğazımı temizledim. "İyiydi."

"Yaşasın!" dedi neşeyle.

Sonra benden uzaklaştı. "Amy'yle karşılaşmadan önce dokunma pratiği yapmalıyız. Böylece kaskatı ve tuhaf olmayız."

"Haklısın. İyi fikir."

Kalbim hâlâ gümbürdüyordu. Tüm o dokunma ânı beni sessizliğe gömdü. Briana yine nutkumun tutulmasına sebep olmuştu.

Birdenbire kızarmış patateslerimi yemem gerekiyormuş gibi yaptım ve eğilip onları sehpadan aldım. Televizyon izlerken konuşmadan yemeğimizi yedik ve kalp atışım nihayet normale döndü.

Birkaç dakika sonra, Briana hamburgerini bitirip kutusunu sehpaya bıraktı ve bir peçeteyle ellerini sildi. Sonra bacaklarını çenesine kadar çekip yanağını dizlerine koyarak bana baktı. "Bu sessizlikler bana ne düşündürüyor, biliyor musun?"

Ona baktım. "Ne?"

"Sessizleştiğimizde, birbirimize zarar vermeyeceğimize dair bir anlaşma yaptığımızı düşünüyorum. Aynı alanı paylaşırken, birbirimize olduğumuz gibi var olmamız için izin veriyoruz ve birbirimizi incitmiyor ya da üzmüyoruz."

"Birbirimize karşı zararsız olmak mı?" Ona içtenlikle baktım. "Katılıyorum."

Briana hafifçe gülümsedi.

"Güzel. Ben de katılıyorum."

Ayışığı Kitaplığı

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM
BRIANA

Üç hafta. Jacob ve ben üç haftadır sahte bir ilişkimiz varmış gibi yapıyorduk. Ve buna *bayılıyordum*.

Tanrım, onu sevmiştim. Demek istediğim, onu *gerçekten* sevmiştim.

İzin günlerimizin neredeyse hepsini birlikte geçirdik; genellikle onun ailesiyle birlikteydik ya da Instagram'a yüklemek için fotoğraf çekebileceğimiz yerlere gidiyorduk. Outback'te Jill ve Walter'la akşam yemeği yemek için buluştuk. Küçük bir kedi kafe işleten Jane'in işyerine uğradık ve sütlü kahvelerimizi alıp ona merhaba dedik. Geçen hafta Jewel ve Gwen'in birkaç saat yalnız kalabilmeleri için ikizleri parka götürdük; bir tepeden aşağı yuvarlanan Carter'ın başı dönmeye başladı ve sonra Jacob'ın üzerine kustu. Çok komikti. Jacob çok iyi bir insandı. Onu çocuklarla birlikte izlemeye bayılıyordum. Onlara karşı çok sabırlı ve tatlıydı.

Yürüyüşlere çıktık, kafelere gittik ve büyükbabasını öğle yemeğine götürdük. Gün boyunca ona sigara vermem için üsteledi ama yine de eğlenceliydi.

Jacob'm kamyoneti garaj yoluma her park ettiğinde heyecanlanıyordum. Birlikte bir şeyler yapabileceğim biri vardı yine. Günümü paylaşabileceğim. Dışarıda birlikte yemek

yiyebileceğim, sinemaya gidebileceğim ve izin günlerimde vakit geçirebileceğim biri.

Uzun zamandır böyle bir arkadaşım olmamıştı. Ayrılmadan önce bile Nick son derece ilgisizdi.

Jacob ve ben birlikte olmadığımızda mesajlaşıyor, telefonda konuşuyor ya da mektup yazıyorduk. Bu geceki nişan partisine o kadar hazırdık ki komik bile değildi. Birbirimize ilgi duyduğumuzu alenen göstermek için fazlasıyla pratik yapmıştık. Yanımızda biri olduğunda, el ele tutuşuyor ya da daha yakın duruyorduk. Çok kolaydı. Özellikle de ona *bayıldığım* için. Ona gerçekten bayılıyordum.

Çok tatlı, nazik, komik, kendisiyle alay edebilen ve tuhaf, sakar bir sevimli olan biriydi. İçimden onunla ilgilenmek, üzerine titremek ve onu sevmek geliyordu.

Bu akşam ilk kez evine gidecektim. Beni evimden alacaktı ve ilk uğrayacağımız yer onun eviydi, sonra nişan partisi için anne babasının evine geçecektik. Henüz evini görmemiştim. Sohbet esnasında konusunun açılması ihtimaline karşı, Amy'yle tanışmadan önce evini görmeliydim. O kadar heyecanlıydım ki.

Beni saat dörtte evden almaya gelince, hızlı adımlarla kamyonetine gittim.

"Selam." Çantamı koltuğa attıktan sonra araca binerken Jacob gülümsedi. Bir paketi havaya kaldırdı. "Sana kırmızı kadife kapkek aldım."

Sırıttım. "Öyle mi?"

"Seni beslemek zorundayım, aksi takdirde huysuzlaşır ve verimsiz olursun."

Dramatik bir şekilde nefesimi tuttum. "*Asla* verimsiz olmam."

Emniyet kemerimi takarken Jacob güldü. Sonra ben tatlı paketini karıştırırken, araba yolunda geri geri giderek caddeye çıktı.

"Teğmen Dan nerede?" diye sordum.

"Evde. Kapkekini almaya giderken onu kamyonette bırakmak istemedim."

Bana küçük bir bakış attı. "Güzel görünüyorsun."

"Teşekkürler." Dizlerime uzanan, kırmızı çiçekli, halter yaka elbiseme baktım. Nişan geleneksel Hawaii partisi şeklinde olacaktı. Saçıma kocaman, yapay bir amberçiçeği takmıştım. Jacob da üzerinde kocaman cennetkuşları olan siyah bir Hawaii gömleği giymişti. Çok klişeydi ve *hiç* Jacob'ın tarzına göre değildi. Muhtemelen onu gidip ayrıca satın almak zorunda kalmıştı.

Ona göre, bu parti tam olarak Amy'nin sevdiği türden saçmalıklardan biriydi. Temalı, gürültülü ve kalabalık.

Çörekten bir lokma aldım. Sonra onu Jacob'a uzattım, o da bir ısırık aldı.

"Planımız ne?" diye sordum, başparmağıma bulaşan kremayı yalarken. "Herkes saat kaçta orada olacak?"

Jacob ağzındakini çiğneyip yuttu. "Parti saat altıda başlayacak. Amy'nin ailesi ve bazı arkadaşları orada olacaklar. Yiyecekleri annem ve babam tedarik ediyor. Herhalde saat dokuza kadar sürer. Tüm bu süreyi orada geçirmeliyiz."

"Anlaşıldı. Gergin misin?"

Jacob duraksadı. Gergindi.

Son birkaç hafta içinde onu o kadar iyi tanımıştım ki, bana söylemesine gerek yoktu. Vücut dilini, yüz ifadelerini ve tüm sessizliklerini biliyordum.

"Dinle," dedim. "Sana bunun berbat bir şey olmayacağını söyleyerek yalana başvuracak değilim. Ama her şey kontrolümüz altında."

Bana minnettar ama tam olarak ikna olmamış bir bakış attı.

Böyle bir şeye katlanmak zorunda kalmasından nefret ediyordum. Yerinde olsaydım, bunu *yapamazdım*. Nick ve

Kelly'nin nişan partisine gitmek zorunda olsaydım, üzerimde gelinliğimle gider ve mekânı ateşe verirdim.

Ama Jacob öyle biri değildi. Diplomatikti ve kesinlikle küçük düşünmezdi. Doğru olanı yapmaya, birinin ona haksızlık ettiğini alenen açıklamak yerine başkasının yaptığı kötülük yüzünden suçu kendisine atmaya daha meyilliydi.

Nick'in bana haksızlık ettiğini insanlara söylemekte *hiç* sakınca görmemiştim. Canı cehennemeydi.

Jacob'ın sokağına girince, daha iyi görmek için başımı uzattım. Minnetonka'da, gölden birkaç blok ötede, sakin, ağaçlık bir mahallede yaşıyordu. Ne görmeyi beklediğimi bilmiyordum ama evini gördüğüm anda umduğum gibi buldum.

Ufak bir evdi. Geniş, ağaçlarla dolu alanda komik görünüyordu; neredeyse eve dönüştürülmüş bir kulübe gibiydi. Popüler göle çok yakın olduğu için muhtemelen bir zamanlar tatil kulübesiydi. Güzel bir planı vardı. Bahçesi düzenli ve hoştu, budanmış ve bakımlı süpürge çiçekleri ve leylak çalıları vardı; benim bahçeme hiç benzemiyordu.

Kamyonetten inip önce bahçenin etrafında dolaştık. Bana kuş havuzunu ve ağaçlara bakan verandadaki salıncağı gösterdi.

Sonra evin ön tarafına geçtik ve heyecanlı Teğmen Dan ile güneş alan samimi oturma odasını gözler önüne seren kapıyı açtı. Açık yerleşim planı vardı ve sol tarafta yeni tadilattan geçmiş, çiftlik tarzında bir mutfak ve iki sandalyeli küçük bir masa duruyordu. Televizyonun önünde, normalde bir kanepe olması gereken yerde, tenrengi iki deri koltuk vardı.

"Çok sevimli," dedim, köpeği okşayıp etrafa bakarken. "Ama kanepen yok."

"Koltuklar rahat."

"Evet ama bunlara oturup keyifle Netflix izleyemezsin. Nasıl kıvrılıp yatıyorsun? Üstelik sadece iki tane var? Ya birden fazla kişi gelirse?"

"Birden fazla insanın evime gelmesini istemiyorum."

"Belli oluyor. Tam bir dehşet."

Jacob bana neşeyle baktı. "İnsanları etrafımda olmadıklarında daha çok seviyorum. Şu an yanımdaki kişi hariç."

Güldüm.

Teğmen Dan benimle işi bitince koltuklardan birine atladı, sonra Jacob'a bir bakış attım. "Aman Tanrım. Bu *onun* koltuğu mu? Sadece iki koltuğun var ve biri *köpeğinin* mi?"

Jacob omuzlarını silkip hafifçe gülümsedi.

Başımı iki yana salladım ve o beni sessizce takip ederken dolaşıp eşyalarına baktım. Yerden tavana kadar uzanan bir kitaplıkta çerçeveli fotoğraflar diziliydi. Bir sürü bitkisi vardı. Mutfakta, kahve makinesinin yanında, reçeteli anksiyete ilacının şişesi duruyordu.

Anksiyetesi için ilaç aldığından hiç bahsetmemişti ama tahmin etmiştim. Ruh sağlığına özen göstermesi hoşuma gidiyordu. Duvarları yumruklayıp delik açmaktan daha iyiydi.

Şişeyi alıp salladım. "Faydası oluyor mu?"

Jacob başıyla onayladı. "Oluyor. Hem de çok."

"Güzel."

Şişeyi yerine bıraktım.

Evinde şaşırtıcı derecede renk vardı. Sarı duvarlar, mavi puantiyeler, mutfakta rengârenk bir tezgâh arası panosu ve hoş tablolar. Küçük masanın üzerinde güzel bir avize asılıydı ve pencereye dekoratif bir cam yerleştirilmişti.

Jacob sessizce arkamda gezindi. Bu inceleme bir sınavdı da notunu bekliyordu sanki.

"Böyle bir ev beklemiyordum," dedim, vanilya aromalı bir mumu alıp koklarken.

"Nasıl bir ev bekliyordun?" diye sordu arkamdan.

Omuzlarımı silkip mumu bıraktım. "Bilmiyorum. Çoğu

erkeğin evi gibi bir yer görmeyi umuyordum işte. Soğuk, gri ve ciddi. Ya da yere serilmiş bir döşekte uyuduğun bomboş bir ev. Sevdim burayı," dedim ona dönerek.

Dudaklarının kenarları yukarıya kıvrıldı.

"Kendin mi dekore ettin?" diye sordum.

"Evet."

"İyi iş çıkarmışsın. Ama ikimizin çerçeveli bir fotoğrafına ihtiyacın var. Ailenin burayı ziyaret etmesi ihtimaline karşı."

"Bir tane var. Yatağın yanında."

Elimi göğsüme koydum. "Ah, tatlım, *her şeyi* düşünmüşsün."

Jacob sırıttı.

Başımla koridora doğru işaret ettim. "Yatak odanı görebilir miyim?"

"Elbette."

Çerçeveli aile fotoğraflarının asılı olduğu koridorda onu takip ettim. Solda küçük bir tuvaletin önünden geçtik. Koridorun sonundaki kapıyı açıp içeri girmem için kenara çekildi.

Geniş odası temiz ve düzenliydi; yatağın altındaki parke zemine bir Aztec kilim seriliydi. Bir duvardan diğerine uzanan kitaplığı daha fazla kitapla doluydu. Pencerenin kenarındaki orman yeşili koltuğun üzerinde bir kırlent duruyordu. Odanın öteki tarafında bir başka banyo vardı ve köşede Teğmen Dan için büyük bir köpek yatağı bulunuyordu. Kondisyon küreği ve kenarına yoga minderi yaslanmış düzenli bir ağırlık rafı olan küçük bir egzersiz alanı da vardı. Birkaç bitki ve yatak başlığının üzerinde soyut bir tablo vardı ve beyaz yorganlı yatağın ayakucunda hardal rengi bir örtü katlıydı.

Yatağını gördüğüm anda kalbim tekledi. Burada uyuyordu.

Burada seks yapıyordu...

Bunu düşünmek bile nefesimi kesmişti. Çünkü son üç hafta içinde Jacob'la seks yaptığımı hiç düşünmediğimi söylersem yalan olurdu. Açıkçası, çok *sık* düşünmüştüm.

Onu *inanılmaz* çekici buluyordum. Oldukça formdaydı. Ama köprücükkemiğini takıntı hâline getirmiştim. Bu son derece sıradan bir şeydi aslında. Jacob'la tanışana kadar köprücükkemiğinin seksi olabileceğini hiç düşünmemiştim. Belki de, vücudunun çok az bir bölümünü görebildiğim için, sadece görebildiğim kısımları erotik buluyordum? Kolları, boynu, âdemelması. Geçen gün parkta ikizlerden biriyle oynarken gömleği yukarı kaydığında, karnının beş santimlik bölümünü ve oradaki ince tüyleri görünce neredeyse kalbim duracaktı.

Kokusuna da *bayılıyordum.* Tanıdığımız insanların karşısında sevgili gibi davranmamız gerektiğinde, yaptığım ilk şey kokusunu alabilmek için ona yaklaşmak oluyordu. Temiz çamaşır ve sabun kokuyordu. Bu oda da öyle kokuyordu. Tüm ev yoğun bir şekilde Jacob'dı.

İkimizi bu yatakta hayal edebiliyordum. Günü dışarıda geçirdikten sonra belki biraz sarhoş bir şekilde buraya geldiğimizi ve beni öptüğünü ve belki...

Belki...

"Belki" tehlikeli bir kelimeydi. Ve çok sık aklıma geliyordu.

Sanki kurtardığı istismara uğramış hayvanlardan biriydim. Beni yiyecekler, tatlı dil ve nazik dokunuşlarla kandırmıştı ve kendimi güvende hissetmeye başlamıştım. Bir daha asla bir ilişkiye başlamayacağıma dair kesin tavrım şimdi bir "belki"ye dönüşmüştü...

Ama sadece *o* söz konusu olduğunda.

Gerçi ilgilenmiyordu. İlgilense bile bu iyi bir fikir ol-

mayabilirdi. O hâlâ Amy'ye âşıktı. İş arkadaşıydık ve Benny'nin böbrek donörüydü. Aramızda herhangi bir şey ters giderse, bunun iş ilişkimizi ya da kardeşim için yapacağı şey hakkındaki hislerini etkilemesini istemiyordum. İşleri bulandırmak ya da sınırı aşmak iyi bir fikir değildi.

Ama başka birinin bu yatakta onunla birlikte olmasını da istemiyordum.

Bu düşünce paniğe kapılmama sebep oluyordu.

Kimsenin el yazısı mektuplar almasını istemiyordum. Jacob'ın başka kadınlara gülümsemesini ya da onlarla vakit geçirmesini istemiyordum. Onu ve kurduğumuz hem gülünç hem de ürkütücü evreni tuhaf bir şekilde sahiplendiğimi hissettim; zaten evrenimizin ne kadarı gerçekti ki?

Amy yanındayken dikkatle incelenmekten kaçınabilmek için benimle vakit geçiriyordu. Muhtemelen sadece ihtiyacımız olan fotoğrafları çekilebilmek ve sahte ilişkimizin üstesinden gelebilecek kadar birbirimizi tanımak için evime sık sık geliyordu. Bu bir etken olmasaydı, benimle vakit geçirir miydi?

Arkamdan konuştu: "Sana yatak başlığım olduğunu söylemiştim."

Biraz fazla yüksek sesle güldüm. Arkamı döndüğümde, Jacob kapının girişine yaslanmıştı. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu ve o yumuşak kahverengi gözleriyle bana bakıyordu.

Bir erkeğin yatak odasında olmanın çok samimi bir yanı vardı. Herhalde burada olmak için sadece tek bir sebebinizin olması yüzündendi...

Boğazımı temizledim. "Bitki odan yok muydu?" diye sordum.

Jacob başıyla onayladı. "Evet. Hadi gel."

Kapının girişinden uzaklaşıp beni koridordan geçirdi. Kapıyı açtığında, şaşkınlıktan nefesimi tuttum.

Çok güzeldi.

Orada yüz tane saksı bitkisi olmalıydı.

İçinde, ağaçlıklı bahçeye bakan pencerenin kenarına yaslanmış antika bir masanın olduğu, güneş gören bir odaydı. Her yere yayılan sarmaşıklar, kalın ve geniş yapraklı bitkiler ve sepetlerden sarkan eğreltiotları vardı. Köşedeki küçük çeşmeden su damlıyordu. İçerisi biraz nemliydi ve toprak kokuyordu.

Burası gizli, büyülü bir bahçeydi.

Gerçi onun bütün hayatının böyle olduğunu fark ettim sonra.

Bu onun gizli dünyasıydı ve neredeyse kimsenin buraya erişimi yoktu. Sadece davetliler girebilirdi, küçük ve gözlerden uzak bir yer olarak kendisi için tasarlamıştı. Burada olmak bir ayrıcalıktı.

Köşedeki ahşap stantta kocaman, cam bir kavanoz duruyordu. İçinde birkaç bitki vardı. Üzeri kapalıydı. "O ne?"

"Teraryum," dedi Jacob arkamdan.

"Nasıl suluyorsun?"

"Sulamıyorum. Kendini idame ettiren bir ekosistem. Kendi kendini suluyor."

"Hah. Güzelmiş. Tam benlik bir bitki."

Dönüp ona baktım. "Çok güzel bir hayatın var, Jacob."

Yüzünde anlam veremediğim bir ifade belirdi. "Teşekkür ederim," dedi kısık sesle.

Başımla masayı işaret ettim. "Bana mektuplarını orada mı yazıyorsun?"

Jacob ellerini ceplerine soktu. "Evet."

Gülümsedim. Kelimelerinin burada, bu büyülü odada doğması hoşuma gitmişti. Tam da *ondan* beklenebilecek bir şeydi.

Jacob kim olduğunu biliyordu. Tam anlamıyla gelişmişti. Bir *yetişkindi.*

Hayatı her biri onun tarafından seçilmiş yüz binlerce ufak tercihten oluşuyordu, buyüzden de tam istediği gibiydi.

Burada ona katılması için seçtiği kadın olduğunuzu hayal edin. Onun gibi bir centilmenin, özel ve izole hayatının bir parçası olması için sizi seçmesi. Etrafına özenle yerleştirdiği her şey kadar özel olmak. O kadın çok şanslı olacaktı. Amy'nin neden kendisini şanslı hissetmediğini merak ettim. Jacob gibi bir adam onu sevmişken, neden bunu istemediğini anlayamıyordum.

Odaya göz gezdirirken hafifçe gülümsedim.

Jacob'ın neleri sevdiğini bilmesi hoşuma gitmişti. Neye ihtiyacı olduğunu biliyordu ve etrafında bunu yansıtan bir hayat kurmuştu.

Ben de bunu bir keresinde yapmıştım. Bir hayat kurmuştum.

Mobilyalar ve çerçeveli fotoğraflar seçmiş, raflara tatillerde aldığım hediyelik eşyaları dizmiştim. Sonra da tüm bu şeyleri birlikte yaptığım adam onları bir başkasına vermişti. Şimdi de o şeyler yerine, çocukluğumun paramparça ve köhne kalıntıları arasında yaşıyordum. Dökülen muşambalar, tüylü halılar ve nefret ettiğim, çirkin mobilyalarla yaşıyordum.

Yine böyle bütün olmak istiyordum. Olacaktım da. Benny sağlığına kavuşur kavuşmaz hayatıma devam edecektim. Evden taşınacaktım. Böyle bir yere dönüştürecek bir ev bulacaktım. Jacob gibi olacaktım.

Eski hâlime dönecektim.

Burnumu çekip ona döndüm. "Bu oda bana annemin hep söylediği bir şeyi hatırlattı."

"Neyi?"

"*Un hombre que puede mantener viva una planta tiene la paciencia de aguantar tus mierdas.* 'Bir bitkiyi canlı tutmayı başaran bir adam, saçmalıklarına katlanacak kadar sabırlıdır,' anlamına geliyor."

Jacob gülümsedi.

"İspanyolca konuştuğunu daha önce hiç duymamıştım," dedi. "Çok güzel."

Nedenini bilmesem de, bu sözü yanaklarımın hafifçe kızarmasına sebep oldu. Belki de bunu söylediği andaki bakışları, sanki *bana* güzel olduğumu söylüyormuş gibi olduğu içindi. Ve bu çok hoşuma gitmişti. Çünkü bu evden yola çıkacak olursak, Jacob neyin güzel olduğunu kesinlikle biliyordu.

Saatine baktı. "Gitsek iyi olacak." Ama kapıdan uzaklaşmadı.

Gecenin eğlenceli kısmı bitmişti. İkinci aşamaya, asıl etkinliğe geçiyorduk. Üç saat boyunca sosyalleşecektik.

Bir de Amy vardı.

Jacob gergindi. Muhtemelen biraz kederliydi de. Herkes kalp kırıklığından ölüp ölmeyeceğini merak derken, eski sevgilisi ile erkek kardeşinin nişanını kutlamasını izlemek zorunda kalmak kolay olmayacaktı.

"Sarılmak ister misin?" diye sordum.

Jacob kaşlarını çattı. "Ne?"

"Sarılmaya ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun. Sana sarılabilir miyim?"

Oyunumuzun bir parçası olmadığı sürece genelde birbirimize dokunmazdık; seyircilerimiz için bir aldatmacaydı o. Ama burada görecek kimse yoktu ve ona sarılmama izin vereceğinden bile emin değildim.

Jacob sessiz duraksamalarından biriyle karşılık verdi. Sonra başıyla onayladı. "Evet."

Aramızdaki mesafeyi kapatıp kollarımı ona doladım. "*Yanındayım*," diye fısıldadım. "Bunu birlikte atlatacağız ve her şey yolunda gidecek."

Bana sarılarak karşılık verdi. Başımı çenesinin altına sı-

kıştırdı ve elleriyle beni kendisine çektiğini hissettim. İçinden çıkmak istemediğim, sıcak ve sağlam bir kafesteydim. O da kollarının arasından çıkmamı istemiyor olmalıydı ki, aile ve arkadaşlar arasında uygun olan o küçücük bir kum saati kadarlık sarılma süresi sona erse de... öylece kaldık.

Kollarının arasında erimeye bıraktım kendimi.

Sağlamdı. Güçlüydü. Ama aynı zamanda yumuşaktı; ona çarpsanız bile incinmezdiniz. Boynundaki nabzı yanağımda atıyordu. Teninin kokusu bana rahat vermiyor, vücudunu tenimde hissederken içimde sıcacık bir şey karıncalanıyordu.

Tek düşünebildiğim, yatak odasının çok yakınımızda olduğuydu. Bu elbisenin altına ince bir G-string ve rahatlıkla çıkarılabilecek, askısız bir sutyen giymiş olduğumdu bir de.

Jacob'ın nefesinin omzumu gıdıkladığını hissedebiliyordum. Ağzı *tam* oradaydı.

Bana dokunmak isteyip istemediğini, onun da bunu düşünüp düşünmediğini merak ettim. Acaba kokum, görünüşüm ve ona bu şekilde sarılmam hoşuna gidiyor muydu?

Belki de bu onun için tam olarak olması gereken bir şeydi. Sadece platonik bir plandı.

Daha da kötüsü olabilirdi.

Ona dokunursam, Amy olmamı dileyebilirdi.

Bu da düşüncelerimden kopmam için yeterli oldu ve ilk uzaklaşan ben oldum.

Onu bırakınca, Jacob'ın elleri sırtımdan belime kaydı ve bir saniye öylece kaldık. Boğazımı temizleyip bir adım daha atınca ellerini üzerimden çekti.

"Hazır mısın?" diye sorarken, sesim fazla tiz çıktı.

Jacob bana bakıp bir süre yüzümü inceledi. Sonra başıyla onayladı. "Hazırım."

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
JACOB

"O yavşaklar sürekli bir bok yeme derdindeler," dedi Briana.

Annemlerin evinin önüne park etmiştik.

Ona bakıp başımı iki yana salladım. "Hayır. Başka bir şey söyle."

"Hayır. Bu. 'O yavşaklar sürekli bir bok yeme derdindeler.' Günün hadi-buradan-tüyelim cümlesi bu."

"Bunu söyleyemem," dedim.

"Neden ki?"

"Çünkü ben öyle konuşmam."

"Jacob, bu kolay olmayacak zaten. Bunu *hak etmelisin.*"

Briana bana ciddi bir bakış atınca, gülümsememe engel olamadım. Çok ama *çok* güzeldi.

"Gelişigüzel bir sohbete *yavşak* kelimesini katabileceğimi sanmıyorum," dedim sesimi alçaltarak.

"Neden? Cafer sürekli yapıyor."

Alaycı bir şekilde güldüm.

"Cümlemiz bu. Zor olmalı, yoksa içeri girdiğimiz anda kararlaştırdığımız cümleyi söylersin. Köpekle merdivende tek başına vakit geçirmeyi hak etmek için uğraşmalısın." Briana bana şakacı bir bakış attı.

"Pekâlâ. Ama sana şimdiden söylüyorum, bunu başaramayabilirim."

"Elbette başaracaksın. Sana inanıyorum ve sosyal sorumluluklardan kaçmayı ne kadar çok istediğini biliyorum."

Kahkaha attım.

Evimden buraya yeni gelmiştik. Briana evimi bugün ilk kez görmüştü ve sevmişti.

Evimi sevmesini *istemiştim*.

Kusursuz olsun diye günlerce uğraşmıştım. Yeni bir yatak örtüsü ve giriş için kilim almıştım. Tüm bitkilerimin tozunu alıp lavaboyu çamaşır suyuyla ovalamıştım. Bahçedeki yabani otları ayıklamış, kitaplarımı düzenlemiştim. Etkilenmesini istemiştim.

"Rujumu tazelemem için bana bir saniye verir misin?" diye sordu, güneşliği indirerek.

O farkında değilken vücudunu süzdüm. Elbisesi yukarı kaymıştı; bir saniye bacağına baktıktan sonra gözlerimi oradan ayırmaya zorladım kendimi.

O yatak odamdayken, kalbim *hayatım* boyunca hiç olmadığı kadar şiddetle çarpmıştı. Orada öylece durması bile beni tahrik etmişti. Pantolonumun ön kısmını düzeltmek zorunda kalmıştım.

Ve o sarılma...

Hissettiğim şeyin ardındaki bilimsel sebebi biliyordum. O temasın etkisi, otonom sinir sistemime sinyaller göndererek savaş ya da kaç tepkimi dindirmiş, oksitosin salgılamamı sağlamış ve hem sakin hem de birleştirici bir his yaratmıştı.

Ama başka şeyler de olmuştu. Kız kardeşime sarıldığımda olmayan türden şeyler.

Parfümünün kokusunu gömleğimden hâlâ alabiliyordum. Vücuduma baskı yaptığı yeri hâlâ hissedebiliyordum

ve bundan ne kadar hoşlandığımı göz ardı edemiyordum. Bugün çok güzeldi ve çok hoş kokuyordu. Her ne sebeple olursa olsun, bunu yaptığı için ona son derece minnettardım. Tüm bunlar bana yaptığı iyiliğin karşılığını verme arzumu güçlendiriyordu. Son birkaç haftadır tek yapmak istediğim, onu ne kadar takdir ettiğimi ve dostluğuna ne kadar değer verdiğimi göstermekti. Beynim düğün ve gerektireceği her şey için endişelenmeyi bırakıp Briana'yla nasıl ilgilenebileceğimi düşünmeye geçmişti. Önemsediğim herkes için olduğu gibi sessizce iyiliğini istemeye başlamıştım. Ama bu aynı şey değildi.

Kesinlikle aynı şey değildi.

Briana güneşliği kapatıp dudaklarını birbirine bastırdı. "Tamamdır."

"Sanırım arabadan inmeliyiz," dedim.

"Evet. Hazır mısın?"

"Partilere hiçbir zaman hazır olmam. Sadece içeri girmek zorunda olduğum gerçeğini kabullenirim."

Briana güldü.

"Neden partiyi burada veriyorlar?" diye sordu, çantasını alırken. "Bir restoran ya da yemek salonu tutabilirlerdi?"

"Herkes her şeyi burada yapar. Annem böyle seviyor. Hepimizi bir araya toplamasının bir yolu işte."

"Hah. Sanırım akıllıca. Burada evlenmeyecekler, değil mi?"

"Hayır. Galiba North Shore'daki bir otelde evlenecekler."

Teğmen Dan arka koltukta sabırsızca tiz bir ses çıkardı. Annemi görmek istiyordu.

İçimi çektim. "Pekâlâ. Hadi bakalım. Gidelim."

İçeri girdiğimizde ev boştu. Hawaii temalı partide, havuz başında domuz kızartılacaktı. Herkes arka taraftaydı. Oturma odasından geçip üst verandanın sürgülü kapıla-

rına doğru ilerlerken pencereden herkesi görebiliyorduk. Teğmen Dan'e gidip annemi bulmasını söyledim ama Briana ve ben durup baktık.

Tüm ailem, Amy'nin anne babası ve kız kardeşiyle birlikte dışarıdaydı. Kuzenlerimden birkaçı, annemin en yakın arkadaşı Dorothy'yle birlikte havuzun etrafındaydılar. Amy'nin en iyi dostu Shannon ve üniversiteden ev arkadaşı bardaydılar. Brikaç iş arkadaşı ile Amy ve Jeremiah'nın arkadaşları masadaydılar. Tiki meşaleleri yanıyordu ve bahçeye ışıklar asılmıştı. Annem bir barmen tutmuştu ve ananas ve hindistanceviziyle servis edilen içkiler ortalıkta uçuşuyordu. İkizler masaların etrafında koşarken, büyükbabam tekerlekli sandalyesiyle kalabalığın arasında o kadar hızlı gidiyordu ki insanlar onun önünden kaçmak zorunda kalıyorlardı.

Amy, Jeremiah'la kalabalığın ortasında durup Teğmen Dan'i okşadı. Kırmızı bir Hawaii gömleği giyen kardeşim hararetle bir şey anlatıyordu ve üzerinde beyaz bir kokteyl elbisesi ile boynunda çiçeklerden bir kolye olan Amy kardeşimin söylediklerine gülüyordu.

Onları bir çift olarak ikinci görüşümdü bu. Birincisi, düğün haberini verdikleri bardaydı ve ikincisi de şimdiydi işte. Fakat bu kez farklıydı. Bir öncekinde olduğu kadar içimi acıtmadı. Aslına bakılırsa, hiçbir şey hissetmedim.

Hayır. Rahatladığımı hissettim çünkü orada, onun yanında, kendi nişan partisindeki kişi *ben* olabilirdim. Ve bu hayatımın en büyük hatası olurdu.

İlişkimizin bitmesine sevindim.

Sanırım ilk kez gerçekten böyle hissediyordum. Bittiğine *memnundum*.

Onu özlemiyordum. Amy'yi bir başkasıyla görmek beni rahatsız etmiyordu. Hem de hiç. Belki de hayatımda ilk kez

beni gerçekten anlayan biriyle günlerimi geçirdiğim içindi ve bu kıyaslama, Amy ile benim birlikte ne kadar yanlış olduğumuzu ortaya çıkarıyordu. Sonra, onunla ilişkimi neden bu kadar uzattığımı merak ettim.

Mutsuz ve yalnız hissederek kaç senemi boşa harcamıştım? Neden bu konuda bir şey yapmak, onunla konuşmak, ona nasıl hissettiğimi söylemek için bu kadar uzun süre beklemiştim? Sadece perişan bir şekilde ilişkiyi sürdürmüştüm.

"İyi misin?" diye fısıldadı Briana.

Kaybettiğim zamanı düşünerek başımı iki yana salladım. "Hayır."

Bunun bedelini ödemekten bıkmıştım. Çünkü hâlâ bugünün üstesinden gelmem gerekiyordu. Bu Amy ve Jeremiah'nın partisiydi ama eğlence odağı *bendim*.

"Herkes bana bakacak," dedim kısık sesle.

"Hayır. *Bana* bakacaklar. Ve ben de sana bakıyor olacağım. İşte böyle."

Briana ellerini göğsüme koyup sevgiyle bana baktı. Upuzun kirpikler. Koyu kahverengi gözler.

Güzeldi.

Yatak odamda olduğu gibi kalbim gümbürdemeye başladı. Kalbim, o beni aradığında, ondan bir mektup aldığımda ya da evinden çıkıp hızlı adımlarla basamaklardan indiğinde olduğu gibi atıyordu.

Ve Briana beni seviyormuş gibi bakıyordu bana.

Bunun doğru olmadığını biliyordum. Ama doğruymuş gibi geliyordu. Herkes öyle olduğunu sanacaktı.

Bakışlarına karşılık verdim. Briana gözlerini benden ayırmadan hafifçe gülümseyince, o anda tıpkı daha önce evimdeyken yapmak istediğim gibi eğilip onu öpmek istedim.

Onu öpersem ne yapardı?

Hiç onu düşündüğüm gibi beni düşünüp düşünmediğini bilmek istiyordum. Beni görünce heyecanlanıyor muydu? Bana karşı arkadaşlığımızın ötesinde duygular besliyor muydu ya da aramızda bundan daha fazlası olduğunu hiç düşünmüş müydü? Tüm bunların gerçek olup olmadığını bilmek istiyordum. Çünkü çok gerçekçi gelmeye başlamıştı. En azından bana.

Boğazımı temizleyip gözlerimi kaçırdım. "Hadi gel. Bu işi bir an önce bitirelim," dedim.

Dışarı çıktığımızda The Beach Boys çalıyordu. Bir blender çalışıyordu. Burada muhtemelen en az yüz kişi vardı ve parti gürültülüydü ama merdivenden inmeye başladığımız anda ortama sessizlik çöktü.

Herkes bize bakıyordu.

Briana elimi tutup sıkarken, o olmasaydı bunun ne kadar dayanılmaz olacağını fark ettim. Buraya tek başıma gelseydim, bunu yapamazdım.

"İşte buradalar!" dedi annem bizi görünce. Bir elinde hindistancevizli içkisini, diğerinde de çiçek kolyeyi tutarak aramızdaki mesafeyi kapatırken, Teğmen Dan ayaklarının dibinden ayrılmadı. "Domuzu doğramak için gelmenizi bekledim," dedi, Briana'ya sarılırken taze çiçekleri boynuna geçirdi. Beni de öperek selamladı ve parti etrafımızda devam etti.

Gwen, Jewel ve Walter yanımıza geldiler. Annem de diğer misafirleri karşılamaya gitti. Briana benim yerime havadan sudan konuşurken, anksiyetemin hafif uğultusunu dinleyerek sessizce durdum.

Birazdan Briana'yı Amy ve Jeremiah'la tanıştırıp onlara selam vermem gerekecekti.

Hiçbir an, şimdiki kadar tuhaf olmayacaktı. İnsanların bize bakmasına aldırmadan tanışma kısmını bir an önce aradan çıkarmamız gerektiğini biliyordum; gerisi daha kolay olacaktı. Ama bundan çok korkuyordum.

"Gelmişsin!" dedi Amy, grubu ayırıp hızla yanımıza yaklaşarak.

"Geldiğiniz için teşekkürler." Jeremiah kendine has o özgüvenli tavrıyla gülümseyerek bana sarıldı. Kendi partisinde etrafı arkadaşlarıyla çevrili, hafif sarhoş, dışadönük birinin rahatlığına sahipti.

Donduğumu *hissettim*.

Benny'nin hastane odasındaki gün olduğu gibi bir kez daha içime kapandım. Bu imkânsız durumun ve beni izleyen herkesin karmaşık dinamiği sonucunda nutkum tutuldu. Partideki herkes merakla nefesini tutmuş bekliyordu. Jacob, Amy'yi erkek kardeşiyle görünce ne yapacaktı acaba?

Köpeğim başını elimin altına doğru itti.

Amy'nin gözleri Briana ile benim aramda gidip geldi. "Ve kendisi de...?" diye sordu, onları birbirlerine takdim etmediğimden.

"Briana," dedi Briana, eski kız arkadaşıma gülümseyerek. "Nişanınızı tebrik ederim."

Boğazımı temizledim. "Kız arkadaşım," demeyi başardım.

"Biliyorum!" dedi Amy, biraz fazla neşeli bir şekilde. "Bize kız arkadaşın olduğunu söylediler. Buna inanamadık."

Bu şekilde söylemek istediğini sanmıyordum ama söylemişti işte. Briana'nın yanımda gerildiğini hissettim.

"Ne demek istediğini anlıyorum," dedi Briana kısaca. "Jacob bunun ne partisi olduğunu söylediğinde, ben de buna inanamadım."

Amy'nin ağzı açık kaldı. Walter birasını içmek için burnunu bardağına gömerken, Gwen dişlerinin arasından sertçe nefes aldı ve Jewel, "Kahretsin. Çifte cinayet," diye fısıldadı.

Jeremiah ağırlığını diğer ayağına verdi. "Amy'ye ikinizin birlikte çalıştığını söylüyordum ben de," dedi, konuyu değiştirmeye çalışarak.

"Evet," dedim, kendimi biraz toparlayarak. "Briana, Royaume'de acil servis doktoru."

"Sevdin mi?" diye sordu Amy zoraki bir gülümsemeyle, kötü başlayan sohbeti kurtarmaya çalıştığı aşikârdı.

"Onunla birlikte çalışmayı mı? *Bayılıyorum*," dedi Briana. Gözleri yıldız gibi parlayarak bana baktı. "Geçen gün bana ne dedi, biliyor musunuz? Bu hikâye çok hoşunuza gidecek. Kafa derisi soyulmuş bir hasta vardı. Adamın yüzünün yarısı soyuluyordu, gerçekten korkunçtu. Her neyse, onu tedavi ettik ve Jacob beni kolumdan tutup erzak odasına çekti ve gözlerimin içine bakarak, 'Briana, yüzün olmasaydı bile seni severdim,' dedi."

Gülmekten neredeyse boğulacaktım. Hikâyesi o kadar beklenmedikti ki, gerginliğimi tamamen alıp götürdü.

Amy, Briana'nın şaka yapıp yapmadığını anlamaya çalışır gibi bir bana bir ona baktı.

Gülümseyerek yumruğumun içine öksürdüm. "Doğru. Öyle söyledim."

Amy dudaklarını ince bir çizgi hâline gelecek şekilde birbirine bastırdı. "Çok hoş," dedi duygusuzca.

Briana kolumu tuttu. "Bana sürekli bu tür şeyler söylüyor. O *kadar* romantik bir adam ki." Bir saniye kadar bana sırıttıktan sonra Amy'ye döndü. "Birlikte yaşamaya karar verdik bu arada."

Ona bakmak için aniden başımı çevirdim.

Amy de bir ona bir bana baktı. "*Birlikte* mi... yaşayacaksınız?" Anlamamış gibi yavaşça söylemişti.

"Evet. Bana neredeyse yalvardı," dedi Briana. "Sonra, haklı olduğunu düşündüm; benim evimdeki duvarlar *çok* ince olduğundan bütün gece komşuları uyutmuyoruz, ayrıca bu zavallı adam sonrasında güçten düşmüş bir şekilde eve kadar araba sürmek zorunda kalıyor... Her neyse, si-

zinle tanışmak *çok* güzeldi," dedi Briana. "Ama bir içkiye ihtiyacım var. Jacob? Sen de ister misin?"

"Elbette?"

Sonra onları öylece orada bırakıp beni bara sürükledi.

Pekâlâ. Nihayet bitmişti.

"Ondan *nefret ediyorum*," diye fısıldadı Briana, bizi duyamayacakları bir mesafeye gider gitmez.

"Ondan nefret etme," dedim hâlâ kıkırdayarak. "Bunun onun için de zor olduğundan eminim."

Briana İspanyolca bir şeyler homurdandı. Sonra beni havuz evinin yanındaki sakin bir yere çekti. Gözlerini kapatıp sakinleşmeye çalışıyormuş gibi büzüştürdüğü dudaklarının arasından derin bir nefes verdi. Tekrar bana bakınca, başını iki yana salladı. "Özür dilerim," dedi, daha yumuşak bir sesle. "Önemsediğim insanlar konusunda aşırı korumacı olabiliyorum. Ve bundan hiç *hoşlanmadım*."

"Sorun değil," dedim, beni önemsediğini söylemesinin ne kadar hoşuma gittiğini saklamaya çalışarak.

Briana kollarını göğsünde kavuşturdu. "Onun derdi ne? Bu gerekli miydi gerçekten? KıZ ArKadAŞıN oLdUğUnA İnAnAmIyOrUm," dedi, Amy'ninkine benzetmeye çalıştığı alaycı bir sesle. "Buna inanmak neden bu kadar zor olsun? Sen on üzerinden *onluk* bir adamsın. Bu kadar kafa karıştırıcı olan ne?"

Tek kaşımı kaldırarak ona baktım. "On üzerinden onluk olduğumu mu düşünüyorsun?"

"On birsin."

Sırıtarak ona baktım. "Yüzüm olmasa da beni sever miydin?"

Sinirleri bozuk olmasına rağmen güldü.

"O nereden aklına geldi bu arada?" diye sordum gülümseyerek.

"Doğaçlama konusunda çok iyiyimdir. Gerçekten. Umarım Amy'nin söylediği şeylerin seni etkilemesine izin vermezsin."

"O kötü biri değil. Öyle söylemek istediğini sanmıyorum."

"Eh, söz konusu sen olduğunda sözlerine dikkat etmeyi öğrense iyi olur çünkü ben buna tahammül etmeyeceğim. Çığlık atmama ramak kalmıştı."

Ona neşeyle baktım. "Biliyor musun, beni biraz korkutuyorsun..."

"Ne kadar korkunç olabileceğimi *tahmin bile edemezsin.*"

Kollarımı göğsümde birleştirdim. "Artık gerçekten benimle yaşamak zorunda olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Ah, ha-*ha.*"

"Ciddiyim. Ailem sürekli haber vermeden gelir. Yalan söylediğini anlarlar."

Briana umursamazca elini salladı. "Banyona pembe bir diş fırçası koy."

"Bu işe yaramaz."

Açıkçası, benimle birlikte yaşamasını *istiyordum.* Geceleri eve gitmesinden hoşlanmıyordum. İşten çıktıktan sonra ayrı arabalara binip daha sonra akşam yemeği için buluşmaktan hoşlanmıyordum. Sadece teknik olarak onunla birlikte olacaksam da evimde kalması çok hoşuma giderdi.

Onunla sadece şimdilik birlikte olsam da.

Bir buçuk saat sonra servis görevlisi domuzu dilimledi. Ananas ve çileklerle süslü bir çikolata şelalesi bahçeye çıkarıldı ve alev püskürtücüler de gösterilerini yeni bitirmişlerdi. Annem nasıl parti düzenleneceğini *biliyordu.*

Rahattım. Tiki meşalelerinin yanındaki uzun piknik masasında Jill, Jewel, Walter ve Gwen'le sohbet ederek vakit geçirdik.

Briana, Jewel'ı daha önce etkilemiş olmalıydı ki ablam köpek sürüsüne yeni bir üye bulmuş gibi ona yaklaştı. Jewel güçlü kadın liderlere karşılık verirdi.

Briana bana o kadar yakın oturuyordu ki, bacağı benimkine değiyordu. Elim dizindeydi ve ağırlığını koluma verip duruyordu. Eski sevgilimin nişan partisinde olduğumu neredeyse unutmuştum. Daha doğrusu, bir partide olduğumun bile farkında değildim.

Bu Briana'nın etkisiydi.

Söylemesi garipti ama bana kendimi yalnız hissettiriyordu; tek başımayken olduğum gibi yani. Sakin ve içtendim. Sanki burada yüz kişi değil de sadece biz vardık.

Yalnız olmak hoşuma gidiyordu. *Onunla.*

Gecenin karaoke kısmı başladı. Briana kulağıma bir şey fısıldamak için o kadar yaklaştı ki, başımı çevirsem onu öpebilirdim.

"Bu parti Mahşerin Dört Atlısı tarafından size getirildi," dedi Briana kısık bir sesle.

"Karaoke sevmez misin?" diye sordum, dudaklarımız neredeyse birbirine değecek şekilde ona dönerek.

"Severim. Ama bugün benim cehennemimde değiliz, senin cehennemindeyiz."

Buna gülerken, annem ve babam –peşlerinde Amy ve Jeremiah'la– çikolataya batırılmış meyvelerle dolu tabaklar ellerinde masaya geldiler. Hepsi oturdu. Amy bize gergin bir şekilde gülümserken, Briana da aynı şekilde karşılık verdi.

Jeremiah nişanlısını dürttü. "Sahneye çıkacağım. Sence hangi şarkıyı söylemeliyim?"

Amy düşünüyormuş gibi dudağını ısırdı. "Proclaimers'dan '500 Miles.'"

"*Aaaaah*, çok tatlı!" dedi Jill.

Kardeşim içkisinden kalanı kafasına diktikten sonra sahneye koştu.

"Kardeşin nasıl?" diye sordu babam, Briana'ya. "Bir süredir sana bunu sormak istiyordum. Hastanede olduğunu söylemiştin. İkinizin tanıştığı gün?"

Briana ve ben bir anlığına göz teması kurduk. Henüz aileme Benny'den bahsetmemiştik. Sanırım şu an da herhangi bir zaman kadar uygundu bunu söylemek için. Ona başımla hafifçe işaret ettim.

Briana herkese baktı. "Aslına bakılırsa, bu konuda söylemek istediğimiz bir şey var. Kardeşim Benny'de böbrek yetmezliği var. Diyalize giriyor. Nadir bir kan grubuna sahip ve böbrek donörü bulamayacakmış gibiydi." Duraksayıp kolumu tuttu. "Ama Jacob ona böbreğini verecek."

Tüm masa donup kaldı.

"Jacob..." dedi annem.

Jewel elini ağzına götürdü.

Jill gözlerini kırpıştırarak bana baktı. "Bu çok *güzel* bir hediye."

Amy ise sadece bakakalmıştı.

Briana'nın gözleri doldu. "Bana söylemeden tüm testleri yaptırmış. İçinden gelmiş." Sonra anneme baktı. "Bunu senin için yaptığını söyledi. Çünkü bir zamanlar biri de sana böbreğini vermiş."

Annem elini kalbine koydu. "Ne kadar iyi bir adamsın," dedi annem. "Ah, Jacob, seninle gurur duyuyorum."

İstemeye istemeye de olsa hafifçe gülümsedim. Tüm kız kardeşlerim sırıtıyorlardı. Walter başını onaylar anlamda sallıyor, babam da gururla bana gülümsüyordu.

Amy kollarını göğsünde birleştirerek arkasına yaslandı.

Yan gözle Briana'ya baktım. Işıl ışıl gülümsüyordu bana.

"Hep söylediğim gibi," dedi annem, gözlerinin altını silerken. "Sevgi kendini belli eder. Gerçek olduğu bu şekilde anlaşılır. Birinin yanında olduğunu göstermenin ne güzel bir yolu bu, Jacob." Sonra başımın üstünden arkama baktı.

"Ah, Tanrım. Biri büyükbabaya sigara vermiş." Kalkmaya yeltendi. "Muhtemelen kuzenlerinden biridir."

"O yavşaklar sürekli bir bok yeme derdindeler," dedim.

Briana kahkaha attı ve ona sokulup kıs kıs güldüm. Çok eğleniyordum.

Briana hâlâ kıkırdarken bana gülümsedi. "Jacob, çantamı alır mısın? Sanırım taksidermi odasında bıraktım."

Bana mola verme fırsatı tanıyordu.

Yerimden kalktım. "Elbette."

Gitmeden önce onunla göz teması kurdum. Beni takip edecekti. Bunu görebiliyordum. Onunla baş başa kalmak için sabırsızlanıyordum. *Ödül* buydu. Partiden sıvışmak ya da merdivende köpekle birlikte oturmak değildi. Onunla yalnız kalmaktı.

Çaktırmadan taksidermi odasına girip beş dakika boyunca bekledim, kapı gıcırdayarak aralanırken de dönüp gülümsedim. Ama gelen Briana değildi.

Amy'ydi.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
JACOB

Amy kapıyı arkasından kapattı. "Biraz vaktin var mı?" diye sordu.

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. "Her şey yolunda mı?"

"Sadece seninle konuşmak istedim."

Onu süzdüm. "Pekâlâ..."

Ne konuda konuşmak istediğini anlayamadım. Ayrıldığımızdan beri doğru düzgün konuşmamıştık.

Amy bir süre duraksadı. "Ne yapıyorsun, Jacob?"

"Ne? Ne demek istiyorsun?"

"'Yüzün olmasa bile seni severdim'? *Yavşak* kelimesini kullanmak? Birlikte yaşamaya başlamak?" Amy başını iki yana salladı. "N demek oluyor bunlar?"

Kalp atışımın hızlandığını hissettim. "Neden bahsettiğini anlamıyorum."

"Senin için endişeleniyorum," dedi Amy. "Şu anda kırılgan bir durumdasın. Zor bir ayrılık geçirdin, sonra bu kadınla tanıştın ve şimdiden evine mi taşınıyor?"

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Sen de şimdiden Jeremiah'la evleniyorsun."

Amy de kollarını kavuşturdu. "Seninle tanıştığımızda Jeremiah'yı *iki* senedir tanıyordum ve her gün birlikte çalışıyoruz..."

"Briana ve ben de birlikte çalışıyoruz."

"Ve daha altı ay olmadan birlikte yaşama kararı mı aldınız?"

Ona bakarak başımı iki yana salladım. "Neden umursuyorsun?"

"Ya art niyetliyse?"

"Ne gibi?" diye sorup alaycı bir şekilde güldüm.

"Erkek kardeşine böbreğini vermen için seni ikna etmek gibi bir amacı varsa?"

Kelimeleri tokat gibi çarptı suratıma.

"Briana ne yaptığını öğrendikten önce mi yoksa sonra mı çıkmaya başladınız?" diye sordu.

Sessizleştim. Ve sessizliğim de yaptığı suçlamayı doğrulamış oldu.

"Sadece dikkatli olman gerektiğini söylüyorum," dedi, sözlerine devam ederek. "Yeni tanışmış olmanıza rağmen sana bu kadar âşık olması tuhaf görünüyor."

Sinirlendiğimi hissettim. "Sırf sen istemedin diye birinin beni isteyebileceğine inanmakta neden bu kadar zorluk çekiyorsun?" diye çıkıştım.

Amy'nin ağzı açık kaldı. "Mesele seni istememem değildi. Bunu biliyorsun. İlişkimiz yürümüyordu. Düzeltilemeyecek kadar kırılmıştık..."

"Düzeltmek *istemeyen* sendin."

"Hiçbir konuda benimle konuşmuyordun! Son iki buçuk senedir tek başıma konuşuyor gibiydim..."

"Tek başına konuşuyordun zaten! Nihayet fark ettiğin için teşekkürler!"

Sesini alçalttı. "Haksızlık ediyorsun. Terapiye açıktım.

O seansa başladığımızda, bana benden çocuğun olmasını istemediğini söyledin. Benimle yaşamak ve evlenmek istemiyordun. O kadar mutsuzken bunu nasıl yürütebilirdik? Benden o kadar nefret ettin ki..."

"Senden *hiç* nefret etmedim. Birbirimizi daha iyi anlayana kadar çocuk sahibi olmak istemiyordum. Bu hiç de mantıksız değil. Neden bu konuda konuşuyoruz ki? Bitti zaten."

Amy başıyla onayladı. "Haklısın. Bitti. Ama yine de başına gelenleri önemsiyorum. Birinin senden faydalanmasını istemem. Altı ay sonra uyandığında, artık konuşmadığın birinin organ vermen için seni kandırdığını fark etmek ister misin? İddia ettiği kişi olduğunu nereden biliyorsun..."

"Sus. *Hemen.*" Güçlükle nefes alarak karşısında durdum. Tek kelime daha duymak istemiyordum.

Tartıştığımız eski meseleler yüzünden kızgın değildim. Bu noktada, aramızda ters giden şeylerin, bana karşı hâlâ devam eden kininin ya da ilişkimizi nasıl kurtarabileceğimizin önemi yoktu. En büyük korkumu dile getirdiği için kızgındım.

Briana'nın nasıl hissettiğini, hatta herhangi bir şey hissedip hissetmediğini bilmiyordum. Belki de bunu böbrek için yapıyordu. Gerçekten bilmiyordum. Ve şimdi Amy'nin benim göremediğim bir şeyi fark etmiş olabilme ihtimali beni endişelendirmişti. Belki de Briana'nın beni gerçekten istemeyeceği acı verici bir şekilde aşikârdı ve ben hariç herkes bunun farkındaydı. Paniğe kapılıp savunmacı, korunmasız ve umutsuz hissettim.

Çünkü Briana'ya âşık oluyordum.

İşin aslı buydu. Ona âşık oluyordum.

Yok olmasından korktuğum için Briana'yla aramda olan şeylere doğrudan bakmaya çekiniyordum şimdiden.

Amy'nin bunu sorgulaması ya da bundan şüphelenmesi hoşuma gitmemişti çünkü bunun Briana için kararlaştırdığımız performanstan daha fazlası olup olmadığını *ben* bile bilmiyordum.

Koridordan bir ses gelmesiyle Cafer ciyakladı. "Ce-ee, aşağılık herif! Bieber! Bieber!"

Amy incinmiş gibi duruyordu karşımda. Gözümün içine bakmıyordu. Çenesi titredi ve ona kızdığım için hemen pişman oldum.

Elimi saçımda gezdirdim. "Dinle. Hiçbir şeyin önemi yok. Olan oldu. Ne diyeceğim, biliyor musun? Bitmesine sevindim çünkü birlikte olman gereken kişiyle birliktesin." Duraksadım. "Aynı şey benim için de geçerli."

"Biliyorum," dedi Amy kısık sesle. "Ben sadece... sana karşı sorumlu hissediyorum. İncinmeni istemiyorum. Bundan nefret ederim." Tekrar bana baktı. "İyi olmanı istiyorum. Mutlu olmanı istiyorum. Benim kadar mutlu olmanı."

Hafifçe başımı salladım. "Biliyorum," dedim, alçak sesle. "Buna inanıyorum."

Amy bir süre duraksadı. Sonra bir şeye karar vermiş gibi ilerleyip bana sarıldı.

"Özür dilerim, Jacob," diye fısıldadı. "Seni incittiğim, kırdığım için çok üzgünüm."

Derin bir nefes verdim. "Kırgın değilim," dedim, kucaklamasına karşılık vererek. "Artık değilim."

Bu doğruydu. Çünkü artık umurumda değildi.

Amy'yi seviyordum. Ama ona âşık *değildim*. Bunu artık anlıyordum. Bu konuyu tamamen geride bırakmıştım. Kızgın değildim. Dargın değildim. Sarılmamız sanki kız kardeşime sarılıyormuşum gibiydi... ve öyleydi de.

Amy Jeremiah'yı seçtiğinde, evrenin bazı şeyleri yoluna koyduğunu fark ettim. Belki de hep böyle olması gerekiyor-

du. Amy'nin hep bu ailenin ve hayatımın bir parçası olması gerekiyordu. Ama *bana* göre değildi. Kimin bana göre olduğu aşikârdı.

"Benim için endişelenmene gerek yok," dedim, başını çenemin altına alarak. "Çünkü mutluyum. Briana'yla aramdaki her şey gerçek."

Fakat bunun doğru olup olmadığına dair hiçbir fikrim yoktu. Her halükârda, bugün bunu öğrenmek için cesaretimi toplayacağım gündü.

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin. https://t.me/ayisigikitap

Ayışığı Kitaplığı

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

BRIANA

Beş dakika bekledikten sonra izinlerini isteyip Jacob'ın peşinden taksidermi odasına gittim.

Masadan ayrıldığımı kimse fark etmedi. Parti son sürat devam ediyordu. Jeremiah sahnede "500 Miles" söylüyordu ve herkes nakaratta ona eşlik ediyordu. Eve girip koridorda ilerlerken sesleri duydum. Jacob ve Amy'nin sesleriydi. Tartışıyorlardı.

Derin bir umutsuzluğa kapıldım.

Nefesimi tutup dinlemek için kitaplığa yaklaştım.

"Mesele seni istememem değildi..." dedi Amy.

Daha fazla boğuk konuşmalar duyuldu.

"...son iki buçuk senedir tek başıma konuşuyor gibiydim." Yine Amy'ydi konuşan.

"Tek başına konuşuyordun zaten! Nihayet fark ettiğin için teşekkürler!" diye bağırdı Jacob.

Onun hiç bu kadar kızgın olduğunu duymamıştım. Onu hiç sinirli görmemiştim. Sinirlenebileceğinden emin bile değildim.

Ama elbette sinirlenebilirdi. Çünkü karşısındaki *Amy'ydi.*

Kelly ve Nick'in tartışmalarına rastladığım o anlara benziyordu bu. Birlikte olamadıkları için tartışıyorlardı. Birbirlerine âşık oldukları ve hayal kırıklığına uğradıkları için tartışıyorlardı çünkü bu onları üzüyordu. İnsan umursamadığı biriyle tartışmazdı.

Jacob ona hâlâ âşıktı.

Bu meseleyi geride bırakamamıştı.

Ama en kötüsü, Amy'nin de geride bırakamamış olmasıydı.

Amy buraya kadar onu takip etmiş olmalıydı. Jeremiah'nın fark etmediği bir anda onu köşeye sıkıştırmayı beklemişti.

Belki de bunu yapan Amy değildi. Jacob *onu* köşeye sıkıştırmıştı.

Ve böylece, "Belki Onunla Çıkabilirim" düşüncem güçlü bir "Hayır"a dönüştü.

Çok büyük bir hayal kırıklığına uğradım. Hah ayaklarımın altından çekilmiş gibi hissettim.

Bir anda bu planın Jacob'ın tam da söylediği gibi bir şey olduğunu anladım: Sadece bir oyundu.

Bana âşık olmuyordu. Bunların hiçbiri gerçek değildi. O başka birinin özlemiyle yanıp tutuşuyordu. Ve o kişi de, Jacob'ın erkek kardeşiyle nişanlı olmasına rağmen, ona karşı hislerini henüz çözememişti.

Ağlamak istedim. Bu gerçekten berbat bir durumdu.

İçimden bir ses tekrar bir araya geleceklerini, şu an ikisinin de birbirlerini başka insanlarla birlikte görmekte zorlandıklarını anladıkları âna tanık olduğumu söylüyordu.

Amy bizi birlikte görünce muhtemelen kıskanmıştı. Onun için her şey fazla gerçekçi bir hâl almaya başlamıştı muhtemelen; düğün hızla yaklaşıyordu, Jacob "hayatına devam etmişti" ve Amy, Jacob'la ilişkisinin gerçekten bittiğiyle yüzleşiyor ve bunun üstesinden gelemiyordu.

Jacob'ın *ne* hissettiğini zaten biliyordum. Oyunumuza karar verdiğim gün bana söylemişti: *Onu seviyorum.*

Çözümlenmemiş aşk her zaman başladığı yere dönerdi. Dinmek bilmezdi. Tutuşurdu. Dışarı çıkmak zorunda kalana kadar içinizde birikirdi ve diğer her şeyi çürütürdü. Kıyaslama yapmanıza sebep olurdu ve kimsenin *onun* kadar iyi olmayacağını her fark ettiğinizde hayal kırıklığına uğrardınız.

Bunu herkesten daha iyi biliyordum. Zaten bir kez yaşamıştım.

İçimde bir şey paramparça oldu.

"Ce-ee, aşağılık herif! Bieber! Bieber!"

Cafer raftaki fotoğraf çerçevelerinden birini devirdi. Onları dinlemeye o kadar odaklanmıştım ki, kuşun uçarak içeri girdiğini görmemiştim bile.

Kapı açılmadan önce hızla köşeyi dönüp partiye döndüm.

Yarım saat sonra, Jacob ve ben kamyonetle hiç konuşmadan eve dönüyorduk. Evden çıkarken sessiz ve gergindi. Birkaç dakika sonra dışarı çıkan Amy ağlamış gibi görünüyordu.

Jacob öylesine rahatsızdı ki, ona ne Amy'yle tartıştığını duyduğumu söyledim ne de sorunun ne olduğunu sordum. Açıkçası, soramayacak kadar üzgündüm.

Berbat evliliğimin dinamiğini tekrar tekrar yaşamayı hak edecek ne yaptığımı merak ediyordum.

Jacob'ın suçu değildi. En başından beri eski kız arkadaşını sevdiğine dair bana karşı dürüst olmuştu. Bu işe başlarken her şeyin farkındaydım. Ona sinirlenmeye hakkım yoktu. Ama yine de berbat bir histi. Tek istediğim eve gitmekti, böylece bu konuyu enine boyuna düşünebilir ve kendime acıyabilirdim.

Jacob'ın gömleğinin yakasında ruj izi vardı.

Gömleğin desenindeki kırmızı bir çiçeğin yanında olduğu için pek belirgin değildi ama *görmüştüm.* Amy de kırmızı ruj sürmüştü.

Üzerinden Amy'nin parfümünün kokusunu aldığıma da yemin edebilirdim. Muhtemelen hayal gücüm bana oyun oynuyordu ama Jacob her hareket ettiğinde hafif bir şakayık kokusu alıyordum. İçimden kusmak geldi.

Jacob onu öpmüş müydü? Amy *onu* öpmüş müydü? O odada ne olmuştu? Burnumdan nefes almayı bırakıp pencereden dışarı baktım. Ne olduğu beni ilgilendirmezdi.

Jacob evimin önünde park etmeye koyuldu ve kamyonetin durmasını zar zor bekledim. "Yarın görüşürüz," dedim kısaca, araçtan inerken.

Güle güle demedi.

İçeri girince, Benny'yi Justin'le birlikte oturma odasında buldum.

"Selam," dedim doğruca odama geçerken.

Onu diyalize bağlamam gerekecekti. Ama bu aptal elbiseyi ve saçımdaki aptal çiçeği çıkarmak istiyordum. Bütün gece gibi, onların da lekelendiğini hissettim.

Bugün kendimi güzel hissetmiştim. Ama şimdi görünmez hissediyordum. Çünkü beni görmesini istediğim tek kişi görmemişti. Sadece onu görmüştü.

Çiçeği saçımdan çekip çıkardım ve elbiseyi bir sandalyeye attıktan sonra yüzümü yıkadım, sutyenimi de çamaşır sepetine attım. Bulabildiğim en yüksek belli büyükanne iç çamaşırını ve üzerinde *Pedro'ya Oy Verin* yazan rüküş, yün pijamamı giydim.

Benny'yi diyalize bağlamak için odamdan çıkınca, başıyla beni işaret etti. "Hey, erkek arkadaşın ön verandada volta atıyor."

"Ne?" dedim, makineyi çalıştırırken.

"Yirmi dakikadır orada. Güvenlik kamerası uyarı gönderip duruyor."

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. "Verandada volta mı atıyor?"

"Birkaç kez basamaklardan hızla inip tekrar çıktı."

Justin alaycı bir şekilde güldü.

Telefonumu çıkarıp uygulamayı açtım. Gerçekten oradaydı. Tuhaf bir tip gibi volta atıyordu.

Teknik olarak sadece dört buçuk metre ötedeydi. Ön kapıyı açıp onunla konuşabilirdim. Ama bunun yerine, uygulamanın hoparlörünü açtım. "Jacob? Orada ne yapıyorsun?"

Jacob durup kameraya baktı.

"Kapıda güvenlik kamerası var," dedim. "Seni görebiliyorum. Her ne yapıyorsan, onu da görebiliyorum."

"Dışarı gelebilir misin?" diye sordu.

Derin bir nefes verdim. *Pekâlâ.* Telefonumu kanepeye attım.

"Beni gözetlemeyin," diye homurdandım kardeşime ve yardakçısına. Sonra verandaya çıkıp kapıyı arkamdan kapattım. "Ne var?" diye sordum, kollarımı göğsümde kavuşturarak.

Jacob gergin görünüyordu. Anksiyetesi yükselmişti. Muhtemelen Amy'yle yaptığı kavga ya da öpüşmeleri hakkında konuşmak istiyordu; arkadaş olduğumuz ve bir organını kardeşime bağışlayacağı için en azından bu kadarını yapabilirdim. Yine de duygusal olarak kendimi buna hazırlamam gerekti.

Konuşmadı.

"Jacob?"

Yutkundu. "Ben... sana bir şey sormak istiyorum..."

Dudaklarını ıslatmak için duraksadı. "Benimle randevuya çıkmak ister misin diye soracaktım. Gerçek bir randevuya."

Sözleri bir ton tuğla gibi üzerime yığıldı. Nefesim kesildi. Anında üzgün ve yenilgiye uğramış gibi hissettim.

"Jacob, hayır."

Yüzü düştü. Gözlerimi kapatıp sakinleşmek için derin bir nefes almam gerekti.

"Neden?" diye sordum, ona bakarak. "*Neden* benimle çıkmak istiyorsun? Bana bunu sorma sebebin ne? Burada. Şimdi. Özelikle de bu gece."

Kafası karışmış gibiydi. "Senden... hoşlanıyorum. Seninle vakit geçirmek hoşuma gidiyor. Ben..."

"Dur tahmin edeyim. Amy'yi unutup hayatına devam etmeye hazırsın. O ilişkiyi geride bırakıp tekrar flört etmenin vakti geldi, değil mi?"

Gözlerini kırpıştırarak bana baktı. "Şey... evet."

İçimi çektim. Benimle gerçekten çıkmak istediği için bana bunu teklif etmiyordu. Eski kız arkadaşıyla arasında berbat bir tartışma geçtiği için bana böyle bir teklifte bulunuyordu. Onu bir an önce unutmak istiyordu ve ona kendisini daha iyi hissettirecek, dikkat dağıtıcı bir şeyin peşindeydi. Ve karşısında *ben* vardım. Kanlı canlı bir teselli ödülü. Çaresiz bir muadil.

Jacob'ın iki aradaki çözümü olmak istemiyordum. Bu işi çözmeye ya da kendi sıkıntısını geride bırakmaya çalışırken yaptığı bir şey ben olmak istemiyordum.

İkinci tercihi olmak istemiyordum.

"Jacob, bana bu teklifi yapmanın senin için ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyorum," dedim, sesimdeki kırgınlığı belli etmemeye çalışarak. "Ama 'Birlikte Olduğun Kişiyi Sev' olayını denedim. Bunu bir daha asla yapmayacağım. Önümüzdeki birkaç ayı atlatalım. Kararlaştırdığımız şeyi

yapalım. Birbirimize zarar vermeyelim. Düğün gelip geçtikten sonra, biriyle gerçekten çıkabilirsin. Tamam mı?"

İfadesizleşti. Tamamen.

Zihnindeki çarkların döndüğünü biliyordum. Muhtemelen aşırı çalışıyorlardı. Bana bunu soracak cesareti toplamasının ve onu reddetmemin ne kadar zor olduğunu bildiğim için kendimi kötü hissettim, bu konuyu açtığı için pişman olmalıydı. Ama açık konuşmak zorundaydım. Yara bandı ilişkisi, seks arkadaşı ya da o tür bir şey olmayacaktım.

Sadece arkadaşı olacaktım.

"Özür dilerim," dedi en sonunda, duygusuz bir sesle. "Seni rahatsız etmek istememiştim. Sana bunu bir daha asla sormayacağım."

İçimden ağlamak geldi.

Hisleri hakkında bir şey söylemeyerek neredeyse suçunu itiraf ediyordu. Sanki bana çıkma teklif etme sebebinin tam olarak düşündüğüm şey olduğunu kabul ediyordu.

Bakışlarımı ondan kaçırıp başımla onayladım. "Teşekkür ederim."

Jacob bir süre duraksayıp bana baktı. Orada yeterince uzun süre durup beklerse ona farklı bir yanıt verebilirmişim gibi.

"İyi geceler," dedi.

Sonra arkasını dönüp kamyonetine gitti.

İçeri girip sırtımı kapıya yasladım ve yüzümü ellerime gömdüm. Boğazımı deşmek istiyordum. Bir şeyler fırlatmak, kahrolası bir yastığa haykırmak istiyordum.

Bundan fazlasıyla nefret ediyordum. *Nefret* ediyordum.

"Neden erkek arkadaşın sana çıkma teklif edince onu reddettin?" diye sordu Benny.

Başımı kaldırıp ona dik dik baktım. "Sana beni gözetlememeni söylemiştim."

"Gözetlemedim, güvenlik kamerasının uygulamasını açık bırakmışsın. Fark edince kapattım."

Gözlerimi devirdim ve telefonumu kanepeden almak için ilerledim.

"Gerçekten, sana niye böyle bir şey sordu?"

"Şu anda beni rahatsız etme, olur mu? Karışık bir mesele."

Benny bir süre bana dikkatle baktı ama üzerime gelmedi.

Sanırım kardeşimin neler yaşadığını önemseyecek kadar eski hâline dönmesine sevinmem gerekirdi.

Tanrım.

Benny'nin ya da onunla oturmuş televizyon izleyen Justin'in önünde ağlamamak için elimden geleni yaparak kardeşimin diyalizini hazırladım. İşim bitince, odama gidip Alexis'i aradım.

"Alo," diye ilk çalışta telefona yanıt verdi.

Burnumu çektim. "Oraya gelebilir miyim?"

Bulaşıkları yıkıyordu. "Elbette. Ne zaman?"

"Bu gece."

Saatine baktığını hayal edebiliyordum. "Buraya varman gece yarısını bulur."

"Bir. Belki bir buçuk. Benny'nin diyalizini bitirmeliyim. Beni beklemek zorunda değilsin. Sadece verandadaki salıncağa bir battaniye bırak ve sabah uyanınca beni içeri al."

"Ne *oldu*?"

Boğazımdaki yumruyu yutarken, telefonu bir saniyeliğine ağzımdan uzaklaştırdım. "Şu anda söyleyemem, aksi takdirde ağlayacağım. Benny'den birkaç günlüğüne diyaliz merkezine gitmesini isteyebilirim. İşten iki gün daha izinliyim. Sadece buradan uzaklaşıp başka bir yerde olmaya ihtiyacım var."

Alexis'in suyu kapattığını duydum. "Pekâlâ. Ama seni bekleyeceğim."

"Hayır, gerçekten. Bekleme. Kapıyı kilitlememen yeterli olur."

Telefonu kapattık. Çantamı toplayıp Benny'nin diyalizini bitirdikten sonra evden çıktım.

Jacob genelde geceleri yaptığı gibi ne mesaj attı ne de aradı. Midemi ağrıttı bu durum. Ayrılık acısı yaşıyor gibiydim.

Şimdiye kadar Jacob'ın bana biraz ilgi duyuyormuş gibi davranmasını, benimle çok fazla vakit geçirmesine bağlamıştım.

Belki de *gerçekten* ilgi duyuyordu. Hislerin birbirine girebileceğine inanıyordum. Amy'ye âşık olabilir, aynı zamanda benden de hoşlanabilirdi.

Ama bu yeterli değildi.

Sevdiğim adamın kalbini başka bir kadınla paylaşmak istemiyordum. Bunu birçok kez yapmıştım. Hak ettiğimden daha azını kabul etmeye neden razı olduğuma dair bahaneler üretmekten bıkmıştım. En azından, duygularını çözmüş bir adamla birlikte olmayı hak ediyordum. Jacob'ın bunu başaramadığı aşikârdı.

Sabah biri çeyrek geçe Grantların evine vardım ve ön basamakları çıkmadan Alexis kapıyı açtı.

"Ah. Sana beni beklememeni söylemiştim," diye sızlandım.

Alexis kocaman karnıyla bana sarıldı. "Ben savaş dönemi danışmanıyım. İş üstündeyken uyumayız."

Kapıdan içeri girince, Daniel beni köpekle karşıladı. O da beklemişti. Kendimi iyice kötü hissettim. Daniel da bana sarıldı. Sonra eşini şakağından öpüp yatmaya gitti.

Alexis'in de yatağına gitmesini istedim ama beni misafir odalarından birine geçirip bir mum yaktı ve yatakta yanıma oturduktan sonra başının altına koyacağı yastığı kabarttı. "Anlat bakalım."

Öyle yaptım.

Ona her şeyi anlattım. Ve bebek gibi ağladım.

"Ondan gerçekten hoşlandım," dedim, burnumu çekip gözlerimin altını silerek.

"Peki artık hoşlanmıyor musun?" diye sordu.

"Hoşlanıyorum. Ama onu takıntı hâline getirmeme izin verdim ve ne yaptığımızı unuttum. Amaç bir oyunu sürdürmek ve bu gerçek değil. Biliyor musun, onunla gerçekten çıkabileceğimi düşünüyordum." Söylediklerime inanamıyormuş gibi bir ses çıkardım. "Ama benden hoşlanmıyor. O sadece Amy'yi unutmasına yardımcı olmamı istiyor."

"Sana kendisini açıkladı mı? Amy'yle tartıştığını söyledi mi?"

"Hayır. Ben de tartışmalarını duyduğumu söylemedim. Ne anlamı var ki? İnkâr eder. Duyduğum gibi olmadığına beni ikna etmeye çalışır ya da her şeyi doğrular ve bana Amy'nin her zaman hayatının aşkı olacağını ama gerçekten hayatına devam etmeye hazır olduğunu söyler, gerçi hazır da değil." Başımı iki yana salladım. "Ne kadar üzgün olduğunu duymalıydın. Tartışma biçimlerini. Jacob asla öyle davranmaz, Ali. O her zaman ölçülü ve içine kapanıktır. Sakindir."

"Amy nasıl biri?"

Gözlerimi devirdim. "Harika. Rosamund Pike'a benziyor ama nedense daha güzel."

"Sen de güzelsin," dedi gözlerini kapatarak.

"Hah."Güzel olmam ne fark ederdi ki? Ya da akıllı olmam? Ya da Jacob'ın benimle vakit geçirmekten, bana sırlarını açmaktan hoşlanmasının ve bana güvenmesinin ne anlamı vardı?

Çünkü Kelly'yle olduğu gibi, ben hâlâ o *kadın* değildim.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM
JACOB

Briana'yı bıraktıktan sonra annemlerin evine döndüm.

Annemi mutfakta tek başına kovadaki çöplerle boğuşurken buldum.

"Jacob," dedi, Teğmen Dan'le birlikte içeri girdiğimde. "Briana'yla saatler önce gittiğinizi sanıyordum."

"Anne, ben hallederim." Çöp poşetini ondan alıp ağzını düğümledikten sonra evden çıkarken götürmek için kovanın yanına bıraktım.

Etrafa göz gezdirdim. "Babam nerede?"

"Havuzu temizlemekle meşgul. O kadar kötü değil, işimiz neredeyse bitmek üzere."

Ellerim ceplerimde karşısında durup gözlerimi yere diktim. Buraya neden geldiğimi bilmiyordum. Sadece eve gidemeyeceğimi biliyordum. Asla uyuyamayacaktım.

"Sorun ne, tatlım? Üzgün görünüyorsun."

Üzgün demek yetersiz kalırdı. Yıkılmıştım. Utanmıştım. Gururum kırılmıştı. Daha önce hiç yaşamadığım şekilde hayal kırıklığına uğramıştım.

Annem bekledi, ben detay vermeyince de başıyla sürgülü arka kapıyı işaret etti. "Hadi gel. Verandaya çıkalım. Babanın Carter'ın mayosunu havuzdan çıkarmasını izleriz."

"Havuzdan çıplak mı çıktı?"

"Anadan doğma hem de. Gwen onu yakalayana kadar beş dakika boyunca bahçede oradan oraya koşturdu. Yemin ederim, ikizler ve büyükbabanla ilgilenirken hayatımdan on sene gitti."

Hafifçe gülümsedim. Verandaya çıkıp minderli kanepeye oturduk. Hawaii partisi bitmişti. Tiki meşaleleri hâlâ yanıyordu, çiçekten kolyeler ve boş plastik bardaklar tropikal bir Mardi Gras gibi bahçenin her tarafına saçılmıştı. Babam elindeki ağla havuzun dibini kazırken, kırmızı kupalar rüzgârda uçuşuyordu.

Teğmen Dan kalkıp başını annemin kucağına koydu ve annem onu okşarken ellerine baktım. Eklem iltihabı vardı ellerinde.

Lupus hastalığı artık çok fazla alevlenmiyordu ama vücudu yeterince hasar almıştı. Dayanıklı kadındı. Acıya rağmen çalışır ve sevdiği şeyi yapmaya devam ederdi. Yapamadığında da ona yardım ederdik.

Aslına bakılırsa, annem bana Briana'yı hatırlatıyordu. İkisi de güçlüydüler. İnatçıydılar ve kendilerini biliyorlardı. Briana hayır demek istemediği sürece hayır demezdi. Ve bunu çabucak söylerdi. Bunu hatırlayınca yüzümü ekşittim.

"Briana'yla tartıştınız mı?" diye sordu annem, düşüncelerimi bölerek.

Bunu ona nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Kız arkadaşımın aslında benden hoşlanmadığını, benimle çıkmak istemediğini ve iş tamamlandığında hükümsüz olacak bir sözleşme gibi bana verdiği sözü yerine getirmeye niyetli olduğunu ona nasıl anlatacaktım?

Söylediği şeye inanamıyordum. Bu meseleyi aradan çıkardıktan sonra başka biriyle çıkabileceğimi söylemişti. Sanki sıradan bir kadın onun yerini alabilirmiş gibi. Kız arkadaşlık doldurmaya çalıştığım bir pozisyonmuş gibi.

Başka birini istemiyordum.

"Birlikte Olduğun Kişiyi Sev" olayını çoktan denediğini söylemişti. Çıksaydık, benimle yapacağı şey bu muydu? Kabullenecek, katlanacak mıydı?

Bir kez daha yıkıldım. O kadar utanç vericiydi ki.

Yüzümü ovuşturdum. "Briana'nın bana karşı hislerinin, benimkiler kadar güçlü olduğunu sanmıyorum," dedim. "Ve bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum."

Annem sessizce oturdu yanımda.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Ona bakana kadar bekledi. "Neden Amy'yle ilişkinin o kadar uzun süre devam etmesine izin verdin? Çok mutsuzdun. Herkes bunu görebiliyordu."

Uzun bir süre havuza baktım. "Değişimden korktum," dedim en sonunda. "Sorunun bende olduğunu sandım. Yapım yüzünden başlayacağım her ilişkinin zor olacağını düşündüm. Karakterim yüzünden."

Annem başını iki yana salladı. "Jacob. Senin dilinden anlamayan biriyle birlikteysen, bütün hayatını ruhunu tercüme ederek geçirirsin derler, bunu duymuş muydun? Amy senin dilinden anlamıyordu. Hepsi bu. İkinizin de kusuru yok, sadece birbirinizden çok farklı insanlarsınız. Briana'nın farklı olduğunu buradan anlıyorum. Sen hiçbir şey söylemediğinde bile o seni anlıyor."

Ona baktım. Annem bunu fark etmiş miydi?

"Sana nasıl baktığını görmen lazım," dedi, sözlerine devam ederek. "Sen bakmadığında yani. Briana sana başına gelen en güzel şeymişsin gibi bakıyor."

Bu sevgi değildi ama. Kardeşi için yapacağım şeye duyduğu minnetti. Rahatlamaydı.

Ya da rol yapıyor olabilirdi. Hiçbir temeli yoktu.

Annem nazikçe bana baktı. "Sevgi kendini belli eder, Jacob. O yüzden belli et işte."

Başımı iki yana salladım. "Ama *nasıl*? Ya bunu yapmamı istemezse?"

Annem güldü. "O kadın sana ne istediğini ve ne istemediğini söyleyebilecek durumda. Ona sor. Bir sınır belirlerse, saygı duy. Sevgini belli edip edemeyeceğini ona sorduğunda, kabul ederse ne mi yapacaksın? *Kendini göster*. Ondan vazgeçme. Çünkü uzun zamandır seni bu kadar mutlu görmedim."

Havuza baktım. Kendimi ortaya koymaktan başka seçeneğim olmadığını fark ettim. Briana'nın yanında olma isteğim o kadar güçlüydü ki, diğer her şeyi gölgede bırakıyordu. Gurur. Sağduyu. Alçakgönüllülük. Hatta anksiyetemi bile.

Anksiyetem...

Uzun zamandır anksiyetemin hayatıma hükmetmesine izin vermiştim. Yaptığım her şey rahatsız olmamamın ve konfor alanımdan çıkmamamın etrafında dönüp duruyordu. Amy'yle yapmam gereken zor konuşmaları yapmamış, sonrasında ne olacağından korktuğum için ilişkimizi bitirememiştim. Yeni olan her şey benim için ürkütücü olduğundan ve riske girmeye razı olmadığımdan, olduğum yerde çakılıp kalmıştım. Hayatımın sakin, kolay ve sabit olmasını istemiştim.

Ama Briana'yla aynı şeyi yapmayacaktım. Konfor alanımdan çıkacaktım. Buna mecburdum. Çünkü o konfor alanımın dışındaydı. Ve ben onun için her yere gitmeye hazırdım.

Reddedilmiş ve hayal kırıklığına uğramış olmama rağmen, Briana yere inmemi istese de ben hâlâ onun ekseni etrafında dönmek istiyordum.

Bunu yapabilmek için sadece birkaç ayımın olduğunu fark ettim. Planımız bunu mümkün, hatta beklenebilir kılıyordu. Çünkü sonrasında...

Sonrasında anlaşma bitecekti.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

BRIANA

Cep telefonum titriyordu.

Güneş ışığı perdelerin arasından sızıyordu. Nerede olduğumu anlamam biraz zaman aldı. Çiçekli duvarkâğıdı. İki kişilik yatak. Alexis yanımda uyuyordu.

Grantların evindeydim.

Telefonumu çıkarıp gözlerimi kısarak ekrana baktım. Sabahın sekiz buçuğuydu ve Jacob arıyordu.

Kenara kaydırıp yanıtladım. "Alo?" diye fısıldadım.

"Selam. Günaydın."

Alexis kıpırdanmaya başladı.

"Kahvaltıya çıkmak isteyip istemediğini merak ediyordum," dedi Jacob.

Hah?

Bu biraz beklenmedikti. Birkaç gün kendisini tuhaf hissedeceğini sanıyordum. İçedönük insanlarm nahoş bir etkileşimden sonra yaptıkları gibi kendini izole edeceğini ve ilk teması benim kurmam gerekeceğini düşünmüştüm.

"Evde değilim," dedim.

"Ah. Neredesin?"

Alexis doğrulup elinin tersine doğru esnedi.

"Wakan'dayım," dedim, bir yandan da abartılı bir şekilde telefonu işaret edip *JACOB* diye ağzımı oynatarak en yakın arkadaşıma kiminle konuştuğumu belirttim. "Birkaç gün burada kalacağım."

"Ah," dedi Jacob tekrar. Sonra, "Gelebilir miyim?" diye sordu.

Gözlerimi kırpıştırdım. "Gelmek mi... istiyorsun? *Buraya*?"

"Evet. Sakıncası yoksa."

Alexis şiddetle başını onaylar anlamda sallamaya başladı.

"Ama... arkadaşlarım yabancılar," dedim, sanki kim olduğunu kendisi unutmuş gibi. "Sen sadece tanıdığın insanlarla buluşmaktan hoşlanırsın."

"Sorun değil. Benim için mahsuru yok."

Bu da ne demek oluyordu? "Ah... elbette o zaman."

"Pekâlâ. Köpeğimi de getirebilir miyim? Sorun olursa Jewel'a bırakabilirim."

Telefonu ağzımdan uzaklaştırdım. "Köpeğini getirebilir mi?" diye fısıldadım.

Alexis başıyla onayladı.

"Evet, sorun değil, o da gelebilir," dedim.

"Harika. Adresi mesaj atarsın. Yarım saat içinde yola çıkacağım."

Sonra kapattık.

Dönüp Alexis'e baktım. "Geliyor," dedim inanamayarak.

Alexis sırıttı. "Biliyorum."

"*Neden* geliyor? Aşina olmadığı şeylerden hoşlanmaz ki. Bilmediği mekânlardan. İnsanlardan. Planlardaki değişiklerden."

"Olabilir. Ama *senden* hoşlandığı kesin." Alexis gülümsedi.

Orada oturup başımı iki yana salladım. Bu gelişme tamamen şaşırtıcıydı, ondan beklenmedikti. Geçen gece olanlardan sonra darılmadığını mı bana göstermeye çalışıyor-

du? Bir mesajla her şeyi unuttuğunu söyleyebilirdi. Kamyonetiyle Wakan'a kadar gelmesine gerek yoktu.

Belki de Amy'yle arasında geçenlerden sonra o kadar üzgündü ki dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacı vardı ve ne olduğunun önemi yoktu.

Muhtemelen sebebi buydu. Onun için "doğru kişi" olmayabilirdim ama kesinlikle iyi vakit geçiriyorduk.

Sebebi ne olursa olsun, bu çaresizce bir hamleydi. Buraya gelmesinin, dün gece bana çıkma teklif etmesiyle aynı dürtüden kaynaklandığını düşündükçe biraz keyfim kaçtı.

İçimi çektim. "Gidip garaj yolunun fotoğrafını çekmeliyim," diye homurdanıp kalktım.

"Garaj yolu mu?" diye sordu Alexis.

"Nereye park edeceğini önceden bilmeli. Onun huylarından biri."

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM
JACOB

Kulübeye giderken yanıma aldığım her şeyi silindir çantama atarken, Briana'nın mesajları geldi. Onları görünce yatağın kenarına oturmak zorunda kaldım.

Briana: Burada iki kişi var, Alexis ve kocası Daniel. Daniel marangoz ve bahçe işlerini sever. Aynı zamanda belediye başkanı. Alexis de acil servis doktoruydu ama artık Wakan'daki Royaume uydu kliniğinde kasaba doktoru. Genelde birlikte takılırız öyle ama bisiklet yolunda bisiklete binebiliriz ya da kasabaya yürüyüp VFW'de birer içki içebiliriz. Orada kasabalılar olabilir ama Doug'ı senden uzak tutarım. O seni rahatsız edecek tek dışadönük insan. Belki de rahatsız etmez, ne de olsa memelerin yok.😆

Briana: Geldiğinde, ayrı odan ve banyon olacak. Odanın ve park edebileceğin yerin birer fotoğrafını gönderiyorum, Alexis ve Daniel'ın fotoğrafları da var. Grant Evi eskiden pansiyondu; Google'da araştırırsan, mülkü hâlâ görebilir ve buraya gelmeden önce bir fikir edinebilirsin. Yakında görüşürüz!

Telefonumu kucağıma koydum.

Detaylara ihtiyacım olacağını biliyordu. Ondan istememe, ona bunu açıklamama gerek yoktu... ya da açıklamadığım için detayları bilmemenin stresiyle uğraşmama gerek yoktu.

Sen hiçbir şey söylemediğinde bile o seni anlıyor.

Annem bunu kastetmişti. Gördüğü *buydu.*

Duygularım içimde kabardı. Sonra tekrar söndüm. Çünkü Briana dilimden anlamasına rağmen, bu onun da beni istediği anlamına gelmiyordu.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

BRIANA

Alexis'le verandadaki salıncakta oturmuş kahve içerken, Jacob'ın kamyoneti yaklaşıp park etti.

Onu görür görmez de kalbim pır pır etmeye başladı. Öyle ki göğsümü tutmak zorunda kaldım.

"Sorun ne?" diye sordu Alexis, Jacob'ın kamyonetini park etmesini izlememi seyrederken.

Başımı iki yana salladım. "Bilmiyorum." Ama biliyordum aslında.

Bu adama deli oluyordum.

Beni altüst etmişti. Ona bakmak bile beni mutlu ediyordu. Basamaklardan koşarak inip üzerine atlamak ve heyecanlı bir yavru köpek gibi yüzünü öpmek istiyordum.

Ama olduğum yerde kaldım.

Jacob koluna attığı bir silindir çantayla kamyonetten indi ve Teğmen Dan peşinde sekerek onu takip etti. Jacob'ın elinde bir bitki vardı. Teğmen Dan beni fark edip yanıma gelmek için basamakları çıktı. Köpeği okşarken, Daniel ön kapıyı açınca Hunter dışarı koştu. Hunter iki saniye durakşayıp Teğmen Dan'in kıçını kokladıktan sonra, basamaklardan inip Jacob'ın üzerine atladı ve onu, *benim* yapmak istediğim şekilde, ıslak öpücüklere boğdu.

Jacob çantasını yere bırakıp köpeği okşamak için eğildi. Bu muhtemelen onun için günün en güzel kısmı olacaktı. Geri kalanından nefret edecekti. Yabancılar, sosyalleşme ve yeni bir yer. Neden geldiğini hâlâ anlamıyordum.

Jacob bana bakıp Hunter heyecanla uzun bir ses çıkarırken güldü; yemin ederim ki, Jacob'ın eski sevgilisini unutmak için ilişkiye başlamak istediği kız olmamaya dair tüm kararlılığım neredeyse tamamen ortadan kayboldu. Gözlerimi ondan alamıyordum. Beni o kadar etkilemişti.

Bazen Jacob ve benim tekrar tekrar ters çevrilip birbirine yaklaştırılan iki mıknatıs olduğumuzu düşünüyordum. Birbirimize çekiliyor, uzaklaşıyor ve sonra tekrar birbirimize çekiliyorduk.

Beni kendisine çekiyordu...

Alexis bana doğru eğilip fısıldadı. "Yakışıklıymış."

"Biliyorum," diye homurdandım. "Elbette yakışıklı. Durumu iyice zorlaştıracak her şey var."

Basamaklardan inip onu karşıladım. "Selam," dedim önünde durarak.

Jacob doğrulup silindir çantasını omzuna attı. "Selam."

Sonra, nedense, ikimiz de öylece durup birbirimizin gözlerinin içine baktık. Neden şu anda öpüşmemiz gerekiyormuş gibi hissediyordum?

Ah. Birinin beni hortumla ıslatması gerekiyordu.

Tanrı'ya şükür ki, beni kendimden kurtarmak için Daniel ile Alexis basamaklardan indi ve onları tanıştırdım.

Jacob, Daniel'a elindeki küçük bitkiyi verdi. "Briana bahçe işleriyle uğraştığını söyledi," dedi. "Sana getirdim."

Daniel'ın gözleri kocaman oldu. "Ebruli bir filkulağı."

Jacob bir bardaki doğum günü partisinden yeni kurtulmuş gibi gülümsedi. "Ben yetiştirdim."

"Vay canına, ciddi misin? Teşekkürler," dedi Daniel,

bitkiyi hayretle evirip çevirirken. "Onu nereye koyacağımı biliyorum. Bu harika."

Jacob hediyesinin beğenildiğini görünce rahatladı ve ifademi her zaman yumuşatan, elinde şapkasını tutarak gülümseyen o yavru köpek bakışıyla bana döndü.

"Sana odanı göstereyim," dedim, omzumun üzerinden başımla işaret ederek.

Teğmen Dan'i Hunter'la birlikte bahçede oynamaya bırakıp basamaklardan beni takip etti. Sahanlıkta durup kocaman vitray cama baktık.

"Çok güzelmiş," dedi camı inceleyerek.

Ağaçlıktaki bir açıklıkta duran kara bir ayı resmedilmişti. Pencerenin kenarları da uzun, kahverengi gövdeleri olan sık, yeşil ağaçlardan oluşan bir ormandı.

"Bahse girerim, bu evin orijinal bir parçasıdır," dedi. "İnternet sitesinde olmaması tuhaf, son derece eşsiz."

"Grant Evi'ni 1897'de inşa etmişler," dedim, tekrar basamakları çıkmaya başlayarak.

"Biliyorum," dedi Jacob, beni takip ederek. "Hepsini okudum. Bu tür yerlere bayılırım."

Onu ikinci misafir odasına götürdüm. Çantasını yatağın ayak ucundaki çeyiz sandığının üzerine bırakıp etrafına göz gezdirdi.

"Güzelmiş."

"Evet."

Gözlerini tekrar bana çevirdiğinde, ellerim ceplerimde şöminenin önünde duruyordum ve bir kez daha ona sarılma dürtüsü hissettim. Burada olduğu için mutluydum ama aynı zamanda birbirimize dokunmak için bir bahanemiz olsun diye anne babasının evinde olmamızı diliyordum.

İki gün boyunca ona sarılamayacaktım. Vücudum ona uzanmak için can atıyordu. Sıcak elini tutmak ya da vücu-

dunun bana değdiğini hissetmek istiyordum. Amy'nin dün geceki parfümünün anısını silmek için bile olsa tenini koklamak istiyordum.

Ama sonra tekrar kendimi çok üzgün hissettim.

Benim değildi o.

Burada, benimleydi ama kalbi başka bir yerdeydi.

Bunu sakın unutma.

"Hey, belki de bir özçekim yüklemeliyiz," dedi Jacob.

Boğazımı temizledim. "Evet. İyi fikir. Herkese romantik bir pansiyonda olduğumuzu söyleyebiliriz."

Jacob başıyla arkasını işaret etti. "Belki de yatakta oturmalıyız?"

"Kesinlikle. Katılıyorum. Herkese tüm hafta sonunu orada geçireceğimizi düşündürelim."

Tüm hafta sonunu yatakta geçirebilmeyi *isterdim*...

Yatağa oturduğunda, öteki tarafına geçtim. İkiz yatak olduğundan iyice dip dibe durmak zorunda kaldık. Yatak başlığına yaslanıp ona yaklaşmam için kolunu uzatınca, temasla birlikte bütün vücudum eridi.

İşte bu.

İhtiyacım olan buydu. Burada sonsuza dek kalabilirdim.

Jacob yastıklara yaslanınca göğsüne yerleştim. Sıcak ve tanıdık kokuyordu; neden insanlardan nefret eden köpeklerin fikrini değiştirebildiğini ve ürkek kedileri kanepenin altından çıkmaya ikna edebildiğini anlayabiliyordum.

Jacob bana kendimi güvende hissettiriyordu. Canlı bir ninniydi sanki. Kısık sesle söylenen bir kelimeydi. Sabah yapılan kahve ve kızarmış ekmek kokusuydu ya da sıcak tutan, yün bir battaniyeydi. Hiçbir yere gitmek ya da hiçbir şey yapmak zorunda olmadığınız bir günde çatıya vuran yağmur damlalarıydı.

Onunla seks yapmanın ılık bir suya girmek gibi olup olmadığını merak ettim. Etrafımı tamamen sarması o kadar doğru geliyordu ki. Onunla öpüşmenin de öyle olacağına bahse girebilirdim. Çok nazik ve dikkatliydi. Beni hafifçe öpeceğine emindim. Ve sonra sertçe. Kirli sakalını hissetmek için elimi çenesinde gezdirir ve sonra onu iyice kendime çekmek için elimi ensesine götürürdüm. Dudaklarının, dilinin ve dişlerinin nasıl bir his bırakacağını hayal edebiliyordum. Nefesini ağzımda hissetmek, göğsünün şu anda olduğu gibi sırtımda yükselip alçalması...

Düşüncelerime o kadar dalmıştım ki, ne yapmam *gerektiğini* kendime hatırlatmam gerekti. Tekrar boğazımı temizledim ve sırf kollarında bir saniye daha kalabilmek için olabildiğince ağırdan alarak kamerayı çevirdim.

Ama Jacob lense bakmıyordu. Burnu saçlarımın arasında olacak şekilde başını çevirip gözlerini kapatmıştı. Fotoğraf için harika göründü. Sanki bu bana âşık bir adamla aramda özel bir andı ve içten bir fotoğrafla o ânı yakalıyorduk.

İçimden telefonu bırakıp başımı ona çevirmek ve neler olacağını görmek geldi.

Ama aksine, fotoğrafı çekip yataktan kalktım.

Kalp atışım normale dönerken ona bakmamak için fotoğrafı Instagram'a yüklemekle meşgulmüş gibi yapmak zorunda kaldım.

Gerçekten güzel bir fotoğraftı. Hassas. Samimi.

Sonra Amy'nin bunu göreceğini ve aralarındaki durumu iyice gereceğini fark ettim. Hatta bardağı taşıran son damla olabilirdi.

Jacob'ın ailesi oldukça rahattı. Amy, kardeşleri tekrar değiştirirse, bunun üzerinde durmayacaklarını biliyordum. Belki biraz tartışırlardı. En çok Jewel'ın sesi çıkardı. Drama

ve saçmalığa ayıracak çok fazla vakti yokmuş gibi görünüyordu ve kesinlikle düşüncelerini dile getirirdi. Ama diğerleri muhtemelen omuzlarını silker ve kabullenip hayatlarına devam ederlerdi.

Amy'nin Jeremiah'la evleneceğini bir türlü göremiyordum açıkçası.

Ben yapacağımı söylediğim şeyi yapacak ve o zamana kadar Jacob'ın kız arkadaşı rolünü oynayacaktım. Ama sonra terk edilecektim. Yine.

Bugün buraya gelmesine sevinmiştim. Çünkü rolü devam ettirmek için çok fazla vaktimiz kalmamıştı.

OTUZUNCU BÖLÜM
JACOB

"Bir milyar dolar için yüzüme yumruk atar mıydın?" diye sordu Briana.

Wakan'daki VFW'deydik. Saat dokuzdu ve anacaddedeki küçük restoran Jane'de yediğimiz akşam yemeğinden sonra birkaç saattir buradaydık. Günü kasabada dolaşıp antika dükkânlarını gezerek, dondurma yiyerek ve pazarı dolaşarak geçirmiştik. Alexis ve Daniel'le birlikte, barın arka tarafındaki bir masada oturuyorduk.

Briana ciddi bir soru sormuş gibi yanıtımı bekledi.

"Evli olsaydık," dedi tekrar, "ve biri sana elinden geldiğince güçlü bir şekilde yüzüme, iznimle, yumruk atman için bir milyar dolar teklif etseydi, bunu yapar mıydın?"

"Hayır," dedim. "Yüzüne yumruk atmazdım."

Gözleri kocaman oldu. "Atsan *iyi* olur, Maddox. Ben sana atardım."

"Açıkçası bir milyar dolar karşılığında bunu sorun etmezdim," dedim.

Briana nefesini tuttu. "Ah, sen yüzüne yumruk yiyebilirsin ama ben yiyemem, öyle mi? Bu çok cinsiyetçi bir yaklaşım."

"Aynı şey değil," dedim. "Senden daha güçlüyüm. Çeneni kırabilirim."

"Ben *senin* çeneni kıramaz mıyım yani? Bir milyar dolardan bahsediyoruz. Xfinity'nin üniversiteye gitmesi gerekiyor."

Kahkaha attım.

"Xfinity de kim?" diye sordu Daniel, birasının üzerinden ikimize bakarak.

"İsmi ücretsiz internet alabileceğimiz şekilde seçilmiş, travmaya uğramış kurgusal kızımız." Briana bana döndü tekrar. "Yüzüme yumruk atacağını söyle, Jacob."

Keyifle ona baktım. "Birbirimize zarar vermeyeceğimizi sanıyordum."

"Milyarder olmamamın tek sebebi sensen bu benim için zararsız bir şey değil. Aslında bana epey zarar verir bu."

Başımı iki yana salladım. "Seni incitemem. Seni *incitmemek* için bir milyar veririm."

Briana istemeye istemeye hafifçe gülümsedi.

O sırada Dough elinde bir gitarla masamıza yaklaştı.

Briana gözlerini devirdi. "Doug, deliliğin tanımını biliyor musun?" diye sordu, masaya gelmeden önce onu duyabilmesi için sesini yükselterek.

Doug içerlemiş görünüyordu. "Bu senin için değil," dedi, gitarını kaldırarak. "Sen şansını kaçırdın."

Briana alaycı bir şekilde güldü.

"Barda taze et var." Başıyla bira içen iki kadını işaret etti.

Briana onları görmek için başını uzattı. "Ah. Yüzlerine karşı da onlara et demeyi ihmal etme. Kadınlar buna bayılırlar."

Doug bunu düşünüyor gibi göründü. "İyi fikir aslında. Deneyeceğim. Teşekkürler."

Herkes güldü.

Doug başıyla Daniel'ı işaret etti. "Hey, bana yirmi dolar verir misin?"

Daniel cüzdanından parayı çıkardı.

"Teşekkürler," dedi Doug ve parayı alıp gömleğinin cebine koydu. "Bana şans dileyin." Sonra gitti.

"Şanstan fazlasına ihtiyacı olacak," dedi Briana arkasından.

"O yirmi doları asla geri alamayacaksın, biliyorsun, değil mi?" diye sordu Alexis kocasına.

"Biliyorum," dedi Daniel, bira bardağına doğru. "Ama en azından o zavallı kadınlar bedavaya içki içecekler."

Briana başını iki yana salladı. "O adam bir matadordan daha fazla kırmızı bayrak taşıyor."

Alexis güldü.

Briana bana döndü. "Eve yürümek ister misin? Buraya rahatlamaya ve Doug'la dalga geçmeye geldim ama Doug'a doydum."

"Biz muhtemelen biraz daha kalacağız," dedi Alexis, karnını ovuşturarak. "Evin kapısı kilitli değil, içeri girebilirsiniz."

Masaya para bıraktım ve kalkıp kapıya ilerledik. Gitmek istemiştim ama gerçekten istediğimden değil. Briana'yla yalnız kalmak istiyordum.

İyi vakit geçiriyordum. Briana'nın bugün bunaldığım anda eve dönebileceğimizi söylemesi içimi rahatlatmıştı.

Çocukken, annem beni nazikçe yeni aktiviteler denemeye ikna etmeye çalışırdı. Beni asla zorlamazdı. Ama doğum günü partilerine, okul gezilerine ya da gündüz kampına gidersem, dışarıda arabada bekleyeceğini ve etkinlik bitmeden önce gitmek istersem de gidebileceğimi söylerdi. Genellikle iyi vakit geçirdiğim için sonuna kadar kalırdım. Bir süre sonra beni beklemesine gerek kalmamıştı. Gitmenin bir seçenek olduğunu bilmek, bana denemek için cesaret veriyordu.

Briana da benzer bir güvenlik ağıydı. Benim için sonucu ne kadar değiştirdiğinin farkında olmadığına bahse girebilirdim.

Amy beni sürekli şevkle bir şeylerin içine atardı ve sonra neden gergin, içine kapanık olduğuma, yaptığımız şey her neyse başladığı anda gitmek istememe anlam veremezdi. Ama Briana'yla birlikteyken, yavaşça suya daldığımı hissediyordum. Nazikçe bırakılıyordum. Ve bir kez suya girince, kendimi rahat hissediyordum. Muhtemelen herkesin hissettiği gibi hissediyordum. Sakin, rahat ve normal. İçimdeki bataryanın raf ömrünü koruyordu. Bunu bilinçli olarak yaptığını sanmıyordum. Herhalde içgüdüsel olarak bunu yapmayı biliyordu.

Ona dair çok sayıda inanılmaz şeyden biriydi bu.

Ilık haziran havasına çıkıp eve doğru yürümeye başladık. Elini tutma isteğimle mücadele etmem gerekti.

Ona insan içindeyken dokunmak artık doğal geliyordu. Ama bunun sebebi sürekli insan içinde olmamız ya da aile fertlerimden birinin yanımızda olmasıydı ve dokunmak, oyunumuzu sürdürmek için gerekliydi. Burada böyle bir şey yoktu. Daniel ve Alexis planımızı biliyorlardı, o yüzden elimi Briana'nın sırtına koymak, saçını yüzünden geriye itmek ya da bacağım onunkine değecek kadar yakın oturmak için bir bahanem yoktu. Wakan'da olmaya dair hoşuma gitmeyen tek şey buydu işte.

Geldiğimde gerçekleşmeyen kucaklaşmayı telafi etmek için Instagram'a koyacak bir fotoğraf çekmemizi önermiştim. Ve sonra o kucaklaşmanın bitmemesini istemiştim. Keşke kapıyı kapatıp yatakta kalabilseydik. Onunla kış uykusuna yatmak istiyordum. Dünyanın geri kalanının var olduğunu unutmak istiyordum.

Gözlerimi kısarak yolun karşısındaki sokak lambasının altında duran iri bir şeye baktım. "O bir... domuz mu?"

"Ah, evet," dedi Briana. "O Kevin Bacon. Dough'un domuzu. Kasaba maskotu gibi bir şey. Ortalıkta dolaşıp turistlerle fotoğraf çektiriyor."

Kocamandı. En az yüz kırk kilo vardı ve reflektif bir yelek giydirilmişti.

"Onu sevebilir miyiz?" diye sordum.

"Evet, hadi gidelim."

Yolun karşısına geçtik ve yanına yaklaştığımız sırada domuz homurdandı. Kocaman ve pembeydi. Çömelip başını okşarken, bizi koklayıp yiyecek bir şeyler arandı. Cebimdeki naneleri buldu, onları cebimden alıp paketlerinden çıkardım ve elimden yemesine izin verdim.

Yeleğinin üzerinde Kevin Bacon etiketi ve bir Venmo vardı.

"Doug'ın hakkını vermeliyim, o tam bir *girişken*," dedi Briana, Venmo'yu süzerek. "*Doug* bir milyar dolar için yüzüme yumruk atardı."

"Sonra benim de bedavaya Doug'ın yüzüne yumruk atmam gerekir."

Briana ağzı açık bir şekilde bana bakarken ciddi görünmeye çalıştı ama gülmemek için kendisini zor tuttuğu belliydi. "Yanlış kişiyi yumrukluyorsun. Milyar dolarlık yumruk ben oluyorum, gerçi sebepsiz yere Doug'ı yumruklama isteğini anlayabiliyorum. Ama yine de."

Kıkırdayıp Kevin'ın tel tel tüylerini okşadım.

"Hayır, ama cidden," dedi Briana. "Bu konuda hemfikir olmalıyız."

Başımı iki yana salladım. "Bunu yapmayacağım. Eşimi yumruklayamam."

"Nick yapardı."

"Görünüşe bakılırsa, Nick'in sana yapmakta sakınca görmediği birçok şeyi ben asla yapmam."

Briana başıyla onayladı. "Pekâlâ, iyi bir noktaya değindin."

"Para neden bu kadar önemli?" diye sordum doğrulurken. "İyi para kazanıyorsun. Bir milyar dolara ihtiyacın yok."

Briana bana baktı. "Jacob, fakir büyüdüm ben. *Hem de çok* fakirdik. Yiyecek bulmakta bile zorlanıyorduk. Ne kadar param olursa olsun, bir daha o şekilde yaşamamak için ne gerekiyorsa yaparım."

"Ah," dedim. "Zor bir çocukluk geçirdiğini bilmiyordum."

Briana omuzlarını silkip domuza baktı. "Zordu. Yani güzeldi aslında. Ama zordu. Anneme yardım etmek için çok genç yaşta çalışmaya başlamak zorunda kaldım. Hemşirelik diplomasını almadan önce annem evlere temizliğe giderdi, ben de gidip ona yardım ederdim."

"Kaç yaşındaydın?"

"On. Belki on bir."

Tanrım. O yaşta çalışmayı hayal edemiyordum.

"Benny için daha iyiydi," dedi. "O on yaşma girdiğinde, annemin kazançlı bir işi vardı, ben de Starbucks'ta çalışıp garsonluk yapıyordum. Benny'nin hayatının daha kolay olmasına seviniyorum."

Buna ben de sevinmiştim. Ama Briana'nın zorluk çekmiş olmasından nefret etmiştim.

Onun zorluk yaşamaması için ne gerekiyorsa yapardım.

Eve giden bisiklet yoluna çıktık. Ay görünüyordu. Nehrin kenarındaki ağaçların altında yürüyorduk ve daha uzun sürmesi için biraz yavaşladım. Eve vardığımızda, muhtemelen yatmaya gidecekti ve sonra yarına kadar onu göremeyecektim.

"Baban ne yapıyordu peki?" diye sordum.

Briana burnundan nefes verdi. "Gitmişti. Annem

Benny'ye hamileyken boşandılar. Babamı neredeyse otuz senedir görmedim."

"Nerede peki?"

Briana omuzlarını silkti. "Sanırım El Salvador'a döndü. Gerçekten bilmiyorum. Umurumda da değil. Galiba başka bir ailesi var. Her neyse, annem hemşireliğe başlayana kadar birden fazla işte çalıştı hep. Sonra büyükanneleri tek başına yaşayamayacak kadar yaşlanmış, zengin, beyaz insanlar tarafından işe alındı. Anneme güveniyorlardı. Annem o kadına altı sene boyunca baktı. Bu işte gerçekten iyiydi. Kadın ölünce anneme biraz para bıraktı. Annem o parayı beni okutmak ve kiraya verdiğimiz evi satın almak için kullandı. Şu anda da o evde yaşıyorum." Briana yürürken bana baktı. "Paranın her şey olmadığını söyleyen insanlar asla parasız kalmamışlardır."

Bir süre sessizce yürüdük.

"Yine de yüzüne yumruk atmazdım," dedim. "Ama her zaman ihtiyacın olan her şeye sahip olman için çok çalışırdım. Sen bir şeyler yiyebil diye aç kalırdım."

Briana bana neşeli bir bakış attı. "Benim için aç kalmana izin vermezdim," dedi.

"Biliyorum. Bu yüzden sana asla söylemezdim zaten."

"Bana söylemez miydin?"

"Asıl fedakârlıklar, kimsenin bilmediği fedakârlıklardır."

Briana duraksadı. "Jacob, bu dünya için fazla temizsin sen."

Hafifçe kahkaha attım.

Küçük bir gülümsemeyle bana baktı. "Biliyor musun, bunu yapacağına inanıyorum gerçekten ve erkekler cesurca şeyler söylediklerinde genelde onlara inanmam."

Taşlarla döşeli yola baktım. Onun için yapabileceğim şeylere dair hiçbir fikri yoktu.

"Bu özgeçmiş düşünüldüğünde, tasarruf etmek için ço-

cuğumuza Xfinity adını veren kişinin sen değil ben olmama biraz şaşırdım."

"Kendimi seve seve feda ederim ama çocuğumu asla etmem," dedi Briana. "Asıl amaç, insanın kendi yaşadığı hayattan daha iyisini onlara sunmasıdır."

"Xfinity ismiyle de güzel bir hayatı olabilir."

"Evet ama Ava gibi normal bir isimle belki harika bir hayatı olabilir."

Gülümsedim. "Pekâlâ," dedim ona bakarak. "Adını Ava koyarız o zaman.

Dudaklarını büzüp gülümsedi o da. "Güzel. Ava Xfinity... *Ortiz*. Bir erkeğin soyadını almayacağım ve çocuklarımın da bunu yapmalarına izin vermeyeceğim."

"Nick'in soyadını almadın mı?" diye sordum ona bakarak.

"Aldım. Sonra da değiştirmek zorunda kaldım. Annem evlendiğinde, o da babamın soyadını almış ve sonra babam onu terk ettiğinde değiştirmek zorunda kaldı, elbette kendi babasının soyadına döndü. Hayatım boyunca üç farklı soyadım oldu ve hepsi aptalca bir ataerkil geleneği sürdürüyordu. Bunu bir daha asla yapmayacağım."

Omuzlarımı silktim. "Pekâlâ. O hâlde ben senin soyadını alırım."

Briana güldü ama şaka yapmıyordum. Ona baktım. "Biliyor musun, Amy'ye gerçekten ders vermek istiyorsan, bu işi biraz daha *uzatabiliriz*. Belki nişanlandığımızı söyleyebiliriz. Evlenebiliriz. Birkaç çocuğumuz olur."

Sonsuza kadar mutlu yaşarız...

"Hah. Beni baştan çıkarma. Fevriyimdir ve uzun uzun tartışmayı severim."

Kıkırdadım. Telefonum cebimde titreyince, çıkarıp ekrana baktım. Jill'di.

"Bir dakika, açsam iyi olacak. Jill?" dedim, telefonu açıp.

"Neredesin?"

"Wakan'da. Briana'ylayım. Neden?"

"Evindeyim."

Sırıttım. "Bekle." Telefonun hoparlörünü açtım. "Pekâlâ. Tekrarlar mısın?"

"Ah, evindeyim?"

Briana'ya baktım. "Haber vermeden ve davetsizce genç vakitte beni görmek için evime geldiğini mi söylüyorsun?"

"Eh, evet. Neden ki? Bunu her zaman yapıyorum. Ekmek yapma makineni ödünç almam gerekiyor."

Briana'ya sana söylemiştim der gibi bir bakış attım.

"Eve yarın döneceğim," dedim.

"Ah. Pekâlâ. Ayrıca, Jane verandana büyük bir paket kahve bıraktı. Briana'ya selam söyle."

Telefonu kapatıp Briana'ya sırıttım. "Jill selam söylüyor."

"Kendi ekmeğini mi yapıyorsun?" diye sordu Briana.

"Gerçekten mi? Bu telefon görüşmesinde takıldığın şey bu mu?"

"Pekâlâ, anlıyorum," dedi. "Sık sık evine geliyorlar ve orada yaşamadığımı keşfetmelerinden endişeleniyorsun. Ben de sık sık evine gelirim o zaman."

"Ya ortalığı karıştırırlarsa?"

"Neden öyle bir şey yapsınlar ki?"

"Çünkü meraklılar, sıkılıyorlar ve sınırlarının farkında değiller."

"O hâlde birkaç eşyamı bırakırım sana. Lavabonun altındaki dolaba bir kutu tampon koyarım. Bir sandalyenin üstüne sutyenimi asarım."

Başımı iki yana salladım. "Yeterli değil."

"*Jaaacob*," diye sızlandı. "Evinde kalamam. Kendimi çok kötü hissederim."

"Neden?"

"Çünkü yalnız kalmaya ihtiyacın var."

"Hayır, yok," dedim hızla; fazla hızla. Boğazımı temizledim. "Zander'la neredeyse altı sene birlikte yaşadım. Biriyle birlikte yaşamak benim için sorun değil." *Doğru kişiyle...* "Bence ailemin bizi birlikte yaşarken görmesi iyi bir fikir," dedim.

Briana bana yan gözle baktı. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet. Bu ciddi olduğumuzu gösterir. Amy'yle birlikte yaşamadım hiç mesela."

Briana geri çekildi. "Yaşamadın mı? Neden?"

"Çünkü onunla çok fazla vakit geçirmek beni yoruyordu," dedim.

"Peki benimle o kadar çok vakit geçirmek seni yormayacak mı?" Bana *saçmalıyorsun* der gibi baktı. "Aynı vardiyada çalışıyoruz. Neredeyse yedi gün yirmi dört saat birlikte olacağız."

Biliyorum. "Dürüst olmak gerekirse, seninle o kadar çok vakit geçirmek beni yormaz," dedim.

"Seni ya benimle yaşamak ya da ailene birlikte yaşamanın neden yürümediğini açıklamak zorunda bıraktığım için böyle söylüyorsun."

"Doğru olduğu için böyle söylüyorum."

Briana bir süre sessizleşti. "Amy'yle son zamanlarda konuştun mu?" diye sordu.

Bu tuhaf bir soruydu. "Dün nişan partisinde onunla biraz konuştum."

"Öyle mi? Ne zaman?"

"Bir ara içeri geçtiğimde," dedim.

Briana başıyla yolu işaret etti. "Ne hakkında konuştunuz?"

Burnumdan derin bir nefes verdim. "Aslına bakarsan tartıştık."

"Ne hakkında?"

Duraksadım. "Eski meseleler." *Senin hakkında.* "Önemli bir şey değildi."

Bu konuyu konuşmak istemiyordum. Briana'ya Amy'nin onun beni istediğine inanmadığını söylemek istemiyordum çünkü gerçekten istemiyordu. Amy'nin suçlamasının ne kadar ironik olduğuna değinmek istemiyordum.

Ben devam etmeyince Briana konuştu. "Muhtemelen kıskanmıştır."

Alaycı bir şekilde güldüm. "Kıskanmadı."

"İnan bana, kıskandı. Herhalde hayatının geri kalanı boyunca onu düşünüp duracağını sanıyordu ama şimdi sana bayılan yeni bir kız arkadaşın var ve bunu kabullenemiyor."

Gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım. Briana'nın bana bayılması o kadar gerçekdışıydı ki bunu düşünmek bile canımı yakıyordu.

"Bence Amy hâlâ sana âşık," dedi.

Kulaklarıma inanamıyormuş gibi bir ses çıkardım. "Değil."

"Evet, öyle. Onu *hiç* sevmedim," dedi.

"Buna gerek yok."

Briana yanımda sessizleşti.

"Sana ne hissettirdi?" diye sordu bir süre sonra. "Tartışmanız?"

Nasıl yanıt vermek istediğimi düşündüm. Doğruyu söylemeye karar verdim. "Berbat."

Karşılık vermedi. Ama elini uzatıp parmaklarını parmaklarıma doladı. Bu beklenmedik dokunuş üzerine kalbim tekledi. Sıcaklığı bütün vücuduma yayıldı.

"Biri sana seni sevmek zormuş gibi hissettirdiği için üzgünüm," dedi Briana.

Göğsüm sıkıştı. Bana öylesine içtenlikle baktı ki, içimden orada durup onu öpmek geldi.

Ama gözlerindeki sevgi değildi. Acımaydı. Yoldaşlık ya

da arkadaşlıktı. Geçen gün bana sarıldığında olduğu gibiydi. Amacı beni teselli etmekti. Hepsi bu.

Bunu biliyordum ve bilmem hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Yine de onu öpmek istiyordum.

Şu anda kendimin en büyük düşmanıydım. Çünkü bunun nasıl biteceğini biliyordum ve kendimi kurtarmak için parmağımı bile kıpırdatmıyordum. Yapamazdım.

Bugün buraya gelmek zorunda değildim. Aramıza duvarlar örüp evde kalabilirdim. İş ve aile etkinlikleri dışında birlikte bu kadar çok vakit geçirmek zorunda değildik. Ama bir an bile onu görmeden ve onunla konuşmadan nasıl durabilirdim? Bunu haklı çıkaramıyordum.

Nerede olursa olsun, ne yaparsa yapsın, oraya giderdim. Onunla bir partide buluşurdum. Kalabalık bir barda ya da bir gece kulübünde de. Onu görme isteğim birçok açıdan kendimi koruma içgüdümden baskın çıkıyordu.

Eve varınca Briana kolumu bıraktı. Teğmen Dan ve Hunter'ın tuvalet ihtiyaçlarını dışarıda gidermeleri için kapıyı açıp çıkmalarına izin verdim ve verandada onları bekledik.

"Hey," dedim, köpeklerin çimenleri koklamalarını izlerken. "Dün gece kazağını kamyonetimde unutmuşsun. Getirdim."

"Ah, teşekkürler. Şimdi alabilir miyim? Aslına bakarsan onu arıyordum ben de."

"Elbette."

Köpekleri dışarıda bıraktık. Teğmen Dan kaçmazdı. İşini hallettikten sonra içeri girecek şekilde eğitilmişti ödül mamasıyla.

Odama çıktık ve Briana sandığın yanında beklerken, silindir çantamda kazağını aradım.

Buraya gelirken, kazağı arada koklayabilmek için yan koltuğa koymuştum. Onun gibi kokuyordu. Bende kalsın isterdim.

Briana benimle birlikte yaşarsa, bu tür şeyler her an her yerde olacaktı. Şampuanı banyomda olacaktı. Kahve kupalarımı kullanacaktı. Diş fırçası lavaboda, benimkinin yanında duracaktı.

Bu sıradan şeyleri o kadar çok istiyordum ki, buna dayanamıyordum bile. Amy'yi hiç bu kadar çok istememiştim. Amy buna dikkat çektiğinde haklıydı. Onu itmek, kendimden uzaklaştırmak için çok vakit harcamıştım. Ama Briana'nın *peşindeydim*. Bir parçası olmak istesin diye hayatımı onun için arzulanabilir kılmak istiyordum. Evime geldiği gün tekli koltuklara oturup rahatça Netflix izlenilmeyeceğimi söylediği için oturma odasına kanepe alıyordum. Briana'nın kanepede bana sarılıp film izleme ihtimalinin çok düşük olduğunu biliyordum ama yine de kanepemin olmasını istiyordum.

Dürüst olmak gerekirse, onunla gerçekten yapmak istediğim şey oturma odasında değildi.

Nişan partisinde giydiği kırmızı elbise üzerindeyken onu yatağıma yatırıp son birkaç haftadır aklımdan geçen tüm senaryoları gerçekleştirmek istiyordum. İç çamaşırını çekip çıkarmak, elbisesini kalçalarına kadar kaydırmak ve yüzümü bacaklarının arasına gömmek istiyordum...

Silkelenip kendime gelmek zorunda kaldım.

Bu saygısızlıktı. Sanki bunu düşünerek bile onun ırzına geçiyor gibiydim. Ve bunu *sık sık* düşünüyordum. Kendime engel olamıyordum.

Perdelerin arasından şiddetli bir rüzgâr esince, odamın kapısı sertçe kapandı.

Briana irkildi. "Aman Tanrım, çok korktum," dedi elini göğsüne koyarak.

Arka taraftan bir cereyan olmalıydı. Belki de Alexis ve Daniel ön kapıdan eve girmişlerdi.

Kazağı çantamdan çıkarıp ona verdim.

"Teşekkürler," dedi.

Sonra öylece durduk. Kapı kapalıydı. Işıklar loştu.

Sadece biz ve bir yatak vardı.

Bir randevunun sonu gibiydi. Aradaki çekimin çok yüksek olduğu ve gitmesi zamansız ve yanlış geldiği için geceyi geçirsin diye karşınızdakini içeri davet etmek istediğiniz, harika bir buluşmaydı sanki.

Bu asla bitmeyen türden bir randevuydu. Ertesi sabah kahvaltıya ve sonraki gün akşam yemeğine dönüşür, birçok kez geceyi birbirinizin evinde geçirdikten sonra da nihayet aynı evde yaşamaya karar verirdiniz çünkü birlikte olmak o kadar doğal gelirdi ki diğer her şey saçma olurdu.

Briana'nın bu odadan gitmesi de saçma geliyordu işte.

Ama onun benimle aynı hisleri paylaşmadığını hatırlatmak zorundaydım kendime. O aramızda çekim hissetmiyordu. Benden hoşlanmıyor ya da bana bağlılık duymuyordu.

O sadece bir iş yapıyordu.

O randevuyu kabul etseydi, kusursuz olması için elimden geleni yapardım. Hayatta insanın bir kez karşısına çıkacak bir fırsatmış gibi davranırdım. O şans benim için değerli olurdu. Hayatta hiçbir şey için, Briana'nın beni bir seçenek olarak değerlendirmesi ihtimali için uğraşacağım kadar uğraşmazdım.

Ama ilgimi belli etmiştim ve o da ilgilenmediğini açıkça ifade etmişti.

Hepsi buydu.

Briana boğazını temizledi. "Yarın görüşürüz. İyi geceler."

Ellerimi ceplerime soktum. "İyi geceler."

Sevdiğim ve ezbere bildiğim bir filmin yanlış sonunu izler gibi kapıya ilerlemesini izledim.

Ama çıkmak için kapının koluna uzandığında, kapıyı açamadı.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM
BRIANA

"Ne demek sıkışmış?" diye sordum.

Jacob ensesini ovuşturuyordu. "Sıkışmış. Açamıyorum."

Ona bakakaldım. Sonra kapıya gidip kolunu çaresizce çekiştirmeye başladım. Bir banka kasasını açmaya çalışmak gibiydi.

"Hayır..." dedim nefes nefese. "Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır..."

"Klostrofobin mi var?" diye sordu Jacob, endişeli bir şekilde.

Hayır. Yoktu. "Evet," diye yalan söyledim.

"Ama erzak odasında öğle yemeği yiyoruz..."

"O kapı kilitli değil!"

Jacob kapalı alanlara dair hayali korkumda bana yardımcı olmak için pencereleri ve banyonun kapısını açarken, telefonumu çıkarıp şöminenin önünde ileri geri yürüyerek Alexis'i aradım.

İkinci çalışta yanıt verdi. "Alo..."

"Ali? Jacob'ın odasında mahsur kaldık."

"Ne?"

"Ürkütücü bir esinti çıkınca kapı sertçe kapandı, şimdi de açılmıyor."

Bunu Daniel'a anlatırken, ön kapıdan içeri girdiğini duydum. "Eve yeni girdik, hemen yukarı geliyoruz."

Kırk beş dakika sonra hâlâ odada mahsurduk.

Jacob meseleyi bizim tarafımızdan çözmeye çalışıyordu ama sorun kilit değildi. Kapı şişip çerçevesine sıkışmıştı. Alyans takılıyken şişen kırık parmak gibi.

"Keseceğim," dedi Daniel, boyun eğmiş gibi telefonumun hoparlöründen.

"Hayır, kesme," dedi Jacob hemen.

Ağzım açık bir şekilde ona baktım. "Ne demek kesme?"

Jacob başıyla işaret etti. "Bu kapı antika. Muhtemelen evin orijinal bir parçası. Değiştirilemez."

"Burada mahsur kaldık!"

Bana sakin bir şekilde baktı. "Dinle, kulübemde de bu tür şeyler oluyor. Temel yerleşir ve ev kıpırdar. Nem kapıların yapışmasına sebep olur. Dün yağmur yağdı, muhtemelen böyle bir şey olmuştur."

Jacob sesini yükseltti. "Daniel, nem gidericin var mı?"

"Bodrumda var."

"Pekâlâ. Onu koridora kur. Gece boyunca çalışsın. Ahşabı biraz kurutup kurutamayacağımıza bakalım. Sabaha kapıyı açamazsak, durumu yeniden değerlendiririz."

"İyi fikir," dedi Daniel diğer taraftan.

Umutsuzca Jacob'a baktım. "Tüm gece mi? Tüm gece burada mı kalacağız?"

"Zaten yatacaktık," dedi Jacob. "Banyomuz ve suyumuz var, yeni yemek de yedik. Hiçbir şeye ihtiyacımız yok..."

"Benim var! Dişlerim için gece plağıma ihtiyacım var!" dedim çaresizce. "Onsuz yaşayamam."

Üç yaşındaki bir çocuğun çılgınca hikâyesiyle eğlenen bir yetişkin gibi neşeyle bana baktı.

Geceyi Jacob'la birlikte bu odada geçiremezdim. Onunla aynı yatağı paylaşmazdım. Yarı panikle yatağa baktım. Açıkçası, hiç bu kadar küçük bir yatak görmemiştim; burası bir zamanlar pansiyon değil miydi? Çiftler için yataklar konusunda uzmanlaşmamışlar mıydı? Bu bir çocuk odası mıydı???

"Oraya bir merdiven dayayabilirim," diye seslendi Daniel hoparlörden. "Ama çatıya tırmanmalısınız..."

"Evet. Kesinlikle." Hevesle başımı salladım. "Hadi yapalım."

"Çatıya tırmanamazsın," dedi Jacob.

"Neden?"

"Çünkü düşebilirsin. Pencerelere bak. Sadece on santim açılıyorlar. Doğum kanalından geçer gibi çıkman gerekir ve sıkışırsın."

"Katılıyorum, Bri," dedi Alexis telefondan. "Çok tehlikeli. Bence plan güzel, sadece olduğunuz yerde kalın."

Çaresizce Jacob'a baktım.

"Affedersin," dedim ve telefonumu alıp banyoya gittikten sonra kapıyı kapattım.

"Alexis, beni hoparlörden alıp odana git," diye fısıldadım.

Bir duraksamanın ardından kapı kapandı. "Pekâlâ, hoparlörü kapattım."

"Bu gece burada uyuyamam."

"Neden?"

"Çünkü onunla sevişeceğim."

Alexis alaycı bir şekilde güldü.

"Komik değil," diye fısıldadım. "Evin beni bir arzu kapanma sıkıştırdı; cinselliğe o kadar açım ve ondan o kadar hoşlanıyorum ki hayır diyebilmem mümkün değil. Üzerime doğru nefes aldığı anda, bayılan keçiler gibi bacaklarım dimdik olacak muhtemelen. Krizdeyim resmen!"

Kahkahasını duymamam için telefonu ağzından uzaklaştırdığını anladım ama duydum.

"Ali, adam bana dün gece teklif etti."

"Sana çıkma teklif etti," dedi Alexis, kıs kıs gülerek. "Seks yapmayı teklif etmedi."

"Hayır, *etti*. Zaten birçok kez çıktık. Her gün. Onunla duygusal bir birliktelik kurmamı istemedi çünkü duygusal olarak müsait değil ve kimlerle çıktığımı gördüğü için benim de müsait olmadığımı biliyor, o yüzden *gerçekten* teklif ettiği şey onunla seks yapmakla ilgilenip ilgilenmediğimdi."

"Bu oldukça baş döndürücü bir argüman..."

"Ve şimdi yarı âşık olduğum ve *son derece* çekici bulduğum, benimle seks yapmak isteyen bir adamla aynı odada mahsurum ve üzgünüm ama iradem de kuş kadar."

Alexis kendini kaybetti. Neredeyse bir dakika boyunca güldükten sonra yanıt verecek kadar duraksayabildi.

"Bak şimdi, lavabonun altındaki çekmecede fazladan diş fırçası var," dedi hırıltıyla soluyarak. "Diş plaklarını kapının altından verebilirim, Teğmen Dan'le de biz ilgilenebiliriz. Ayrıca, duvarların *çok* kalın olduğunu bilmeni isterim..."

Klozetin kapalı kapağında otururken inledim. "Bunun gerçek olduğuna inanamıyorum..."

"Ben inanıyorum."

"Ne demek bu şimdi?" diye homurdandım.

"Sadece burada bazen açıklayamadığım şeyler oluyor."

Alnımı elime dayadım. "Tanrım. Neden yatak o kadar ufak?"

"Daniel eski çerçevenin rengini değiştiriyor. İşini bitirene kadar odaya o yatağı koydu."

"Hamak olsa daha iyiydi."

Alexis yine güldü. "Bri? Bence filmin yatak sahnesine geldin."

"Ha-*ha*."

Telefonu kapatıp odaya döndüğümde, Jacob şöminenin önünde çömelmiş içini metal bir çubukla karıştırıyordu.

"Ne yapıyorsun?"

"Ateş yakıyorum," dedi ayağa kalkarak. "Odanın bu taraftan kurumasını sağlar."

Tabii ya. Küçük bir yatağı paylaşacaktık *ve* romantik bir ateş olacaktı. Harika.

Karşımda durup yine o içten, elinde şapkasını tutan yavru köpek bakışlarıyla bana baktı. Burada olmak istemediğimi biliyordu. İçimi çekip daha az perişan görünmeyi denemeye karar verdim. Bu onun suçu değildi.

Omzunun üzerinden yatağa bakıp yanıma döndü. "Hangi tarafta yatmak istiyorsun?" diye sordu.

Taraf mı? Birbirimizin üzerine istiflenmiş bir şekilde uyumamız gerekecekti.

İçimi çektim. "Sen genelde hangi tarafta yatarsın?"

"Sağda."

"Pekâlâ. Solda yatarım."

Üzerimdeki giysilere baktım. Askılı bir bluz ve kot pantolon giymiştim. Uzandığım anda memelerim sağa sola sallanacaktı.

"İstersen gömlek verebilirim sana," dedi Jacob, aklımı okuyarak.

"Teşekkürler."

"Sadece uyumak için," dedi.

Ha. Doğru.

Bana verdiği gömleği giydim. Onun gibi kokması durumu iyice kötüleştiriyordu. Sonra Alexis diş plaklarımı kapının altından içeri itti, aslında Jacob'la birlikte yatarken takmak istemiyordum ama onları o kadar büyük bir mesele hâline getirmiştim ki mecburdum artık. Peltek konuşmama sebep oluyordu.

Gömleği beni örtecek kadar uzundu. Zar zor. Kot pantolonumla uyumayı düşündüm ama bu fikir bana gerçekten klostrofobik hissettirdi, o yüzden yanlışlıkla ona bir tarafı-

mı göstermemek için mümkün olduğunca çabuk bir şekilde örtülerin altına girdim.

Jacob da yatağa girince, sol tarafı tamamen vücuduma baskı yaptı. Penisini benden olabildiğince uzakta tutmaya çalışarak yaptığımız tuhaf ve mahcup yerleşmenin ardından, sırt sırta uyumaya karar verdik. Kaşık pozisyonunda uyumamız ya da Jacob sırtüstü yatarken kolunun kıvrımına sokulmam daha kolay olurdu ama ikisini de yapmam mümkün değildi. *Fazla* kaygan bir zemindi.

Dizlerim yarı yarıya yataktan fırlamıştı. Onun da dizlerinin aynı durumda olduğuna emindim.

Jacob boğazını temizledi. "Biliyor musun, eğer şey yaparsak daha rahat..."

"Hayır," dedim, sözünü keserek.

Omzunun üzerinden konuştu. "Sürekli sarılıyoruz. Bu cinsel bir şey değil."

Çılgınca gülmemek için kendimi zor tuttum. "Mesele o değil. Sadece... *gerçekten* klostrofobim var," diye yalan söyledim. "Şu anda kimsenin bana sarılmasına katlanamam, aksi takdirde durumum iyice kötüleşir."

Bir süre sessizleşti. "Pekâlâ." Odanın kendi tarafına döndü. Sonra tekrar omzunun üzerinden konuştu. "Bir süre uyanık kalıp sohbet etmek ister misin? Gerginsen uyuman zor olabilir."

Derin bir nefes verdim. Sonra ikimiz de sırtüstü döndük.

"Ne hakkında konuşmak istiyorsun?" diye sordum.

"Bana o tuhaf sorularından birini sorabilirsin."

"Sorularım tuhaf falan değil," dedim, aptal diş plakları yüzünden peltek peltek konuşarak.

Jacob dirseğinin üzerinde doğruldu. "'Tuvalet suyu içmeyi mi yoksa pis kedi kumu yemeyi mi tercih edersin?' Bu tuhaf değil mi?"

"Bence bu harika bir sohbet açıcıydı; niyetim, bir insan olarak nasıl biri olduğunun özüne inmekti."

"Hıı hı." Gözlerinin kenarları kırıştı.

"Peki ya senin sorularına ne demeli? Onlar da berbat."

"Benim sorularım harika ama sen onları ciddiye almıyorsun."

Nefesimi tuttum. "Bana sorduğun *her* soruyu ciddiye aldım." *Soru* derken iyice peltekleşmiştim.

Jacob'ın hoşuna gitmiş gibiydi bu durum. "Gerçekten mi? Ölümle burun buruna geldiğin deneyim, yirmi beşinci yaş gününde Disney World'de bacakların birbirine sürttüğünde mi olmuştu yani?"

"ÖLECEĞİMİ SANDIM, JACOB."

Gülünce, göğsü koluma doğru şişti. Her yerimdeydi. Çok yakındı.

Yalnızdık, baş başa...

Yemin ederim ki bir an için gözleri ağzıma kaydı ve şu anda beni öperse, hayır diyemeyeceğimi fark ettim. Bunu yapamazdım. Sanki bir tür büyünün etkisi altındaydım. Geri adım atmamak için yeterince gücüm vardı ama ileri gitmeye karar verirse bunu yapamazdım. Jacob'ın bu gece Jacob olarak kalması ve saygılı olması için *dua ettim.* Her zaman öyleydi. Ama ya değilse?

Belirgin bir yanım saygılı olmamasını umuyordu. Hain vajinam Jacob'ın köyünü yağmalamaya gidecekmiş gibi savaş boyaları sürüp Viking savaş borusu öttürüyordu.

Boğazımı temizledim. "Bu birbirimizi tanıma soruları sahte ilişkimiz için çok önemli."

"Ne tür bir aslan yelesi olacağımı sorarken, tam olarak ne öğreniyorsun?"

"Saçının kıvırcık uzadığını ve harika bir kahkahan olduğunu öğrendim?"

Jacob tekrar kıkırdadı. Konuşmaya devam ederken hâlâ gülümsüyordu. "Bana gerçek şeyler sormalısın. Kayda değer sorular."

"Kayda değer sorularıma hazır değilsin. İnan bana. Onlar fazlasıyla özele iniyor."

Dirseğinin üzerinde doğruldu. "Dene bakalım."

Ben de dirseğimin üzerinde doğrulup ona baktım. "Üstesinden gelemezsin."

"*Gelebilirim.*"

Gözlerimi kısarak baktım. "Hayır."

Arkama yaslandım.

"Ne? Ne demek hayır?"

"Hayır. Şişme havuzum yok, Jacob. Hangisini Tercih Edersin sorularından direkt derin kısma geçiyorum. Doğruluk mu Cesaret mi oyununun en abartılı hâli. Henüz orada değiliz. Hiçbir zaman olmayabiliriz."

"Tereddüdünü anladığımdan emin olmak için soruyorum: Bana sorabileceğin ağır soruları yanıtlamaya istekli olmayabileceğimi düşünüyorsun, değil mi?"

"Aynen öyle."

"Yanıt vereceğim."

Başımı çevirip ona baktım.

Gözlerini bana dikti. "Ciddiyim. Ne istiyorsan sorabilirsin. Ne bilmek istiyorsun?"

Yatak başlığına yaslandım. "Arama geçmişinde ne olduğunu bilmek istiyorum."

"Ne?" Güldü.

Omuzlarımı siktim. "Bilmek istediğim bu. Bu bin soru değerinde."

Bu noktada pes edecekti. Bu adamın izlemekten hoşlandığı tuhaf pornoları görmeme izin vermesini beklemiyordum.

"Pekâlâ." Doğruldu ve komodindeki telefonunu alıp bana verdi.

Şaşkınlıkla ona baktım. "Ah..."

"Şifrem 7438."

Nutkum tutuldu resmen.

"Neden kabul ettin? Sadece blöf yapıyordum."

Gözlerimin içine baktı. "Bilmenden korktuğum hiçbir şeyim yok."

Ben de ona baktım öylece.

Kalbim sıkıştı ve önce sebebini anlayamasam da daha sonra anladım. Çünkü yıllar boyunca kocam bana bir yabancı olmuştu. Hakkında hiçbir şey bilmediğim ikinci bir hayatı vardı. Ama bu adam onu görmemi *istiyordu*. Tamamen. Aramızda hiçbir sırrın olmamasını istiyordu. Bana kahrolası PIN kodunu vermişti.

Komodindeki telefonumu alıp ona verdim. "O hâlde sen de benimkine bakabilirsin. Şifrem 9008."

"Pekâlâ. Bilmen için söylüyorum, şifremi asla değiştirmem."

"Pekâlâ."

"Bu, telefonuma her zaman erişiminin olacağı anlamına geliyor. Ve bankamatik kartıma."

Ağzım açık bir şekilde ona baktım. "Jacob! Bana bankamatik kartının şifresini mi verdin? Bunu kimseyle paylaşmamalısın."

Neşeli bir bakış attı. "Neden? Sana güvenemez miyim?"

"Tabii ki bana güvenebilirsin." *Güven* kelimesini iyice peltekçe söyleyince, bana gülümsedi.

"Sana güvenebilirsem, sorun ne?"

Burnumdan nefes verdim. "Bankamatik kartının şifresi telefonunun şifresiyle aynı olmamalı. İki farklı şifre olmalı."

"Pekâlâ." Telefonunu benden alıp birkaç kez ekranı kaydırdı. Bir şey tuşladıktan sonra onu bana geri verdi. "İşte. Şifremi değiştirdim. Şimdi seninkiyle aynı."

"Jacob!"

"Ne?" Gülüyordu. "Artık unutmazsın."

"Neden şifreni bilmem gerekiyor ki?"

"Ben araba kullanırken gelen bir mesaja bakman, fotoğraf çekmek için telefonumu açman, seninle aynı gün müsait olup olmadığını görmek için takvimimi kontrol etmen için..."

Ona sert bir bakış attım.

"Ne? Birlikte çok vakit geçiriyoruz. Telefonumu kullanman gereken bir durum olabilir. Kullanmak istemiyorsan kullanma ama en azından ihtiyacın olursa şifresini bil."

Elimdeki telefona bakarken, yüzümün hafifçe kasıldığını ve boğazımın derinliklerinde bir yumrunun belirdiğini hissettim. Siyah ekrana o kadar uzun süre baktım ki dikkatini çekti.

"İyi misin?" diye sordu, bana bakmak için başını eğerek.

Hayır? Hem de hiç?

Sanırım bu egzersizin bir parçası olarak gönüllü olduğum ilk ağır gerçek buydu.

"Kocamın şifresini bilmiyordum," diye kısık bir sesle itirafta bulundum. "Çünkü şifresini istediğim için beni paranoyak ve kontrolcü olduğumu düşünmeye itti."

Gözlerimi onunkilere çevirdim ve yüzünde beliren anlayış ifadesini izledim.

"Sen ve ben," dedi nazikçe. "Biz farklıyız. Birbirimize zarar vermeme konusunda anlaştık."

Kelimeler kalbimi kırdı. Jacob'ın bana zarar vermeyeceğine dair sözü evlilik yeminimden daha içtendi.

Bana zarar vermek istemediğine inanıyordum. Ama bunun en büyük sebebi, Jacob'm kimseye zarar vermemesiydi.

Uzun bir süre beni izledi. Muhtemelen iyi olduğumdan emin olmak istiyordu. Ama bir tür hipnotik transta mahsur

kalmıştım ve gözlerimi ondan ayıramıyordum. Gözlerindeki benekleri görebiliyordum. Nefesi yüzümü gıdıklıyordu. Azıcık eğilse beni öpebilirdi.

Amy'nin onun sevgisi ve bağlılığına sahip olmasına rağmen Jacob'ı elinde tutmak için bir şey yapmamasını anlayamıyordum. Tüm bunları istememişti ya da ne kadar değerli olduklarını görememişti.

Başka yöne bakıp büyüyü bozdum. "Bunu yapmak istediğinden emin misin?" Burnumu çektim. "Bu özel hayatına müdahale anlamına gelir."

"Eminim. Umurumda değil."

Güçlükle yutkunup derin bir nefes aldım. Pekâlâ. İşte başlıyorduk.

Jacob'ın telefonunu alıp arama geçmişine girdim. İlk sayfanın büyük bir bölümünde Wakan vardı. Gelmeden önce ona söylediğim her yeri Google'da araştırdığını görünce gülümsedim.

Wakan aramalarından önce... Arama geçmişinde çok sayıda kanepe vardı.

Ona baktım. "Kanepe mi alacaksın?"

"Evet," dedi karyolaya yaslanarak. "Aslına bakarsan sana göstermek istiyordum. Ne düşündüğünü merak ediyorum."

Kendi arama geçmişine göz atıp linklerden birine dokundu. Lacivert bir kanepe belirdi. "Şu. Sence nasıl?"

"Neden kanepe alıyorsun?"

"Söylediğin gibi, televizyon koltuklarını değiştirmek için."

"Bir kere gelip gelişigüzel bir şekilde bir kanepe alman gerektiğini söylediğim için mi koltuklarını değiştiriyorsun?"

"Oturma odamın senin istediğin gibi olmasını istiyorum."

İfadem yumuşadı.

Benim için planlar mı yapıyordu?

Kalıcı, mobilya tarzı planlar... sadece arkadaş olmamıza rağmen. Annem şehre geldiğinde, Nick onunla akşam yemeği yemeye bile söz vermezdi. Muhtemelen evliliğimizin ikinci yarısı boyunca bir gözü dışarıdaydı. Uzun süreli planları arasında ben yoktum. Ama Jacob, "Seni iki aydır tanıyorum, tekrar evime gelebilirsin, hangi kanepeyi istersin?" diye soruyordu. Bu beni biraz güldürdü.

"Beğendim," dedim. "Ama önce gidip bir denemek istemez misin? Ya sertse?"

"Gidersem sen de gelir misin?"

"Gelmemi mi istiyorsun?"

"Evet."

"Pekâlâ." Başımla onayladım. "Gidip kanepeleri deneriz."

Jacob gülümsedi ve ben onun telefonuna dönerken, o da benimkine baktı.

Son derece sessizdi.

Son bir hafta içinde Google'da ne araştırdığımı gerçekten hatırlamıyordum. Skandal sayılabilecek bir şey yoktu herhalde. Sanırım regl kaplarını araştırdığım uzun bir dönem olmuştu. Ama regl ürünleri yüzünden utanacak değildim ve Jacob'ın da umurunda olmazdı. Bunu umursayacak bir doktor olduğunu sanmıyordum. Bir de, orada utanç verici bir şey varsa bile onu görmesini istiyordum. Tüm çirkin yanlarımı ve kirli çamaşırlarımı bilmesini istiyordum. Tüm nevrotik saçmalıklarımı. Sabahın ikisinde TikTok'ta bir medyumun Alabama'daki çözülmemiş bir cinayeti aydınlattığını gördükten sonra Google'da psişik medyumları araştırmışım. O da ne? Hemen ardından uyumak yerine, Benny'nin odasındaki aydınlatma anahtarlarını şaka amaç-

lı değiştirmek için küçük plastik penisler aramıştım. Bunun hakkında ne düşünüyorsun? Senin için yeterince tuhaf mı?

Beni tanıdıktan sonra hâlâ isteyip istemeyeceğini görmek ister gibiydim. Doğaçlama beni. Gerçek beni. Dağınık beni.

Belki de, bir noktada Nick beni bu şekilde tanımış ve başka birini tercih ettiğine karar vermişti.

Nick'in arama geçmişine baktığımı, dizüstü bilgisayarının şifresini kırdığımı ve çifte hayatının üzerindeki örtü kalkıp neler çevirdiğini nihayet gördüğüm ânı hatırlıyordum. Bir kandırılma çizelgesi gibiydi, söylediği tüm yalanların detaylı bir hesabıydı.

Öğle arasında Kelly'yi kaliteli çarşafların üzerinde becermek için Google'da ofisine en yakın beş yıldızlı otelin hangisi olduğunu araştırmıştı. Benim için olmayan buketler göndermek için çiçekçileri araştırmıştı. Ah, ben yatakta yanında uyurken Nick, Cancún'a birinci sınıf uçak biletleri araştırmıştı. Bana iş gezisine çıkacağını söylerken, kız arkadaşıyla romantik bir tatile çıkmak için alacaktı o biletleri.

Biz bir yere uçtuğumuzda, ekonomi sınıfında uçardık.

Nick'in arama geçmişinde ne görmedim, biliyor musunuz? Hamilelik için tek bir arama sonucu yoktu. Ya da ebeveynlik. Beşikler, araba koltukları ya da bebek isimleri...

Her neyse.

Jacob'ın telefonunun arama geçmişi *çok* farklı bir deneyimdi.

Jacob'ın kimse ona bakmadığında ne yaptığını görmek hoşuma gitmişti çünkü bunlar tam olarak yaptığını *söylediği* şeylerdi. Bahçesindeki gül çalıları için alacağını söylediği fidanlığa, *Schitt's Creek*'teki oyuncular için IMDB'yi kurcalamasına ve Teğmen Dan'e aldığı ödül mamaları için Chuck & Don's sitesine kadar.

Jacob söylediği gibi biriydi. Her zaman. Ve benim için erkekler hiçbir zaman söyledikleri gibi değillerdi. Ama el-

deki tüm veriler bu adamın öyle *olduğunu* gösteriyordu.

Ve bu beni çok korkutuyordu.

Sanırım arama geçmişinde sadece Andrew Tate sözleri ve günde altı saat Pornhub olsaydı, kendimi daha iyi hissederdim çünkü o zaman bir kusur aramaya devam etmek zorunda kalmazdım. Jacob Maddox bana gerçek yüzünü gösterdiğinde hissedeceğim büyük hayal kırıklığına kendimi hazırlamayı bırakırdım. "Ah. İşte burada," derdim. Ve sonra kalbim, etrafında tutmayı sevdiğim duvar için tekrar bloklar örmeye başlardı.

Sanırım bilinçaltımda bunun olmasını umuyordum. Beni hayal kırıklığına uğratmasını istiyordum. Dünyanın geri kalanına gösterdiği yüzünü aşıp onun gerçekte kim olduğunu görmek istiyordum.

Ama planım ters tepmişti. Çünkü doğaçlama Jacob'a âşıktım.

Geçen hafta yemek yemek için her dışarı çıktığımızda, oraya varınca ne sipariş edeceğini bilmesi için menüyü Google'da araştırmasını sevmiştim. El Salvador'u ve annemin doğduğu küçük kasabayı Google'da araştırmasını sevmiştim. İkizleri parka götürdüğümüz gün Carter rakun desenli çoraplar giymesini söyleyince, Jacob'ın öyle çoraplar bulmak için birçok sitede araştırma yapmasını sevmiştim. Bitkileri Google'da araştırmasını sevmiştim. Buna bayılmıştım. Kimseyi becermekle ilgili olmayan değerli bir hobisi olması, onun üzerine çıkmak istememe sebep oluyordu.

Buna bayılmıştım.

Ona bayılmıştım.

Sonra oturduğum yerde donup kaldım.

Aman Tanrım... onu *seviyordum.*

Nasıl sevmezdim ki? O yaşayan en sevilesi adamdı. Jacob'ın hayatında onu sevmeyen birini bulmak imkânsız olurdu.

Ama ben onu *gerçekten* sevmiştim. Dostça bir sevgi değildi bu. Hayranlık ya da takdir de değildi. Başka birine âşık olmasaydı, ona şans verebilirdim. Sana-her-şeyi-verebilirim tarzı bir sevgiydi hissettiğim.

Ama o başka birine âşıktı. Dün taksidermi hayvanlarla dolu bir odada fısıldayarak tartışıyorlardı ve Amy rujunun izini onun yakasında, parfümünün kokusunu gömleğinde bırakmıştı. Jacob'ın eve sersem ve üzgün dönmesine sebep olmuştu çünkü hâlâ üzerinde bunu yapabilecek gücü vardı.

O yüzden bunu düşünmeyi bırakmalıydım. Çünkü Jacob Amy'yi sevdiği sürece, onu sevmemin anlamı yoktu.

Telefonunu ona geri verdim. "Al bakalım."

O da bana telefonumu verdi. "Merak ediyorum da, DivaCup'ı mı tercih ettin?"

"Ha. Aslan yelesi saç sorularına devam etmemizi mi isterdin?"

Jacob başını iki yana salladı. "Hayır. Özel hayatı kurcalayan, birini tamamen uygunsuzca tanıma çalışmaların hoşuma gitti."

Hafifçe güldüm.

Jacob gözlerini bana dikti. "Hakkımda bilmek istediğin bir şey varsa, bana sorabilirsin."

Vakti geldiğinde, Amy'ye geri dönecek misin?

Bana karşı herhangi bir şey hissediyor musun?

Beni sevebilseydin, beni hiç incitmemen ya da terk etmemen mümkün olur muydu?

Hamile olsaydım, Google'da bununla ilgili araştırma yapar mıydın?

Uzun bir süre ona gülümsedim ve Jacob'ın gözleri yine dudaklarıma kaydı.

"Hey," dedi, ağzıma doğru konuşarak.

"Evet?" dedim, ben de onun ağzına doğru.

"Viski ister misin?"

Başımı kaldırdım. "Viskin mi var?"

"Evet. Daniel ve Alexis için getirdim ama sonra hamile olduğunu görünce, onu Alexis'e vermenin düşüncesizce olacağına karar verip sakladım. Şişeyi açabiliriz."

"Ama sen içki içmezsin ki."

"İçiyorum. Sadece anksiyetem yüksek olduğunda içmiyorum."

"Ev hapsinde sayılırız, şu anda yüksek değil mi?"

Jacob başını iki yana salladı. "Hayır."

Sırıttım. Sonra ikimiz de aynı anda yataktan kalktık.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM
JACOB

Yatağın ucundaki sandığa sırtımızı yaslamış, şöminenin karşısında yerde oturuyorduk. Silindir çantamdan viskiyi çıkaralı bir saat oluyordu ve Briana çok ama *çok* sarhoştu.

Komodinde bulduğumuz iskambil destesiyle bir içki oyunu oynuyorduk. Kartlardan birini şömineye fırlatmak zorundaydık ve ıskalarsak, bir yudum içmemiz gerekiyordu. Skor dörde birdi ve işler onun için iyi gitmiyordu.

Briana omzuma yaslanmıştı ve şişeyi onun ellerinden aldım. "Bence bununla işimiz bitti," dedim, kapağını kapatıp yanıma koyarak.

"Keşke Cheez-Its* olsaydı." Diş plakları yüzünden peltek konuşuyordu.

Hafifçe kıkırdayınca, Briana bana bakmak için başını kaldırdı. "Bana gülme. O kusursuz şekilde simetrik yüzün, güzel dişlerin ve yavru köpek bakışlarınla..."

Gülümsedim. Yavru köpek bakışıyla neyi kastettiğini bilmiyordum ama dişlerim ve simetrik yüzümle ilgili iltifatlarını kabul edebilirdim.

Bir odada mahsur kaldığım için hiç bu kadar sevinmemiştim.

---

* Bir çeşit peynirli kraker. (e.n.)

Briana'nın üzerinde gömleğim vardı. Gömleği geri aldığımda, onun gibi kokacaktı. Sabırsızlanıyordum. Biraz kısaydı ve arada sırada muhtemelen görmemem gereken şeyler gözüme çarpıyordu. Bu da hoşuma gidiyordu ama aynı zamanda Briana'nın iffetine önem verdiğini biliyordum, o yüzden yataktaki battaniyeyi alıp etrafına doladım.

Briana hıçkırdı.

"Kusacak mısın?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Ben asla kusmam. Asla."

"Hiç mi?"

"Hayır. Gastroenterit bile beni etkilemez. Midem dökme... *dökme* demirden. Hiç iki bira ve yavru köpek turnusol testini duydun mu?"

Ona gülümseyerek başımı iki yana salladım. "Hayır."

Burnunu ovuşturdu. "Biriyle iki bira içip içmeyeceğini ve o kişinin hafta sonu yavru köpeğine bakmasına izin verip vermeyeceğini sorarsın kendine. Bazı insanlar için iki sorunun da cevabı evettir. Bazıları için ikisi de hayırdır. Eski kocam için ilk soru evet, ikinci soru hayırdı. Onunla vakit geçirmek eğlenceliydi ama ona güvenemezdim."

"Amy de hayır/evetti. Güvenilirdi ama beni yoruyordu."

"Senin her iki soru için de evet/evet olduğunu düşünüyorum," dedi, kelimeleri peltekçe telaffuz ederek.

Ona nazikçe gülümsedim. "Sen de benim için evet/evetsin."

"Güzel. Çünkü sana bir şey söylemek istiyorum. Bence ne tür biri olduğumu bilmelisin. Neler yapabileceğimi falan."

"Pekâlâ..."

"Sonrasında benden soğuyabilirsin."

Ona neşeli bir bakış attım. "Soğumayacağıma eminim."

Briana başını iki yana salladı. "Hayır. Bu gerçekten

kötü. Hem de *çok* kötü. Nick'e yaptıklarımdan bahsediyorum. İlişkisini öğrendiğimde."

Ona baktım. Briana o kadar ciddi görünüyordu ki, tamamen ona döndüm. "Söyle hadi."

Bunu iyice düşünüyormuş gibi bir süre bana baktı. Sonra kucağıma uzanıp viskiyi aldı, kapağını açıp bir yudum içtikten sonra şişeyi bıraktı.

"Vay canına, o kadar kötü demek?"

Briana tekrar kendi tarafına dönüp burnunu çekerek bana baktı. "Üniversitedeyken Starbucks'ta çalışıyordum. Kaba bir müşteri olduğunda, içeceğini çok iyi hazırlardım. Frappuccino'sunda konsantre kahve yerine soğuk preslenmiş kahve kullanırdım; o tür şeyler işte. Aynısını tekrar bulamamaları için ne yaptığımı onlara asla söylemezdim. Böylece hayatlarının geri kalanı boyunca içecekleri asla o kadar güzel olmayacaktı ve o günkü gibi keyif alamayacaklardı."

"*Pekâlâââ...*"

"Asıl kısma gelmedim," dedi Briana. "Bunu anlayabilmen için söylüyorum, tamam mı? Ne kadar acımasız olduğumu görebilmen için."

Kıkırdadım. "Tamam..."

Umutsuzca bana baktı.

Tek kaşımı kaldırdım. "Ne *yaptın*?"

Derin bir nefes aldı. Sonra duyamayacağım kadar kısık sesle bir şey homurdandı.

Başımı eğdim. "Ne? Duyamadım."

"Evin her tarafına sim saçtım."

Gülerken boğulacaktım neredeyse. "*Ne?*"

"Yirmi kilo sim. Tavandaki vantilatörün kanatlarına bile sim koydum. Daha sonrası için. Bir merdiven alıp elime bol bol sim döktüm ve vantilatörü çalıştırdıklarında her yerin sim olması için oraya..."

Kahkaha krizine girdim.

"Komik değil, Jacob! Yaptıklarımla gurur duymuyorum; aklı başında insanlar böyle davranmazlar!"

"Hayır, haklısın," dedim gözlerimi silerken. "Hapiste olman gerekir. Polis çağıracağım."

"Jacob!"

O kadar çok gülüyordum ki, Alexis ve Daniel'ı uyandırmamak için elimle ağzımı kapatmak zorunda kaldım.

Bir kısmı viskiden dolayı çakırkeyf olmam ve hikâyeyle alakalıydı ama asıl komik olan, Briana'nın bunu somurtarak ve ciddiyetle anlatmasıydı. Sanki cinayet itirafında bulunuyordu.

"Hepsi bu kadar değil." Briana güçlükle yutkundu. "Mikrodalga tabağını çaldım. Buzdolabındaki ampulü de. Karıştırıcı kapağını, fırın eldivenlerini ve garaj kapısının levyesini aldım, gitarının akordunu bozdum ve okuduğu kitabın son beş sayfasını yırttım. Duş başlığına kırmızı Kool-Aid* koydum, konserve yiyeceklerin etiketlerini söktüm ve yatağın yanındaki pencerenin perde çubuğunun içine çiğ karides koydum... *Gülmeyi bırak!*"

Gözlerimden yaşlar geliyordu.

"İşyerinde buna Briana Ortiz numarası çekmek diyorlar," dedi perişan bir şekilde. "Çok utanç verici. Sanırım hemşireler erkek arkadaşlarını korkutmak için onlara bunu anlatıyorlar..."

Onu kendime çekip başının üstünü öpmek zorunda kaldım. Kendime hâkim olamadım. Çok umutsuz görünüyordu.

"Halıyı değiştirmeleri gerekti," diye fısıldadı. "Simleri çıkaramamışlar."

"Bana kalırsa, Nick bunu hak etmiş," dedim, saçına doğru kıkırdayarak.

* Aromalı içecek karışımı. (e.n.)

Briana da göğsüme doğru başını salladı. "Hak etti. Gerçekten hak etti."

"Yirmi kilo simi nereden buldun bu arada?"

"Amazon'dan." Burnunu çekti. "Prime."

"Elbette. Pişman mısın?"

"Hayır."

Koca bir kahkaha attım.

Bir süre öylece kalıp gömleğime doğru burnunu çekti. Sonra doğrulup yüzünün önüne düşen saç tutamını kenara itti. "Bana hakkında kimsenin bilmediği bir şey söyle."

"Ne?"

"Ben sana bunu anlattım. En utanç verici sırrım. Şimdi sen de bana bir şey anlat."

Sandığa sırtımı yaslayıp biraz düşündüm.

"Pekâlâ." Ona baktım. "Benny'nin hastane odasına girince, çok güzel olduğunu düşündüğüm için donup kalmıştım."

Briana'nın ağzı açık kaldı. "Ne?"

"Konuşamadım bile."

Kıkırdadı. "Kes şunu!" Dizimi itti. "Sim konusunda kendimi iyi hissetmem için bunu söylüyorsun."

Gözlerimi ondan ayırmadım. "Ciddiyim."

Briana'nın ağzı şaşkınlıktan açık kalınca gülümsedim.

"Köprücükkemiğine bakmaktan kendimi alamıyorum," dedi.

Neşeyle ona baktım. "Köprücükkemiğim mi?"

"Bence çok seksi." *Seksi* kelimesini peltekçe söyledi. "Ve önkolların. Onlara bayılıyorum."

Pekâlâ. Bir daha asla uzun kollu *giymeyecektim*. Kış zor geçecekti.

"O gün restoranda oturmuş seninle sohbet ederken yağmur başladı," dedim. "Verandadaydım. Sırılsıklam oldum."

Briana'nın ağzı açık kaldı. "Sırf benimle konuşabilmek için yağmurun altında mı oturdun?"

Uzun bir süre gözlerimi kucağıma diktikten sonra tekrar ona çevirdim. "Senin için bundan daha fazlasını yaparım."

Gözlerini benimkilere dikti ve sessizce birbirimize baktık.

Ateş çıtırdıyor, yüzümün yan tarafını ısıtıyordu, alevler Briana'nın irislerinde dans ediyordu ve onu öpmeyi o kadar istiyordum ki vücudumun her yanı çığlık atıyordu.

Ve o anda anladım.

Kalbimin haftalardır bana söylediği şeyi beynim ilk kez bilinçli bir şekilde algıladı.

Ona âşık olmuyordum.

Çoktan *olmuştum.*

Özlemin üzüntüye çok benzer bir his olması tuhaftı. O tam karşımda olmasına rağmen, tek düşünebildiğim eksik olan kısımdı. Asla sahip olmayacağım kısım.

Kaderimde onu önce yakından ama eninde sonunda uzaktan sevmek vardı ve Briana bunu asla bilmeyecek, sevgime asla karşılık vermeyecekti.

Ciğerlerimdeki hava çekildi bunu düşününce. Kollarım ve bacaklarım güçsüzleşti. Hayal kırıklığı ve umutsuzlukla zayıf düştüm, o anda hissettiğim sızıyı sonsuza dek içimde taşıyacağımı anladım.

Briana yıkıcı bir deneyimdi. Her şeyi değiştiren bir şeydi. Bundan sonra eskisi gibi olmayacaktım. Tanışacağım hiçbir kadın onun kadar iyi olmayacaktı.

Beni ele geçirmişti.

Çakırkeyf ya da duygusal olduğum için değildi bu hâlim, ateşin yüzüne yansıması ve gömleğimin onun vücudunu sarmasıyla da ilgisi yoktu. Beni *ele* geçirmişti. Hep bunun olmasından şüpheleniyordum. Bu oyun nasıl biterse bitsin.

Hiçbir şey beni ona hazırlayamazdı.

Uzanıp elimi yanağına koydum. Bir kural bozuldu böylece. Bir sınır aşıldı. Ona bu şekilde dokunmaya hakkım yoktu. Kimse izlemiyordu bizi.

Ama Briana kımıldamadı. Gözlerini kapatıp kendisini dokunuşuma bıraktı, ben de içimdeki tüm sevgiyi bu küçücük temasa aktarmaya çalıştım. Belki bu ona ulaşmama yardımcı olurdu. Belki bunu hissederdi ve bu muhtemelen hiç değişmeyecek bir şeyi değiştirirdi.

"Bu ne anlama geliyor?" diye fısıldadı.

"Ne?" diye sordum kısık sesle.

Briana güzel gözlerini açıp bana baktı. "Bu sessizlik," dedi hayal meyal. "Senin sessizliklerini biliyorum. Benimle yalnız kaldığında sessizleştiğinde, bunun beyninin durgunlaşmasıyla ilgili olduğunu biliyorum. Dışarıdayken de beyninde çok fazla gürültü olduğu için sessizleşiyorsun. Ama bu sessizliği bilmiyorum. Bu neyle ilgili?"

Gözlerinin içine baktım. "Bu seninle ilgili."

Briana gülümseyip yaklaştı ve yanıma kıvrılınca kolumu ona doladım. İyice bana sokulması her şeye bedeldi. Tüm evrenim tek bir yere ve zamana yoğunlaştı.

"Jacob?" diye fısıldadı.

Burnumu saçlarının arasına soktum. "Efendim?"

Uzun bir duraksama oldu.

"Seni seviyorum."

Nefesimi saçına verip gözlerimi kapattım.

Sarhoştu. Sarhoşken herkes birilerini severdi. Bunu benim kastettiğim şekilde söylememiş olsa da neredeyse ben de aynı şekilde karşılık verecektim. Ama nefes alışı sabitleşince uykuya daldığını anladım.

Önemi yoktu.

Bu gece konuştuğumuz hiçbir şey yarın gerçek gelmeyecekti. En azından onun için. Ama ona sarılmayı başarmıştım. Bu gerçekti. Hiç değilse bu da bir şeydi.

Ateş kora dönüştü ve sandığa yaslanmaktan sırtım ağrıyana kadar orada kaldım. Sonra onu alıp yatağa taşıdım. Hâlâ kollarımın arasındayken, ışınlanmakla ilgili bir şey homurdandı.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
BRIANA

Kapı açıktı.

Jacob'ın üstüne yarı yarıya uzanmış bir şekilde, baş ağrısı ve hiç olmadığı kadar kuru bir ağızla uyandığımda, bacağımın altında iyice sertleşmiş bir penis vardı.

Aman *Tanrım*. Hemen yataktan fırladım.

Jacob yarı uyanık bir şekilde doğruldu. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey. Kapı açık. Plan işe yaradı," dedim, ona bakmadan giysilerimi alarak. Sonra her eğildiğimde, bana ödünç verdiği gömleğin altından kıçımın göründüğünü fark ettim. Bir elimle gömleğin arkasını aşağı çekerken, diğer elimle giysilerimi ve itibarımdan kalanı alıp odadan kaçtım.

Dün gecenin yarısını hatırlayamıyordum. Üçüncü viski *shot*'ımdan sonra hafızam bulanmıştı. Sanırım ona sim olayını anlatmıştım. Ah.

Hayatımın en uzun duşunu alıp biraz su ve Motrin içtikten sonra, merasim mangasıyla yüzleşmek için alt katın yolunu tuttum. Alexis hemen beni mutfakta köşeye sıkıştırdı ama içip sızmak ve bacağımın altında erekte olmuş bir penisle uyanmak dışında ona verebileceğim bir dedikodu yoktu.

Kahvaltı masasında Jacob bana bakıp durdu.

Başımı her kaldırıp baktığımda, sessizce bana bakıyordu. Genelde sessizleştiğinde ne düşündüğünü bilirdim ama bu kez anlayamayınca, ona sim meselesinden bahsettiğime *emin* oldum ve şu anda muhtemelen sahte kız arkadaşının aynı zamanda olası bir seri katil olduğu gerçeğiyle mücadele ediyordu.

Beni yatağa taşımış olmalıydı. Oradan tek başıma kalkmış olma ihtimalim yoktu. Sızıp yere serilmiştim, o da muhtemelen beni kollarına almıştı. Bana çocuklar için binicilik dersinde kullanılan o tatlı, uysal yük beygirlerini hatırlatıyordu. Birkaç bin ton ağırlığında olduklarını ve yüklü bir at arabasını çekebileceklerini unuturdunuz onları görünce.

Beni taşıdığını hatırlayacak kadar aklımın başında olmasını isterdim. Muhtemelen çok seksi bir tecrübeydi.

Kahvaltıdan sonra, Jacob ve ben ayrı arabalarla eve döndük.

Yolda penisini düşündüm. Penisini *sık sık* düşünüyordum.

Bir ara o penisle karşılaşacağımı biliyordum. Biliyordum işte.

Klinik olarak, erekte olmasının hiçbir anlamı olmadığını da biliyordum. Uyuyordu. Bu sadece doğru düzgün işlev gösteren bir dolaşım ve sinir sistemine işaret ediyordu; heyecanlanacak bir şey yoktu. Ama vibratörümü bir sonraki kullanışımda ne düşüneceğimden de yüzde yüz emindim. Yatakta yanımda yatan sımsıcak ve uykulu Jacob ile uyandığımda onu erekte olmuş hâlde bulduğum ânı düşünecektim. Gerçi hayalimdeki senaryoda odadan koşarak kaçmayacaktım. Aksine, onu uyandırmak için iç çamaşırının lastiğinin altına elimi sokacaktım...

Ya bunu yaparsak?

Oyunumuzun süresi boyunca sevişirsek. İhtiyaçları olan ve anlayışlı iki yetişkindik, hepsi bu. Duygusal birliktelik olmadan sadece cinsellik yaşayan arkadaşlar.

Sanki Jacob benim için sadece böyle olabilirmiş gibi...

O çizgiyi neden geçemeyeceğime dair en büyük sebep buydu. Çünkü seksi beslediğim duygulardan ayrı tutabileceğimi sanmıyordum.

Hayır. Bunu yapamayacağımı *biliyordum.*

Başkasına âşık olan birine karşı daha fazla âşık olmama izin veremezdim. İkinci seçeneği olamazdım onun. Kaçış planı olamazdım.

Tanrım, keşke olabilseydim.

Bu adamın içimi dışıma çıkarmasına izin verebilirdim. Beni toza dönüştürebilirdi. Gözleme gibi ters düz edebilirdi. Bana *kimseyle* yapmadığım şeyleri yapmasını istiyordum. Beni yaratıcı hâle getirecek şekilde heyecanlandırmıştı. Çırılçıplak göğsünden bir Pop-Tart yiyebilirdim.

Birini bu kadar çok sevmenin ve aynı zamanda o kişinin çekimine kapılmanın nasıl mümkün olabildiğini anlayamıyordum. Nasıl olur da taptığınız, ilgilenmek istediğiniz, incindiğinde yara bandı yapıştırmak istediğiniz kişinin aynı anda sizi karyola başlığına çivilemesini isteyebilirsiniz? Bir kraker gibi beni her pozisyonda evirip çevirdikten sonra kulağıma tatlı şeyler fısıldamasını ve sonra gözlerinden kalp fırlayan emojiler gibi yüzüne bakarak onu uyurken izlemek istiyordum.

Bu iki şey daha önce benim için hiç yan yana var olmamıştı. En azından bu şekilde.

Kocamdan hoşlanıyordum. Kocama *âşıktım.* Ama Jacob'la olduğu gibi değildi. Yanına bile yaklaşamazdı. Nick'in de Kelly için bu şekilde hissedip hissetmediğini merak ettim.

Bundan *nefret* ettim.

Çünkü ya öyle hissettiyse? Anlıyordum. Bunu gerçekten anlayabiliyordum.

Nick önce benden ayrılmalıydı. Beni asla aldatmamalıydı. Ama Nick'le evliyken Jacob'a karşı bu tür duygular besleseydim... bu eziyet olurdu. Birlikte olduğum kişinin doğru kişi olup olmadığını merak ederdim.

Bir evliliği bitirmek için yeterli olurdu bu.

Nihayet evime vardığımda saat ikiydi. Güçlükle arabadan inip eve yürürken, akşamdan kalmışlığı atlatmak için uyumayı planladım ama kapıyı açınca, ters giden bir şeyler olduğunu anladım. Hem de *son derece* ters giden bir şeyler.

İçerisi Chicharrón* kokuyordu.

Annem buradaydı.

Sessizce küfrederken, Benny mutfaktan başını uzattı. "Merhaba, BRIANA. Geri dönmen güzel, BRIANA."

Ona sert bir bakış attım ve bir saniye sonra annem arkasında belirdi. Üzerinde eski mutfak önlüğü vardı ve ak düşmüş karmakarışık buklelerini tepesinde toplamıştı. "*Hola, mija!*"**

"*Hola, mamá,*"*** dedim ona sarılırken.

Benny, annemin omzunun üzerinden bana dik dik bakıyordu. Üzerinde bir önlük vardı ve annemin burada olduğu süre boyunca onun yardımcı aşçısı olduğunu anladım.

Annem beni kendisinden uzaklaştırıp hoşnutsuz bir edayla başını iki yana salladı. "Çok zayıfsın. Yemek yemiyor musun? Erkek arkadaşın nerede? Seni doyurmuyor mu?"

"Doyuruyor, mamá."

Dudaklarını büzüştürdü. "O da cılız olmalı. Siz doktorlar hiç yemek yemiyorsunuz. Pupusas hazırlıyorum, gel de hamur açmama yardım et." Beni beklemeden mutfağa döndü.

Omuzlarım düştü. Benny bana haklı bir bakış attı. Acı çekme sırası artık bendeydi.

---

* Genellikle kızarmış domuz etinden yapılan bir yemek. (e.n.)

** (İsp.) Merhaba, canım. (ç.n.)

*** (İsp.) Merhaba, anne. (ç.n.)

Annemi seviyordum. O inanılmaz bir kadındı. Güçlü, etkin, birçok açıdan hayatta kalmayı bilen biriydi ama çok fazlaydı.

Başkalarıyla ilgilenmek için yaşardı. Sevdiği insanlar bir tür krizde olduğunda, bu içgüdüsü aşırı çalışmaya başlardı. Yeni boşanmış ve görünüşe bakılırsa bir deri bir kemik kalmış kızını ve böbrek yetmezliği çeken hasta oğlunu görmek için eve dönmüştü. Bu evin her yerini ovalayacak ve merhamet dileyene kadar bizi tıka basa doyuracaktı.

Benny omzunun üzerinden mutfağa doğru baktıktan sonra yanıma geldi.

"Onu aradığına *inanamıyorum*," diye fısıldadı. "Anlaşma yapmıştık."

"*Beni* geçen hafta aradı. Ona sesli mesaj mı bıraksaydım?" diye fısıldayarak karşılık verdim. "Sana donör bulunduğunu ve iyi olduğunu söyledim. Buraya gelmesini söylemedim!"

"Sabahın sekizinden beri *curtido* hazırlıyorum. Anlaşılan, Birleşik Devletler'in diğer ucundan buraya uçmasını gerektirecek kadar hastayım ama kabak doğramaktan kurtulamayacak kadar da sağlıklıyım."

Alaycı bir şekilde gülünce, bana imalı bir şekilde baktı. "Ne kadar kalacak?" diye sordum kısık bir sesle.

Benny on parmağını kaldırdı. Sonra onları saymaya başladı. Yirmi, otuz, kırk, elli... iki *ay*???

Sessizce inledim. "*Nedeeeen?*"

"Beni sağlığıma kavuşturmak için gelmiş." Parmağını bana doğrulttu. "Bu *senin* suçun."

"Benim suçum mu?" diye fısıldadım. "Nasıl?"

"Beni evimden taşınmaya ikna ettin," diye fısıldadı. "Burada mahsur kaldım."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Kendini daha iyi hissedeceksen, ben de burada mahsurum."

"Bu bana kendimi daha iyi falan hissettirmiyor, Briana. Berbatsın."

"Gil gelmedi mi?" diye sordum.

"Hayır."

Ah. Gil annemi dizginliyordu. O da geldiğinde hep daha iyi olurdu. Birinin üzerine titremesi ve ona emirler vermesi Gil'in *hoşuna giderdi.* Onların olayı buydu.

"Belki eğlenceli olur?" dedim umutla.

Benny, *Hayır, eğlenceli OLMAYACAK*, der gibi bir bakış attı. "Mutfak darmadağınık. Koca bir pazaryeri havaya uçmuş gibi görünüyor."

Benny önlüğünü çıkarıp ellerime tutuşturdu. "*Mamá, me siento un poco cansado*,"* diye köşeden seslendi. "Biraz uzanacağım."

"Pekâlâ, *mijo*. Briana bana yardım eder," diye mutfaktan seslendi annem de.

Benny sırıtırken ona gözlerimi devirdim. Bununla uğraşamayacak kadar akşamdan kalmaydım.

Sonraki dört saati küçük bir orduya yetecek kadar *pupusas* hazırlamaya yardım ederek geçirdim. Ayrıca, tüm çarşafları değiştirip yıkadık ve mutfak dolaplarını yeniden düzenledik. Annem kedi saklandığı yerden çıkınca onu yıkayacağını söyleyince, Cooter'ın kanepenin altından çıktığını bir daha görmeyeceğimizi anladım.

Annemin neden böyle olduğunu biliyordum. Yemek pişirmek ve temizlik yapmak, strese karşısında verdiği bir tepkiydi. Biz çocukken, annemin bize verebileceği çok az şey vardı ama parası olmasa bile, bize temiz bir ev sunabilirdi. Bir de daha önce karnımızı doyuramadığı için bunu şimdi yapmak istiyordu... ve yapıyordu da. Yokluk yıllarını telafi etmek isteyen boyutta, kat be kat.

* (İsp.) Anne, kendimi biraz yorgun hissediyorum. (e.n.)

Annem evi istediği hâle getirince, bu abartılı yuva yapma dönemi sakinleşecekti. Yemek pişirmekten asla vazgeçmeyecekti ama bizimle yeterince ilgilendiğini düşününce, en azından tavandaki vantilatörleri temizlemeyi bırakacaktı.

Annem torunları olduğunda harika olacaktı. Kusursuz bir Mamá Rosa olacaktı. Muhteşem bir anneydi zaten. Sadece Benny ve benim bu seviyede anneliğe ihtiyacımız yoktu. Ama ortalıkta küçük çocuklar olduğunda, annem gerçekleşen bir rüya gibi olacaktı.

Ona torun veremediğim için kendimi kötü hissettim. Bu konuda hep kötü hissedecektim.

Yemek pişirip temizlik yaparken, son zamanlarda neler yaptığımız hakkında konuştuk. Ona "erkek arkadaşımdan" bahsettim. Jacob'la tanışmak istiyordu. *Ailesiyle* de.

Ailesi sorun değildi ama Jacob için endişeleniyordum. İlgi odağı olacak ve muhtemelen bunalacaktı.

Onları daha fazla dikkat dağıtıcı şeyin olduğu ve tüm ilginin Jacob'ın üzerinde olmayacağı aile evinde tanıştırmanın daha iyi olup olmayacağına karar veremedim. Ya da yalnız olacakları şekilde tanışabilirlerdi; Amy ve Jeremiah stresi bir etken olmazdı.

Sonra bir an onları tanıştırmam gerekip gerekmediğini düşündüm. Ne de olsa, birkaç ay içinde Jacob'la ayrılacaktık. Ama onları tanıştırmazsam, annem onları tanıştırmak istemediğimi ya da Jacob'ın sevgilisinin annesiyle tanışmak istemediğini düşünecekti.

Annemi gerçekten birlikte olduğumuza inandırmalıydım, tıpkı herkesi inandırmak zorunda olduğum gibi. Eninde sonunda yıkacağım bu temelleri oluşturmalıydım.

Yalan giderek derinleşiyordu ve bundan nefret ediyordum. Yalan söylemek zorunda olduğum için değil, bunun yalan olmamasını istediğim için.

Anneme Benny'yi nasıl diyalize bağlayacağını gösterdim. İtiraf etmem gerekirdi ki burada olması büyük bir avantajdı. Annem hemşireydi ve bu yükü paylaşmakta son derece becerikliydi. İkimizin de bunu yapabilmesi, Benny'ye dilediği zaman diyalize girme esnekliğini verecekti, ben işteyken bile. Eve dönmemi beklemek zorunda kalmayacaktı.

Nihayet yattığımda saat on birdi ve Jacob'ın gönderdiği dört mesajı gözden kaçırmıştım. Birincisinde, eve sağ salim dönüp dönmediğimi soruyordu. Diğerinde, Wakan'a gelmesine izin verdiğim için bana teşekkür ediyordu ve diğer ikisinde dünkü özçekimlerimiz vardı. Fotoğraflara bakınca gülümsedim.

Son iki güne bayılmıştım. Onunla birlikte olmak hoşuma gitmişti. Onunla konuşmak ve onunla bir şeyler yapmak güzeldi. Jacob'layken, nerede olduğumuzun önemi yoktu; başka bir yerde olmak istemiyordum. Bitki odasındaki teraryum gibiydi. Kendini idame ettiren bir ekosistemdi. İhtiyacım olan ya da istediğim her şey bir insanda toplanmıştı. Böyle bir şey imkânsız geliyordu bana.

Gerçek uyumun böyle bir şey olması gerektiğini düşündüm. Kolay. Evliliğimin büyük bir kısmının zoraki olduğunu anlamamı sağladı. Konuşacak hiçbir şeyimiz yoktu. Nick ailemden hoşlanmamıştı, onları ya da Alexis'i tanımak için çaba sarf etmemişti. Tatil gibi şeylerde bile uyumsuzduk. Ben keşfe çıkmak isterdim, Nick rahatına bakmak isterdi. O zaman bunlar bana önemsiz gelirdi; sadece ufak tefek fikir ayrılıkları ya da tercihlerdi. Ama şimdi gözüme batıyorlardı. Bir şeylerin başından beri ters gittiğine dair kanıtlardı. Uyumluluk ölçeğinde on üzerinden altılık biriyle evlenmiştim; biraz çabayla yürüyebilirdi. Fakat Jacob on üzerinden ondu. Çifte evetti. Çaba gerektirmiyordu.

O kusursuzdu.

Fotoğraflarımızdan birini ekran koruyucusu yaptım ve ikonlar Jacon'ın yüzünü kapatmasın diye onları uzaklaştırdım. Telefonumda gülümsemesini görmek hoşuma gitmişti.

Ayrıldığımızda bu fotoğrafı kaldırmam gerekecekti. O zaman uygunsuz olurdu. Ama şimdilik kalabilirdi.

Onu arayınca, telefona hemen yanıt verdi.

"Selam. Uyumuyorsun, değil mi?" diye sordum.

"Hayır. Günlük tutuyordum. Eve sağ salim varabildin mi?"

Yatağıma girdim. "Evet. Annem burada."

"Arizona'dan mı geldi?"

"Evet." Başımın altına bir yastık yerleştirdim. "Benny'nin organ nakli için geldi."

"Ah. Onunla tanışabilir miyim?"

Hafifçe güldüm. "Tanıdığım insanların *daha fazlasıyla* mı tanışmak istiyorsun? Yeterince insanla tanışmadın mı?"

"Doug'dan pek hoşlanmadım ama Alexis ve Daniel'ı sevdim."

"Pekâlâ, Doug arkadaşım değil. Onu sahiplenmiyorum."

Jacob kıkırdadı.

"Annem seninle tanışmak istiyor," dedim. "*Ve* ailenle."

"Harika. Öyleyse program yapalım."

Yakınlarımla tanışmak için hevesli olduğunu gösteriyordu. Bu adam oynadığımız oyunun hakkını veriyordu gerçekten.

"Ya aile fertlerin yanlışlıkla ağızlarından kaçırırlarsa?" diye sordum sesimi alçaltarak. "Böbrek meselesini. Benny ve annem donörün sen olduğunu henüz bilmiyorlar."

"Onlara söyleyebiliriz."

Alnım kırıştı. "Onlara söylemek mi? İnsanların bilmemesini istediğini sanıyordum."

"İki kişinin daha bilmesinin üstesinden gelebilirim."

Dudaklarımı büzdüm. "Bilemiyorum..."

"Ne?"

"Bu iki kişi fazla olabilir. Muhtemelen ağlamalar ve sarılmalar olacak."

"Sorun değil."

Bunu yapmaya bu kadar istekli olması biraz tuhaftı. Hepsini. Sahte ilişkimizin bir parçası olarak ailesiyle tanışmam gerekiyordu ama onun benim ailemle tanışmasına gerek yoktu. Onun için ekstra çaba gibiydi bu.

"Son zamanlarda çok sosyalsin," dedim.

"Arkadaşların ve aileni tanımak istiyorum."

Sebebini bilmiyordum ama sözleri kalbime dokundu. Sanırım gerçek bir erkek arkadaş bunu yapardı. Sevdiğim insanlarla tanışmak isterdi. Bunu muhtemelen ailemi onunkilerle tanıştırmanın bu sahte ilişkiyi daha gerçekçi kılacağı için yapıyordu. Ailelerimizin tanışmasını neden bu kadar istediğine dair başka bir sebep düşünemiyordum, özellikle de tanımadığı insanlarla görüşmekten hiç hoşlanmadığı düşünüldüğünde.

"Pekâlâ," dedim. "Bunu nasıl yapmak istersin? Onlara Benny'nin donörü olduğunu görüşmeden önce söylememi ister misin? Bunu senin önünde yaparsam tuhaf olabilir."

"Elbette."

"Peki aile buluşmasını ne zaman yapmak istersin?"

"Annemi arayıp hangi gün müsait olduğunu sorarım."

"Pekâlâ." Esnedim.

Bir süre hiçbir şey söylemeden telefonda kaldık.

Geçen gece bu saatlerde, Wakan'da onunla yataktaydım. Şimdi de onunla yatakta olmayı istiyordum. Yarın işte onu görecektim ama aynı şey değildi.

"Jill bugün yine eve geldi," dedi Jacob.

Tuhaftı bu çünkü birlikte yaşamamız gerektiğini bana

hatırlatmak için söylediğini hissettim. Sanki onunla birlikte orada olmamı düşünüyordu.

"Annen ailemle tanışınca, onlara kendi evinde yaşadığını söyleyecek," dedi Jacob.

Ah, *kahretsin*. Bunu düşünmemiştim.

"Ona gerçeği söyleyebiliriz," dedim. "Asıl gerçeği kastediyorum. Çıkmadığımızı."

"Hayır," dedi Jacob hemen. "Bundan hoşlanmadım. Ortaya çıkar bir şekilde."

İçimi çektim. "Pekâlâ. Bunu düşüneyim biraz. Bir şeyler ayarlarım." Gözlerimi ovuşturdum. "Uyumam lazım. Yarın görüşürüz, olur mu?"

"Pekâlâ. Yarın görüşürüz. İyi geceler."

Ama sonra kapatmadık.

Hattın kesilmesi için bir süre bekledim. Bunu onun yapmasını istiyordum. Ben yapamazdım; en azından bu gece. Ama hat kesilmedi.

Sessizce telefonda kaldık. Otuz saniye. Bir dakika. İki.

Muhtemelen kapatmayı unutmuştu. Telefonu masasında duruyor olmalıydı ve günlüğüne bir şeyler karalamaya dönmüştü, görüşmenin sonlanmadığının farkında bile değildi. Ama kalem sesi duymadım. Bitki odasındaki çeşmenin hafif şırıltısını duyabiliyordum.

Belki de telefonunu masaya bırakıp gitmişti? Ama bir an için Jacob'ın da *yaptığım* şeyin aynısını yaptığına inanma izni verdim kendime. Birkaç değerli dakika boyunca beni hatta tutuyordu.

Sessizliğin ötesine ulaşmama izin verdim. Zihnimde ona bakıyordum. Yumuşak, nazik gözlerine ve dudaklarının kıvrımına. Sessiz bakışlarından birini bana diktiğinde çenesinde seğiren kasına. Anlam veremediğim o sessiz bakışına.

Onu hattın öteki tarafında hissedebiliyordum. Kokusunu alabiliyordum. Üçboyutlu olmaya başladı; yüzünü, ha-

reketlerini ve ruh hâlini sürekli incelediğim için anılarımdan yola çıkarak onu şekillendirdim. Bir hayalet gibi önümde uçuşup telefonlarımızın arasındaki ince bağlantıdan sızdı.

Ona koşmak istedim. Evden çıkıp arabama atlamak ve doğruca evine gitmek istedim. Jacob masasında otururken, bitki odasına dalıp kendimi üzerine atmak; ne kadar ufak, geçici ya da önemsiz olsa da bana vermeye razı olduğu her şeyi almak istedim. Vücudumun, kalbimin ve zihnimin birbirleriyle boğuştuğunu hissedebiliyordum. Biri onun için haykırıyor, diğeri harekete geçmeye korkuyor, sonuncusu da mantıklı bir şekilde bunun korkunç bir fikir olduğunu söylüyordu.

Jacob muhtemelen orada bile değildi. Sadece masanın üzerinde bırakılıp gidilmiş bir telefondu işte. Ben aklımdan bir şeyler uyduruyordum.

Telefonu kulağımdan çekip ekrana baktım. Sonra Görüşmeyi Sonlandır tuşuna bastım.

Onunla görüşmeyi bitirip tek başıma uyumak, hayatım boyunca yaptığım en üzücü şeydi.

Ertesi gün annem ve Benny'le konuşmak için işten sonra akşam yemeğini bekledim. Annem *polo encebollado*, domates ve soğan soslu tavuk budu hazırlamıştı. En sevdiğim yemekti. Elbette, yiyebileceğimiz miktarın on katını pişirmişti ve hepsi garajda hızla dolan derin dondurucuya gidecekti. Ah. En azından, bir süre DoorDash'e para kaptırmayacaktım.

Jacob'la olan durumu iyice düşünmüş, birkaç aylığına evine taşınmaya karar vermiştim.

Haklıydı. Burada yaşamaya devam edersem, annem oyunumuzu mutlaka onun ailesiyle tanıştığında berbat ederdi. Jacob'ın evine taşınmak, ailesinin attığım bu yalanı yakalamadığından emin olmanın tek yoluydu. Çok aptalcaydı.

Bunu asla yapmamalıydım. Ama Amy beni o kadar sinirlendirmişti ki, bunu o aptal suratına vurmak istemiştim.

Her neyse.

Jacob'a bu sahte ilişkinin ikna edici olmasını sağlayacağıma söz vermiştim. Birlikte yaşadığımızı iddia eden bendim. Bu konuda strese girdiği aşikârdı, aksi takdirde bu kadar üstelemezdi. Ayrıca, annem ve Benny varken bu ev çok kalabalıktı. Annem Benny'nin diyalizini yapabilirdi; burada olmama gerek yoktu. Akşam yemeğinden sonra Jacob'ın evine gidecektim.

Yemeğimizin sonunda, peçeteyle ağzımı sildim.

"Size söylemem gereken bir şey var," dedim.

Annem çatalını ağzına götürürken eli havada kaldı. "Hamile misin?"

"Hayır, hamile değilim."

Hayal kırıklığına uğraması dikkatimden kaçmadı.

Annem oldukça gelenekseldi. Evlilik dışı hamile kalırsam, bundan hiç hoşlanmazdı. Ama anlaşılan bu yaşta çocuksuz ve bekâr olmam daha kötüydü.

Derin bir nefes verdim. Sonra kardeşime baktım. "Benny, Jacob senin böbrek donörün."

Annemin çatalının tabağına düştüğünü duydum.

"Kimsenin bilmesini istemiyordu," dedim. "Ama size söylemem için bana izin verdi. Ayrıca, onun yanına taşınmamı istedi ve kabul ettim. Bu gece."

Kardeşim afallamış görünüyordu. Annem de ellerini ağzına götürdü. Sonra kalkıp doğruca buzdolabına gitti.

Sandalyemde döndüm. "Ne yapıyorsun?"

"Jacob için yemek paketliyorum. Briana, ona bir tabak hazırla."

"Anne, henüz gitmiyorum..."

"*Si, claro que sel o vas a llevar!*"* Buzdolabından

* (İsp.) Evet, gidiyorsun! (e.n.)

Tupperware çıkarıyordu. "Hemen gidip o adamın karnını doyurmazsan, oraya gider ve onu kendim doyururum."

Homurdandım. Jacob henüz bilmiyordu ama dondurucusu Salvador yemekleriyle dolmak üzereydi. Sonsuza dek.

Tekrar Benny'ye baktım. Gözlerini kırpıştırarak bana bakıyordu.

"Bunu büyütmene gerek yok," dedim kardeşime. "Jacob da içedönük biri. Büyük bir minnet gösterisi ya da o tür bir şeyden hoşlanmaz."

Annem kilerden yalıtımlı bir poşet çıkardı ve garajdaki derin dondurucuya gitti. Garajın kapısı kapanınca, Benny dudaklarını ıslattı. "Benim için aptalca bir şey yapmıyorsun, değil mi?"

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Bunun için onunla çıkmıyorsun. Değil mi?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır."

Yüzündeki ifadeden bana inanmadığını görebiliyordum. "Neden sana çıkma teklif etti?" diye sordu. "Geçen gün?"

Öne eğildim. "Benny, seni temin ederim Jacob benden faydalanmak isteyecek biri değil. Ben ona sırılsıklam *âşığım*. Bunun sadece yüzde beşi senin için yaptığı şeyle ilgili."

O anda bunun doğru olduğunu anladım.

Jacob'ın o kadar çok sevilesi özelliği vardı ki, kardeşime organ vermesi onu sevmemin en ufak sebebini temsil ediyordu.

Benny bir süre bana baktı. Sonra gözlerini kaçırıp başını onaylar anlamda salladı.

"Seni burada annemle bırakacağım için üzgünüm," dedim kısık sesle.

Benny burnunu çekti. "Sorun değil. Anlıyorum. Jacob'a benim yerime teşekkür et."

"Ederim."

Elimi elinin üzerine koydum. "Yine de bilmeni isterim, senin için bunu gerçekleştirmek için ne gerekiyorsa yapardım."

Benny tekrar başını salladı.

Sanırım bunu zaten yapıyordum bir bakıma. Çünkü Jacob'la bu anlaşmayı yaparak, kendi kalbimin kırılmasına razı olmuştum.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

JACOB

Biri kapımı tıklattı. Teğmen Dan ayağa fırlayıp havlamaya başladı.

Bitki odasında günlük tutuyordum. Saat neredeyse akşam dokuzdu. Muhtemelen Jewel olmalıydı. Diğer iki kız kardeşim son yirmi dört saatte zaten buraya gelmişlerdi.

İçimi çekip kalemi sayfaların arasına koyduktan sonra defteri kapattım. Kalkıp... Briana'ya kapıyı açtım?

Yanında iki valiz, bir soğutucu, bir silindir çanta ve yalıtımlı bir omuz çantası vardı.

"Selam..."

"Evine taşınıyorum," dedi. "Ama sadece birkaç aylığına."

Sırıtmaya başladım. *Anında* mutlu olmuştum.

O silindir çanta ve soğutucuyla içeri girerken, heyecanlanan Teğmen Dan, Briana'nın ayaklarının etrafında sıçramaya başladı.

"Soğutucuda ne var?" diye sordum.

"İkimizin de yiyemeyeceği kadar çok Salvador yemeği. Ve gelmeye devam edecek."

Valizini doğruca yatak odamdaki dolaba götürürken gülümsedim. Rafta ona yer açıp birkaç çekmeceyi onun için topladım.

Briana burada olduğu için ne kadar mutlu olduğumu tarif edemezdim. Yatmadan önce göreceğim en son, uyandığımda göreceğim de ilk kişi olacaktı.

O duş aldıktan sonra buharla kaplanacak, onun parfümü ve şampuanı gibi kokacak banyomu hayal ettim. Eşyaları evime saçılacaktı. Bir sandalyenin arkasına kazağını atacaktı. Ayakkabıları kapının kenarında olacaktı. Ruju banyo kaplarımda olacaktı. Bu küçük ve önemsiz şeyler çok büyük ve anlamlı geliyordu.

Briana mutfaktan çıkarken koridorda ilerledim. "Her şeyi dondurucuya sığdırmayı başardım," dedi.

Ellerini beline koyup oturma odasına göz gezdirdi. "Bence buraya sığar."

"Ne sığar?"

"Şişme yatak."

Silindir çantadan kırışık bir plastik tomar ve siyah bir pompa çıkardı. Gülümsemem de bununla birlikte kayboldu. Odamda yatacağını sanıyordum. Yatağımda. Benimle.

"Yerde uyumak zorunda değilsin," dedim. "Yatağımı paylaşabiliriz. Yeterince büyük."

"Hayır. Bence aynı odayı paylaşmamamız daha uygun olur."

"Ama bunu daha önce yaptık. Üstelik o yatak daha küçüktü..."

"Böylesi daha iyi, Jacob."

Ses tonunda kesinlik vardı. Pompayı fişe takıp yatağı şişirmesini izlerken, yenilgiye uğradığımı hissettim.

Eskisinden daha fazlasına sahip olmama rağmen bu hâlâ yeterli değildi. Hâlâ gerçek değildi.

Yatağın odaya sığmamasını umarak öylece durdum ama sığdı.

Briana işini bitirince, yatağa oturup hafifçe zıpladı.

Kaşlarımı çatarak ona baktım. "Biri kapıyı çalarsa ne yapacağız?"

Briana omuzlarını silkti. "Yatağı bitki odasına atarım."

"Bunu yeterince hızlı yapabileceğini mi sanıyorsun?"

"Elbette."

Tam o sırada, biri kapıyı tıklattı. Briana bana bakarken gözleri kocaman oldu. Sonra ayağa fırlayıp şişme yatağı kaptı.

Onu yan çevirdi. "Yardım et!" diye fısıldadı.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Bu planı tek başına gerçekleştirmeye hazırlıklı olman gerekmiyor mu? Her zaman müsait olmayabilirim. Ya duşta olursam?"

"Duşta değilsin!" Kocaman şişme yatağı bacaklarına dayamış yan yan sürüklüyordu.

"En kötü senaryoya hazırlıklı olmalıyız, değil mi?"

Bir lambayı çarpıp devirdi. "Jacob!"

Sırıtıyordum. "Hayır."

Briana boğuk bir çığlık atarken bir saksıya takıldı. Saksı devrilince, parkeye toprak saçıldı.

Kıkırdamaya başladım.

Koridorda bitki odasına doğru güçlükle ilerlerken fotoğraf çerçevelerini yere devirdi. O kadar komikti ki, ardında bir enkaz bırakması umurumda değildi.

Hemen sonra bir kapı sertçe kapandı ve Briana telaşla geri geldi. Karşımda atkuyruğu kaymış hâlde, nefes nefese durup parmağını göğsüme doğrulttu. "Sen ve ben, ilk kavgamızı etmek üzereyiz!"

Ciddiyetimi korumakta aşırı derecede zorlandım.

Kapı yine çalındı.

Briana gözlerini kısarak bana baktıktan sonra ayaklarını yere vurarak gidip kapıyı açtı.

Jewel'dı.

"Hey! Ne güzel bir sürpriz!" dedi Briana, biraz fazla neşeli bir şekilde. "İçeri gel!"

Ablam içeri girdi ve duraksayıp ortalığa göz gezdirdi.

Yerde bir lamba vardı, çerçeveler koridora saçılmıştı, bir saksı devrilmişti ve Briana'nın saçı darmadağınıktı. Arkasından yaklaşıp kolumu beline doladım.

Jewel tekrar bize baktı. "Ah... siz burada ne yapıyordunuz? Ev darmadağınık."

Briana saçını düzeltti. "Seks yapıyorduk. İşler biraz çığırından çıktı."

"Yatağa ne yaptığını görmen lazım," dedim.

Briana alaycı bir şekilde güldü.

Jewel yavaşça başını aşağı yukarı salladı. "*Pekiii.* Güzel. Gwen ikinizin cinsel olarak hayal kırıklığı içinde göründüğünüzü söylüyordu."

Briana da ben de bembeyaz olduk.

"Ödünç aldığım kavun kaşığını getirdim. Şimdi gideceğim." Ve bunun üzerine gitti.

Kapı kapandıktan sonra Briana'ya döndüm.

Boğazımı temizledim. "Cinsel olarak hayal kırıklığı içinde değilim," diye yalan söyledim.

"Ama *ben* öyleyim," deyip dudak büktü.

Boynumun kıpkırmızı olduğunu hissettim. Bunun çok basit bir çözümü vardı aslında...

Briana kollarını göğsünde kavuşturdu. "Seninle beş dakika boyunca konuşmayacağım. Sana çok kızgınım."

"Her tarafa sim mi saçacaksın?"

Briana nefesini tuttu. "Ayağını denk al, Maddox."

Dudağım seğirince, Briana gülmemeye çalıştı ama buna engel olamadı.

Odama gitti, herhalde eşyalarını dolabıma yerleştirecekti. Arkasından sırıttım.

Bir saat sonra onunla birlikte mutfak masasındaydım ve getirdiği yiyeceklerden bir tabak yiyordum. Kendimi bildim bileli yediğim en güzel yemekti bu. Et suyu sosunda tavuk buduydu. Annesi harika bir aşçıydı. "Bunlardan daha fazlasının olacağını mı söylemiştin?"

Briana dizlerini çenesinin altına çekti. "Jacob, derin dondurucu alanında daha kararlı olmalısın."

Yemeğimi dürttüm. "Annen şehirdeyken burada olmak zorunda olduğun için üzgünüm."

"Burada olmanın benim için sakıncası yok."

Gözlerimi ona diktim. "Öyle mi?"

"Evet. Gerçekten yok. Çok eğlenceli olacak. Ayrıca, işe aynı arabayla gidebiliriz."

"*Schitt's Creek*'i bitirebiliriz," dedim ona.

"Birlikte Teğmen Dan'i yürüyüşe çıkarabilir ve kanepe satın alabiliriz. Instagram için de çok iyi olacak. Ayrıca, seni rahatsız etmeyeceğimi bilmeni istiyorum. Bitki odana çekilmek ya da herhangi bir şey yapmak istersen, kesinlikle anlarım."

Bunun çok sık olacağını sanmıyordum. Briana buradayken, ortalıktan kaybolmak istemiyordum. O neredeyse orada olmak istiyordum.

Ona bir anahtar ve yatağı için çarşaf, yastık ve battaniye verdim. Her zamanki gibi ertesi sabah için kahve makinesini hazırladım; sadece normalde yapacağım kahvenin iki katını koydum ve bu ufak şey bile gülümsetti beni.

Sürekli aynı yerde bir arada olacaktık. Bu düşünce içimin içime sığmamasına yol açıyordu.

Bunu isteyeceğimi hiç düşünmemiştim. Birini sürekli isteyeceğim hiç aklıma gelmemişti. Aslında bu bile yeterli değildi çünkü geceleri benimle değil, diğer odada olacaktı.

Şu andan itibaren, hayatımda ilk kez, kapı açık uyumaya başlayacaktım.

Sonraki hafta boyunca bir rutin belirledik ve hiç olmadığım kadar mutluydum.

Bir kanepe aldık. Teslim edilmesine bir hafta daha vardı, yine de eski koltukları kulübeye götürüp geceyi orada geçirdik. İskelenin açıklarında yüzmeye gittik ve Briana ora-

da bizi izleyen kimse olmasa da *İlk Aşk İlk Dans* filmindeki havaya kaldırma sahnesini çalıştı benimle. Sonra kurulanıp restorana yürüdük ve akşam yemeği yedik. Yağmur yağarken orada onunla telefonda konuştuğum güne değinmedi. Demek ki hatırlamıyordu. Böylesi daha iyiydi.

Yemekten sonra kulübeye döndük ve gözlerimiz kapanana kadar şöminenin önündeki koltuklarda oturup sohbet ettik.

Amy her zaman kulübenin sıkıcı olduğunu çünkü yürüme mesafesinde bar olmadığını ya da arkadaşlarımızın bizimle kalabileceği kadar yer olmadığını söylerdi. Briana'ya bunu söyleyince kafası karışmış gibi bana baktı ve "*Sen* varken, burası nasıl sıkıcı olabilir?" dedi.

Birlikte geçirdiğimiz her dakikaya bayılıyordum. Her birine.

Bugün işe dönmüştük. İşten sonra annesi ve erkek kardeşiyle ailemin evinde akşam yemeği yiyecektik.

Acil servisin diğer tarafındaki bir hasta odasının kapısının kenarında durup hemşire masasında oturan Briana'yı izledim. Jocelyn'le oturmuş çizelgeleri düzenliyorlardı. Zander gelip yanımda durdu. "Ne yapıyorsun?"

"Briana'yı izliyorum. Ona çiçek gönderdim. Gelmelerini bekliyorum."

"Ona neden çiçek gönderdin?"

Gülümsedim. "Bana kızgın."

"Neden?"

"Kendisi bir jelibon ayıcık olsaydı, onu yiyip yemeyeceğimi sordu. Yiyeceğimi söyledim."

Zander kahkaha atınca Briana bilgisayardan başını kaldırıp gözlerini kısarak bana baktı. Başparmaklarını aşağıya çevirince kahkaha attım.

Zander beni süzdü. "Bu ilişki hâlâ sahte, değil mi?" diye sordu alçak sesle.

Gülümsemem biraz soldu. "Evet. Hâlâ sahte."

"Emin misin?"

Derin bir nefes verdim. "Birkaç hafta önce ona çıkma teklif ettim. Reddetti."

"Briana seni *ret* mi etti?" Zander tekrar ona baktı. Briana gülmemeye çalışarak bana bakıp başını iki yana sallıyordu. "Ona tekrar çıkma teklif edecek misin?"

"Hayır. Teklifim hâlâ geçerli. Fikrini değiştirirse, bana söyler. Benden o şekilde hoşlanmıyor."

Zander bana yan gözle baktı. "Peki sen ondan o şekilde hoşlanıyor musun?"

Bir süre sessiz kaldım. "Evet. Hoşlanıyorum."

Çiçeklerin koridorda süzüldüğünü görünce, kapının girişine doğru hafifçe geri çekildim. Briana'nın başını kaldırıp çiçeklerin onun için olduğunu anladığı an benim için günlük serotonin dozuydu. Güzel yüzü aydınlandı ve buketteki kartı alıp zarfı açtı. Okuyup gülmesini izledim. Kartta şöyle yazıyordu:

Sevgili Briana,

Çok özür dilerim. Görevi anlamadığım aşikâr.

:)

Başını kaldırıp beni görmek için ortalığa göz gezdirdi ve beni bulup gülümseyince yüreğim kabardı.

Ona bunu her gün yaşatacaktım. Hayatımın geri kalanını bana bu şekilde gülümsemesi için uğraşarak geçirecektim. Bunun için yaşayacaktım.

Yanıma geldiğinde, her zamanki gibi herkes bizi izliyordu. Bunu büyük bir gösteriye dönüştüreceğini biliyordum. İşteyken birbirimize çok fazla dokunamazdık. Topluluk

içinde sevgi gösterisine izin verilmiyordu. O yüzden buradayken, birbirimize dokunmak istiyormuş ama kurallar buna izin vermiyormuş gibi yapıyorduk. Briana çok yakınımda durup işte değilmişiz gibi bana bakar ve beni öperdi. En sevdiğim şey buydu. Bunu yaptığında, sevgime karşılık veriyor gibi hissediyordum. Rol yapmama izin veriyordum.

Bana sarılmadan, aramızda birkaç santim kala durdu. "Zander," dedi, başıyla onu selamlayarak. Sonra kollarını göğsünde birleştirip bana döndü. "Çiçekler için teşekkür ederim, Dr. Maddox."

"Öyleyse, beni affettin, değil mi?" Sırıttım.

Briana şakacı bir şekilde omuzlarını silkip başka tarafa baktı.

"Cumartesi sana akşam yemeği ısmarlamama ne dersin?" diye sordum.

Gözlerini bana çevirdi. "Çin yemeği istiyorum."

"Pekâlâ."

"Siparişi ben vereceğim ama gidip sen alacaksın."

"Kulağa adil geliyor."

Briana tek kaşını kaldırdı. "Menünün yarısını sipariş edeceğim."

"Elbette."

Birbirimize sokulmuş gülümsüyorduk.

"*Dios mío*,* kendinize bir oda bulun," dedi Hector yanımıza yaklaşırken.

Biraz gülüşüp ayrıldık ama göz temasını bozmadık. Bu işte çok iyiydik.

Birimizin diğerine âşık olduğuna, ötekininse sadece rol yaptığına inanmak zordu.

"Üç numaralı odada seni soran bir hasta var," dedi Hector, Briana'ya.

* (İsp.) Tanrım. (e.n.)

Briana bana son flörtöz bakışını attı. "Görev çağırıyor," dedi hızlı adımlarla geri geri giderken. "Öğle arasında görüşürüz."

Briana üç numaralı odanın sürgülü cam kapılarının ardında gözden kaybolana dek aptal gibi sırıtarak onu izledim.

"Ve bunun sahte olduğundan *eminsin*..." dedi Zander.

Gülümsemem kayboldu.

"Eminim." *En azından, Briana için.*

Sadece arkadaştık. Düğünden birkaç hafta sonra tüm bunlar sona erecekti. Bunu düşünerek geçirdiğim her gün kalbim kırılıyordu.

Düğüne dört hafta kalmıştı. Benny'nin böbrek nakli beş hafta sonraydı. Sonrasında birkaç hafta daha bunu sürdürebileceğimizi düşünüyordum. Ardından sahte ilişkimiz bitecekti.

Hepsi buydu.

Çalışmaya döndüm.

On dakika sonra Hector geri geldiğinde, bir çizelgeyi okuyordum. "Hey, bir *pendejo** kız arkadaşına asılıyor."

Başımı kaldırdım. "Ne?"

"Evet, 'Bana numaranı ver, daha sonra konuşuruz,' deyip duruyor."

Ona baktım. "Numarasını verdi mi?"

"Evet. Sanırım Briana onu tanıyor. Sana söylüyorum, oraya gitsen iyi olur. Adam ona yapıştı ve Briana da bundan memnun. Üstelik herif çekici. Demek istediğim, senin kadar çekici değil ama oldukça yakın."

Uzun bir süre Briana'nın içeride olduğu odanın kapısına baktım. Sonra elimdeki çizelgeyi bırakıp kendimi koşmamaya zorladım.

---

* (İsp.) Aptal, pislik. (ç.n.)

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

BRIANA

Jacob bana çiçek göndermişti.

Bunun sadece Instagram için olduğunu biliyordum ama yine de güzeldi. Onları istediğim sebep için göndermemiş olsa da o çiçekleri seçmek muhtemelen bütün gününü almıştı. Böyle biriydi o işte. Bu konuda endişelendiğini, onları satın almadan önce çiçekçiyle ilgili yorumları kontrol ettiğini gözümde canlandırabiliyordum. Hatta çiçekçiyi arayıp internet sitesindekinden farklı renkte bir gül ya da vazo bile talep etmiş olabilirdi.

Bu tür şeyler aramızdaki ilişkinin gerçek olmasını normaldekinden daha çok istememe sebep oluyordu. Belki Jacob daha az düşünceli, geceleri daha az tatlı ya da hastalarına daha az nazik olsaydı, kendimi ona bu kadar kaptırmazdım.

Kimi kandırıyordum ki? Şimdiye kadar gördüğüm özelliklerinin yarısına sahip olsaydı bile kendimi ona kaptırırdım.

Bu sabah ben yatakta otururken, elinde bir kupa kahveyle koridorda kapının girişine yaslanıp benimle sohbet etmişti. Saçı darmadağınıktı, üzerinde muhtemelen onun gibi kokan kırışık bir pijama altı ve tişört vardı. Ve çok...

hoş görünüyordu. Etrafta bizi görecek biri olmadığı için ona sarılma isteğimi bastırmak zorunda kaldığım anlardan biriydi. Bahse girerim, sıcak ve mahmur hâldeydi. Yumuşak dudaklarında kahve tadı olmalıydı ve parmaklarımı saçında gezdirebilirdim.

Fakat bunun yerine aptal şişme yatağımda oturup onunla odasında sarmaş dolaş yatmaktansa oturma odasında olmaktan memnunmuşum gibi davrandım.

Onunla yaşamak hoşuma gidiyordu. Buna *bayılıyordum.*

Kısık sesle sürekli klasik müzik dinlemesi güzeldi. Çamaşırları için koku damlacıkları kullanıyordu ve havluları hep lavanta kokuyordu. Yağmur yağdığında mum yakması hoşuma gidiyordu. Benim gibi Jacob'a fazlasıyla âşık olan köpeğiyle kısık sesle konuşmasını seviyordum. Koridorda ayak seslerini ya da sabah uyandığında yatağının gıcırtısını duymak hoşuma gidiyordu. Beni uyandırmadan kahve makinesini çalıştırmak için sessizce mutfağa girmesini ya da onunla yatağında televizyon izlerken neredeyse uykuya daldığımda üzerime bir battaniye örtüp ışığı kapatmasını seviyordum.

Jacob düşünceli ve hassastı. Sabırlı ve nazikti. Evi de izole ve güvende hissettiğim, güzel bir kuş yuvası gibiydi. Ama aklımın bir köşesinde Jacob'ın evine dair en sevdiğim şeyin Jacob olduğunu biliyordum sanırım. Bu hayatın kendini idame ettiren ekosistemindeki asıl unsur oydu. Onsuz hiçbir şey yürümezdi.

Beni çağıran hastayı görmek için üçüncü odanın cam kapılarını kenara kaydırarak açtım.

"Levi!" Hemen sırıttım.

Eli kanlı bir sargı beziyle sarılmış sedyede oturan adam bana gülümsedi. "Çalıştığın hastanenin burası olduğunu düşündüm."

"Minnesota'da ne arıyorsun?" diye sordum, kapıyı kapatırken.

Levi elini havaya kaldırdı. "Meyve bıçağıyla avucumu kesmekle meşgulüm."

Dişlerimin arasından sertçe nefes aldım.

"Ben bitirebilirim," dedim onunla ilgilenen asistan doktora. Asistan dışarı çıkınca, eldivenlerimi takıp Levi'nin elindeki kesiğe baktım.

"Ah, evet," dedim, sargı bezini çıkararak. "Kendini kötü yaralamışsın." Ona alaycı bir ciddiyetle baktım. "Dikiş atarken cesur olacak mısın? Ağlamak yok."

"Gerçekten mi? Toksik maskuleniteye mi başvurmamı istiyorsun? Sen mi? Canım acırsa, *ağlayacağım.*"

Başımı iki yana sallayarak güldüm. Tanrım, Levi. Her zamanki gibi yakışıklı ve çekiciydi.

Sargısını eline geri kapattım. "Eşin nasıl?" diye sordum.

"İyi. Boşandık."

Geri çekildim. "Gerçekten mi? Instagram'da çok mutlu görünüyordunuz."

"Evet. Yürümedi. Gerçi hâlâ arkadaşız. Senin de boşandığını gördüm. Üzüldüm."

Omuzlarımı silkip eldivenlerimi çıkardım. "Olur böyle şeyler. Yapacak bir şey yok."

"Cindy'yi hatırlıyor musun?" diye sordu.

Eldivenlerimi çöpe attım. "Cindy Baker mı? Komşun olan? Elbette. Okuldan sonra oturma odanızda onunla birlikte *Guitar Hero* oynardık."

"Cindy yüzünden buraya geri taşındım."

Kaşlarımı kaldırdım. "Ciddi misin?"

"Evet. Geçen sene boşanma sürecimin ortasında Facebook'tan bana arkadaşlık isteği gönderdi. İki hafta önce de birlikte yaşamaya başladık."

Başımı iki yana salladım. "Şu işe bak. Ruh eşin yan komşunmuş."

"Biliyorum. Çılgınca."

Sürgülü cam kapılar açıldı ve Hector içeri girdi.

Levi sırıttı. "İkimiz de boşandık. Kimin aklına gelirdi ki? Umarım kocanın bir aptal olduğunu söylememin sakıncası yoktur."

"Tahmin bile edemezsin."

Levi onaylar gibi bana baktı. "Çok iyi görünüyorsun. Doktor önlüğü sana yakışıyor."

Tezgâha yaslanıp gülümsedim. "Teşekkür ederim. Beni kan ve kusmuk içinde görmelisin bir de."

Güldü.

"Hey, bir ara bir şeyler içmeye gidelim," dedi. "Arayı kapatmış oluruz."

"Evet, elbette," dedim.

Başını salladı bana doğru. "Numaranı versene."

Telefonumu çıkarıp Hector'a döndüm. "Bunu temizleyip biraz Lidokain sürer misin? Bir de dikiş tepsisine ihtiyacım var."

"Anlaşıldı, *patron*." *Patron* kelimesini söylerken tuhaf bir tavır takınmıştı. Hector bana dudaklarını büzüştürerek baktıktan sonra odadan çıktı.

Levi onun arkasından baktı. "Bu da neydi böyle?"

Gözlerimi devirdim. "Kim bilir? Dramatik olmadan yaşayamaz kendisi."

Levi bana numarasını verdi ve eli serbest olduğunda benimkini kaydedebilmesi için ona, *Selam,* yazıp mesaj attım. "İşte," dedim, cep telefonumu kaldırırken.

Levi bir süre beni inceledi. "Benny için test olduğumu biliyor musun?"

Gülümsedim. "Öyle mi? Teşekkür ederim."

"Donör buldu mu?"

Başımla onayladım. "Aslına bakarsan buldu. Önümüzdeki ay organ nakli olacak. Harika bir uyumluluk çıktı."

Levi gülümsedi. "Güzel." Sonra duraksadı. "Hey. Seni görmek gerçekten güzel."

Başımı onaylar anlamda salladım. "Evet, seni de."

"Senin bulmak için bahanem olsun diye kendimi bilerek bıçakladığımı söylemiyorum ama kesinlikle günümün en güzel ânı oldu. Cindy'nin de birlikte vakit geçirmek isteyeceğinden eminim. Grubu tekrar toplayabiliriz."

Buna gülerken kapı kayarak açıldı. Ama gelen Hector değil, Jacob'dı. "Selam, bir konuda sana danışıp danışamayacağımı merak ediyordum," dedi içeriye eğilerek.

"Elbette." Levi'ye baktım. "Hemen dönerim."

Jacob koridora çıktı. "Ne oldu?"

Jacob omzunun üzerinden işaret etti. "Altı numaralı odada portakal büyüklüğünde bir apseyi kurutmam gerekiyor. İzlemek isteyeceğini düşündüm."

Sırıttım. "*Aaaah*, bana hediye mi getirdin? Ne yazık ki yapamam. Dikiş atacağım." Omzumun üzerinden başımla işaret ettim.

"Asistan doktora yaptır."

"Hayır, bunu ben halledeceğim."

Jacob yavaşça başıyla onayladı. "Onu tanıyor musun..."

"Evet. Küçükken annemin evlerinde çalıştığını söylediğim aileyi hatırlıyor musun? Büyükanneleri için onu hemşire olarak işe alan aile? Onların en küçük oğlu. Birlikte büyüdük sayılır."

"Ah. Onunla tanışabilir miyim?"

Güldüm. "Onunla *tanışmak* mı istiyorsun?"

Kollarını kavuşturdu. "Evet, neden olmasın? Birlikte büyüdüğün biriyle tanışmak istiyorum."

"O bir yabancı. Bunun farkındasın."

"Sanırım üstesinden gelebilirim."

Omuzlarımı silktim. "Pekâlâ. Gel."

Odaya döndük ve biz içeri girerken, Levi oturduğu yerde dikleşti. "Levi, bu arkadaşım Jacob. Jacob, bu da çocukluk arkadaşım Levi Olsen."

"Elini sıkardım ama..." dedi Levi, yaralı elini kaldırarak.

"Levi bir meyve bıçağıyla sorun yaşamış," diye açıkladım.

Jacob başıyla onaylayıp yumruklarını ceplerine soktu. "Pekâlâ. Emin ellerdesin."

Sonra da... öylece durdu.

"Eh," dedi Jacob bir süre sonra. "Tanıştığımıza memnun oldum." Ardından bana baktı. "Bu akşam sekizde ailemin evinde akşam yemeği var."

"Evet..." *Annem* ve *kardeşim* için verilen yemeğin saat kaçta olduğunu bildiğimden biraz kafam karışarak ona baktım.

Jacob tuhaf olacak kadar uzun bir süre orada durduktan sonra gitti.

Tekrar Levi'ye döndüm.

"Sevgilin mi?" diye sordu.

Hafifçe güldüm. "Evet. Uzun hikâye."

Levi başıyla onayladı. "Kıskanmış gibiydi."

Buna *gerçekten* kahkaha attım. "İnan bana kıskanmadı."

Tanrım, keşke kıskansaydı.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM
JACOB

Beni arkadaşı olarak tanıştırdı. *Arkadaşı.*

Sekiz saat sonra bile Briana ve ailesini anne babamın evinde beklerken bunu düşünmeden edemiyordum.

Briana benimle burada buluşmadan önce annesi ve kardeşini evden almak istemişti. Planladığımız gibi birlikte öğle yemeği yiyememiştik, o yüzden ona Levi'yi sorma şansım olmamıştı. O adam aklıma gelince suratımı ekşittim. Levi. Ne tür bir isimdi bu böyle? Bir bahçe aletine benziyordu.

Birlikte rahat görünüyorlardı. Briana'nın ona dikiş atması çok uzun sürmüştü. Gidip apseyi kurutmak zorunda kalana kadar üç numaralı odanın kapısına dik dik bakmıştım ve işim bittiğinde Briana hâlâ içerideydi.

Ne hakkında konuşuyorlardı ki o kadar?

Başparmağımın tırnağını kemiriyordum. Anksiyetem yine uğulduyordu. Haftalardır sessizdi ama şimdi geri gelmişti. Sebebinin bu geceki yemek mi yoksa *Levi* mi olduğundan emin değildim.

Arkadaşı.

Muhtemelen bunu aşırı düşünüyordum. Aşırı düşündüğümden *emindim*. Belki de erkek arkadaşını herkese bir arkadaş olarak tanıtıyordu? Ne de olsa, erkek arkadaş da arkadaş sayılırdı. Değil mi? Teknik olarak yanlış değildi.

Ama sorun şu ki ben Briana'nın erkek arkadaşı değildim. Tam olarak değildim yani. Belki de Levi'nin bunu bilmesini istemişti.

Antrede ileri geri yürüyerek garaj yoluna park etmesini bekledim, böylece onu kapıda karşılayabilirdim. Bugün sadece anne babam, Jane ve büyükbabam olacaktı. Diğer herkesin çalışması gerekiyordu. Küçük bir kalabalık olacağı için minnettardım çünkü şimdiden tükenmiş hissediyordum. *Levi* tarafından tüketilmiş.

Briana ve ailesi dışarıya park ettiklerinde, on dakika geç kalmışlardı. Üçü birlikte yürüyüş yolunda ilerlerken derin bir nefes alıp en güzel gülümsememle kapıyı açtım. "Merhaba, hoş geldiniz."

"Affedersin, yolu uzatmak zorunda kaldık," dedi Briana, içeri girip beni yanağımdan öperken. Kalbim tekledi. Normalde beni öpmezdi.

Hiç değilse annesi ve kardeşine sadece arkadaşı olduğumu söylememişti.

Beni annesiyle tanıştırmak için kenara çekildi. "Annem, Rosa."

"Merhaba..."

Kadın kendisini üzerime attı. "Kahramanımız!" dedi hafif bir aksanla. "Senin için dua ettik ve Tanrı seni bize getirdi. Teşekkür ederim."

Rosa bana sarılırken, Briana annesinin omzunun üzerinden gülümseyerek omuzlarını silkti.

"Rica ederim," dedim boğuk bir sesle.

Rosa geri çekilip beni kollarımdan tuttu. "Briana'ya çok özel bir erkeğe sahip olduğunu söyledim. Ona iyi bak, dedim. O adamla çok iyi seviş..."

Rengim attı.

"ANNE!" Briana çok utanmış görünüyordu.

Rosa umursamadı. "Ne? Onunla birlikte yaşıyorsun, bilmiyormuşum gibi davranma."

Benny hâlâ başını iki yana sallayan kız kardeşinin arkasından geldi. Onu başımla selamladım. "Seni tekrar görmek güzel."

"Evet," dedi beceriksizce. "Teşekkürler. Şey için."

"Rica ederim."

Briana kolunu belime dolayıp bana yandan sarıldı, ona baktım ve her bana sarıldığında olduğu gibi bir an için kendimi kaybettim.

"Güzel kokuyorsun," dedi bana gülümseyerek.

Keşke eğilip onu öpebilseydim. Gerçek bir erkek arkadaş böyle yapardı. Küçük bir öpücük ve gülümseme.

Bense bunun yerine, "Sen de," dedim.

Bunun yerine. Onunla yapmak istediğim her şeyin yerine başka bir şey yapıyordum.

Büyükbabam koridorda son sürat ilerleyerek düşüncelerimden çekip çıkardı beni. Tekerlekli sandalyesiyle Briana'ya o kadar çok yaklaştı ki, irkilerek yoldan çekilmek zorunda kaldı.

"Sigaralarımı getirdin mi?" Ona dik dik baktı.

"Hayır, sigaralarını hâlâ getirmedim," dedi Briana kollarını göğsünde kavuşturarak.

"Sigara mı getirmen gerekiyordu?" diye sordu Rosa.

Briana başını iki yana salladı. "Sigara içmesi yasak, anne."

"Kesinlikle yasak değil!" diye bağırdı büyükbabam. "Burası bir hapishane!"

"Büyükbaba..." dedim.

O sırada annem ve babam Jane'le birlikte beni kurtarmaya geldiler. Ailemi onlarla tanıştırdım. Benny nedense kız kardeşime kendisini Ben olarak tanıttı. Sonra anne ba-

bam, Rosa ve Benny'yi büyükbabam ve Jane'le birlikte evi gezdirmeye götürdüler ve Briana ile ben bir süreliğine yalnız kaldık.

Köşeyi döndükleri anda Briana yığıldı.

"Bunun için üzgünüm," dedim. "Cafer'i kafesine kapattım ama büyükbabam için yapabileceğim bir şey yok."

Alaycı bir şekilde güldü.

"İyi misin?" diye sordum. "Geciktiniz."

"Evet, buraya gelirken ne olduğunu dinle şimdi. Ölü bir keseli sıçan görünce, onu babana getirmek için arabadan indim ama ölmemişti."

Kahkaha attım.

"Onu elime alınca, bana tısladı ve sırtüstü düştüm. Annem aklımı kaçırdığımı düşünüyor. Çalıların arasına düştüm ve saçlarıma giren yaprakları temizlemek zorunda kaldı. Dirseğimi çarptım." Briana dirseğini kaldırıp kaşlarını çattı.

Sırıttım. "Bir bakmamı ister misin?"

Briana dirseğini ovuşturdu. "Hayır, bir şey yok."

Ona neşeli bir bakış attım. "Babama ölü hayvanlar getirmene gerek yok."

"Ama onun gözüne girmek istiyorum," diye sızlandı.

Kıkırdadım. Sonra ona baktım. Onu en son işyerinde gördüğümden beri geçen bir saat içinde bile onu özlemiştim.

Artık birbirimizden ayrı kalmak normal gelmiyordu. Birlikteyken de ona istediğim gibi doyamıyordum.

Söz konusu Briana olduğunda hep açlık çekiyordum. Kırıntılarla yaşıyor ve asla doymuyordum. Şimdi bile, birbirimize dokunabileceğimiz şekilde holde dururken, ona dokunamıyordum çünkü burada görecek biri yoktu. Edindiğim her şey gösteri amaçlıydı ve yoksunluk beni her gün biraz daha etkiliyordu. Briana'ya onu sevdiğimi söylemek

bile bir şey sayılırdı. Onu ne kadar sevdiğimi bilmemesi bana bir kayıp gibi geliyordu. Varoluşunun gülümseme sebebim olduğunu, sabah uyanmaktan keyif almamı sağladığını bilmemesi çok yazıktı.

Briana'nın telefonu çaldı. Elini çantasına sokup baktı. Sonra sessize alıp telefonu kaldırdı.

"Alexis mi?" diye sordum.

"Hayır." Kim olduğunu söylemedi.

Benny ve annesi buradaydı. *Ben* buradaydım. Arayan Alexis değilse kimdi öyleyse? Ama sonra anladım.

Boğazımı temizledim. "Düşünüyordum da herkese çıktığımızı söylememiz daha iyi olur sanki. Her ihtimale karşı."

Briana başını eğdi. "Ha?"

"Levi'ye beni arkadaşın olarak tanıttın."

Briana kaşlarını çattı. "Öyle mi yaptım?"

"Evet. Dikkatimi çekti sadece. Bence istikrarlı olmalıyız, bilirsin işte."

"Özür dilerim. Freudyen dil sürçmesi," dedi Briana. Sonra da "Hey, ona gerçeği söylemem hakkında ne düşünürsün?" diye sordu alçak sesle.

Nabzım hızlandı. "Bunu neden yapmak istiyorsun?"

"Levi tanıdığımız kimseyle konuşmuyor. Mecbur kalmadıkça yalan söylemekten hoşlanmıyorum."

Levi'ye bekâr olduğunu söylemek istiyordu. Peki *neden* ona bekâr olduğunu söylemek istiyordu? Paniğin asit gibi içimde yükseldiğini hissettim. Ne diyeceğimi bile bilmiyordum.

Briana konuyu değiştirip ailemin gittiği tarafı başıyla işaret etti. "Annem onu terk ettiğimi düşünmeden önce gidip onları bulalım." Tekrar bana baktı. "Ayrıca, bu akşam sana ben yemek servisi yapmak zorundayım, aksi takdirde annem sana kötü davrandığımı düşünür."

Ona imalı bir bakış attım. "Ama burası benimkilerin evi..."

"Bırak işte Jacob. Sana prens gibi davranacağım. Annem şimdiden seni bize gönderdiği için Meryem Ana'ya çiçekler bıraktı. Aziz mertebesine yükseldin."

En azından annesi benden hoşlanıyordu. Şimdilik bununla yetinmeye razıydım.

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM
BRIANA

Annemi ve Benny'yi arabayla Jacob'ın ailesinin evinden kendi evimize götürüyordum. Akşam yemeği iyi geçmişti. Benny, Joy'la organ nakli hakkında konuştu. Sanırım bu ona kendisini iyi hissettirdi. Daha önce bu ameliyatı geçiren biriyle hiç tanışmamıştı.

"Neden papağan Bieber diye bağırıyordu?" diye sordu Benny arka koltuktan.

"Her gün uyandığında içine şeytan giriyor," dedim.

"Tüm o ölü hayvanların olduğu tuhaf oda da neydi peki?"

"O odayı hiç sevmedim," dedi annem. "Çok fazla göz var."

"Jacob'ın babası taksidermist. Bence komikler," dedim otoyola saparken. "Kaykay kullanan rakun hoşuna gitmedi mi?" diye sordum kardeşime.

Benny dikiz aynasında omuzlarını silkti. "Gitti sanırım."

"Briana, neden o yaşlı adama bir sigara vermiyorsun?" diye sordu annem.

"Oksijen maskesi takıyor, anne. Hipoksi yaşamasına sebep olabilir."

"Ne olmuş? Demans hastası mı? Sigara içerek ölmeye karar veremez mi?"

"Hayır, demans hastası değil."

"O hâlde neden sigara içmesine izin verilmiyor? Ona de ki: 'Bak, sana bunu verirsem, nefes alamayabilirsin. Yine de istiyor musun?' Evet derse, o zaman evettir. Yerinde olsam, adama sigara verirdim. Ona bir tane vermelisin."

"Joy sigara içmesini istemiyor."

Annem umursamazca elini salladı. "*Uno no lo va a matar.*[*] Adam yetişkin, ne istiyorsa ver işte. Zaten ölecek, bırak mutlu ölsün. Bu benim için de geçerli. Sakın sonsuza dek yaşamamı istediğin için beni istediğim şeylerden mahrum bırakma. Sevdiğim şeyleri yaparak ölmek istiyorum. Son âna kadar mutlu olmak istiyorum."

"Peki, anne."

"Mutlu olmak istiyor musun?" diye devam etti. "Seni, senin onu sevdiğinden daha çok seven, çirkin ve zengin bir adamla evlen." Başıyla ön camı işaret etti. "Bu seferki çirkin değil ama geri kalanına uyuyor. *Enculado*[**]."

Kahkaha attım. "Jacob benim kuklam değil."

Başını çevirip bana dik dik baktı. "*Estás ciega!* Kör müsün? Sevdim onu ama. Nick'i *hiç* sevmemiştim."

"Ha," dedim, şerit değiştirirken. "Bunu bana şimdi mi söylüyorsun?" Burnumdan yavaşça nefesimi verdim. "Jacob beni kesinlikle benim onu sevdiğimden daha fazla sevmiyor, anne."

Annem dudak büktü. "Sen *körsün*. Yanlış konuda endişeleniyorsun. Öteki konularda endişelen."

"Neden seni hiç öpmüyor?" diye sordu Benny.

"Öpüyor," dedim savunmacı bir şekilde.

"Hayır, öpmüyor. Hep seni öpmek ister gibi bir hâli var ama bunu asla yapmıyor."

---

* (İsp.) Bir taneden ölmez. (e.n.)

** (İsp.) Eşinin kuklası. (ç.n.)

Oturduğum yerde kıpırdandım. "Topluluk içinde sevgi gösterisinde bulunmaktan hoşlanmıyor."

"Ama sürekli elini tutuyor ve sana dokunuyor."

"Öpüşmek farklı."

"O *kadar da* farklı değil..." diye homurdandı Benny.

"Sana evlenme teklif ederse kabul et," dedi annem. "Gençleşmiyorsun sonuçta."

"Pekâlâ, anne? Kısa süre önce berbat bir boşanma atlattım ve Jacob ile ben sadece beş saniyedir çıkıyoruz."

"Ama şimdiden kardeşine böbreğini veriyor. *Dios mío*,* başka ne istiyorsun? Onu sevdim. İyi bir işi var ve yakışıklı. Çok kibar."

"Evet, kibar." Cömert ve nazik bir de. "Bilmen için söylüyorum, muhtemelen bir daha evlenmeyeceğim."

Anlamsız kelimeler söylüyormuşum gibi dönüp bana baktı. "Neden?"

"Çünkü benim için sonu iyi olmadı?"

Yine umursamazca elini salladı. "Akıllı davran. Sana pahalı bir yüzük almasını sağla. Adını her şeye dahil et, tüm malına. Böylece seni terk ederse, evini alabilirsin."

"Anne!"

"Ne? Gil'le yaptığım buydu. Bu şekilde beni terk etmeyeceğini biliyorum. Buna maddi gücü yetmez."

"Gil sana bağımlı ve sensiz yaşayamaz," dedim.

"Yaşayabilseydi de bunu evi olmadan yapması gerekirdi." Omuzlarını silkti.

Kahkaha attım. Sonra dikiz aynasına baktım. "Jacob'ın ailesi hakkında ne düşünüyorsunuz?" Kardeşime çarpık bir şekilde gülümsedim. "BEN."

"Kapa çeneni," diye homurdandı.

"Jane güzel, değil mi?" dedim tekrar yola bakarak. "Bekâr bu arada," dedim ahenkli bir sesle.

---

* (İsp.) Yüce Tanrım. (ç.n.)

"Biliyorum. Söyledi."

Nefesimi tuttum. "Sen mi sordun?"

"Hayır. O *bana* sordu. Sonra, 'Ben de,' dedi."

"Peki, bu konuda ne yapacaksın?" diye sordum aynadan ona bakarak.

"Hiçbir şey. Bu hâldeyken olmaz," diye mırıldandı, gömleğinin altındaki kateteri işaret ederek.

Yüzüm yumuşadı. "Bir ay daha dayan, Benny."

"Ailesini sevdim," dedi annem. "İyi insanlar."

"İyi ailelerden konu açılmışken," dedim. "Levi Olsen bugün hastaneye geldi."

"Levi mi? Küçük Levi mi?"

"Evet, geri dönmüş. Bir şeyler içmek istiyor."

Annem beni süzdü. "Jacob gitmene izin verecek mi?"

"Pekâlâ, öncelikle hiçbir erkek ne yapıp yapmayacağıma *izin* veremez."

Annem kollarını göğsünde kavuşturdu. "Neden ki? Sen ona ne yapıp yapamayacağını söylemiyor musun?"

"Ah, hayır. Söylemiyorum."

"Erkek arkadaşın varken onunla buluşmamalısın," dedi annem.

"Levi bana sarkıntılık etmeyecek. Cindy Baker'la çıkıyor. O da orada olacak."

"Jacob'ı da götür," dedi annem.

"*Neden?*"

"Seni kıskanmaması için."

Gözlerimi devirdim. "Anne, beni kıskanmayacak. Jacob rasgele arkadaşlarımla içki içecek türden bir adam değil. Öyle şeyleri sevmiyor."

Annem dilini damağında şaklattı. "Erkekler kıskanırlar canım. En azından ona seninle gelmesini teklif et, böylece

bunu yapabileceğini bilir. Daha önce bir erkekle hiç tanışmamış gibi konuşuyorsun."

Anneme onun beni kıskanmayacağını ve kiminle içki içtiğimi kesinlikle umursamayacağını bir türlü anlatamadım.

Çünkü o gerçekten benim değildi.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

JACOB

Briana ailesini bırakıp eve dönünce, onu karşılamak için koridorda ilerledim.

"Hey," dedi içeri girerken. "Geç oldu. Uyuduğunu sanıyordum."

"Eve sağ salim geldiğinden emin olmak istedim," dedim, kapının girişine yaslanarak.

Gülümsedi. "Bence kardeşim kız kardeşinden hoşlanıyor," dedi, kapının yanında ayakkabılarını çıkarırken.

"Bence kız kardeşim erkek kardeşinden hoşlanıyor."

Çantasını büfeye bırakıp yalınayak bir şekilde bana doğru yürüdü. "Yatağında televizyon izlemek ister misin?"

"Evet," dedim fazla hızlıca.

Koltuklar gittiği ve kanepenin teslimatına birkaç gün olduğu için televizyon izleyebileceğimiz tek yer yatağımdı. Bundan o kadar keyif alıyordum ki evrenin benim adıma müdahalede bulunmasını ve yeni kanepenin kamyonetin arkasından düşmesini umuyordum.

En son yatağımda televizyon izlediğimizde, Briana uyuyakalmıştı. Sabah uyandığımda, çoktan şişme yatağına dönmüştü ama bu da bir şey sayılırdı.

Banyomda yan yana dişlerimizi fırçaladık. Sonra kapıyı kapatıp eski bir tişört ve hoşuma giden bir şort giydikten sonra çıkıp yorganımın altına girdi.

Bu tür anlar kalbimin her zamankinden daha çok sızlamasına sebep oluyordu çünkü bizi birlikte hayal etmek çok kolaydı. Mutlu bir ilişkinin olağan bir gecesiydi sanki. Yatmaya hazırlanan, televizyon izleyen, birbirine âşık bir çifttik.

Ama değildik işte.

Arkadaştık. Hatta arkadaştan da azı olabilirdik çünkü Benny için yaptığım şey olmasaydı, Briana'nın burada olup olmayacağını bile bilmiyordum.

"Yorgun görünüyorsun," dedi Briana. "İyi misin?"

Hayır, bütün günü aklımda sen ve Levi'yle ilgili senaryolar yazarak geçirdim.

"Sadece uzun bir gün oldu."

Briana yan tarafına dönüp dirseğinin üzerinde doğruldu. "Yarın iyi olacak mısın? İki gün üst üste çok fazla sosyalleştin."

Yarın bekârlığa veda partisi vardı. Erkeklerin hepsi bir limuzinle barlara gidecek, Amy de ailesinin evinde kızlarla toplanacaktı.

"İyi olacağım."

"Emin misin? Limuzin? Barlar? Dışadönük insanlar geceleri ortaya çıkarlar, bu gerçekten kötü olabilir."

Alaycı bir şekilde güldüm.

"Amy'in bana gönderdiği internet davetiyesinde mum yapacağımız yazıyor," dedi Briana suratını ekşiterek. "Duvak takıp mekanik bir boğaya binmek ya da daha eğlenceli bir şey yapmak istemedi mi?"

"Sanmıyorum," dedi. "Belki de gerçekten mum yapmak istiyordur?"

Briana başıyla onayladı. "Sana bir tane yapacağım. Hangi esansiyel yağı istersin?"

Alnımı ovuşturdum. "Strese iyi gelen bir şey."

Amy'nin onu davet etmesi güzel bir şeydi. Briana'yı dahil etmeye çalışıyordu ve bunu takdir ediyordum.

Öte yandan, ben bekârlığa veda partisine davet edilmemeyi isterdim. Geceyi bir limuzinde kardeşimin sarhoş arkadaşlarıyla gürültülü barlara giderek geçirmek beni şimdiden tüketiyordu. Neredeyse davete yanıt vermeyecektim. Ama Briana davete yanıt vermezsem, bunun iyi olmadığım anlamına gelebileceğine dikkat çekmişti. Jeremiah'nın tek erkek kardeşiydim. Orada olmak zorundaydım. Özellikle de destekleyici görünmek istiyorsam.

Ayrıca, gitmezsem Briana da Amy'nin partisine gitmeyecekti.

Kardeşlerim ve annem orada olacaklardı. Briana'nın aile aktivitelerinin bir parçası olması, onu benimsemeleri benim için önemliydi.

İki ay içinde bunların hiçbirinin önemi olmayacak olsa da... Gerçi sonun nasıl ve tam olarak ne zaman olacağını konuşmamıştık. Ama iki ay sonra düğün bitmiş ve ameliyatın üzerinden bir ay geçmiş olacaktı. Anlaşmamız tamamlanacaktı.

Daha ne kadar kalmasını bekleyebilirdim ki?

Bunun üzerine sessizleşip televizyondaki programa baktım; gözlerim ekranda olmasına rağmen hiçbir şey görmüyordum.

Briana'nın telefonu sessizce çaldı. Telefonuna bakıp güldü.

"Kim?" diye sordum.

"Ah, sadece Levi." Yanıtını yazarken dudağını ısırdı.

Levi.

"Bugün onunla çok sık konuştun," dedim, gelişigüzel bir sesle.

"Evet. Arayı kapatmak güzeldi."

Boğazımı temizledim. "Siz hiç çıktınız mı?" diye sordum.

"Ben ve Levi mi? Hayır." Sonra gülümsedi. "Annem bir gün onunla evleneceğime dair şaka yapardı."

"Neden?"

"Levi'nin benden hoşlandığını sanıyordu. Bilmiyorum."

Ağzım kurudu. "Onunla çıkmayı hiç istemedin mi?"

Briana bana baktı. "Bu kulağa biraz 18. yüzyıl Viktorya dönemi İngiltere'si gibi gelecek ama ailesi bunu onaylamazdı."

"Neden?"

Briana imalı bir bakış attı. "Biz onların yardımcılarıydık, Jacob."

"Ama şimdi değilsiniz." Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oldum. Tanrı aşkına, Levi'yi destekliyordum.

Briana neşeli bir ses çıkardı. "Evet, liseden sonra seviye atladığım kesin." Tekrar telefonuna baktı. "Haftaya onun evinde bir şeyler içmeye davetliyim. Teğmen Dan'i veterinere götüreceğin gün gitmeyi düşünüyordum. Sen eve gelmeden önce dönmüş olurum."

Midem kasıldı. Levi'nin *evine* mi gidecekti? Bu bir randevu muydu?

Sormaya çekindim. Çünkü yanıttan korkuyordum.

Bir noktada böyle bir şey olacağını biliyordum. Beni istememişti, o yüzden eninde sonunda biriyle çıkacaktı ve bunun üzerinde kontrolüm yoktu. Şimdilik anlaşmamızın kurallarına sığınıp bundan kurtulacağımı sanıyordum.

Ama Briana bekârdı. Ve bekâr olduğunu Levi'nin *bilmesini* istemişti. Belki de çoktan biliyordu. Tanıdığımız birinin kulağına gitmediği sürece, istediği şeyi yapmasının ne zararı vardı?

O gün Levi'yle yatabilirdi. Bu düşünce göğsümde bir panik dalgasının yükselmesine sebep oldu.

Ona gitmemesini söylemeye hakkım yoktu. Üzülmeye bile hakkım yoktu. Tüm bunlar, ben ve o, bu sadece bir *iyilikti*. Gerçek değildi. Kahrolası GERÇEK bir çift değildik.

Briana'nın telefonu tekrar çaldı. Sonra tekrar. Ve tekrar.

Sesi yüksek değildi ama ona fiziksel bir tepki verdim. Her mesaj geldiğinde, omuzlarım kalktı ve nabzım hızlandı.

Bip.

Bip bip.

Bip bip bip.

"Biliyor musun, aslına bakarsan çok yorgunum," dedim ve uzaktan kumandayı alıp televizyonu kapattım. "Sanırım uyuyacağım."

Suratı asıldı. "Ah."

Hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Sebebini bilmiyordum. Programı izlemiyordu bile, oturma odasında mesaj yazabilirdi.

Briana yataktan kalktı. "Pekâlâ. İyi geceler." Sonra şişme yatağına geçti.

Yatağımda yanlışlıkla uyuyakalmayacağı ve gecenin geri kalanı berbat olduğu için hayal kırıklığına uğradım ama telefonuna bakıp durmasını izleyemezdim.

Işığı kapattım ama uyuyamadım. Aksine, zihnim acımasızca bir konudan diğerine atladı. Levi onu bu kadar güldürecek ne söylemiş olabilirdi? Her mesaj geldiğinde, Briana'nın midesinde kelebekler mi uçuşuyordu? Onunla çıkmasını izlemek zorunda mı kalacaktım? Anlaşmamızın tam ortasında?

Uzun uzun kafa yoruyordum, bu hiç sağlıklı değildi ve bir yere varamıyordum. Terapide öğrendiğim becerileri kullandım. Düşüncelerimin yönünü değiştirdim. Olumlu

ve doğru olduğunu bildiğim şeylere odaklanarak sakinleşmeye çalıştım.

Briana en başta benimle arkadaşlık kurmak istemişti, o hâlde beni sevmiş olmalıydı. Bana karşı korumacı hissettiğini söylemişti. Onunla şakalaştığımda gülüyordu. Bana iltifat ediyordu. Güzel koktuğumu ve hoş bir gülümsemem olduğunu söylüyordu.

Levi'yle mesajlaşmasına fazla anlam yüklüyor *olabilirdim*. Onunla uzun bir aradan sonra bugün tekrar karşılaşmışlardı ve birbirlerine anlatacak çok şeyleri olmalıydı.

Bunların biraz faydası oldu ama yeterli değildi.

Bir saat uyuduktan sonra, yürüyüş patikasında bana bir ayının saldırdığını gördüğüm huzursuz edici rüyanın ardından uyandım. Sonra yatakta uzanıp bir uçağın eve çarpmasından, ikizlerden birinin kaza geçirmesinden ya da doğum belgemi kaybetmekten endişelendim.

Doğum belgemi *kaybetmiş* miydim?

Kalkıp dolabımdaki kasayı karıştırarak belgeyi aradım. Bulduğumda saat sabahın ikisiydi ve oldukça gergindim. Koşuya çıkmak istedim. Son sürat sokaklarda dolaşmak ve bu histen kurtulmak ya da düşünemeyecek kadar yorulana dek kendimi tüketmek istiyordum. Ama ön kapıya gitmeden evden çıkamazdım ve Briana'yı uyandırmak istemiyordum. O yüzden kürek çekme aletimi kullandım.

Kırk beş dakikanın ardından ter içindeydim ve uykuya başladığımdan daha yakın değildim. Duş aldım ve hislerimin bir kısmını detaylı bir şekilde ele almak için günlük tutabileceğimi düşündüm. Ayak parmaklarımın ucunda bitki odasına gidip yazmaya başladım. İki saatin ardından, saat altı civarında, nihayet uykuya dalacak kadar sakinleşebilmiştim ama sekizde, tam saatinde, tekrar uyandım.

Sonra tüm gün boyunca Briana onunla mesajlaştı.

Mutfakta, ben ona kahvaltı hazırlarken. Oturma odasında, şişme yatağında otururken. Banyoda, makyajını yaparken. Sonra bekârlığa veda partileri için ailemin evine giderken.

Briana hiç durmadı.

Telefonu artık sessizdeydi, o yüzden biplemeleri duymuyordum. Levi'yle konuşup konuşmadığını da sormadım ama onunla konuştuğunu biliyordum ve zihnimden her türlü korkunç senaryoyu geçiriyordum: Levi onunla flört ediyor, Briana da ona karşılık veriyordu. Levi'yle gizleme gereği duymadan çıkmak için planımızın bitmesini bekleyememişti. Annesi buna sevinecekti çünkü hep onların evleneceğini düşünmüştü ve şimdi belki de bu nihayet gerçekleşecekti.

Sinirlerim gerildi. Ailemin evinin önüne park ettiğimizde, karın boşluğumdaki kemirici his midemi bulandırmaya başlamıştı. Aşırı sıcaklamıştım ve terliyordum. Avuçlarımı pantolonuma silip duruyordum. Kamyoneti park ettiğimden emin olmak için üç kez kontrol etmem gerekti. Hatırlayamadım bir türlü.

"Pekâlâ," dedi Briana, nihayet telefonunu kaldırıp koltuğunda bana döndü. "Günün mola cümlesini söyleyeceğim. Hazır mısın?"

Hazır değildim. Konsantre olamıyordum. "Evet."

"'Ekonomi bu hâldeyken mi?'" Gülümsedi. "Bu kadar. Cümlemiz bu."

Ona bakakaldım. "Pekâlâ."

Briana beni süzdü. "Bu güzel bir cümle, Jacob."

"Evet."

Briana başını eğdi. "İyi misin sen?"

"İyiyim."

Değildim. Başım dönüyordu. Beynim bedenimden ayrılıyormuş gibi hissediyordum. Doğru düzgün nefes alamıyordum.

Ona önümüzdeki hafta Levi'nin evine gidemeyeceğini söylemek istiyordum. Onunla mesajlaşmayı bırakmasını söylemek istiyordum. Telefonunun sessizce titremeyi bırakmasını istiyordum.

Dahası, Briana'nın beni istemesini istiyordum. Bunun gerçek bir ilişki olmasını istiyordum. Bunun farklı olmasını istiyordum ama farklı olmayacaktı ve dıştan içe doğru çöküyordum.

Briana'nın bana karşı hisleri olmamasıyla mücadele etmek yeterince zordu. Ama en azından birkaç ayım vardı. En azından, kısa bir süreliğine olsa da, ona yakın olabiliyordum. Fakat o güvenli alan aşılmıştı, içeri su sızıyordu ve ben boğuluyordum.

"Jacob?"

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım.

Bana tuhaf bir şekilde bakıyordu. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Neyi?"

"Bekârlığa veda partisini kastediyorum. İyi hissetmediğini ya da öyle bir şey söyleyebilirsin. Eve gidebiliriz."

"Ben... iyiyim."

Briana beni inceledi. "Gergin görünüyorsun."

"Gergin değilim."

Gözlerini kısarak bana baktı ama daha fazla üstelemesine fırsat vermeden kamyonetten indim. Bacaklarım jöle gibiydi. Her şey normalmiş gibi davranmakta zorlanıyordum. Normal yürümek. Normal nefes almak.

Teğmen Dan yanımda yürürken, başını elimin altına doğru itiyordu.

Eve girince odaklanamadım. İkizler üzerime atladılar. Cafer holde küfürler saçarak uçuşuyordu, büyükbabam Briana'yı rahat bırakmıyordu ve Briana da ona sataşıyor-

du. Sanki her şey sualtında oluyordu. Zaman elastikleşmişti. Ne zamandır burada olduğumuzu anlayamadım. Bir dakika mı? Bir saat mi? Limuzin buraya gelmiş miydi? Hayır. Gelseydi hatırlardım. *Hatırlar* mıydım?

Sonra kendimi oturma odasında, herkesle birlikte kanepede otururken buldum.

Amy ve Jeremiah oradaydılar ve partiler için yaklaşık yirmi kişi vardı.

Briana elimi tutuyordu ama yemin ederim ki telefonunun sesinin kısık olduğunu bilmeme rağmen biplediğini duyabiliyordum. Nabzım hızlanmış, ağzım kurumuştu ve Teğmen Dan başını kolumun altına sokuyordu; panik atak geçirdiğimi anladım.

Amy ve Jeremiah bir tür duyuru yapıyorlardı. Akvaryumda gibiydim.

Amy'nin dudaklarının oynadığını görebiliyordum. "Bebek bekliyoruz."

Sonra herkesin gözlerini bana çevirdiğini hissettim ve oradan bir an önce çıkmam gerektiği için aklıma gelen tek şeyi söyledim. "Ekonomi bu hâldeyken mi?"

Bacaklarım beni hâlâ taşıyabiliyorken, odadan tüyüverdim.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM
BRIANA

Amy duyuruyu yapar yapmaz, Jacob dağıldı.

Değişimi o kadar belirgindi ki. Bir masanın kenarında dengede durmaya çalışan bardak gibi devrilip paramparça oldu.

Anksiyetesi bütün gün yüksekti. Muhtemelen bekârlığa veda partisine katılacağını bildiği ve önceki gece ailemle yediğimiz yemekten sonra yorgun düştüğü içindi. Uyandığı andan beri keyifsiz ve dalgındı. Son zamanlarda çok fazla insan içinde olduğundan onu kendi hâline bırakmaya çalışıyordum, bu yüzden de gözünün önünde olmamak için günü TikTok videoları izleyip Alexis'le mesajlaşarak geçirmiştim. Ama şimdi evde kalması için onu ikna edebilmiş olmayı istiyordum. En iyi gününde bile bu haberi alabilecek hâlde değildi.

Kaçış cümlesini kullanıp neredeyse koşar adım bodruma inen merdivene gitti. Oraya indiğimde, bilardo masasının olduğu odadaki kanepede oturmuş derin derin nefes alarak ellerine gömülmüş ağlıyordu.

Panik atak geçiriyordu. Bu gerçek bir panik ataktı. Çünkü Amy hamileydi.

Yüreğim *sızladı.*

Jacob'ın karşısında durup o kanepede kriz geçirmesini izlerken, onu bu şekilde görmenin nasıl bir his olduğunu tarif edemezdim. Daha önce Amy'yle birlikte olmanın bir yolunu bulabilecek olsalar bile artık bir bebek geleceği için çok geç olduğunu idrak etmesini izledim.

Amy, Jacob için Jeremiah'dan ayrılmayacaktı.

Amy ve Jeremiah bir aile kuracaklardı.

Her şey bitmişti.

Tüm umutları boşa çıkmıştı. Jacob'ın kalbi kırıktı, benim de.

Oradaydım. *Tam karşısındaydım* ve ona âşıktım ama gözü Amy'den başkasını görmediği için umurunda değildi. Ona sırılsıklam âşık olmuştum ama Jacob bir başkasına sırılsıklam âşık kalmaya devam ediyordu.

Ben de ağlamaya başladım.

Karşısında dururken omuzlarım çöktü ve gözyaşlarım yüzümden süzülmeye başladı.

Teğmen Dan neredeyse çılgına dönmüş hâlde, Jacob'ın karnı ile ağzını örten ellerinin arasındaki boşluğa girmeye çalıştı. Ben de oraya girmek istedim.

Artık ne olursa olsun bunu yapacaktım.

Köpeği kenara itip Jacob'ın kucağına oturdum. Üzerimdeki mavi yazlık elbisemle bacaklarımı iki yanına atıp üzerine yerleştim, kollarımı boynuna dolayıp dudaklarımı kulağına koydum ve aynı şeyi tekrar tekrar fısıldadım: "Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum."

Jacob anında karşılık verdi. Sanki sisin içinde ona uzanmıştım ve tekrar kaybolmadan bana tutunuyordu. Kollarını bana dolayıp yüzünü saçıma gömdü, ters çevrilip döndürülen ve en sonunda birbirine yapışıp duran mıknatıslar gibiydik.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım. "Seni çok seviyorum."

Beni sevmesen bile. Senin için bunun bir önemi ya da anlamı olmasa bile. Seni seviyorum.

Jacob güçlükle nefes alıyordu.

Ellerimi ıslak yanaklarına koyup gözlerinin içine baktım ve acil serviste paniğe kapılan hastalar için kullandığım sakinleşme egzersizlerini tekrarlamaya başladım.

"Görebildiğin beş şey bul," diye fısıldadım. "Dokunabildiğin dört şeyin farkına var. Duyabildiğin üç şeye odaklan. Koklayabildiğin iki şeyi fark et. Tadını alabildiğin tek şeyi düşün."

Ama Jacab hiçbirine odaklanmadı. Sadece gözlerimin içine baktı. İşe yaramış olmalıydı çünkü birkaç dakika sonra sakinleştiğini hissettim. Nefes alıp verişi normale döndü, kalp atışı yavaşladı. Sakinleştiğinden emin olunca, alnımı onunkine dayayıp gözlerimi kapattım.

Sev beni. Onun yerine beni sev. Seninle ilgilenirim. Seni korur kollarım, ihtiyacın olan her şey olurum. Sana zarar vermem...

Düşüncelerimi duyabiliyormuş gibi nazikçe başını iki yana salladı. "Buna daha fazla devam edemem..." diyerek nefesini verdi.

Ben de devam edemezdim. Gerçi kucağından kalkamadım bile. Bu adamın üzerimdeki gücü beni korkutuyordu, çünkü onun için *yapamayacağım* çok az şey vardı. Bana çıkma teklif ettikten sonra benden daha fazla şey istememesine sevinmiştim çünkü ona hayır diyebilecek durumda değildim. Kendi çıkarlarımın tersine düşse de.

Neden tüm vaktimi başka birine âşık bir adama âşık değilmiş gibi yaparak geçiriyordum? Bunu neden yapıyordum? Neden kendime eziyet ediyordum? *Yine.*

Bu hiç adil değildi.

Kendimi tutmaya çalışarak gözlerimi sımsıkı kapattım ama boğazımdan bir hıçkırık kaçtı. Jacob endişeli bir şekilde bana bakmak için geri çekildi. Başımı çevirdim ama çenemi kendisine çevirdi. "Sorun ne?"

Başımı iki yana sallamakla yetindim.

"Briana, bana *bak*."

Gözlerimi açtım. Yüzü o kadar yakındı ki kirpiklerindeki gözyaşlarını, gözkapaklarındaki kızarıklığı görebiliyordum. Birbirimizle neredeyse iç içe nefes alıp verdik ve Jacob çözemediğim sessizliklerinden biriyle bana baktı.

O kadar kusursuzdu ki.

Yüzü benim için sanat eseri gibiydi. Burnunun eğimi. Çenesinin açısı. Gözlerindeki kara benekler, altdudağının dolgunluğu. Pişmanlık duymadan onu inceledim. Onu öylesine büyük bir özlemle yakından analiz ettim ki, onu bu kadar çok sevmenin baskısı altında kalbimin dayanamayacağını hissettim.

Her şeyin farkındaydım. Her temas noktasının. Ellerim sıcak ve sert omuzlarındaydı. Elbisem yukarı kaymıştı, çıplak bacaklarım kalçalarını sarıyordu. Nefesini yüzümde hissediyordum, kemerinin tokası karnıma baskı yapıyordu.

Jacob da bana bakıyordu. Yüzü üzüntü ve acı içindeydi; Amy'nin ona bunu yapmasından, bunu yapabilmesinden nefret ettim.

Öylece birbirimize baktık. Onu seviyordum ama Jacob Amy'yi seviyordu. Temkinli bir şekilde elini kaldırıp yanağımdaki bir gözyaşını sildi. "Briana..." diye fısıldadı.

İsmim kulaklarımı okşadı.

Aramızdaki boşlukta asılı kalan, son derece samimi bir şey vardı. Ona olan yakınlığım, tenimdeki eli ve yüzümde gezinen hüzünlü bakışlarıyla beni hipnotize etti.

Bakışları ağzıma kaydı.

Başparmağını altdudağıma koyup hafifçe aşağı çekti. Ve sonra olabilecek en kötü şeyi yaptı. Yapabileceği *en* kötü şeyi. Yüzümü yüzüne yaklaştırıp beni öptü.

Dudakları hafifçe benimkilere değdi. Küçük bir test gibiydi.

Başarısız oldum. Onu öperek karşılık verdim.

Bunun üzerine her şey tamamen çözüldü.

Aylardır koruduğumuz tüm sınırlar, uygunluk ve kibarlığa dair tüm işaretler anında kayboldu. Jacob ellerini saçlarımın arasına sokarken, kollarımı boynuna doladım ve öpüşmemiz çoktan yaptığımız şeylerin çaresiz, aç ve telaşlı bir uzantısına dönüştü, fakat bu kez burada yaptıklarımızı görebilecek kimse yoktu ve bunu yapmamızın tek sebebi onu istediği şeylerden mahrum bırakamayacak olmam ve ikimizin de aklımızı kaçırmış olmamızdı.

Bu adam acı çekiyordu. Dikkatini dağıtacak bir şeye, hissettiklerinden kaçmaya ihtiyacı vardı, bunu biliyordum.

Yine de onu silip süpürdüm. Ve enerjime yüzde bin karşılık verdi.

Dili benimkine daldı, altdudağımı hafifçe ısırıp onu benim için aralayarak yeniden başladı. Ağzımı açıp tadına baktı, geri çekilip hafifçe dişledi. Onunla öpüşmek hayal ettiğim gibi ve çok daha fazlasıydı. Bunu nasıl yapacağımızı çoktan biliyorduk. Yüz farklı hayatta, bin farklı şekilde öpüşmüşüz gibi halihazırda bir ritmimiz vardı. Ağzını tanıyordum. Tüm vücudunu tanıyordum. Onu izleyip arzulayarak geçen bir ayın ardından gözüm kapalı tanırdım zaten ve o da beni tanıyordu. Bunu her dokunuşunda hissedebiliyordum.

Ona biraz daha yaklaşınca, elleri bedenimde dolaşmaya başladı. Avucunu baldırımda ve bacağımın alt kısmında gezdirip beni kalçamdan tutarak giderek büyüyen ereksiyo-

nuna doğru çekti. Gömleğini kaldırıp parmaklarımı çıplak göğsüne koydum ve kucağındaki sert çıkıntıya doğru sallandım. Parmaklarını iç çamaşırımın altına sokup daireler çizmeye ve boynumu sertçe öpmeye başlayınca, bu kanepede onunla seks yapacağımdan emin oldum. Bunun üzerinde en ufak bir kontrolüm yoktu ve umurumda değildi. Artık duramazdım.

Durmak istemiyordum.

Kemerini çekiştirdim ama en sonunda Jacob kontrolü ele alıp onu çözdü. Pantolonunu çekip onu dışarı çıkarabileceğim kadar kalçasını yukarı kaldırdı.

Ve sonra elimdeydi. Çok sertti.

Bu benim içindi.

Belki hissettiği diğer şeyler benim için olmayabilirdi ama bu benim içindi. Onu tahrik ettiğimi düşünmek beni tahrik etti. En azından bedenine bunu yapabiliyordum. Elimi yukarı aşağı hareket ettirerek onu aramızda okşadım. Jacob elini elimin üzerine koyup daha hızlı hareket etmemi sağladı.

Kontrolümü kaybediyordum. Tüm bunlar hem çok fazlaydı hem de yeterli değildi.

Dizlerimin üzerinde doğrulup onu ağzıma almak ve tadına bakmak istedim ama kucağından inmeye çalışınca, Jacob kalçalarımı tutup beni kendisine doğru çekti. Dudakları sertçe benimkilerle buluştu, iç çamaşırımı kenara çekip beni üzerine yerleştirdi. İçime girerken boğazının derinliklerinden gelen ses beni neredeyse o anda bitirecekti.

Havai fişekler, patlamalar gibiydi. Bu ânın dışındaki her şey önemini yitirmişti.

Beynim *evet* diye haykırıyordu.

Her şeye evet.

EVEEEEET.

Tüm giysilerimiz üzerimizdeydi. Umurumda değildi.

Kapı muhtemelen kilitli değildi. Umurumda değildi.

Yukarıdaki herkes kırışık elbiseme ve öpüşmekten kızaran dudaklarıma bakıp burada ne yaptığımızı anlayacaktı. Umurumda değildi.

Umurumda değildi.

Bu ânı birçok kez hayal etmiştim. Jacob son birkaç ay içinde birçok kez orgazm yaşamamı sağlamıştı, sadece yanımda olup görmemişti bunu. Kendimden geçtiğim anda bunu yüksek sesle dile getirmiş olmalıydım ki, "Ben de," diye nefes nefese kulağıma fısıldadı. Sonra boğuk bir sesle ekledi: "Nişan partisinde giydiğin kırmızı elbise. Gömleğimi giydiğinde. Üzerinde doktor önlüğün varken. Hep seni düşündüm..."

Kesik kesik soluyorduk. Saçım perde gibi etrafına dökülürken, Jacob'ın elleri çıplak kalçalarımı kaldırıp beni yukarı aşağı yönlendirdi. Hızımız merkezimde artıyordu; o kadar iyiydi ki, adını haykırmak üzereyken son anda dudaklarımı ısırarak çenemi kapattım sonra o inlerken nefesimi tuttum ve gerilip içimde zonkladığını hissettim ve aklımı başımdan alan bir orgazm yaşadım.

Onu çok seviyordum.

Onu o kadar çok seviyordum ki ölmek istiyordum. İçine sızıp orada yaşamak istiyordum. Hayatımın geri kalanını onunla geçirmek istiyordum. Ona taparak. Onu koruyarak. Tüm sessizliklerini yaşayarak. Bana dilediği şekilde ve dilediği sıklıkta dokunmasına izin vererek.

Sinemada başımı omzuna yaslamak, yatmadan önce onu öpmek, karanlıkta ona sarılmak, birlikte yaşlanmak ve elini tutmak istiyordum.

Jacob ne isterse, neye ihtiyacı varsa vermeye hazırdım. Onun her şeyi olmak istiyordum.

Ama *değildim.*

Gerçek önce yavaşça, sonra da birdenbire zihnimde belirdi. Ateşli an geride kalmıştı ve düşüncelerim netleştikçe az önce ne yaptığımı anladım.

Bu adam bir başkasına âşıktı.

Bir erkeğin beni yarım yamalak sevmesine bir daha izin vermeyeceğime dair kendime söz vermiştim. Az önce Jacob'ın yarısına bile sahip olduğumdan emin değildim. Ona biraz olsun sahip olduğumdan emin değildim hatta.

Jacob'ın orada olduğunu sanmıyordum.

"Aman Tanrım, siz ikiniz *sürekli* öpüşüp duruyorsunuz."

Başımızı çevirince Jewel'ı kapıda dururken bulduk.

"Jacob bodrumda!" diye seslendi omzunun üzerinden. "Briana'yla öpüşüyor. Her zamanki gibi." Tekrar bize baktı. "Limuzin geldi."

Jewel gözlerini devirdikten sonra dönüp gitti.

Nefes nefese birbirimize baktık. Elbisem Jacob'ın kucağına yayılmıştı ve o hâlâ içimdeydi. Yüzüm kirli sakalı yüzünden sızlıyordu, saçım darmadağınıktı ve ıslak yanaklarıma yapışmıştı.

Jacob gözlerini dudaklarıma çevirip elini saçımın arkasına götürdü ama beni tekrar öpmek için eğilmeden üzerinden kalktım. "Hayır," dedim elbisemi aşağı çekerken.

Az önce yaptığım şeyden o kadar rahatsız olmuştum ki, gözlerinin içine bile bakamıyordum. Onunla seks yapmıştım; iç çamaşırımın içine damlıyordu ve birdenbire kemerinin tokasını iliklemesini izlemek fazla samimi geldi.

Titremeye başladım. Orgazm mı, adrenalin mi yoksa kendimi hayal kırıklığına uğratmamın etkisi miydi bilmiyordum.

"Bunu bir daha asla yapamayız," dedim, nihayet ona bakma cesaretini bularak.

Jacob dağınık kanepeden gözlerini kırpıştırarak bana baktı. "*Ne?*"

"Bunu yapmamam gerekirdi..." diye nefesimi verdim. "Bu bir hataydı. Üzgünüm."

Aramızdaki sessizlik bir vakum gibiydi. Bu sadece sesin kesilmesi değildi, sesin var olmadığı bir dünyaydı. Bana bakma biçimine dayanamadım.

Ağlamamak için *büyük* çaba gösteriyordum. Amy ve bana karşı hisleriyle mücadele etmek zorunda kalmasını istemiyordum.

"Limuzini kaçıracaksın," dedim, sesim titreyerek.

Jacob başını iki yana sallayarak bana baktı. "Limuzin *umurumda* değil." Ayağa kalkmaya yeltendi. "Briana..."

Geri çekildim. "Hayır! Dokunma bana."

Bana bakarken gözlerinin bu kadar berrak olması inanılmazdı. Keskin ve odaklanmış hâldeydi bakışları. Sanki bir fırtına geçip gitmiş, güneş çıkmıştı ve yüzümdeki, kişiliğimdeki her kusuru görebiliyordu.

Nick'in bir başkasını istemesine sebep olan şeyi belki de nihayet görebiliyordu.

Beni dikkatle incelemesine dayanamadım. Gerçekliğe katlanamadım.

Banyoya koşup kapıyı kilitledim.

KIRKINCI BÖLÜM
JACOB

Kırbaçlanmış gibiydim. Duygusal bir enkazdan farksız olduğumu ve reddedildiğimi hissetmiştim. Az önce aramızda ne olmuştu öyle?

Ne yapacağımı bilmeden banyo kapısının önünde durdum.

Briana beni sevdiğini söylemişti. Bunu tekrar tekrar söylemişti. Sonra öpüşmüş, birbirimizin giysilerini yırtarcasına çıkarmıştık, ardından içine girmiştim ve bu tecrübe ettiğim en müthiş histi. Sonra her şey bitmiş ve Briana mahcup olmuştu, bunun bir *hata* olduğunu düşünüyordu. İyi de ne *olmuştu*?

O kahrolası limuzine binmek istemiyordum. Banyodan çıkıp benimle konuşmasını istiyordum. Daha fazla bilgi edinmeden ne olduğunu çözemezdim. Sorununun ne olduğunu anlayana kadar nasıl hissedeceğime karar veremezdim.

Bu nasıl bir *hata* olabilirdi? Böyle bir şeyden nasıl pişmanlık duyabilirdi? Mesele sadece seks de değildi. Bana karşı duygular besliyordu. Bu aşikârdı. Bunu hissedebiliyordum, kafamda kurmuyordum; kurmadığımın farkındaydım. Beni sevdiğini söylemişti. Bunu *gerçekten* söyledi.

Ön bahçeden uzun bir korna sesi duyuldu.

Elimi kapıya koydum. "Briana, lütfen içeri girmeme izin ver."

"Jacob, *git*."

Ağlıyordu.

Ne yapmıştım? Yanlış bir şey mi yapmıştım? Alnımı kapının çerçevesine yaslayıp gözlerimi sımsıkı kapattım.

Beynim tekliyordu. Karmakarışık ve bulanıktı her şey. Panik atağın kıyısı ile sevdiğim kadınla sarsıcı bir gelişmenin arasında bir yerdeydim ve doğru düzgün düşünemiyordum. Aşırı uyarılmış ve üzgündüm, kendimi dengelemem gerekiyordu.

Bir süre daha elimi kapıya koyup durdum. Sonra isterse eve dönebilmesi için kamyonetimin anahtarlarını çıkarıp istemeye istemeye sehpanın ortasına koydum. Ve köpeğimi alıp gittim.

Limuzine binmedim. Jeremiah'ya gerçeği, Briana'yla sorun yaşadığımı ve panik atak geçirdiğimi söyledim. Bu noktada bana inanıp inanmadığı umurumda değildi. Belki de Jeremiah bebek haberini kötü karşıladığımı düşünecekti. Bu da umurumda değildi. Kimin ne düşündüğünü umursayacak noktayı geçmiştim.

Bir Uber çağırdım.

Yolda biraz sakinleştim. Eve vardığımda titremem geçmişti.

İçeri girince Briana'ya mesaj attım.

Ben: Evdeyim. Kamyonetin anahtarlarını senin için bıraktım.

Yanıt vermedi.

Şişme yatağı patlamıştı. Oturma odasında dümdüz bir şekilde duruyordu. Orada dikilip ona baktım. Kötüye işaret gibiydi. Bazı şeylerin sona erdiğini gösteriyordu. Briana'nın buradaki süresi dolmuştu.

Anksiyetem tavan yapmıştı.

Olanları zihnimden tekrar tekrar geçirip durdum. Her şeyin ters gittiği ânı ya da istemediği hâlde neden benimle seks yaptığını anlamaya çalıştım.

Gömleğime parfümünün kokusu sinmişti.

Briana o an o kadar ıslanmıştı ki. Üzerimde sallanan vücudunu hissedebiliyordum, doyuma ulaştığındaki iniltisini duyabiliyordum. O da bunu benim kadar çok istemişti. Neredeyse bedenime tırmanmıştı. Üzerime çıkan *oydu*.

Beni sevdiğini söylemişti.

Yoksa söylememiş miydi?

Belki de kastettiği o tür bir sevgi değildi. Belki de bunu kız kardeşlerim gibi söylemişti. Bana kendimi daha iyi hissettirmek için. Beni önemsediğini bilmem için. Belki Briana bunu *benim* sandığım şekilde söylememişti.

Belki ben duymak istediğimi duymuştum.

Sahip olduğum kısıtlı bilgileri düşünüp duruyordum. Bunu çözmek için yapabileceğim bir şey yoktu. Briana benimle konuşana kadar neler olduğunu bilemezdim. Yapabileceğim tek şey sakinleşmek ve Briana eve döndüğünde hazır olmaktı. O yüzden elimden gelen tek şeyi yaptım. Oturup günlük tuttum.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM
BRIANA

Temizlendim ve Jacob gittikten on beş dakika sonra bekârlığa veda partisine katılmak için dışarı çıktım. Eve dönüp dönmeme konusunda kararsız kaldım ama Amy'nin duyurusunun Jacob'ı felakete sürüklediğini ve ona bakıcılık etmek için gitmem gerektiğini düşünmesini istemedim. Demek istediğim, bu haberin onu derinden etkilediği aşikârdı ama burada kalmam bunun en azından çok büyük bir mesele değilmiş gibi görünmesini sağlayacaktı.

Üst kata çıktığımda, herkes mutfakta balmumu eritip Michael Bublé dinliyordu. Jane, Jill, Jewel, Gwen, Joy ve tanımadığım ama nişan partisinden hayal meyal hatırladığım altı kadın vardı.

Bir komedi dizisi setine adım atmış gibi hissettim. Sahte erkek arkadaşımın âşık olduğu kadının bekârlığa veda partisinde az önce seviştiğimi belli eden darmadağınık saçlarımla orada dururken, Cafer masanın altında ayakların arasında dolaşıp, "Alexa! Sarımsaklı ekmek sipariş et!" diye bağırıyordu ve Amazon Echo sarımsaklı ekmeğin çoktan alışveriş listesinde olduğunu söyleyerek karşılık veriyordu. Çılgınca kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum.

Biri elime bir kokteyl tutuşturunca tadına baktım, sonra buz eriyene kadar onu ağzımdan uzak tuttum çünkü bir damla guava şurubu dışında tamamen tekiladan oluşuyordu. Ardından aptal bir mum yaptım.

Jacob'ın evinden taşınmam gerekiyordu. Bu olaydan sonra onunla kalamazdım. Geriye kalan birkaç hafta içinde sahte ilişkimizi nasıl sürdüreceğimizi bilmiyordum. Büyük sınırı aştığım için el ele tutuşmak bile çok tuhaf ve fiziksel olarak can yakıcı olacaktı.

Seksin ne kadar güzel olduğunu düşünmemeye çalışıyordum.

Pek işe yaramıyordu.

Jacob çok iyi öpüşüyordu. O kadar iyiydi ki, bu eğlenceli bile değildi. Bundan önce beni öpseydi, haftalar öncesinde kendimi kaybedebilirdim. Bunu düşünmek bile beni heyecanlandırıyordu.

Tek düşünebildiğim ona dokunmak, dilinin tadı, kokusu ve çıkardığı seslerdi.

Beni ona dokunmaya nasıl teşvik ettiğini düşündüm. İç çamaşırımı nasıl kenara çektiğini düşündüm. Ondan beklemeyeceğim kadar sertti. Pişmanlık duymuyordu. Benimleyken *hiç* utangaç değildi. Bugün ona dair sadece yüzeysel olarak fikir edindiğimi, Jacob'ın yatakta sürprizlerle dolu olacağını düşünüyordum. O sakin ve düşünceli bakışlarıyla beni olduğum yere sabitledikten sonra beni bir duvara yasladığını, iç çamaşırımı indirdiğini ve bana ne yapmam gerektiğini söylediğini hayal edebiliyordum...

Aman Tanrım, *işte* sorunum buydu. Odaklanamıyordum bile.

Mumuma baktım. Fitili yamuktu. Bu şeyi zihnimde yeniden izlediğim seks kasetine ayırmadığım iki beyin hücremle yapıyordum.

Perişan hâldeydim. *Kendime* bile zarar veriyorken, ona karşı nasıl zararsız olabilirdim?

İçimdeki küçük bir ses, cinsel bir ilişkiye başlarsak, belki bunun daha fazlasına yol açabileceğini söylüyordu. Belki Jacob eninde sonunda Amy'yi unutup bana âşık olabilirdi. Zaten arkadaştık ve aramızda fiziksel bir çekim vardı. Hem de *çok* fazla çekim. Aşırı miktarda. Aşk yoktu ama bu yine de üçte ikisi demekti, değil mi?

Zavallıydım.

Sırılsıklam âşık olduğunuz ve sürekli başka biri olmanızı dileyen biriyle sadece cinsellik içeren bir ilişki yaşamaya kendinizi ikna etmeye çalıştığınızı düşünün.

Kendimden *nefret* ediyordum.

Fazla yüksek sesle konuşan ve bir nedime şapkası takan Shannon adında sarhoş bir kadın kalkıp çatalını kadehinin kenarına vurunca, karamsar düşüncelerim bölündü. Herkes yaptığı işe ara verip ona baktı.

"Kadeh kaldıralım!" diye bağırdı kadın.

Amy gülümsedi ve herkes kokteyllerini kaldırdı.

Shannon bir süre yalpaladı. "Amy'nin şerefine," dedi martinisini kaldırarak. "Jacob onu oyalamasaydı, yıllar önce evlenmiş olacak kadına! Hurra!"

Partiye ânında sessizlik çöktü.

Amy alkolsüz kokteylini bıraktı. "Shannon, bu doğru değil..."

Shannon alaycı bir şekilde güldü. "Nasıl yani? *Yanlış* mı?! İşlev göremeyecek kadar anksiyetesi olduğu için başına gelen en güzel şeyi kaybetti." Kendi şakasına güldü.

Tüm karmakarışık, ambale olmuş duygularım aniden dikkat kesildi ve lazer gibi kadına odaklandı.

"Jacob oldukça iyi işlev görüyor," diye sertçe çıkıştım.

Odadaki herkes aynı anda nefesini tuttu. Shannon orada olduğumu yeni fark etmiş gibi gözlerini kırpıştırarak bana baktı. Kızarmış gözlerini odadakilerin üzerinde gezdirip kendisine destek çıkacak birini aradı ama kimseyi bulamadı.

"Ne?" dedi elini havaya kaldırarak. "Limuzine bile binmedi. Ne tür bir adam bir bekârlığa veda partisini kaldıramaz?"

Dokunmadığım içkimi sertçe tezgâha bırakıp ona dik dik baktım. "Onun sosyal anksiyetesi var. Ağız ishali olmuş kocalarınızla gürültülü bir limuzin partisine katılmasını bekliyorsunuz ve neden birdenbire sevgi kelebeği olmadığını mı merak ediyorsunuz? Denediği için bile övgüyü hak ediyor. Buraya gelmenin dahi onun için ne kadar zor olduğuna dair hiçbir fikrin yok. Ama bunu yapıyor çünkü sevgi *orada olmayı* gerektirir. Bu iş başladığından beri Jacob, Amy *ve* kardeşinden desteğini esirgemedi. *Her şeye* rağmen kahrolası bir aziz gibi davrandı. O bir pislik değil. Asıl pislik *sensin.*"

Cafer mutfak masasının altında bir yerden, "PİSLİK!" diye ciyakladı. Amy'nin gözleri kocaman olmuş, Jane kızarmış, Jill de başını onaylar anlamda sallıyordu. Jewel ise başkanlık seçiminde oyunu bana verecekmiş gibi bakıyordu ve Joy sırıtmamak için kendini zor tutuyordu.

Shannon gözlerini kaçırana kadar ona dik dik baktım. Sonra çantamdan anahtarları aldım ve kalkıp gittim.

Sokağın ilerisindeki benzin istasyonuna uğrayıp yedi farklı çikolata, bir paket sigara ve bir çakmak aldım. Sonra eve dönüp garaj kapısından çaktırmadan içeri girdim ve direkt büyükbabanın televizyon izlediği kış bahçesine gittim.

"Ne istiyorsun?" diye homurdandı içeri girdiğimde.

"Bana zorluk çıkarırsan, fikrimi değiştiririm."

Onu sürgülü cam kapılardan geçirip avlunun ağaçlıklı kısmındaki korunaklı çardağa götürdüm.

Oksijen maskesini çıkarıp tankını kaldırdım, sigara paketini açıp içinden bir tane aldım ve sigarayı erişemeyeceği şekilde karşısında tuttum.

"Aklının başında olduğunu biliyorum, yani bunu almayı seçersen akciğerlerinin durumunun daha da kötüye gidebileceğini söylediğimde anladığını biliyorum. Tıbbi tavsiyemin aksine, sigara içmiş ve muhtemelen durumunu kötüleştirmiş olacaksın."

Büyükbaba gözlerini kıstı. "Kapa çeneni ve onu bana ver."

Gözlerimi devirip sigarayı yaktıktan sonra ona verdim. Ardından bir sandalyeye oturup koca bir dürümmüş gibi Snickers yedim.

Yaşlı adam beni süzdü. "Zor bir gece mi?"

"Tahmin bile edemezsin."

Sigarasından derin bir nefes çekip dumanını halkalar hâlinde üfledi. "Torunumla sorun mu yaşıyorsun? Ona haddini bildirmemi ister misin?"

Alaycı bir şekilde güldüm. "Beni sevmesini sağlayabilir misin?"

"Zaten sevmiyor mu?"

"Hayır," dedim. "Hayır, sevmiyor."

Büyükbaba sigarasından bir nefes daha çekti. "Onun en akıllıları olduğunu sanıyordum."

Sigarasını bitirince ona bir tane daha verdim. Bir Milky Way açıp yerken, çardağın tellerinin ardından bahçenin karanlık boşluğuna bakıp tartışmaya açık hayat tercihlerimi düşündüm.

Jacob beni sevdiğini hiç söylememişti.

Ben ona birçok kez söylemiştim ama bir kez bile, "Ben de seni seviyorum," dememişti. Ama mastürbasyon yaparken beni düşündüğünü bilmemi *istemişti.* Aynı zamanda bana âşık olsaydı, bu beni çok heyecanlandırabilirdi.

Bunun onun için ne anlama geldiğine dair en ufak bir şüphem varsa, aradığım yanıt oradaydı.

Yüzümü ellerimin arasına gömmek zorunda kaldım.

Bu benim suçumdu. Hepsi.

Jacob en başından beri başka birine âşık olduğu konusunda bana karşı net olmuştu. Bu tamamen benim suçumdu.

Belki kendimi kaybedip Amy'ye Jacob'la birlikte yaşadığımızı söylemeseydim, oraya taşınmazdım ve onu her gün gri eşofman altıyla görmek beni bu kadar yormazdı.

Belki *kucağına* oturmadan onu sakinleştirmeye çalışsaydım, annesinin bodrumundaki bir kanepede onunla seks yapmayacak kadar dayanıklı olabilirdim.

İnledim. Onunla seks yapmıştım. Bir kanepede. Annesinin *bodrumunda*.

Kendimin bir parodisi gibiydim.

Bu onun için sadece seks olsa da bunu tekrar yapmayacağım için Jacob reddedilmiş ve yanlış bir şey yapmış gibi hissedecekti çünkü o böyle biriydi. Ben de mahcup olacaktım ve özellikle de söz konusu o olduğunda doğru kararları almakta kendime güvenemeyeceğimi düşünecektim. Aynı şeyin tekrarlamayacağından emin olmamın tek yolu ondan uzak durmaktı.

Yine de sözümü tutacaktım. Düğüne kadar aile davetlerine katılacaktım. Ama onunla asla yalnız kalamazdım ve anlaşmamız dışında onunla vakit geçiremezdim.

Bu işi berbat etmiştim. Kalan vaktimizi mahvetmiştim.

Yüzüm hâlâ ellerimin arasında öylece otururken, ayak sesleri duydum. Bir saniye sonra biri çardağın kapısını açınca, başımı kaldırıp baktım. *Amy* karşımda duruyordu.

Şaşkınlıkla birbirimize baktık. Sonra sigara içen büyükbabayı görünce ağzı açık kaldı.

Kararlı bir duruş sergiledim. "Durma," dedim arkama yaslanarak. "Joy'a söyle. Umurumda değil."

Amy gözlerini kırpıştırarak bana baktı. Sonra bir şeyi havaya kaldırdı. Elinde bir paket Marlboro vardı.

"Hepimiz ona sigara veriyoruz," dedi mahcup bir şekilde. "Kızlar veriyor. Aileden biri olduğunu bu şekilde anlarsın, değil mi? Büyükbabaya gizlice sigara vermeye başladığında. Haftada bir paket sigara içiyor."

"İki," dedi büyükbaba gururla.

Dönüp ona hayretle baktım. "*Ne?*"

Büyükbaba karşılık vermedi ama hâlinden memnun görünüyordu.

Tekrar Amy'ye baktım. "Joy nasıl bilmez?"

Amy omuzlarını silkti. "Biliyor. Greg'e, büyükbabaya sigara veren kendisi olmadığı sürece bu konuda suçluluk hissetmeyeceğini söyledi. Ayrıca, bu heyecanı sevdiğini söyledi? Kaçamakların onu zinde tuttuğunu?"

Büyükbaba sigarasının yanan ucuna baktı. "Her zaman kadınlara istediğimi yaptırmayı başardım. Bu becerimi hiç kaybetmedim."

Başımı iki yana sallayarak ona baktım. *İnanılmaz.* "Tekerlekli sandalyenle beni neredeyse eziyordun. Birkaç kez."

"Ama yolumdan çekildin, değil mi?"

Beni güldürmeyi başardı.

Amy mahcup bir şekilde bir süre orada dikildi. "Oturabilir miyim?"

Nefesimi burnumdan verdim. Sonra karşımdaki sandalyeyi başımla işaret ettim. Fikrimi değiştirip gitmesini isteyebilirmişim gibi sandalyenin ucuna oturdu.

Amy dudaklarını ıslattı. "Shannon için üzgünüm," dedi. "Haddini aştı. Çok sarhoştu ve onu eve yolladım."

Karşılık vermedim.

"Jacob beni asla oyalamadı," diye devam etti Amy. "Yanlış bir şey yapmadı. Haklıydın. Kendini göstermesinin onun için ne kadar zor olduğunu hiç anlamadım, anksiyetesini ciddiye almak için yeterince *çaba göstermedim.* Söylediklerini hak ediyorum. Muhtemelen herkesten çok."

Amy çaktırmadan bana baktı.

Bakışlarımı ondan kaçırdım. "Twix ister misin?" diye mırıldandım.

"Ah, Tanrım, evet."

Benzin istasyonundan aldığım poşeti karıştırıp ona bir çikolata verdim, Amy açıp bir ısırık aldı. Çiğnerken gözlerini kapattı. "Teşekkür ederim," diyerek nefes verdi. "Sürekli açlık çekiyorum."

Bir süre onu inceledim. "Kaç haftalık hamilesin?" diye sordum.

"Sekiz." Derin bir nefes alıp bana baktı. "Dürüst olmak gerekirse, o kadar hasta ve hâlsizdim ki, bu partiyi yapmayı hiç istemedim."

"Bu yüzden mi bir yerlerde direk dansı yapmak yerine mum yaptık?"

Amy hafifçe güldü. "Mumlar çok kötü oldu, değil mi?"

"Benimkinin içinde saç var."

Amy kıkırdayınca, gülümsememe engel olamadım. Çikolatayı bitirip başını sandalyesinin arkasına yasladı.

Büyükbaba için bir sigara daha yaktım. "İçeri dönmen gerekmiyor mu?" diye sordum Amy'ye.

"Hayır. Herkese midemin bulandığını ve biraz uzanmam gerektiğini söyledim. Joy herkesi oturma odasına taşıdı, onlara sevdiği vibratörleri gösteriyor."

Omzumun üzerinden eve baktım. "Ah, yok artık. Bunu kaçırdım mı gerçekten?"

İkimiz-de-Jacob'la-müthiş-bir-seks-hayatın-olduğunu-biliyoruz der gibi neşeyle, "Sanki ihtiyacın var," dedi.

Bir saat öncesine kadar anlamış gibi yapacağım sözüne başımı sallayarak karşılık verdim. Tanrım.

"Limuzine binmediği doğru mu?" diye sordu Amy. "Her şey yolunda mı?"

Ne olduğunu bilmiyordum. Belki de orada otururken kırılgan görünmesinin ya da bana gerçekten endişelenmiş gibi bakmasının bir etkisiydi. Ama bu konuda ona yalan söylemek istemedim.

"Tartıştık."

Amy temkinli bir şekilde bana baktı. "Üzgünüm."

Daha fazla üstelemedi. Yine de ona açıklama yapma ihtiyacı hissettim.

"Sanırım ben ona onun bana âşık olduğundan daha fazla âşığım."

Amy gözlerini kırpıştırdı. "Bundan *gerçekten* şüpheliyim."

Alaycı bir şekilde güldüm.

"Hayır, ciddiyim," dedi. "Jacob'ı daha önce hiç seninle birlikteyken olduğu gibi görmedim." Başını iki yana salladı. "Benimle birlikte yaşamak ya da vakit geçirmeyi hiç istemedi. Bana sana baktığı gibi bakmadı."

Amy elbette yanılıyordu. Jacob bana karşı o tür duygular beslemiyordu. Onunla gerçekten yaşamıyordum. Hatta onunla gerçekten çıkmıyordum bile. Aksine, bu herkesi sahte ilişkimize inandırmak için ne kadar iyi bir iş çıkardığımızı gösteriyordu. Yine de Amy'nin böyle söylemesini, bana kendimi daha iyi hissettirmeye çalışmasını takdir ettim.

Saçını kulağının arkasına attı. "Biliyor musun, ilk başta onunla sadece böbrek nakli için birlikte olduğunu sanmıştım," dedi, hafif bir suçlulukla. "Ama yanılmışım. Onu gerçekten sevdiğini ve birlikte ne kadar iyi olduğunuzu görebiliyorum." Hafifçe gülümsedi. Böyle bir şey bulmasına gerçekten çok sevindim. Jacob bunu *hak ediyor*."

Amy'nin yüzüne dikkatle baktım. Sözlerinde ciddiydi. Jacob'ın gerçekten de mutlu olmasını istiyordu.

Onu sevmeye karar verdiğim an oldu bu.

Sandığımdan çok daha az kötüydü. Hatta hiç de kötü değildi. Maddox erkeklerinin ona neden âşık olduklarını görebiliyordum.

Öteki kadından hoşlanmanız gerçekten berbat bir şeydi.

Bunun iki kez olması ise daha da berbattı.

Parti bittikten bir saat sonra kamyonetle Jacob'ın evine gittim.

Ön kapıdan içeri girince, çantamı büfeye koydum ve bitki odasının kapısının açılıp Jacob'ın koridora çıktığını duydum.

Beni ilk karşılayan Teğmen Dan oldu, peşinden Jacob geldi ve ellerini pijama altının ceplerine sokup kapının girişinde durdu. Zihnindeki çarkların döndüğünü hissettiğim sessiz bakışlarından birini atarak yüzümü inceledi.

Şişme yatağım yerde, aramızda sönmüş bir şekilde duruyordu. Dün gece çökmeye başlamıştı ve artık resmen ölmüştü. Jacob bana bakarken, ben de yatağa baktım.

Bana yolladığı çiçeklerin kokusunu alabiliyordum. Uyandığımda onları görebilmem için sehpaya koymuştu. Onları görünce içimden hıçkırarak ağlamak geldi. Bu kısım artık sona ermişti. Bu işi bu kadar berbat hâle getirdiğime inanamıyordum. Hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Kalan vaktin kaliteli bir şekilde geçmesini mahvetmekle kalmamış, aynı zamanda arkadaşlığımızı da mahvetmiştim. Çamura bulamıştım arkadaşlığımızı. Tuhaflaştırmıştım.

Onun için tuhaf değildi tabii. O anlaşmamıza bazı çıkarlar eklemek istemişti. Dikkatini dağıtacak bir şey bulduğu için muhtemelen memnundu.

Bunun üstesinden gelemeyen bendim.

"Odamda uyuyabilirsin," dedi. "Ben yerde uyurum."

Ama başımı iki yana salladım. "Hayır. Eve gidiyorum." Gözlerimi onunkilere diktim.

Jacob uzun bir süre duraksadı. "Neden?"

"Burada olamam."

Jacob elini ağzından geçirip gözlerini benden kaçırdı. Tekrar bana baktığında, bitkin kahverengi gözleriyle beni olduğum yere sabitledi. "Briana... yatağa gel."

Midem altüst oldu. Çağrısının gücünü ruhuma gönderilen bir fısıltı gibi hissettim. *Bana gel, Briana. Gel...*

Yüreğimin ona uzandığını hissettim.

Gözlerim dudaklarına kaydı. Hızla seğiren kaslarımın kendimi onun üzerine atma ve beni yatak odasına taşıyıp bana istediğini yapmasına izin verme arzusuyla uğuldamasına yol açtı çağrısı. Üzerime uzanmasını, iç çamaşırımı çekip indirmesini ve yine dudaklarım sızlayana kadar beni öpmesini istedim.

Ama başımı iki yana salladım. "Hayır."

Bana dikkatle baktı. "Neden?"

"Jacob, bana yardımcı olmana ihtiyacım var, tamam mı? Beni tekrar öpmeye kalkma. Ailenin yanında değilken bana dokunma. Düğünü atlatıp bu işi geride bırakalım. Olur mu?"

"İstediğin bu mu?"

"Söylediğim gibi."

"Bazen insanlar kastetmedikleri şeyler söylerler."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Benden ne istiyorsun, Jacob?"

Duraksadı. "Her şeyi. *Her şeyi* istiyorum. Bu ilişkinin gerçek olmasını istiyorum."

Neredeyse aklımı kaçırmış gibi güldüm. "Ne diyorsun sen ya? Başka birine âşıksın!"

Jacob bana bakakaldı. "*Ne?*"

Ona bakarak başımı iki yana salladım. "Bak, aramızdaki bu şeyin senin için uygun olduğunu biliyorum. Beni çe-

kici bulmanı takdir de ediyorum, gerçekten. Ama Amy'yle ilişkin yürümediği için teselli ödülün olmayacağım."

"Sen Amy'ye âşık olduğumu mu..."

"Jacob, inkâr etmeye kalkma. Nişan partisinde tartışmanızı duydum. Dışarı çıktığında, gömleğinde ruj lekesi ve onun parfümü vardı, sonra sırf bunu uzun uzadıya düşünmemek için bana çıkma teklif ettin. Sonra bugün Amy hamile olduğunu açıkladığı için panik atak geçirdin..."

"*Levi*'yle mesajlaştığın için panik atak geçirdim."

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım.

"Nişan partisindeki tartışmaya gelirsek. Böbreğim için beni kullandığından endişelendiği için Amy'yle kavga ediyordum. Beni gerçekten istemediğini sanıyordu. Ona inanmak istemediğim için sana çıkma teklif ettim. İlişkimizin gerçek olmasını istedim, bunu gerçek kılmak istedim. Ama Amy haklıydı. Gerçek değildi işte."

Jacob başını iki yana salladı. "Amy *umurumda* değil, Briana. Onu sevmiyorum. Hatta bence hiç sevmedim onu. Hamile olmasına da *sevindim*; amca olmak hoşuma gidiyor. Ne diyeceğim, biliyor musun? Sırf böbrek nakli için benimle birlikteysen, bu da umurumda değil. Çünkü seni o kadar çok seviyorum ki her şeye razıyım. Buna bile." Son cümlesinde sesi titredi.

Ona bakakaldım. İlk kez gerçekten nutkum tutuldu.

"Kullan beni," dedi kararlı bakışlarla. "Beni ne için istersen kullan. Yeter ki *kal*."

Son sözleri olduğum yerde donup kalmama sebep oldu. Konuşmadan önce nasıl nefes alındığını hatırlamam gerekti. "Onu sevmiyor musun?" diye fısıldadım.

Jacob başını iki yana salladı. "Hayır."

Yoğun bir sessizlik içinde öylece durduk. Kalbim gümbürdüyordu.

"Jacob, sana o kadar çok âşığım ki buna dayanamıyorum."

Bu bilginin, yüz ifadesini baştan aşağı değiştirmesini izledim. "Ne?" diye nefesini verdi.

"Ben de sana âşığım. Amy'yi istediğini sanıyordum. Düşündüm ki..."

"Tekrar söyle." Yutkundu.

"Sana... âşığım."

Kelimelerin fiziksel bir şey gibi ona çarpıp nefesini kesmesini ve gözlerini umutla doldurmasını izledim.

Üç uzun adımda aramızdaki mesafeyi kapattı ve beni kendine çekti.

"Tekrar söyle," diye fısıldadı.

"Sana âşığım," dedim nefesim kesilerek.

"Tekrar."

"Sana âşığım."

Jacob yaşlı gözlerini kırpıştırarak kahkaha attı.

"Bu gerçek mi?" diye sordum.

Başını onaylar anlamda salladı. "*Hep* gerçekti."

Mutlulukla hıçkırdım.

Birdenbire her şeyi hissettim. Bana dokunuşu, etrafına saçtığı enerji, gözlerindeki o bakış. Sonra bunu hep hissettiğimi anladım. O sessizliği *buydu* işte. Çözemediğim sessizliği. Bendim.

Aydınlanmalardan oluşan bir meteor yağmuruna tutuldum. Ona dokunabilirdim. Yatağında uyuyabilir, kanepede ona sarılabilir ve sırf istediğim için elini tutabilirdim. Onu öpebilirdim...

Jacob da aynı şeyi düşünüyor olmalıydı çünkü gözlerini dudaklarıma dikti.

Bana dokunmak için keşfe çıkar gibi elini uzattı, sanki bunu yapıp yapamayacağını test eder gibiydi. Eli bir süre havada kaldıktan sonra nazikçe onu ensemdeki saçlarımın arasına soktu ve alnını benimkine yaslayıp gözlerini kapattı. Nefesi can yakacak kadar uzun bir süre dudaklarımı

gıdıkladıktan sonra sıcak ve yumuşak ağzını benimkiyle buluşturdu. Vücudumun her *santimi* canlandı.

Jacob sahip olduğu her şeyi bu güzel, hassas ve nazik şeye aktarıyormuş gibi beni öptü. Sıcak ve güçlü bir şekilde beni sararken, bu odayı her zaman hatırlayacağımı anladım. Loş ışıkları, vanilya aromalı mumların kokusunu ve ayaklarımızın dibinde sönmüş şişme yatağı. Bir kitaplıktaki hoparlörden kısık bir sesle "Clair de Lune" çalıyordu, üzerinde sade beyaz bir tişört ve vücudu, sabun ve *Jacob* gibi kokan eşofman altı vardı.

Onu hissetmek istedim. Bana aitmiş gibi vücudunu keşfetmek istedim. Tüm duyularım, ellerim, gözlerim ve ağzımla onu tanımak istedim. Kalp atışını duymak ve teninin sıcaklığını koklamak istedim.

Jacob da bunu istiyor.

Buna inanamadım. Gerçekti.

Gözlerim dolmaya başladı.

Jacob geri çekilip bana baktı. "Ne oldu?"

Konuşamıyordum bile; başımı iki yana sallamakla yetindim.

Başparmağıyla hafifçe saçımı alnımdan itti. "Ne? Söyle bana."

"Gerçekten sevilmek böyle bir şey. Bunu daha önce hiç hissetmemiştim. Şimdiye kadar bunu fark etmedim bile."

Jacob nazikçe gülümsedi. "Evet. Böyle bir şey."

Orada ayrılmadan, hareket etmeden, tel örgüye dolanarak büyümüş bir ağaç gibi birbirimize sarılarak durduk.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM
JACOB

"Hiç adil değil, eğiliyorsun," dedi Briana, bana gülümseyip altdudağını ısırarak.

Eğiliyordum. Haklıydı.

Briana otelin koridorunda sırtını duvara yaslamıştı, öpüşmek istiyormuş gibi birbirimize mümkün olduğunca yakın durduğumuz bir oyun oynuyorduk. Teğmen Dan ayaklarımızın dibinde oturuyordu. Jewel ve Gwen'in çıkmalarını bekliyorduk, böylece törene gidebilecektik. Düğün günüydü.

Odamda Briana'dan bir santim kadar uzakta duruyordum. Üzerinde yeşil bir kokteyl elbisesi, ayaklarında da topuklu ayakkabıları vardı.

"Beni öpemezsin," dedi şakacı bir tavırla. "Rujumu sürdüm."

"Şunu yapabilir miyim peki?" diye sordum boğuk bir sesle, eğilip dudaklarımı çıplak omzuna dokundurarak. "Peki ya bunu?" Köprücükkemiğine geçtim. "Ya da bunu?" Boynuna geçtim.

Briana şimdiden nefes nefeseydi. "Dursan iyi olur," diye fısıldadı.

"Yoksa ne olur?" diye sordum, dudaklarım tenine o kadar yakındı ki nabzını hissedebiliyordum.

"Beni odaya geri götürmek zorunda kalırsın," diye nefesini verdi.

"O hâlde odaya dönelim..."

"Aman Tanrım, kesin şunu," diye seslendi Jewel, Gwen ve ikizlerle odasından çıkarken.

Briana'yla gülüştük ve ondan uzaklaştım.

Carter ve Katrina yanıma koşunca, onları kucağıma almak için üzerimde takım elbisemle eğildim. Carter yüzükleri taşıyacaktı, o yüzden pembe yaka çiçeği olan küçük bir takım elbise giymişti. Katrina da çiçekleri saçacaktı, bunun için beyaz kabarık bir elbise ve taze pembe çiçeklerden yapılmış bir taç takmıştı.

"Hangi çoraplarını giydin?" diye sordu Carter.

"Timsah desenlileri. Bakın Briana'da ne var." Başımla onu işaret ettim.

Briana saçını omzundan çekip ona yeşil, gülümseyen timsahlı küpelerini gösterdi.

İkizler kıkırdayıp kıpırdanarak elimden kaçtılar ve dönüp asansöre koştular.

Jewel bıkkın görünüyordu. "O ikisini gelin odasında anneme teslim etmeliyim. Siz oturun. Jill ve Walter çoktan aşağıdalar."

"Jane nerede?" diye sordum.

"Lobide flörtüyle buluşacak," dedi Gwen, hâlâ küpelerinden birini takmakla meşguldü.

"Jane'in *flörtü* mü var?"

Kız kardeşim utangaçtı ve genellikle bir süre birlikte olmadığı sürece erkek arkadaşlarını getirmezdi.

"Öyle söyledi," diye karşılık verdi Gwen. "Bu konuda ağzı çok sıkı."

Briana'ya bakıp kaşlarımı kaldırdım. "Flörtü varmış."

Vay canına der gibi bana baktı.

Briana'nın kız kardeşlerimi tanımasına bayılıyordum. Dünyalarımız birbirine karışıyordu. Yanımızda bizi görebilecek kimse yokken bile el ele tutuşmaya bayılıyordum. Ona dilediğim zaman dokunabiliyordum; dürüst olmak gerekirse, ona her zaman dokunmak istiyordum. İstediğimiz ama yapamadığımız her günün acısını çıkarmaya çalışıyormuş gibi seks yapıyorduk. Son bir aydır kardiyo egzersizlerim yataktaydı.

İşteyken acil servisin bir ucundan diğerine *Seni Seviyorum* mesajları yazıp gönderiyorduk. Birbirimize küçük notlarla bırakıyorduk bu mesajı. Karanlıkta fısıldıyorduk. Sohbetin ortasında söylüyorduk çünkü bunu yapabileceğimizi biliyorduk.

Hayatım bir peri masalı gibiydi.

Bir saniyesini bile hafife almadım. Bunu asla yapmayacağıma dair kendime söz verdim. Film izlerken Briana'ya sarılmak, kahvesini içerken arkasından yaklaşıp ona kollarımı dolamak ya da elimi masanın altında kalçasına koymak... Bunların hepsi birer lütuftu. Ayrıcalıktı. Ve bunu her zaman onurlandıracağıma yemin ettim. Günlüğüme bunu yazdım; günlük tutmaya vakit bulabildiğimde tabii. Bir rüyaya dönüşen hayatımı oturup belgeleyemeyecek kadar meşguldüm. Ama çok mutluydum.

Törenin gerçekleşeceği bahçeye çıkıp yerlerimize oturduk. Amy ve Jeremiah'nın yemin edecekleri yerde çiçeklerle süslü bir çardak vardı. Hava harikaydı ve etrafımızı gül kokusu sarmıştı.

"Düğün koordinatörü iyi iş çıkarmış," dedi Briana etrafına bakarak. "Düğünlere bayılıyorum."

Ona dikkatle baktım. "Tekrar evlenmek ister misin?" diye sordum.

Briana bana baktı. "Hayatının geri kalanını biriyle geçirmek için evlenmene gerek yok."

"Benimle evlenmek istemiyor musun?"

Bana neşeli bir bakış attı. "Bana evlenme mi teklif ediyorsun?"

"Teklif etseydim, ne yapardın?"

"Yeni çıkmaya başladığın biriyle evlenilmeyeceğini söylerdim. Seks ne kadar iyi olursa olsun."

Duraksayıp sırıttım. "Ne kadar beklemek gerekir öyleyse?"

Briana güldü. "Bilmiyorum."

Ona doğruca bakabilmek için oturduğum yerde döndüm. "Altı ay mı? Bir sene mi?"

"Telefonuna hatırlatma notu mu ekleyeceksin?"

"Ciddiyim. Bence bunu konuşmalıyız."

Briana'nın yüz ifadesi yumuşadı. Yanıt vermek üzereymiş gibiydi ama sonra omzumun üzerinden dikkatle baktı. "Aman Tanrım..."

Başımı çevirince Jane ve flörtünün yerlerini almak için koridorda ilerlediklerini gördüm. Ona eşlik eden *Benny*'ydi.

Briana gülümsedi. "Selam, BEN."

Benny ona aldırmayıp Jane'in peşinden ön sıraya ilerledi.

Briana'ya döndüm. "Konuştuklarını biliyor muydun?" diye sordum.

Briana gülümseyerek başını iki yana salladı. "Hayır. Benny muhtemelen onunla dalga geçeceğimi düşündü. Ve bunu kesinlikle yapardım."

Tekrar Benny'ye baktım. "İyi görünüyor."

Briana başıyla onayladı. "Kilo alıyor, spor yapıyor."

"Randevulara çıkıyor."

Briana bana baktı. "Senin sayende iyi görünüyor. Yaptığın şey sayesinde."

Elimi yanağına koydum. "Verecek başka organım kalmadığında beni yine de sever misin?" diye sordum.

"Bir kavanozun içinde konuşan kafa olsan bile seni severim," dedi Briana dudaklarıma doğru.

"Köpekleri sevmeseydin bile seni severdim."

Briana nefesini tuttu. "Jelibon ayıcık olsaydım ve beni yeseydin bile seni severdim," diye fısıldadı.

"Çocuklar, bu iğrenç," dedi Gwen'le birlikte yanımızda oturan Jewel. "Anladık, birbirinize bağımlı olmuşsunuz. Salın artık."

İkimiz de güldük. Düğünle ilgili soruma dönmek üzereyken, gelin yürüyüşü başladı. Herkes sessizleşti ve düğün ekibi koridorda ilerlerken izlemek için başlarını çevirdi.

Önce Amy'nin annesi geldi. Sonra Noel sabahı uyanmış bir çocuğa benzeyen Jeremiah. Ardından nikâh şahidi ve iki sağdıç ile nedimeler yan yana ilerlediler. Katrina çiçek yaprakları fırlattı, sonra yüzük yastığını taşıyan Carter göründü.

Amy nihayet babasıyla birlikte koridorda ilerleyip çardağın altında Jeremiah'la buluştuğunda, hepimiz ayağa kalktık.

Son derece sakindim. Onlar adına mutluydum. Gerçekten mutluydum. Evren kendisini düzeltmişti ve her şey olması gerektiği gibiydi. Kimse patlayıp patlamayacağımı görmek için bana bakmıyordu, baksalar bile kendi hikâyemi yaşamakla meşgul olduğumu anlıyor ve bir daha dönüp bakmıyorlardı.

Aslına bakılırsa, haftalardır bu geceyi bekliyordum. Briana'yla yavaş yavaş dans etmek, düğün pastası yemek ve sonra otel odamıza çıkmak için sabırsızlanıyordum. Bugün çekeceğimiz aile fotoğrafları için de mutluydum çünkü o fotoğraflarda Briana da olacaktı ve geri dönüp baktığım-

da, bugünün birlikte geçirdiğimiz hayatın başlangıcının bir parçası olduğunu hatırlayacaktım.

Birlikte yapacağımız tüm ilkler beni heyecanlandırıyordu.

Ona dikkatle baktım. "Keşke bugünkü ben üç ay önceki bana bir mesaj gönderebilse," diye fısıldadım.

Briana gülümsedi. "Öyle mi? Peki kendine ne söylerdin?"

"Bugün geldiğinde, düğünün umurumda olmayacağını çünkü başka birine çılgınca âşık olacağımı söylerdim."

Briana sessizce güldü. "Buna inanır mıydın?"

Sırıtarak başımı iki yana salladım. "Hayır. Muhtemelen inanmazdım."

Gerçek olamayacak kadar iyiydi...

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
BRIANA

Bu hiç şüphesiz katıldığım *en* güzel düğünlerden biriydi; gittiğim son birkaç düğüne hiç benzemiyordu. Kimse beni bir gitarla takip edip durmamıştı. Kelly'nin düğününde Nick'in yaptığı gibi, erkek arkadaşım geline âşık olduğu için içkiyi fazla kaçırmamıştı. Bu gece erkek arkadaşım ellerini ve gözlerini üzerimden alamıyordu.

Jacob rahat ve mutluydu. *Ben de* mutluydum.

Jacob, Katrina'yla dans etti. Gerçekten çok tatlıydı. Jacob'ın bana bakışına, gözlerinin kenarlarının kırışmasına ve ayakkabılarının üzerine basan tül elbiseli küçük kızın görüntüsüne gülümsemeden duramıyordum.

Büyükbabanın aldığına emin olduğum birçok sigaraya ek olarak, Joy babasının tekerlekli sandalyesini kendisi itip akşam yemeğinden sonra ona bir puro verdi.

Ve Jane'e *Benny* eşlik ediyordu.

Nihayet onu köşeye sıkıştırdığımda, omuzlarını silkip, "Bunu büyük bir mesele hâline getireceğini düşündüğüm için sana söylemedim," demekle yetindi. Evet.

Benny düğün boyunca gülümsedi. Önünde koca bir hayat olan biri gibi gülümsüyordu. Çünkü öyleydi. Bir hafta sonra yeni bir böbreği olacaktı. Yeni bir başlangıç. Onu

heyecanlandıran bir kız arkadaşı vardı. İleriye bakıyordu. Gece boyunca ona Ben diye hitap etmek zorunda kaldım.

Jacob pastasını yememe izin verdi; Nadia Cakes'tendi ve kırmızı kadifeydi. Sonra gelinin buketini yakaladım. Herkes tezahürat edince de kahkaha attım. Amy yanıma gelip bana kocaman sarıldı. Jacob gülümsüyordu.

Hayatımın en güzel gecelerinden birini yaşadığımı hissediyordum; nedense kalan ömrümün ilk günü gibiydi. Ve bu bana Jacob'ın evlenmekle ilgili söylediklerini düşündürdü.

Bunun için çok ama *çok* erkendi. Tekrar evlenmeyi hiç istememiştim. En azından, istemediğimi sanıyordum. Ama Jacob hep yaptığı gibi *Hayır* cevabımı *Belki*'ye dönüştürdü.

Ailesinin ailem olması, Joy'un kayınvalidem ve Jewel, Jane ve Jill'in kız kardeşlerim olması fikrinden nefret etmedim hiç.

Ve Jacob'ın eşi olma, onu kocam olarak takdim etme fikrine *bayıldım*. Bu beni gururlandırırdı. Sanki bu birdenbire yeniden istediğim bir şeydi.

Belki. Olabilirdi...

Son şarkıya kadar kaldık.

Işıklar yanınca herkes dağılmaya başladı, Jacob elimi tuttu ve buketimi aldım. Teğmen Dan'le birlikte otelin lobisinden asansörlere doğru ilerledik.

Ayakkabılarımı elimde tutuyordum. Jacob kravatını boynuna atmıştı ve gömleğinin üstten iki düğmesi açıktı. Yenlerini kıvırmıştı ve ceketini omuzlarıma atmıştı.

Asansörün kapıları arkamızdan kapanınca, yaklaşıp öptü beni. Ağzının tadı şampanya gibiydi. Elini kalçamın altına koyup beni kendisine çekti. "Odaya döndüğümüzde, yüzüme oturmanı istiyorum," dedi boğuk bir sesle.

Kesik kesik soluyordum. "*Oturmak* derken gerçekten oturmak mı?"

"Üzerine oturmak anlamında oturmak."

"Pekâlâ. Ölürsen, ölürsün."

Jacob güldü ve beni tekrar öptü.

Odaya vardığımızda, bu adamın beni fosforlu ışık çubukları gibi ortadan bölmesine izin verecektim. Yatağı kırmak istiyordum.

Son bir ayda, evliliğimin son iki senesinde olduğundan daha fazla seks yapmıştım. İzin günlerimizde ön verandaya bırakılan DoorDash paketlerini almak ve Teğmen Dan'i dışarı salmak dışında odadan çıkmıyorduk. Birçok kez prezervatifleri bitirdiğimiz için Jacob en sonunda büyük paketlerden almak için Costco'ya gitmişti.

Asansör bizim kata gelmeden iki kat aşağıda bipledi. Öpüşmeyi bıraktık ve asansöre binecek kişilere saygı göstermek için Jacob elini belime kaydırdı ama kapılar açıldığında hâlâ nefes nefeseydik ve birbirimizin dudaklarına bakıyorduk.

"Oda servisine ne dersin?" diye sordu kısık bir sesle, burnunu benimkine sürterek.

"*Eveeeet*. Açlıktan öleceğim." İki saattir midem kazınıyordu. "Şimdi sipariş verirsek, işimiz bittiğinde gelmiş olur," diye fısıldadım.

Jacob hafifçe güldü. Sonra ikimiz de kapının hâlâ açık olduğunu ama kimsenin asansöre binmediğini fark ettik.

İlk bakan Jacob'dı. Sonra ben de dönüp baktım. Kanım dondu.

Yirmi beşinci yaş günümde gittiğim Disney World'deki Korku Kulesi gibiydi. Asansörün kapıları açılıp korkunç bir şey gösterir ve kafanızı karıştırdıktan sonra yere çakılır gibi hızla alçalırdı.

Karşımızda Nick ve Kelly vardı.

Gözüne far tutulmuş tavşanlar gibi donup kaldılar. Kimse kıpırdamadı.

Süslenmişlerdi. Kelly, Nick'in koluna girmişti. Nick'in kahverengi saçı eskisinden kısaydı. Hiç olmadığı kadar sağlıklı görünüyordu. Bronzlaşmıştı. Yüzükparmağında alyans vardı. Kelly'nin sarı saçı omuzlarına dökülüyordu. Pembe ruj sürmüştü. Yapraklara benzeyen, sallantılı altın küpeler takmıştı. Parmağında kocaman bir elmas yüzük vardı. Işıl ışıldı.

Ve hamileydi.

Ânında midem bulandı. Teğmen Dan sessizlikte tiz inil-tiler çıkardı. Zaman dondu.

Nick boğazını temizledi. "Ah, bir sonrakine bineriz."

Acı verici, felç edici bir süre boyunca durdum öylece. Sonra kapılar ağır çekimde kapandı.

Her şey on beş saniyeden kısa sürmüştü. Ama nükleer bomba etkisi yaratmıştı.

"Briana?" dedi Jacob, profilime bakarak.

Onu duyamadım. Kulaklarım uğulduyordu. Dizlerimin bağı çözüldü, görüş alanımın kenarları karardı.

Sonra Jacob'ın ayakkabılarına kustum.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
JACOB

"İyi misin?" diye sordum.

Briana alnım kamyonetin camına yaslamıştı. Neredeyse eve varmak üzereydik. Yol boyunca pek konuşmamıştı. Bu sabah eşyalarımızı toplarken otelde de konuşmamıştı. Dün gece asansördeki karşılaşmadan beri pek konuşmamıştı.

Bana yanıt vermesi uzun sürdü. "Üzerine kustuğum için özür dilerim," dedi tekrar.

"Bir muhasebeci olarak ofisimde bu daha önce başıma hiç gelmedi."

Hafifçe güldü ama neşesizdi.

Teğmen Dan başını onun kucağına koymuş oturuyordu. Arka koltuktan ona ulaşmak için o kadar çok sızlanıp ağlamıştı ki kenara çekip Briana'yla oturmasına izin vermek zorunda kalmıştım. Geçen gece de aynı şey olmuştu. Yatakta uyumasına izin vermek zorunda kalmıştım.

"Onları ilk kez mi birlikte gördün?" diye sordum.

Yanıt vermedi. Uzanıp elini tuttum. Elimi sıkarak karşılık vermedi.

Ters giden bir şey vardı.

Neden üzgün olduğunu anlıyordum. Eski kocası ve onu terk etme sebebi olan kadınla karşılaşmak, evlendiklerini ve bebek beklediklerini görmek sarsıcı olabilirdi.

Ama başka bir şey daha olmalıydı. Asansördeki olaydan sonra gözlerimin içine bakmamıştı. Ve bu midemde bir düğümün oluşup anksiyetemin tavan yapmasına sebep oluyordu.

Belki de endişelenmem gerekmeyen bir şey için endişeleniyordum? Briana sadece şoka girmişti, iyi hissetmiyordu ve her şeyi sindirebilmesi için zamana ihtiyacı vardı.

Ama bu sabah buketi almamıştı. Dün gece onu yakaladığında çok mutluydu. Kurutmak istediğini söylemişti. Sonra da onu otel şifonyerinde bırakmıştı. Buketi almaya gittiğimde, onu istemediğini söyledi. Üzerine çok fazla düşünmek istemediğim kötü bir alamete benziyordu.

Yolun geri kalanı sessizlik içinde geçti. Garaja park ettiğimde, Briana kamyonetten indi. Valizini bagajdan çıkardım ama onun için evin basamaklarından çıkarmama izin vermedi. Ağzının içinde ona bırakmamı geveleyip yürümeye başladı ve beni beklemeden sürükledi valizi. Peşinden içeri girince, oturma odasında durmuş kanepeye baktığını gördüm.

"Sana çorba yapacağım," dedim, silindir çantamı yere bırakırken. "Belki bir film izleriz? Ya da *Schitt's Creek?*"

Arkasından yaklaşıp ona sarıldım. Gerildi. Bunun üzerine midem kasıldı.

"Sorun ne?" diye sordum.

Kirli bir ceketi üzerinden çıkarıyormuş ve ona mümkün olduğunca dokunmamak istiyormuş gibi yavaşça kollarımın arasından çıktı.

Dönüp kıpkırmızı gözleriyle bana baktı. "Eve gidiyorum."

Yutkundum. "Pekâlâ..." dedim. "Seninle geleceğim."

"Hayır."

Kalp atışım hızlandı. "Pekâlâ. Ne zaman geri döneceksin?"

"Seninle birlikte yaşamayacağım, Jacob."

Birdenbire ortaya çıkan bir hançer gibiydi bu cümlesi.

"Seninle birlikte yaşamayacağım ve seninle evlenmeyeceğim. İstediğin buysa, başka birini bul."

"Başka birini... istemiyorum..."

"Belki de istemelisin." Briana meydan okurcasına kızarmış gözlerini bana dikti. Birdenbire karşı karşıya gelmiştik.

Başımı iki yana salladım. "Neden benimle kavga ediyorsun?"

"Kavga etmiyorum," dedi, kesik bir sesle. "Sadece sana ne olacağını söylüyorum."

Dudaklarımı ıslattım. "Bak, dün gece olan şey travmatikti. Bu konuda konuşalım..."

"Hayır."

Yüzünü inceledim.

"Briana," dedim dikkatle. "Nick'in yaptığı şeyi yapmayacağım. Eğer bundan endişeleniyorsan..."

Kahkaha atmaya başladı. Ondan daha önce hiç işitmediğim tok, boğuk kahkahalardı bunlar.

"Ne yapıp yapmayacağını bilemezsin," dedi. "Belki benden sıkılırsın. Belki de onsuz yapamayacağın başka biriyle tanışırsın. Sonra bir gün eve erken gelip garaja park ederken Bluetooth'um senin telefonuna bağlandığında, arkadaşımın on senelik kocamla yeni yorganımın üzerinde sevişmekten ne kadar keyif aldığını söylediğini duyabilirim." Çok gülünç bir şeymiş gibi kahkaha attı.

"Ah," dedi o an bir şey hatırlamış gibi. "Sonra kocam onun için beni terk eder ve onlar evimde benim tabaklarımla yemek yerken ve benim yatağımda uyurken, ben bebeğimizi düşürürüm. Tek başıma. Duvarlarında berbat *Smallville* posterleri olan berbat çocukluk odamda. Tabii bu eski kocam için harika bir sondu; zaten *benim* bebeğimi istemezdi."

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. "Başına böyle bir şey geldiğini bilmiyordum..."

"Ama *geldi*. Hayır, bana bunu yapmayacaksın, Jacob. Çünkü bunu yapmana izin vermeyeceğim." Briana valizinin sapını tutup kapıya doğru ilerlemeye başladı. "Burada yaşamıyorum. Eve gitmek istiyorum. Annemi istiyorum."

Onu bileğinden tuttum. "Briana, ben Nick değilim..."

Kolunu sertçe çekip uzaklaştırdı benden. "*Tüm* erkekler o! Hepiniz *aynı* boksunuz!" Sesi son kelimeyi söylerken çatladı. "Günün birinde *onun* gibi olacaksın." Titrek bir şekilde nefes alıyordu. "Beni gerçekten tanıdığında benden hoşlanmayacaksın ya da başka birini bulacaksın ya da farklı bir şey isteyeceksin ve sonra gideceksin. O yüzden bunu şimdi yap ve beni zahmetten kurtar."

Göğsüm yükselip alçalırken, içimde saf panik zonkluyordu. Ne diyeceğimi bilmiyordum. Söylediğim her şey durumu kötüleştiriyordu ve ne yapacağımı bilmiyordum.

Birbirimize baktığımız uzun saniyeler boyunca yüzü birçok kez değişti. Öfke. İncinme. Üzüntü. Korku. Ve en sonunda daha yumuşak, boyun eğmiş ve kırgın bir ifadeye dönüştü.

"Şimdi yalnız kalmaya ihtiyacım var, Jacob," diye fısıldadı. "Lütfen... beni yalnız bırak."

Ve sonra gitti.

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM
BRIANA

Annem bana sıcak bir çay verip elini alnıma koydu. "Ateşin yok. Belki de sadece miden bozulmuştur." Yatakta yanıma oturdu.

Kupayı ellerimin arasına aldım ve uykulu gözlerle kehribar rengi sıvıya baktım. Bomboş hissediyordum. *Bomboştum.*

Tamamen savunmasız bir şekilde Nick'le karşılaşmıştım. Bunca zamandır beni koruyan öfke farkında olmadan çözülüp dağılmıştı ve ona en çok ihtiyacım olduğu anda beni koruyacak hiçbir şey yoktu.

Artık evlilerdi. Kelly hamileydi. Sonsuza dek mutlu yaşayacakları küçük hayatlarına sahip olmuşlardı.

Bebeği doğursaydım tüm bunlar beni nasıl etkilerdi? Yeni doğmuş bir bebeğin bekâr annesi mi olacaktım? Annem gibi mi? O Nick'in hiç umursamadığı ve muhtemelen kaybettiğim için rahatladığı bir çocuk muydu?

Boşanmamızın yansımaları hâlâ geçmemişti. Sadece evrim geçirmişti. Mesele artık Nick bile değildi. Bu içinde bulunduğum ilişki için bir uyarı niteliğindeydi çünkü ne öğrenmiştim? Bu kez farklı olan neydi? Yine sırılsıklam âşıktım. Yine benim olmayan ve elimden alınabilecek bir evde yaşıyordum. Kırılgandım, ortadaydım ve körü körüne birine güveniyordum.

Ve hamileydim. Yine.

Asansördeki âna kadar bunu bilmiyordum. O ufak mide bulantısını hissettiğimde, zihnimde bir ampul yandı ve beynim ile vücudum aynı anda durumu fark etti. Üstelik, bu Nick ve Kelly'yle karşı karşıyayken oldu ve bana kendimi biriyle her güvende hissettiğimde sonunun nasıl bittiğini hatırlattı. Kendimi birine tamamen teslim ettiğimde ne olduğu tam karşımdaydı işte ve aynı şeyi yeniden yaptığımın farkında vardım.

Nick'ten hiçbir şey öğrenmemiştim. Hem de hiç.

Jacob'la ilişkim çok yeniydi. Elbette şu anda beni seviyordu. Peki ya eğlenceli olmadığımda ne yapacaktı? Hasta ve keyifsiz olduğumda ya da cinselliğin etkisi azaldığında veya ilk hamileliğimde düşük yaptığım gibi yine bebeği kaybedersem tepkisi ne olacaktı? Onu çocuk veremesem bile beni ister miydi?

Gözyaşlarım akmaya başladı.

Dikkatsiz davranmıştık. Her defasında değil ama yeterince. Nick'ten hamile kalmam o kadar uzun sürmüştü ki, bu kadar kolay olacağı aklıma gelmemişti. Sanki zavallı, terk edilmiş yumurtalarım bunun son fırsat olduğunu fark etmiş ve kapılara hücum etmişlerdi.

Kupayı komodine koyup bacaklarımı yukarı çektim ve yüzümü dizlerime gömdüm.

Annem elini omzuma koydu. "Sorun ne, canım?"

Pijamamın tüylü kumaşına nefesimi verdim. Jacob'ın lavantalı yumuşatıcısı ve eve döndüğümde annemin beni yapmaya zorladığı banyodan sonra bacaklarıma sürdüğüm portakal aromalı losyon gibi kokuyordu. İkisini de bu anı hatırlamadan tekrar koklayabileceğimi sanmıyordum.

Annem sırtımı sıvazlamaya başlayınca, şiddetli bir şekilde ağladım.

"Hamileyim, anne." Kelimeleri zar zor bir araya getirdim. Aynı şey Nick'le olduğundan beri bunu ilk kez evrene yüksek sesle dile getiriyordum. Fakat bu kez heyecanlı değildim. Korkuyordum.

"Emin misin?" diye fısıldadı annem.

Dizlerime doğru başımla onayladım. "Eve dönünce iki kez test yaptım. Eminim."

"Kaç haftalık?" diye sordu.

Başımı kaldırıp yanaklarımı sildim. "Hamilelik son reglin ilk gününde başlar. O yüzden, muhtemelen beş haftalık."

"Jacob bebeği istemiyor mu?"

Başımı iki yana salladım. "Henüz bilmiyor."

"Korunmadınız mı? İkiniz de doktorsunuz, bebeklerin nasıl olduğunu bilmiyor musunuz?"

Keyifsizce gülüp alnımı elime yasladım.

Annem derin bir nefes verdi ve bir süre sessizce oturduk. Sonra dikkatle bana baktı. "O iyi bir adam."

Çenem titremeye başladı.

"İyi bir baba olur," dedi annem. "İyi bir koca da. Her erkek için böyle söylemem, canım."

"Onunla evlenmeyeceğim."

Annem şaşırmış gibiydi. "Neden ki? Onun bebeğini doğurabilirsin." Karnımı gösterdi. "Aile kurmak istemiyor musun?"

Elbette aile kurmak istiyordum. Ama bu ne zaman yürümüştü ki? Benim için hiçbir zaman yürümemişti; ne büyüdüğüm ailede ne de Nick'le evlendiğimde kurduğumu sandığım ailede. Neden bu kez farklı olsundu ki?

Ama farklıydı işte. Daha *kötüydü.*

Jacob'ı sevmek yukarı doğru düşmek gibiydi. Sanki beni durduran hiçbir şey yoktu ve sonsuza dek düşecektim. Dün gece Nick ve Kelly'yi görmeseydim belki de düşmeye de-

vam ederdim. İçinde bulunduğum bilinçsizlik hâlinde kalır ve her şeyden habersiz olurdum çünkü Jacob bana kendisinin ne olduğunu unutturmuştu. Ama şimdi hatırlıyordum.

Jacob bir *erkekti.*

Ve erkekler, erkeklerin yaptığı şeyi yaparlardı.

Birdenbire tatlı, uysal erkek arkadaşımı esaret altında büyümüş bir vahşi hayvan gibi görmeye başladım. Evcilleştirilmişti ama sırf o içgüdü genlerine işlediği için yine de bir gün ısırabilirdi.

Jacob beni üzerse, evrende onu atlatmama yetecek kadar öfke yoktu. Bu beni öldürürdü. Asla toparlayamazdım sonrasında.

"Bir daha asla evlenmeyeceğim." Burnumu çektim. "Bunların hiçbirini yapmayacağım. Onunla kalmaya devam etmeli miyim bunu bile bilmiyorum."

Annem suratını astı. "Ne? Onunla kalmayacağını söylerken ne demek istiyorsun? *Oye, estás siendo ridícula*!*"

"Anne, lütfen dur."

"Seni seven harika bir adamdan hamile kaldın. Bekâr bir anne olmanın eğlenceli olduğunu mu sanıyorsun? Nasıl bir şey olduğunu hatırlamıyor musun?"

"Yapamam, anne."

"*Neden?*"

"Çünkü Jacob beni terk ettiğinde bu canımı çok yakar!" diye çıkıştım.

Annem sessizleşti.

"Bunu tekrar yapamam," dedim, sesim titreyerek. "*Yapamam.* Özellikle de şimdi. Yapmak istemediğimi mi sanıyorsun? Hamile olma ve sevdiğim adamla birlikte yaşama fikrinin beni korkutmasını istemediğimi mi düşünüyorsun? Şu anda ne hissetmem gerektiğini bile bilmiyorum.

* (İsp.) Hey, saçmalıyorsun. (ç.n.)

Bilmiyorum. Bir hafta sonra bir bebek olup *olmayacağını* bile bilmiyorum. Bebeğim olursa bile, ona yaşadığım çocukluğun aynısını vermeli miyim bilmiyorum. Öylesi daha iyi ama; böylece Jacob beni terk ettiğinde çocuk kötü etkilenmez..." Son kelimeyi söylerken sesim çatladı ve yüzümü ellerime gömdüm.

Kısa devre yapan bir oyuncak gibi hissediyordum. Kıvılcımlar saçıyordum ve kablolarım kopmuştu. Daha önce iyiydim. Çok iyi işlev gören, mutlu bir insandım. Sonra birdenbire her şey bitmişti işte.

Orada oturup ağladım. O kadar yüksek sesle hıçkırıyordum ki Benny'nin kendine ait bir hayatı olduğu için evde olmayıp bunu duymamasına sevindim.

Bir el omzumu sıktı ve birkaç dakika sonra sakinleşmeye başladım.

Annem bana bir tomar mendil verdi. "Özür dilerim," dedi, daha yumuşak bir sesle. "Olanların seni bu kadar etkilediğini bilmiyordum. Hep iyi idare ettiğimizi sanıyordum."

Sakinleşmek için birkaç derin nefes aldım. "İdare ettik. İyiydik. Bu sayede *nasıl* iyi olacağımı biliyorum. Tek başıma. Kimsenin yanımda olacağına güvenmeden."

Annem bir süre duraksadı. "Briana... babanın ve Nick'in iyi adamlar olmadıklarını biliyorum. Belki de sana hiçbir erkeğin iyi olmadığını öğrettim ve bu benim suçum. Sadece kendini korumanı ve tekrar sevmekten korkmamanı istedim. Ben tekrar sevdim. Gil'i buldum. Mutluluk en iyi intikamdır. İyi bir hayata sahip olmak. O yüzden bir hayat kur. *Jacob'la.*"

Derin bir nefes aldım. Sonra bir tane daha. Yaşlı gözlerle anneme baktım. "O sakin ve nazik adamın sakin ve nazik hayatını seviyorum," dedim. "Onu gözlerim kapalı sevecek kadar cesur olmak *istiyorum.* Ama bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

Keşke yapabilseydim. Ya da onu daha az sevebilseydim. Çünkü o zaman risk bu kadar yüksek olmazdı. Beni hayal kırıklığına uğratırsa... beni hayal kırıklığına *uğrattığında*, düşüş o kadar sert olmazdı. Ama şimdiden kendimi fazlasıyla kaptırmıştım.

Jacob sessizce, fark ettirmeden beni hayatına dahil etmeyi başarmıştı ve etrafımın tamamen sarılı olduğunu ancak bu sabah evinde dururken fark etmiş ve birden uyanmıştım.

Jacob'ın oturma odasında etrafıma bakarken sanki üç ay önce bayılmış ve yeni tanıştığım bir adamın nikâhsız hamile eşi olarak uyanmış gibi hissettim. İşin aslı buydu. Onunla *yeni* tanışmıştım. Henüz birlikte bir mevsim bile geçirmemiştik ama onunla birlikte yaşıyor ve bebeğini taşıyordum.

On iki senenin ardından Nick'i tanıyamadıysam, birkaç ayın ardından Jacob'ı nasıl tanıyabilirdim? Birini ne kadar iyi ya da ne kadar uzun zamandır tanırsanız tanıyın, asla akıllarından ne geçtiğini bilemezsiniz. Gerçekten ne düşündüklerini asla bilemezsiniz. Kusursuz gelse bile, size kusursuz hissettirseler bile, kusursuz aslında kusursuz değildir.

Her zaman reddedilme ihtimali vardır.

Kalbim Jacob'ın farklı olabileceğine inanmak istemişti. Belki de ruh eşiydik ve bu yüzden her şey çok hızlı ve kolayca gelişmişti. Fakat beynim aptal olduğumu haykırıyor, bir yabancıyla düşüncesiz ve mantıksız kararlar aldığımı söylüyordu. Riske attığım şeyin kalbim olması bir ölçüde anlaşılabilirdi. Ama bunu bir çocuğa yaşatmak apayrı bir şeydi.

Jacob'ın harika bir baba olacağına dair hiç şüphem yoktu. O bebeğimizi her zaman isterdi. Ama beni her zaman istemeyebilirdi. Ve o vakit geldiğinde, çocuğumun milyonlarca parçaya bölündüğümü görmesini istemiyordum. Günün birinde

ayrıldığımızı, benim babamın gidişini izlediğim gibi onun da bir gün babasının eşyalarını toplayıp gittiğini görmesini istemiyordum.

Onu daha sonra korumak için şimdi bazı kararlar almalıydım.

Gözlerimi kırpıştırarak odaya baktım, gözyaşlarımın arasından eskiden posterlerin olduğu kara noktalara göz gezdirdim.

Hissettiğim yoğun ve panik yüklü kaçış tepkisini, *koşma* ihtiyacını açıklayamazdım. Hayatımdaki diğer önemli erkekler gibi, Jacob da beni incitmeden onu kendimden uzaklaştırmak istiyordum. Geç olmadan güvenli bir yere gitmek, tarih tekerrür etmeden kendimi izole etmek istiyordum.

Yüzümü tekrar dizlerime gömdüm.

Jacob'ın korkunç bir hata yapmadığımı söylemesini çok istiyordum. Bana her türlü sözü vermesini ve her şeyin yoluna gireceğini, güvende olduğumu, sevildiğimi, bu ilişkiyi ve beni istediğini söylemesini istiyordum. Bana farklı olduğumuzu söylemesini istiyordum ve Tanrı'dan bu tür bir şeye inanabilecek, hasarsız bir insan olmayı diliyordum.

Ama değildim. Ve muhtemelen asla olmayacaktım.

KIRK ALTINCI BÖLÜM
JACOB

Briana pazartesi günü ve sonraki gün için işten izin aldı. Ameliyat için izne çıkmadan önceki son iki vardiyamızdı o günler.

Gittiği gece beni aramıştı. Bana bağırdığı için ağlayarak özür dileyip biraz zamana ihtiyacı olduğunu söylemişti. Çarşamba günü konuşmak için uğrayıp uğrayamayacağımı sormuştu. Ben de çarşambayı bekledim. Elimden gelen tek şey buydu.

Ondaki bu değişiklik, eski kocasını yeni eşiyle görmenin şokundan daha derin gibi geliyordu. Başka bir şey vardı ve bunun ne olduğunu çözemiyordum.

Onu çok özlemiştim. Ne yapacağımı bilmiyordum. Sürekli anksiyete ile kör panik atak arasında bir yerde yaşıyordum. Kalbim karanlıkta el yordamıyla onun kalbini arıyordu sanki, çünkü eskiden buradaydı ama artık değildi.

Onsuz uyuyamıyordum. Geceleri yatakta yatarken aklımdan bir sürü düşünce geçiyordu. Hislerimi günlüğüme dökmekten başka yapabileceğim bir şey yoktu.

Hiçbir şey yolunda değildi. Hiçbir şey.

Çarşamba günü merhamet gösterip de geldiğinde, onu görmeye gitmeden önce kan tahlili yaptırmalıydım. Böbrek

nakli öbür gündü. Cuma günü sabah beşte Mayo Clinic'e gidecek ve saat yedideki ameliyata hazırlanacaktım.

Briana'ya biraz pide ve sevdiği çorbadan alıp evine gittim. Rosa, Teğmen Dan'i ve beni içeri aldı. Bana sarılırken en az benim kadar endişeli görünüyordu.

"Seninle görüşmesine sevindim," dedi kısık sesle.

"Rosa, sorun ne?" diye fısıldadım. "Briana benimle konuşmuyor. Ne yaptığımı bilmiyorum."

Rosa benim adıma çok üzgün görünüyordu. "Sen bir şey yapmadın. Sadece ona onu sevdiğini söyle. Olur mu? Bunu bilmesini sağla."

Daha fazla bilgi alabilirmişim gibi yüzünü inceledim. Ama omzuma hafifçe vurup beni koridorun ilerisine gönderdi.

Odaya çıkıp Briana'yı görünce, köpeğimin yaptığı gibi ona koşmak istedim. Bu arzu o kadar güçlüydü ki, aramızdaki mesafeyi koşarak kapatmamak için elimi kapının çerçevesine koymak zorunda kaldım.

Üzerinde bol bir tişörtle yatakta oturuyordu. Uzun saçını örmüştü. Solgundu, gülümseyerek Teğmen Dan'i okşamasına rağmen üzgün görünüyordu. Getirdiğim yemeği şifoniyere bırakıp yatağa ilerledim ve oturup onu kendime doğru çektim. Onu kollarımın arasına almak beni olduğu kadar onu da rahatlatmış gibi bana teslim oldu.

"Seni özledim," diye saçlarına fısıldadım.

Uzun sürse de, o da aynı şekilde karşılık verdi. Hissettiğim rahatlamanın etkisiyle ağlamamak için gözlerimi sımsıkı yummak zorunda kaldım.

Yatağa girip onu göğsüme çektim ve sadece ona sarıldım. Briana hafifçe ağlamaya başlayınca, başını öpüp saçını okşadım. "Ne oldu?" diye fısıldadım. "Bana sorunun ne olduğunu söyle."

Yanağını kalbime yaslayıp nihayet söyledi. "Hamileyim, Jacob."

Donup kaldım. "Hamile misin?"

Ona bakmak için geri çekildim. "Briana, bu... harika," dedim gülümseyerek. "Bu..."

Ama o gülümsemiyordu. Çenesi titredi. "Bebeği doğurabileceğimden emin değilim. Bir öncekini düşürdüm."

Başımı aşağı yukarı sallayıp ellerini tuttum. "Pekâlâ. Sorun değil. Böyle bir şey olursa, senin suçun olmaz. Olursa da o zaman uğraşırız bununla. Eve gel. Eve gel de seninle ilgileneyim."

Briana titrek bir nefes verdi. "Jacob, seninle yaşayamam. Bunu söylerken ciddiydim. O gün söylediğim her şeyde ciddiydim. O şekilde söylememeliydim ama sözlerimde *ciddiydim*."

Başımı iki yana salladım. "Ben... anlamıyorum."

Briana ağlamamaya çalışıyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırdı. "Bir ilişki yaşayabilecek durumda olduğumdan emin değilim."

Midem altüst oldu. "Sen neden bahsediyorsun?"

Yanıt vermedi.

Dudaklarımı yaladım. "Bak, bir önceki evliliğinde zorluklar yaşadığını biliyorum. Ama biz öyle olmayacağız. Seni seviyorum. Lütfen. Eve dön. Ya da burada kalmama izin ver..."

"Hayır. Yapamam. İki gündür bunu iyice düşündüm." Gözlerini benden kaçırdı. "Jacob, artık kendimi bir ilişkiye tamamen nasıl vereceğimi bilmiyorum." Tekrar bana baktı. "Bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Ya da bir ilişkinin gerektirdiği diğer şeyleri. Özellikle de şimdi. Nick'ten önce olduğum gibi, o umursamaz, tedbirsiz davranan kişi olamam. Bu tür şeylerin nasıl sona erdiğini bilmiyormuş gibi davranamam..."

"Sona ermeyecek. Neden sona ersin?"

Gözleri o kadar hüzünlü görünüyordu ki.

"Sen kusursuzsun, Jacob. Ama ben değilim. Beni her zaman istemeyeceksin ve hep buna hazırlıklı olacağım. Asla rahat olmayacağım. Başıma geleceklere razı olacağım. Kendimi asla güvende hissetmeyeceğim. Sana asla tam olarak güvenmeyeceğim. Seni kendimden uzaklaştıracağım, perişan olacağım ve *seni de* perişan edeceğim."

"Sensiz perişanım esas," dedim. "Beni asıl perişan eden *bu*." Yutkundum. "Dinle, başına gelenleri anlıyorum. Gerçekten. Bunların hiçbirinin bu kadar hızlı olmasını planlamadık. Bu beklenmedik bir şey ve senin için ürkütücü. Yavaşlayabiliriz. İstersen biraz ara veririz. Sana zaman tanıyabilirim ama seni *asla* terk etmeyeceğim, Briana. Beni duyuyor musun? *Asla*. Bu dünyada benim için önemli olan her şey şu an bu yatakta. Seni seviyorum."

Orada otururken ellerini sıktım ve aramızda duran ellerine baktım. Briana'nın çenesi titremeye başladı.

Lütfen... bana inan.

"Jacob... böylesi daha iyi..."

"Hiçbir şey yapma. Lütfen. Sadece bekle. Şimdi büyük kararlar alma."

"Neyi bekleyeyim, Jacob?" diye sordu alçak sesle. Gözlerini bana dikti. "Ne değişecek?" Bunu söyleme biçimi kalbimi tam ortasından çatlattı.

"Belki *sen* değişirsin," dedim. "Belki zihnin de kalbinle aynı noktaya gelir."

"Kalbime güvenmiyorum. Sorun bu."

Teğmen Dan burnunu onun kolunun altına sokunca, Briana yine hafifçe ağlamaya başladı. Onu kucaklayıp güvende tutacağım bir yere götürmek, etrafını sevgiyle sarıp onu tüketen her neyse ondan korumak istedim.

Ama bunu yapamayacağım için ona sarılmakla yetindim. Kollarımı onun etrafına dolayınca, Briana ortadan

kaybolmamdan korkuyormuş gibi gömleğime tutundu. Ama ortadan kaybolan ben değildim, *oydu*.

Paniğe kapıldım. Onu şimdikinden daha çok nasıl seveceğimi bilmiyordum. Ona eski kocası ya da babası gibi olmadığımı nasıl göstereceğimi bilmiyordum. Bana tamamen sahipti ona verebileceğim başka bir şey yoktu, bu bile onu ikna etmeye yetmiyorsa başka ne yapabilirdim ki?

Birkaç dakika birbirimize sarıldık. Ağlaması nihayet bittiğinde, göğsüme doğru konuştu.

"Özür dilerim, Jacob." Burnunu çekti.

"Ne için?" diye sordum nazikçe.

Uzun bir süre sessiz kaldı. "Hasarlı olduğum için." Bunu umutsuzca söyleyince, gözyaşlarım gözlerimi yakmaya başladı.

"Hepimiz biraz hasarlıyız, Briana. Bizler birer mozaiğiz. Tanıştığımız insanlar ve yaşadığımız şeylerden oluşuyoruz. Rengârenk, karanlık, tırtıklı ve güzel yanlarımız var. Senin her parçanı seviyorum. Var olmamalarını dilediğin parçalarını bile."

Gözlerinin içine bakmak için geri çekildim. "Neye ihtiyacın var? Bana ne yapmamı istediğini söyle. Bunu düzeltmek için ne yapabilirim?"

Briana sessizdi. "Bana ihtiyacım olan şeyi veremezsin."

"Dene."

Briana dikkatle yüzüme baktı. "Ruhunu görebilmeliyim."

Başımı iki yana salladım. "Seni seviyorum. Bunu biliyorsun."

Ama bana inanmadığını gözlerinden anlayabiliyordum.

Bunun üzerine tekrar bana bakmadı. Ama ona sarılmama ve orada kalmama izin verdi. Bu da bir şeydi.

Yarım saat sonra çorbayı yatağına götürdüm. Hepsini içmedi. Mesafeli ve içine kapanıktı. Benimse anksiyetem zonkluyor ve etrafımı pençeliyordu.

Ameliyat iki gün sonraydı ve bana ihtiyacı olduğunda yardım edemeyeceğimi bilmek beni paniğe sürükledi. Bir hafta boyunca hastanede yatacağım için ona ulaşamamayı istemiyordum. Bebeği kaybederse, yanında olamayacaktım. Briana beni görmeye karar verirse, ameliyat geçirdiğim için iki hafta boyunca onu yatağa taşıyamayacak, evine gidemeyecek, onunla ilgilenemeyecek durumda olmak istemiyordum.

Ama bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu.

Bana sarılarak uyuyunca, ben de uyudum. Günlerdir ilk kez gözlerimi kapattığımda neden yanımda olmadığına dair zihnimden bir sürü düşünce geçmedi. Bedenim sonunda pes edene dek ne kadar yorgun olduğumun bile farkında değildim.

Sevdiğiniz birinin yanında uyumanın verdiği özel bir huzur vardır. O kişiye sarılarak karanlığa gömüldükten sonra uyandığınızda ve onu hâlâ yanınızda bulduğunuzda, gözlerinizi tek önemli şeye açtığınızı anlarsınız.

Ellerinin vücudumda dolaştığını hissettiğimde, perdelerin arasından içeri artık ışık süzülmüyordu. Saatin kaç olduğunu bilmiyordum. Briana'nın tam olarak uyanık olduğunu sanmıyordum, ben de değildim ama elimi bluzunun altına soktum ve o da elini pantolonumun ön kısmına kaydırdı. Rüya gibi, uyku ile uyanıklık arasında bir şeydi. Ona dokunabilmek ve onun da bana dokunması güzeldi. Sadece bu şekilde olsa bile beni hâlâ istediğine dair bir kanıttı bu.

Konuşmadık. Konuşmak buna son verirdi. Sadece öpüşüp birbirimizin giysilerini çıkardık ve karanlıkta seviştik. Ama Briana hayattayken yaptığı şeyleri isteksizce yapan bir hayalete benziyordu.

Tekrar uyandığımda sabah olmuştu. Ve sonra gitmemi istedi.

Gitmek istemiyordum. Ama yanında olmamı isteyip istemediğinden emin olmayan bir kadına kendimi zorla kabul ettirmek her şeyi iyice kötüleştirirdi. O yüzden gittim.

Dışarı çıkarken, Rosa özür diler gibi uğurladı beni. Sonra bana kâğıt havluya sarılı bir *casamiento* ve yumurtalı sandviç verip bir şeyler yemem gerektiğini söyledi. Onları alıp giderken buraya geldiğimde hissettiğimden daha umutsuzdum.

Günün geri kalanında sakin olmak için elimden geleni yaptım. Günlük tuttum. Bitkilerimi suladım ve hastane çantamı hazırladım. Kendimi bir şeyler yemeye zorladım. Ameliyattan sonra anemlerin evinde istirahat edeceğim için evi iki hafta olmayacağım şekilde hazırladım. Briana'nın ben iyileşirken benimle ilgilenecek durumda olmayacağını görebiliyordum ve ona yük olmak istemiyordum. Teğmen Dan'i anneme bırakmaya gittim. Eve girdiğimde, onu oturma odasında bir şeyler okurken buldum ve hemen sonra Teğmen Dan onu buldu.

Annem heyecanlı köpeğimin tepesinden bana gülümsedi. "Jacob. Hazır mısın? Büyük gün yarın." Kitabını kapattı. "Gelmemi istemediğinden emin misin?"

Kanepede annemin yanına oturdum. "Gelme. Bir hafta sonra evde olacağım ve o zaman benimle yeterince vakit geçireceksin. Ameliyattan sonra burada kalmalıyım."

Annem şaşırmış görünüyordu. "Burada mı iyileşeceksin? Briana, Benny'yle mi ilgilenecek? Bunu Rosa'nın yapacağını sanıyordum."

"O yapacak."

"Her şey yolunda mı?" diye sordu annem.

Alnımı ovuşturdum. "Hayır," dedim.

Annem kitabını sehpaya koyup bekledi. Ona sahte ilişkimiz dışında her şeyi anlattım; Briana'nın Kelly ve Nick'i gördükten sonra nasıl değiştiğinden, Nick'in ona yaptıkla-

rından ve geçen sene düşük yaptığından bahsettim. Benimle asla evlenmeyeceğini, benimle birlikte yaşamayacağını, mesafeli ve umutsuz olduğunu söyledim.

Hamile olduğunu da söyledim.

Annem oturup beni dinledi. Sözlerimi bitirince, derin bir nefes verdi. "Hamilelik konusunda ne düşünüyorsun?"

Dirseklerimi dizlerime koyup öne eğildim ve soğuk şömineye baktım. "Mutluyum. Heyecanlıyım. Onun da heyecanlı olmasını isterdim. Ama değil." Anneme baktım. "Ne yapacağım, anne? Sanırım Briana beni terk edecek."

"Jacob, o travma geçirmiş."

Anneme bakakaldım.

"Boşanmadan sonra ilk ciddi ilişkisini yaşıyor, plansız bir şekilde hamile kalmış ve önceki hamileliği de tek başına üstesinden geldiği travmatik bir düşükle sonuçlanmış. Annesi hamileyken babasının onu terk ettiği, parçalanmış bir aileden geliyor. Korktuğu için kendisini korumaya çalışıyor. O kadar korkuyor olmalı ki ilişkinin sona ermesi için onu sabote etmeye razı."

Başımı iki yana sallayarak anneme baktım. "*Neden?*"

"Halının ayaklarının altından tekrar çekilmesinden ziyade ilişkiyi kendi şartlarına uygun bir şekilde bitirmeyi tercih ediyor. Ancak bu şekilde sonucu kontrol edebileceğini düşünüyor. Bu çok yaygın görülen bir travma tepkisidir, Jacob."

"Ama... ama ben bunu ona asla yapmam," dedim. "*Asla.*"

Annem nazikçe bana baktı. "Biliyorum, tatlım. Ama bazen en zor şey bir sonraki kişiye değil, kişinin *kendisine* güvenmesidir. Briana iyi bir seçim yapabileceğine inanmıyor. Hayatındaki önemli erkeklerle olan geçmişi düşünüldüğünde, çocuğunun babasıyla ilişkisini bitirmenin, çocuğun iyiliği için olacağına bile inanıyor olabilir. Hayatındaki baba-

ların hiçbiri onunla kalmadı, Jacob. Şartlar düşünüldüğünde, Briana'nın Nick'in yeni hamile eşiyle hayatına devam ettiğini görmesi son derece zor olmalı. Briana o bebeği kaybetmeseydi, o adam bebeğinin babası olabilirdi. Briana'yı ya da neredeyse ondan doğacak bebeği istemediği aşikârdı. Sen neden farklı olasın? Neden onun yanında kalacak *kişi* olasın?"

Bana bakmak için başını eğdi. "Terapiye gitmiş mi? Herhangi biriyle konuşmuş mu?"

Kanepeye yaslanıp elimi ağzımdan geçirdim. "Bilmiyorum. Şu anda bir terapisti olmadığını biliyorum. Daha önce ne yaptığını bilmiyorum."

Annem başını aşağı yukarı salladı. "Briana'ya dair bildiğim şeylerden yola çıkarak terapiye gitmediğini tahmin ediyorum. O dayanıklı biri. Bağımsız. Kendi başına üstesinden gelmeye çalışmış. Ama travmayı çözmezsen, daha sonra geri gelir. Muhtemelen depresyonda. Ve depresyon yalan söyler, Jacob. Ona söylediği hiçbir şey doğru değil ama yardım almadan, bu hâldeyken bunu bilemez."

Gözlerinin içine baktım. "Peki ne yapacağım?"

"Ne yapacağını *biliyorsun.* Onunla yaptığın şeyi yapacaksın." Annem ayaklarımın dibinde uyuyan köpeğimi başıyla işaret etti. "Acele etme. İstikrarlı ol. Ona güven ver. Ona sevildiğini ve güvende olduğunu hissettir. *Kendini göster.* Ondan vazgeçme ve asla vazgeçmeyeceğini anlamasını sağla. Onu terapiye gitmeye ikna etmeye çalış."

Burnumdan nefesimi verip başımla onayladım. "Pekâlâ."

"Seni çok seviyor olmalı," dedi annem.

"Benim onu sevdiğim kadar sevmiyor. Bunun mümkün olduğunu bile sanmıyorum," dedim kısık bir sesle. "O doğru kişi, anne." Ona baktım. "Sanırım onu gördüğüm anda bunu anladım." Hafifçe güdüm. "Beni kovmuş olsa da."

Annem nazikçe bana gülümseyip elini elimin üzerine koydu. "İki yabancının birbirlerine âşık olmalarını izlemenin hayatımın en büyük lütuflarından biri olduğunu bilmeni istiyorum."

Duraksadım. "Ne demek istiyorsun?"

Kederle sırıttı. "Yapma, Jacob. Bir ilişkinin gerçek olup olmadığını bilmek benim işim."

KIRK YEDİNCİ BÖLÜM

BRIANA

Ameliyat günüydü. Annemle dün gece gelip Benny'yi hastaneye yatırmıştık. Jacob da Zander'la gelecekti.

Otelin açık büfe kahvaltısında kuru bir çörek yiyip kafeinsiz kahve içmiştim ve ikisini de çıkarmamayı başarmıştım. Midemin, boş kalmasına izin vermediğim sürece daha az bulandığını fark ettim, o yüzden yanıma bir kutu Cheerios alıp ateş besler gibi her birkaç dakikada bir birkaç tane yedim.

Bu hamileliğe alışmayı düşünmemeye çalıştım. Uzun süreli bir durum olup olmadığını bilmiyordum. Bir hafta sonra yanımda Cheerios kutusu taşıyıp taşımayacağımı bilmiyordum. Sadece üstesinden gelip önümdeki günden fazlasını düşünmemeye çalışıyordum. Bir dakikadan fazlasını. Bir saniyeden.

Hastaneye vardığımızda, annem çay almak için kafeteryaya gitti. Ameliyat bekleme salonuna geçtiğimde, Alexis'i gri sandalyelerden birinde otururken buldum. En yakın arkadaşımın kollarına neredeyse yığıldım. "Geldiğin için teşekkür ederim."

Dün gece annem uyurken, otelin otoparkındaki arabamda tek başıma oturup telefonda ona her şeyi anlatmıştım. Alexis, Benny ve Jacob iyileştikten sonra ziyarete gelmeyi planlıyordu ama konuştuktan sonra, planını değiştirip bu sabah gelmeye karar verdi.

"Zander az önce buradaydı," dedi omzumun üzerinden. "Cerrahla konuşmaya gitti. Jacob da çoktan kaydını yaptırdı."

Jacob'ın yakında olduğunu duymak bile baraj kapaklarının yeniden açılmasına sebep oldu. Bir sandalyeye oturup yüzümü ellerime gömdüm.

Bir sünger gibi hissediyordum kendimi. Ağlamama engel olamıyordum. En ufak şeyler bile beni etkiliyordu. Aklımın başımda olmadığını biliyordum. Zar zor dayanıyordum ve hiçbir şey durumu iyileştirmiyordu.

Benny'nin bugün organ nakli olması umurumda değildi. Hâlâ hamile olmam ve neredeyse altı haftanın ardından dayanmam ya da Jacob'm –şimdilik– beni hâlâ seviyor görünmesi de umurumda değildi. Etrafımda ne kadar güzel şey olsa da bu korku beni yiyip yutmuştu ve karanlık midesinde tutuyordu. Hiç umudum kalmamıştı. Ve böyle hissetmemek için ne yapacağımı bilmiyordum.

Alexis'in yanıma oturduğunu hissettim. "Hâlâ ondan ayrılmayı mı düşünüyorsun?" diye sordu usulca.

Burnumu çekip ellerime gömülü balımı salladım onaylar anlamda.

"Ah, Briana."

"Biliyorum."

Başka bir şey söyleyemedim.

"Korkman normal," dedi nazikçe. "İncindin, tekrar güvende hissetmen zor. Bu sadece bir geri çekilme."

Bluzumun üst kısmıyla gözlerimin altını sildim. "Belki de insanı tekrar incinmekten koruyan tek şey korkudur."

"Belki de korku *mutlu* olmana engel olan tek şeydir."

Alexis'e bakarken, gözlerini benden kaçırmadı. "Bri, sen tanıdığım en cesur kadınsın. O yüzden cesur ol."

Çenem titredi.

Alexis uzanıp bir kutudan birkaç mendil çıkardıktan sonra onları ellerime tutuşturdu. "Jacob seni gerçekten seviyor. Onunla tanışmadan önce bile bunu anlamıştım. Ondan bahsetme biçiminden anlamıştım. Daniel bile fark etti."

Mendilleri uzun bir süre kucağımda tuttum ve gözyaşlarımın döküldüğü yerlerde beliren transparan noktalara baktım.

"Gitmeliyim," dedim zayıf bir sesle. "Jacob ameliyata alınmadan önce gidip onu görmeliyim."

Kalan gücümü toplayıp ayağa kalktım.

Alexis oturduğu yerde bana baktı. "Bri? Jacob sana seni sevdiğini söylediğinde, buna inan. Cesur ol ve buna inan."

Buna inanamayacağımı bilsem de derin bir nefes alıp başımla onayladım.

Jacob'ın odasını bulana kadar koridorlarda dolaştım. Beni gördüğü anda yüzü aydınlandı. Kendimi suçlu, berbat ve tükenmiş hissediyordum.

Üzerinde bir hasta önlüğü, kucağında da battaniye vardı. Yakışıklı yüzü yorgun ve biraz gergindi. Ama çoğunlukla meraklıydı; bir şeyler arıyordu. Yüzümde görmediğini bildiğim bir şeyi görmeyi umuyor gibiydi.

Yatağının yanındaki sandalyeye otururken, damar yolunu açmayı bitirdiler. Birbirimize zarar vermeme konusunda hemfikir olduğumuzu düşündüğüm o sessiz anlardan birini yaşıyorduk. Fakat ona karşı zararsız değildim. Onun da bana karşı zararsız olmayacağına güvenmiyordum.

Hemşire işini bitirip nihayet bizi yalnız bırakınca, Jacob elini uzattı. Oturduğum yerde yatağına olabildiğince yak-

laştım. Sıcak elini tutunca, parmaklarını benimkilere dolayıp onları sıktı. Jacob bana doğru eğilip başımı öperken, gözlerimi sımsıkı kapatmak zorunda kaldım.

"Nasılsın?" diye fısıldadı Jacob.

"Daha iyiyim," diye yalan söyledim.

Ona baktım. Nazik kahverengi gözlerine. Bir zamanlar bana temkinli olmayı ve korkmayı unutturan o yüze.

O günlere dönmek istiyordum. Her şeyden habersiz olduğum mutluluğa.

Dönemezdim ama.

"Nasılsın?" diye sordum, sohbet etmeye çalışarak. "Gergin misin?"

Jacob gözlerini gözlerime dikti. "Orada olacaklardan korkmuyorum. Dışarı çıktığımda yanımda olmamandan korkuyorum."

Çenem titredi ve gözlerimi ondan kaçırmak zorunda kaldım.

"Seni seviyorum," dedi.

Gözlerimin kenarlarına yaşlar doldu.

"Biliyorsun, sevgi kendini gösterir, Briana. Benden uzak dursan bile, sen neredeysen kalbim orada olacak. O yüzden olduğun yerde *olmama* izin ver."

Tekrar ağlamaya başladım. "Ben de seni seviyorum," dedim. "Gerçekten."

Başımı yatağına koyunca, Jacob elini saçıma götürdü ve sessizce oturduk öylece. Bunun bile onu mutlu ettiği hissine kapıldım.

Sonra bir hemşire perdeyi çekti. "Pekâlâ, gitme vakti geldi. Hazır mıyız?"

Jacob başıyla onayladı ama gözlerini benden ayırmadı. Onu sedyeyle odadan çıkarmaya koyuldular, ben de kalkıp sedyenin yanında yürüdüm. Sadece personelin girebileceği

çift kanatlı kapıya varana kadar elini tuttum. Eğilip gergin dudaklarımla onu öperken ağlamamaya çalıştım.

Belki de Jacob'la ilişkimiz tam zamanında bitecekti. Tıpkı başta planladığımız gibi. Ama artık sahte değildi. Artık son derece gerçekti.

"Bir şey vereceğim sana," dedi Jacob. Battaniyenin altına sakladığı kahverengi kesekâğıdına sarılı düz bir paket verdi sonra.

Gözlerimin altını sildim. "Bu ne?"

"Senin olmasını istediğim bir şey. Başlaman gereken yeri işaretledim ama dilediğin şeyi okuyabilirsin."

"Bana kitap mı verdin?"

"Bir hikâye, evet."

Burnumu çektim. "Pekâlâ." Paketi kolumun altına sıkıştırdım.

"Şimdi okumaya başlarsan, ameliyattan çıktığımda bitirmiş olursun." Jacob elini sedyesinin parmaklıklarını tutan elimin üzerine koydu. "Seni seviyorum," dedi. "Seni her zaman seveceğim. Ne olursa olsun."

Sonra onu kapılardan geçirdiler ve gözden kayboldu.

Bekleme salonuna gidip annem, Zander ve Alexis'le birlikte oturmak istemedim. Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. O yüzden hastane şapelinin nerede olduğunu gösteren levhaları takip edip bir sıraya oturdum.

İçerisi sessiz ve sakindi. Küçük bir mihrabın üzerinde geniş, mavi bir vitray vardı. Çiçekler. Odada benden başka kimsenin olmaması iyi bir şeydi çünkü burada muhtemelen kendime hâkim olamayıp ağlayacaktım.

Jacob'ın bana verdiği paketi kucağıma koyup boş gözlerle ona baktım.

Etrafına kahverengi bir kenevir ipi bağlamıştı. Ucunu iki parmağımın arasına alıp çektim ve kâğıdı koparttım. Bir defterdi.

Günlüktü bu.

Onun günlüğü.

"Aman Tanrım..." diye fısıldayıp elime aldım defteri.

Bu onun günlüğüydü gerçekten. Ama neden?

Parmağımı kahverengi derinin üzerinde gezdirdim. Kapağına Jacob'ın isminin baş harfleri işlenmişti. Deri, kullanılmaktan yumuşamıştı ve defter sanki Jacob'ın onunla geçirdiği saatleri özümsemiş gibi elimde neredeyse sıcaktı.

Yeşil bir yapışkanlı not kâğıdının olduğu sayfayı açtım. *Seninle tanıştığım gün. Buradan başla*, yazıyordu.

Günlüğünü okumamı istiyordu.

Nefesim kesildi.

Bunu okuyamazdım. Saygısızlık gibi, özelini ihlal etmek gibi bir şeydi bu. Onun en özel düşünceleri yazıyordu burada; gizliliğini, arama geçmişine bakmaktan daha fazla ihlal etmek anlamına geliyordu ve bunu yapamazdım.

Ama Jacob okumamı istemişti. Şu anda ona çok fazla şey veremezdim. Ona söz veremez, bir vaatte bulunamazdım, hatta günün birinde söz vereceğimin sözünü bile veremezdim. En azından *bunu* yapabilirim ama. O yüzden işaretlediği sayfayı açıp kendimi hazırladıktan sonra okumaya başladım.

Bu bir aşk hikâyesiydi. *Bizim* aşk hikâyemiz.

...O kadar güzeldi ki hazırlıksız yakalandım. Ne yaptığımı unutup orada öylece durdum...

Ona kapkek getirmesini söylediğimde ne kadar şaşırdığını ve ne kadar minnet duyduğunu yazmıştı. İlk mektubunu yanıtladığımda nasıl da keyfinin yerine geldiğinden bahsediyordu. Sonra ona yazdığım her mektubun bir özeti ve bunların kendisini nasıl hissettirdiğine dair notları vardı.

Her birine değer vermiş, onları masasının özel çekmecesine saklamıştı.

Ona Instagram'da özel mesaj yolladığım ve sonra yağmur yağarken restoranın verandasında benimle telefonda konuştuğu günü yazmıştı. Sırf benimle konuşmak için yağmurun altında mı oturmuştu? Sivrisineklerin onu yediği yazıyordu. Kollarında gördüğüm sivrisinek ısırıklarını hatırlıyordum. Bana söylememişti.

Benimle erzak odasında ne yiyeceğini saatlerce düşündüğünü yazdığı yerde kahkaha attım. Sonra Benny'ye böbreğini vermeye ve bunu benim için yapmaya karar verdiği andan bahsettiği yere geçtim. Joy ya da Benny için değil. *Benim* için.

...haberi aldığında o sevincini görmek bile yaşayacağım her şeye değdi...

Beni acil servisin diğer tarafında her gördüğünde ya da ona her dokunduğumda kalbinin nasıl hızla attığını, bana âşık değilmiş gibi davranmanın ne kadar zor olduğunu yazmıştı.

Kalbimin tamamen kontrolüm dışında onun etrafına dolandığını ve asla çözülemeyeceğini hissediyorum. Bu hisden vazgeçemem, görmezden gelemem ve yavaşlatamam. Bunları yapmak istemiyorum bile...

Sonra ettiği çıkma teklifini reddettiğimde çok üzüldüğünü ama vazgeçmek istemediği için peşimden Wakan'a geldiği kısmı okudum.

...gitmek zorundaydım. Konfor alanımın dışında olması ya da orada onunla birlikte olup olamayacağımı sormamın uygunsuz olması umurumda değildi, çünkü onunla birlikte

geçirmediğim her gün vakit kaybı sadece. Zaten onunla istediğim kadar zaman geçiremiyorum...

Sonra bana âşık olduğunu anladığı âna geldim. Sarhoş olup sızmıştım ve Grant Evi'ndeki şöminenin önünde beni kollarının arasında tutuyordu. O sandığa yaslanmaktan sırtının bir hafta boyunca ağrıdığını ama beni kucaklamanın buna değdiğini yazmıştı.

...onunla birlikte yerde, rahatsız ve yorgun bir şekilde oturmanın bile dünyanın herhangi bir yerinde onsuz oturmaktan daha iyi olduğunu düşünmek çok tuhaf. Uyumak bile istemedim çünkü rüyalarımda yalnız olma riskine girmektense, sevdiğim kadınla birlikte uyanık kalmayı tercih ederim...

Ertesi gün telefondayken aramızdaki sessizlik giderek uzamıştı. Görüşmeyi sonlandıran kişi olmaya dayanamadığı için hatta kalmıştı. Telefonu kapatmayı unuttuğunu sanmıştım. Ama unutmamıştı. O sadece beni bırakmak istememişti.

...hatta kalıp sadece onu dinledim. Orada oturup o sessizliği onunla birlikte paylaştığım için şanslı olduğumu düşündüm. Ve gerçek sevginin böyle bir şey olduğunu anladım. Sahip olmamanız gereken çalıntı anlara bile tutunmak...

Parfümümün giysilerine sinmesini sevdiğini ve bir ara yanağına kondurduğum öpücüğün anlamının onun için çok büyük olduğunu, bana dokunamamanın ne kadar zor olduğunu, beni güldürmekten ne kadar hoşlandığını ve benim için küçük şeyler almaya ya da yapmaya çalıştığını yazmıştı.

...bugün Briana'ya çiçek gönderdim. Ona sırf canım istediği için sürekli bir şeyler getiriyorum. Ama ona dair hiçbir şey sebepsiz değil. Her günün her saniyesi için binlerce sebep var...

Levi'yle mesajlaşmamın her ânından nefret ettiğinden bahsetmişti. Başka birini istediğimi düşünüp çok endişelendiği için uyuyamadığı bekârlığa veda partisinin sabahında yazdığı uzun bir yazı vardı. Ardından bodrumdaki kanepede olanlardan sonra o gece uzun bir yazı daha yazmıştı. Aklının karıştığından, korkuları ve üzüntülerinden bahsediyordu. Onunla birlikte orada olup her şeyi onun gözlerinden görmek ve hissettiği her şeyi hissetmek gibiydi bu.

Sonra birlikteydik.

Ve Jacob *çok* mutluydu. Benimle çok fazla vakit geçirdiği için yazıya daha az vakit ayırmaya başlamıştı.

...Daha önce âşık olduğumu sanıyordum. Ona aşk diyordum, aşk olduğuna inanmıştım. Ama Briana bir ders. Başka biri için yaşamanın nasıl bir his olduğunu bana gerçekten öğreten kişi o...

Sonra Nick ve Kelly'yle karşılaşmıştım.

Jacob onunla konuşmadığımda nasıl hissettiğine dair sayfalarca yazmıştı. Beni kaybetmekten ne kadar korktuğundan bahsetmişti. Beni geri getirmek için her şeyi yapacağını, çok üzgün olduğum için kalbinin kırıldığını, beni çok özlediğini ve çaresiz hissettiğini yazmıştı.

...Briana beni görmezden geldiğinde hiç aklımdan çıkmıyor. Onu hâlâ etrafımda hissedebiliyorum, sadece onu göremiyor ya da ona dokunamıyorum, hayatımın geri ka-

lanını bu şekilde geçiremeyeceğimden kesinlikle eminim. Bu yaşamak değil. Onsuz hiçbir şeyin anlamı yok...

Bu kısmı okumak çok zordu. Günlüğü ters çevirip bacaklarıma koydum. Kendimi toparlamam biraz zaman aldı. Sonunda kendime gelince, günlüğü tekrar elime alıp gözlerimi sildim.

Şimdiki kısımda evimdeydi, ona bebekten bahsediyordum. Mutluydu.

Gözyaşlarıma rağmen gülümsedim.

Benim ve hamilelik için endişeleniyordu ama beni sevdiğini ve ne olursa olsun benimle birlikte olacağını söylemişti. Google'da beşikler, pusetler ve benim için bir vücut yastığı araştırmıştı, Amazon'dan mide bulantısına iyi geleceğini düşündüğü lolipoplar sipariş etmişti. Tüm bunlar beni hem güldürdü hem de ağlattı. Jacob heyecanlıydı. Benimle ilgilenmek istiyordu.

O Nick gibi değildi. Bebeğin ortadan kaybolmasını istemiyordu. Beni istiyordu. *Bizi* istiyordu.

Son yazısını okumaya başladığımda saatler geçmişti ve gözyaşlarım yüzümden süzülüyordu. Orada bir zarf buldum ve ellerim titreyerek onu açtım.

Sevgili Briana,

Korktuğunu biliyorum. Korkmakta haklısın. Ama bir gün, bundan onlarca yıl sonra, torunlarımız büyüdüğünde ve saçlarımız ağardığında, birbirimize zarar vermeden bir ömür geçirdiğimizde, bu sararmış ve kırışmış mektubu bir ayakkabı kutusunda unutulmuş olarak bulacaksın. Onu okuyunca, bir zamanlar ne kadar korkmuş ve güvensiz olduğunu hatırlayacaksın. Kendini birine vermekten ne ka-

dar korktuğunu, yeniden güvenmenin ne kadar zor olduğunu görüp gülümseyeceksin. Çünkü hâlâ orada olacağım. Ve birbirimize hâlâ âşık olacağız.

En içten dileklerimle,
Jacob

Kendimi tamamen kaybettim. Mektubu bırakıp ellerime hıçkırarak ağlamaya başladım.

Jacob ruhuna bakmama izin vermişti. Ve oradaki tek şey bizdik.

Oracıkta yukarı doğru düşmeye karar verdim.

Eski hayatımı, eski güvensizliklerimi, korkularımı ve yaralarımı tamamen bırakmalıydım, aksi takdirde başıma gelen en iyi şeyi kaybedecektim.

Onu.

Hazır olmayabilirdim. Hiçbir zaman tamamen hazır olmayabilirdim. Ama bunu yine de yapacaktım.

Cesur olacaktım.

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

JACOB

Anestezinin etkisinden çıkarken, hatırlayamadığım bir rüyadan uyanıyormuş gibi hissettim. Uyanıp tekrar uykuya dalıyordum. Sisin içinde bipleyen makineler vardı. Bir sedyenin bir odadan diğerine itildiğini hissettim. Boğuk konuşmalar ve koridorda ışıklar vardı. Tanıdığım ve tanımadığım birer ses duydum. Tanıdığım sesin kime ait olduğunu çözemedim ama onu duyunca sakinleştim ve beni seven birinin o odada olduğunu anladım. Sonra tekrar uykuya daldım. Tekrar gözlerimi açtığımda biraz daha uyanıktım ve Briana yanımdaydı, elimi tutuyordu. Gözlerim odaklanana dek ona baktım.

"*Heeeeeeey*. Sensin..."

Briana gülümsedi. Farklıydı şimdi. Daha neşeliydi.

Eğilip alnıma büyük bir öpücük kondurdu ve bunun neden bu kadar önemli olduğunu hatırlayamadım ama öyle olduğunu biliyordum.

"Çok güzelsin..." dedim. Ya da öyle söylediğimi sandım. Kelimeler ağzımdan karmakarışık çıkmıştı.

Briana sırıttı. "Hep bana asılıyorsun. Hemen konuşma. Yeni uyandın."

Gözlerimi kapatıp tekrar uykuya daldım.

Uyandığımda zaman geçmiş gibiydi. Farklı bir odadaydım. Hâlâ tam olarak kendimde değildim ama eskisi kadar kötü değildi. Bir hemşire hayati bulgularımı kontrol ediyordu. Briana hâlâ elimi tutuyordu.

Hemşire işini bitirince doğrulmaya çalıştım.

"Hayır, hayır, hayır. Uzan." Briana nazikçe elini omzuma koydu.

Suratımı ekşittim. "Neden kamyon çarpmış gibi hissediyorum?" Sesim boğuktu ve entübe edildiğimi hatırladım.

"Organını aldık. Alabileceğimizi söylemiştin, unuttun mu?"

"Bir tanesini aldınız, değil mi?" Hafifçe kımıldayınca, tekrar suratımı ekşittim.

"Hemşireye sana morfin vermesini söyleyeceğim."

"Yeniden on altı yaşında mı olacağım?" dedim yorgun bir şekilde. "Mısır tarlasında Jäger içip sızmış gibi mi?"

Briana gülüp çenesini yatağın kenarındaki elimin üzerine koydu. "Biliyor musun, buraya girmeme neredeyse izin vermiyorlardı. Sen uyanıp beni görmek isteyene kadar beklemem gerektiğini söylediler. Kayıt evraklarında beni *eşin* olarak yazdığın için içeri girmeme izin verdiler."

Ona küçük, yorgun bir gülümsemeyle baktım. "İstediğim şeyleri evrene söyleyerek gerçekleştirmeye çalışıyorum."

"Kendine bir eş mi istiyorsun?"

"Sadece sen olursan."

Briana bana nazikçe baktı. "Bu konuyu konuşmaya açığım."

Kalp atışım hızlandı. İkimiz de bunu fark ettik çünkü kalp monitörü kontrolden çıkmış gibi biplemeye başladı.

Briana bana biraz daha sokuldu. "Sakıncası yoksa evine taşınacağım," dedi. "Belki oradan başlayabiliriz? Ağırdan alırız?"

Ona sessizce gülümsedim. "Evet. Bu hoşuma gider. Ne-

den yeni bir ev almıyoruz? Böylece oranın sana da ait olduğunu hissedersin."

Briana'nın bakışları yumuşadı. "Jacob, değişiklikten hoşlanan biri değilsin. Taşınmak stresli bir iş."

"Umurumda değil. Bunu senin için yaparım. Ev ikimizin üzerine olur... ya da daha iyi hissedeceksen, sadece senin üzerine."

Briana dudağını ısırıp başını olumlu anlamda salladı. "Pekâlâ. Teşekkür ederim."

Elini sıkınca, o da aynı şekilde karşılık verdi.

"Gidip Joy'dan Teğmen Dan'i alacağım ve sen eve gelene kadar ona göz kulak olacağım," dedi Briana.

"Teşekkürler."

"Bitkilerine de bakacağım."

Kocaman bir "*Hayıuuur*," deyince, Briana güldü.

Gözkapaklarım ağırlaştı. Bir saniyeliğine gözlerimi kapatıp tekrar açtım.

"Benny nasıl?" diye sordum.

"Ameliyat iyi geçti. Herhangi bir sorun çıkmadı. Yeni böbreği şimdiden idrar üretmeye başladı."

Tek kaşımı kaldırdım. "Gerçekten mi? Bu kadar çabuk mu?"

Briana omuzlarını silkti. "Kusursuz uyum."

"Bir keresinde biri bana kusursuz bir uyumun bile kusursuz olmadığını söylemişti."

Briana gözlerimin içine baktı. "Bu kusursuz."

Uzun bir süre birbirimize baktık. Sonra Briana ayağa kalıp alnını alnıma yasladı ve gözlerini kapattı. Ben de gözlerimi kapattım. Hâlâ biraz sersemdim ve gözkapaklarımın arkasındaki karanlık, her şeyin bir rüya gibi hissettirmesine yol açıyordu.

"Okudun mu?" diye fısıldadım.

Briana başıyla onayladı. "Evet. Okudum."

"Kız olursa Ava ismi hoşuma gider," dedim, gözlerimi açıp ona bakarak.

"Ava Xfinity mi?"

"Ava Xfinity *Ortiz*."

Briana güldükten sonra tekrar oturdu. Yüzüne dokunmak için elimi kaldırdım. Elime doğru dönüp avucumu öpünce, kâbusumun sona erdiğini anladım. Eve dönmüştü.

"Çok üzgünüm, Jacob," diye fısıldadı. "Gerçekten korktum."

"Biliyorum." Başparmağımla yanağını okşadım. "Korktuğunu biliyorum. Ama sen de sosyal etkinliklerin benim için ne kadar zor olduğunu biliyorsun, değil mi? Bana bu konuda yardımcı olduğunu da biliyorsun?" dedim kısık bir sesle.

Briana burnunu çekip başıyla onayladı.

"Güven duymanın senin için zor olduğunu biliyorum. O yüzden *sana* bu konuda yardım edeceğim."

Sonra öylece uzanıp ona baktım. Sadece onunlayken hissettiğim huzuru ve sakinliği hissettim.

"Ne?" diye sordu Briana.

"Bana çok fazla ağrı kesici verildiği için bunların hiçbirinin gerçek olmamasından endişeleniyorum."

"Hepsi gerçek, Jacob."

Gözlerimi kapattım. "Nasıl bileceğim?"

"Çünkü sevgi kendisini gösterir. Ve ben buradayım."

SONSÖZ
JACOB

İki Yıl Sonra

"Bugünkü kaçış cümlen: 'Yavaş ve istikrarlı olan yarışı kazanır.'"

Briana'ya gülümsedim. "Gerçekten mi? Bir cümleye ihtiyacım olacağını mı sanıyorsun? Hem de *bugün*?"

Ava kucağımdaydı. Küçük, sarı bir tül elbise giymişti ve başında elbisesiyle uyumlu sarı bir kurdele vardı. Yaka çiçeğimi ağzına sokmaya çalışıyordu, o yüzden onu öteki tarafıma aldım.

Briana bana şöyle bir baktı. "Bence özellikle *bugün* ihtiyacın olacak. Dışarıda neredeyse yirmi kişi var." Başıyla arka bahçeyi işaret etti.

"Benim ailem, senin ailen. Jessica, Gibson, Zander ve kocası, Alexis ve Daniel. Bence bunun üstesinden gelebilirim."

Briana omuzlarını silkti. "Öyle diyorsan öyledir. Ama ihtiyacın olursa, kullanmaktan çekinme." Gelinliğinin arkasına uzanıp kuyruğunu açtı.

Düğün, kulübemizdeydi. Tadilatı geçen sene bitirmiştik ve tören ile resepsiyonu gölün önündeki bahçede yapmaya karar vermiştik. Bir düğün planlayıcısı tuttuk, resepsiyon

için zarif bir çadır kurulmuştu. Bunun dışında düğüne dair çok fazla geleneksel bir şey yoktu.

Herkes dışarıda yerlerini alırken, arka kapının iç kısmında duruyorduk çünkü Briana'ya koridorda ben eşlik edecektim. Kendi deyimiyle "el değiştiriyormuş gibi" birinin onu bana getirmesi fikrinden hoşlanmamıştı. Birbirimizin dengi olarak yürümemizi istemişti. Herkesin önünde tek başıma durup bana gelmesini beklemektense, böylesi benim için de daha az anksiyete demekti zaten.

Herkesin bütün gece bakacağı bir gelin ve damat masası ya da yeni evlilerin aile fertleriyle oturduğu bir masa olmayacaktı. Herkesle karışık bir masada, en yakın arkadaşlarımız ve eşleriyle birlikte oturacaktık. İlk dans da olmayacaktı; herkes dans etmeye başladığında dans edecektik. Tören dışında tüm ilginin üzerimizde –üzerimde– olacağı hiçbir şey olmayacaktı. Sadece arkadaşlarımız ve ailelerimizle kutlamak istiyorduk ve Briana kendimi rahat hissetmem gerektiğini biliyordu, bu yüzden yalnız kalmak için önceden kararlaştırdığımız bir cümle kullanmaya ihtiyaç duymayacağımı biliyordum ben de. Bu aynı zamanda onu sevmemin birçok sebebinden biriydi.

Beyaz elbisesiyle yanımda durmuş çiçeklerini tutarken ona gülümsedim. "Benimle evlenmek istediğine emin misin?" diye sordum. "Verecek başka organım kalmadı."

"Bunu düşündüm ve neredeyse vazgeçecektim. Ama sonra gidip soyadını Ortiz olarak değiştirerek durumu tuhaf bir hâle soktun. Seninle evlenmeseydim, bu alçaklık olurdu." Dudaklarını büktü.

Kahkaha attım. Bu ilişkinin bir önceki ilişkisine hiç benzemediğinden emin olması için son iki sene içinde birçok şey yapmıştım.

Telefonumun şifresi hâlâ onun şifresiyle aynıydı. İletişim becerilerimizi koruduğumuzdan emin olmak için ayda bir

çift terapisine gidiyorduk ve bu ilişkide kendisini güvende hissetmesi için neye ihtiyacı olduğu asla aklımdan çıkmıyordu. Son evliliği ve çocukluğundan kalan bazı duyguları üzerinde çalışmak için de tek başına terapiye gidiyordu.

Bu temeli oluşturmamız güzeldi çünkü Ava'nın doğumunun ardından kısa bir doğum sonrası depresyona girmişti. Onu atlatmasını sağlamıştık. Sonra Briana'nın doğum izni bitince ve Rosa kocasıyla birlikte olmak için Arizona'ya dönmek zorunda kalınca, işyerinde panik atak geçirmeye başladım. Ava'yı henüz çok küçükken bir yabancıyla bırakmak beni tedirgin ediyordu.

Briana işe gitmeyi seviyordu ve kendi maaşının olmasının verdiği güvenceden vazgeçmek istememişti. Bunu konuştuk ve Ava okula başlayana kadar onunla evde kalmak için Royaume'deki işimi bırakmaya karar verdim. Evde kalan bir babaydım. Akıl sağlığım hiç bu kadar iyi olmamıştı.

Koridorda yürürken istediğimiz düğün şarkısını çalmaya başladılar. Will Heggadon'ın "Falling Up" adlı şarkısıydı. Gitme vaktimiz gelmişti.

Düğün planlayıcısı ortaya çıkıp kulağındaki mikrofonlu kulaklığa konuştu. "Hazır mısınız?"

Briana buketini tutarken bana baktı.

Gülümsedim. "Hazırız."

Briana koluma girdi ve Ava'yı kucağımda tekrar yerleştirdim. Koordinatör kulübenin ön kapısını açtı ve Briana'yla verandaya çıktık. Herkes ayağa kalktı.

Herkesin bize bakacağı bu kısımdan hoşlanmadım. Ama hayatımın aşkıyla evlenme kısmını çok sevdim, o yüzden buna değerdi.

Bir avuç misafirimize gülümseyerek ara yolda ilerledik. Daniel kızı Victoria Montgomery Grant'ı tutarak Zander'ın kocasının yanında oturuyordu.

Nedime ve sağdıcımız Alexis ile Zander, bizi görünce tek ayağının üstünde zıplayan Teğmen Dan'le birlikte çardağın altında bekliyorlardı.

Ara yolda ilerlerken, Rosa ve Gil gülümsediler. Gibson ve eşi de aynı sırada oturuyorlardı. Gibson *hâlâ* emekli olmamıştı.

Jill ve Walter ikizleri aralarına alarak oturan Jewel ve Gwen'le birlikteydiler. Çaktırmadan pantolonumun paçasını kaldırıp ikizlere sincap desenli çoraplarımı gösterdim. Artık sekiz yaşındaydılar ama buna hâlâ bayılıyorlardı.

Ben de kız kardeşim Jane'le birlikte oturuyordu. Geçen sene birlikte yaşamaya başlamışlardı. Briana ve ben kendi evimize taşındıktan sonra eski evimi benden kiralamışlardı. Yeni evimiz, bebek odası ve Rosa ziyarete geldiğinde kalabileceği ekstra yatak odasıyla çok genişti. Tamamen Salvador yemekleriyle dolu iki derin dondurucumuz vardı.

Benny'nin böbrek nakli tutmuştu ve sağlığı çok iyiydi. Maratonlarda koşuyordu, çalışmaya dönmüştü ve Briana gibi o da ailemin bir parçası olmuştu. Bir sonraki düğünün o ve Jane'inki olacağına dair bazı söylentiler vardı. Briana buketini kız kardeşime bizzat vereceğini söyledi.

Büyükbabanın yanından geçerken Briana sessizce güldü. Saklamadan sigara içiyordu. Annem pes etmiş gibi omuzlarını silkti. Babam bana göz kırptı.

İlk sıranın köşesinde oturan Amy ve Jeremiah'mn hizasına gelince, durup Ava'yı halasına verdim. Erkek kardeşim kızımdan sadece birkaç ay büyük olan yeğenimi tutuyordu. Bir gün tıpkı Briana ve Amy gibi çok iyi arkadaş olacaklardı.

Briana buketini Alexis'e verip ellerimi tuttu.

Yeminlerimizi yazmıştık.

Güzel, müstakbel eşimin gözlerine bakarken bu kadar şanslı olduğuma inanamadım. Her gün onu ilk gördüğüm gün olduğu gibi nefesimi kesiyordu.

Nikâh memuru evlilik, sevgi ve çiftlerin birbirlerini desteklemeleri hakkında birkaç şey söyledi. Birbirlerinin eksik parçalarını tamamladıkları için kusursuz eş olan iki farklı kişiyle ilgili bir şiir okudu. Sonra yemin etme zamanı geldi.

Söylemek istediklerimi uzun uzadıya düşünmüştüm. Ve yazdığım şey bana son derece doğru geliyordu.

Briana'nın gözlerinin içine baktım. "Briana, sana zarar vermeyeceğime söz veriyorum."

Briana gülümsedi çünkü hepsinin bu olduğunu biliyordu. Bu duymaya ihtiyacı olduğu tek sözdü.

Sıra ondaydı. Bana çarpık bir şekilde gülümsedi. "Jacob, *sana* zarar vermeyeceğime söz veriyorum."

Yüzüme yayılan gülümsemeyi gözlerimi yakan yaşlar takip etti. İnsanların bakışlarının üzerimde olduğunu artık hissetmiyordum. Sadece ikimiz vardık, baş başaydık ve birbirimize destek oluyorduk. Çünkü sevgi bunu gerektirirdi. Kendini gösterirdi. Ben de bunu göstermekten, onun yanında olmaktan asla vazgeçmeyecektim.

Gelinimi öptüm.

TEŞEKKÜRLER

Nefrolog Dr. Jared Fialkow'a uzmanlığı ve acil servisteki hayatla ilgili birçok soruma yanıt veren acil servis hemşireleri Terri Saenz Martinez ve Kristyn Packard'a teşekkür ederim. Geç saatlerde tuhaf hastane soruları içeren gelişigüzel ve sık mesajlarıma yanıt veren hemşire Liesl Burnes'e teşekkür ederim. Beta okurlar Kim Kao, Jeanette Theisen Jett, Kristin Curran, Terri Puffer Burrell, Amy Edwards Norman, Dawn Cooper ve hassasiyet okuru Leigh Kramer'a teşekkürler; siz olmadan bunu başaramazdım. Travma konusunda uzmanlaşmış lisanslı klinik danışman Sue Lammert, Dr. Karen Flood ve lisanslı psikolog Dr. Julie Patent'a, bu kitabın akıl sağlığıyla alakalı bölümlerini hassasiyet ve doğrulukla tasvir etmeme yardım ettikleri için teşekkür ederim. Her zamanki gibi bu kitaptaki tüm hataların tavsiye veren kişilere değil bana ait olduğu konusunda uyarıda bulunmak istiyorum.

Yaptıkları her şey için Forever ekibine kocaman bir teşekkür gönderiyorum: editörüm Leah Hultenschmidt, halkla ilişkiler uzmanı Estelle Hallick, kapak tasarımcısı Sarah Congdon, yapım editörü Stacey Reid, ses ekibinden Michelle Figueroa, Tom Mis ve Nita Basu'ya ve bu kitabı sizlere ulaştırmak için çok çalışan sayısız kişiye teşekkürler.

İspanyolca konusunda yardımlarından ötürü Valentina García-Guzio'a teşekkür ederim. Kitaba son anda yeni bir isim vermemiz gerektiğinde önerisi için Stephanie Arndt'a teşekkür ederim ve sesli kitap için kontrol etmemi istediği

seslendirmenler konusunda günlerce benimle mesajlaşan Sara Reda'ya selamlarımı gönderiyorum.

Stacey Graham, beş kitabı geride bıraktığımıza inanamıyorum! AMAN TANRIM! Beni bu noktaya getirdiğin için teşekkürler, bu yolculuğa bayılıyorum!

YAZARIN NOTU

Editörüm benden bu kitaptaki temaları neden seçtiğime dair birkaç kelime yazmamı isteyince önce anksiyete tecrübem ya da ilk boşanmış kadın kahramanımı yazma isteğim hakkında bir şeyler söylemeyi düşündüm. Ama bu yazıya başlamak için oturduğumda, anlatmak istediğim hikâyenin daha kişisel olduğunu fark ettim. Hatta o kadar kişiseldi ki, ancak şimdi bu konuda konuşmaya cesaret edebiliyorum.

Bu noktada derin bir nefes alacağım.

2020'de, dünyada olup biten tüm o korkunç şeylerin arasında, saçlarımın döküldüğünü fark ettim.

Çok belirgin değildi. O kadar hafifti ki, bana öyle gelmiş olabileceğini düşündüm. Saçım her zamankinden biraz daha seyrek görünüyordu. Belki de pandeminin ve seçim yılının stresiydi ya da biraz kansızdım. Regl dönemlerim berbat geçiyordu, o yüzden bununla bir ilgisi de olabilirdi. Kendimi çok iyi hissediyordum. Demir takviyesi almaya başladım ve birkaç ay içinde düzelmezsem, her ihtimale karşı doktoruma gitmeye karar verdim.

Nihayet doktorumla görüşmeye gittiğimde, dünyam altüst oldu.

Kronik böbrek yetmezliğim vardı.

Bir haftalık süreçte bu ve içinde bulunduğum durumun sebebi olan ömür boyu sürecek, ilerleyici bir bağışıklık sistemi hastalığı teşhis koyuldu. Hastalığın seyri hiç iyi görünmüyordu. Böbreğimin düzelme ihtimalinin yüzde otuz üç, aynı şekilde kalma ihtimalinin yüzde otuz üç ve beş sene

içinde tamamen iflas etme ihtimalinin de yüzde otuz üç olduğu söylendi. Kırk yaşındaydım.

Multivitamin bile almayan, son derece sağlıklı bir kadınken her hafta farklı bir uzman doktorla görüşmeye başlayan birine dönüştüm. Acı verici prosedürler ve tedavilerle dolu bir dünyaya adımımı attım. Böbrek biyopsisi yaptırdım. Bir dizi ilaç kullanmaya başladım. İkinci bir doktorla görüşüp fikrini aldım. Sonra üçüncü doktorla görüştüm. İğnelerden nefret ederim ama ayda iki ya da üç kez kan vermem gerekti.

Doktorlar bağışıklık sistemimi baskılamak ve saldırıyı durdurmaya çalışmak için bana kemoterapi ilaçları vermek istediler ve o ilaçların vücuduma etkileri beni dehşete düşürdü. Pandemi esnasında, daha bir aşı ortaya çıkmadan önce çökmüş bir bağışıklık sistemine sahip olmak beni çok korkuttu. Bağışıklık sistemi hastalığımı Google'da araştırdım ve Facebook gruplarından oluşan tavşan deliğine düşüp insanların gözlerinde yaraların çıktığına ve tüm dişlerini kaybettiklerine dair hikâyeler okudum. Otoimmün hastalığımın tükürük bezlerime etkisi yüzünden en sevdiğim içeceğin tadının artık aynı olmadığını anlayınca, bir Starbucks otoparkında oturup hıçkırarak ağladım.

Depresyona girdim. En yakın arkadaşım benim için çok endişelendiğinden o da depresyona girdi. Her gün ağladım. Kısıtlı bir böbrek diyetine girdim ve sevdiğim yemekleri yiyemedim. Steroid olmayan antiinflamatuar ilaçları kullanmama artık izin verilmiyordu, o yüzden ağrılı regl dönemlerim iyice dayanılmaz bir hâl aldı. Hayat kalitem yere çakıldı.

Bu teşhis beni mahvetti.

Bu süre boyunca, en yakınlarım dışında kimse ne yaşadığımı bilmedi. Sosyal medyada paylaşımlar yapıyor, kitap-

larımı tanıtıyor ve dışarıya karşı her zamanki gibi davranıyordum. *Part of Your World*'ü tüm bunların ortasında yazıp nasıl olduysa şimdiye kadar yazdığım en başarılı kitabı ortaya çıkarmayı başardım. Dışarıdan her şey muhteşem görünüyordu ama hayatımın en kötü yılını yaşıyordum.

Böbrekleriniz hasta olduklarında bunu size söylemekten hoşlanmıyorlar. Hatta birçok insan üçüncü evre böbrek yetmezliğine gelene dek hastalığa dair hiçbir belirti göstermiyor. Saçımın seyreldiğini fark edip ne olduğunu öğrenmek için uzun süre beklememek benim açımdan büyük bir şanstı. Henüz böbreklerimde yaralar oluşmamıştı, o yüzden doktorlarım bana ağır ilaçlar vermeden önce daha az toksik ilaçların işe yarayıp yaramayacağını bekleyip görmeyi tercih ettiler.

Ama altı ay boyunca her ay kan tahlili sonuçları aynıydı. Gelişme göstermiyordum. Kan tahlili yaptıracağım günlerden önce ve sonra kaygı seviyem yükseliyordu. Kan tahlili sonuçlarımın olduğu e-postaların bildirimini aldığımda panik atak geçiriyordum çünkü haberler asla iyi olmazdı. Dünyam sağlık problemlerimin etrafında dönüyordu. Benny'ydim. Sonra birdenbire, laboratuvar sonuçlarım biraz daha iyi gelmeye başladı.

Umutlanmamaya çalıştım ama sonraki ay rakamlarım iyice düştü. Kan tahlili sonucum her açıklandığında, bir önceki aya kıyasla gelişme gösteriyordum. Saçım tekrar uzamaya başlamıştı ve otoimmün hastalığım durgunlaştı; yeniden kahvenin tadını almaya başladım ve sonra *PUF*. Teşhisten bir sene sonra hastalık tam anlamıyla gerileme gösterdi. Birdenbire hayatımı geri kazandım. Hayatımın geri kalanı boyunca ilaç kullanacağım, otoimmün hastalığım her zaman olacak ve tekrar kendini gösterebilir ama tam anlamıyla gerileme insana hastalığın seyrine dair hari-

ka bir fikir veriyor. Doktorlarımın bile bunu beklediklerini sanmıyorum. Çok şanslıydım.

Organ bağışını her zaman desteklemişimdir. Hatta kitaplarımın çoğunda bundan bahsediyorum. Ama işin diğer yüzünü ve organ verilen kişinin hayatının üzerindeki etkisini şimdi gerçekten anlıyorum. Yüzlerce tedirgin edici soruyla birlikte yaşamanın, ihtiyacınız olduğunda bir organ bulamamaktan endişelenmenin, sağlığınız kötüye giderken dünyanızın giderek küçülmesinin nasıl bir şey olduğunu artık biliyordum ve tüm bunları *Yours Truly*'ye aktardım. Kahramanımızın neredeyse ihtiyaç duyduğum türden bir kahraman olmasını istediğimi biliyordum, o yüzden Jacob'ı bir böbrek donörü yaptım. Hayat değiştiren kronik sağlık sorununun psikolojik etkilerine sadece Benny açısından değil, kardeşinin çektiği acıya elinden bir şey gelmeden çaresizce tanık olan Briana açısından da bu kitapta yer verdim, çünkü sizi seven insanlar varsa sizinle birlikte acı çekerler.

Tüm kitaplarım hayatımın küçük izlerini taşıyan kurgusal hikâyelerden oluşuyor. Bazılarını sosyal medyamdan fark edebilirsiniz. Bazılarını hiçbir zaman bilmeyeceksiniz. Jacob'ın söylediği gibi bizler birer mozaiğiz. Tanıştığımız insanlar ve yaşadığımız şeylerden oluşuyoruz. Rengârenk, karanlık, tırtıklı ve güzel yanlarımız var. Tüm kitaplarım benim ve hayat tecrübelerimin kurgusal dokunuşlarla birleştirilmiş birer mozaiği. Amacım okurları eğlendirmek ve gerçek dünyadan kaçmalarına yardımcı olmak. Eğitmek ve mümkünse dünyaya bakış açınızı ve katkılarınızı değiştirmek. Bu kitap ve kendi hikâyem aracılığıyla, bir gün organ bağışını göz önünde bulundurmanızı umuyorum. Bu, insanların hayatlarını değiştiriyor.